

Otec Slavko Barbaric křtí Julijanu Ebertovou 19. května 1984 v Međugorje.

(J) Julijana před svým domem v Černém lese – v roce 2014.

Deník Julijany

Heiliges Kreuz und das Blutzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Vysvětlení

Podle dekretu Kongregace pro nauku víry, schváleného papežem Pavlem VI. (14. 10. 1966), byly zrušeny články 1399 a 2318 kanonického práva.

Věřící mohou číst a šířit náboženské spisy i bez výslovného církevního povolení k tisku, pokud jsou v souladu s obecnou křesťanskou morálkou.

Komentář:

Svatý Pán a Bůh je živým Bohem i ve svaté hostii. Svátý Bůh je přítomen i v těch nejmenších částech (viditelné ve svatém znamení Rodalben: malá červená tečka, viditelná vlevo dole na znamení krve).

Proto se při podávání svatého přijímání musí používat patena.

**Podle vůle Všemohoucího Nejsvětější Trojice,
† Otce, Syna i Ducha Svatého, napsala jsem tento deník,
Julijana Ebertová
napsala tento deník.**

(Zdarma)

Zde si můžete zdarma stáhnout deník, všechny modlitby, zázraky a CD:

www.gnadenvolle-gebete.de

www.vater-unser.net

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn – Deidesheim – Niederkirchen – USA

Připraveno k tisku: březen 2026 Autor:
Všemohoucí Nejsvětější Trojice, Julijana Ebert Převzato z
originálního deníku: Bernhard Koppenhagen Kontrola
pravopisných chyb: bratr v Kristu Samuel

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Julijana Ebert
Kolpingstraße 19
68789 – St. Leon-Rot *(tehdejší adresa)*

Duben 1991:

Asi sedm let jsem váhala, zda mám sepsat to, co jsem od dne svého Křest, který jsem prožil 19. 5. 1984. Měl jsem vidění a nyní slyším hlasy – hlas Pána Ježíše Krista, hlasy andělů nebo hlas nečistého ducha – a cítím útoky ďábla.

Proto jsem stále váhal, protože jsem nevěděl, zda to má vůbec smysl. Existuje tolik podobných věcí, jako jsou kazety a knihy na toto téma. Dříve jsem také předpokládal, že každý katolík slyší tento hlas a pociťuje tento hluboký pokoj při sjednocení s Pánem Ježíšem Kristem v Ahoj. Cítila jsem to při první svatě přijímání. Nevěděla jsem, že se jedná o zvláštní charisma a Boží milost. Dalším důvodem mého váhání byla moje špatná znalost němčiny. A co je nejdůležitější, říkala jsem si, že lidé, kteří se nemodlí, nepostí, nečiní pokání a nežijí podle Desatera přikázání, stejně nemohou věřit v Boha, s výjimkou těch, kterým Bůh daruje milost víry. I já jsem dostala tuto velkou milost, ne proto, že jsem byla dobrá, ale proto, že jsem byla hříšnice. Milosrdný Bůh dává milost, komu chce, kdy chce, kde chce a kolik chce. Neboť zná mou duši lépe než všichni kardinálové, biskupové a kněží na celé zemi.

Uvědomila jsem si, že Trojjediný Bůh je můj nejlepší Otec a Panna Maria To nejlepší, co mi máma vtiskla, je, že nejdůležitější je „pravá láska“, kterou nikdo kromě vás nemůže dát. Existuje totiž i pseudo (falešná) láska, která zakrývá svou zlobu zdáním ctnosti.

Celý život jsem hledala někoho, kdo nejen miluje mě, ale koho také miluji já. Po dlouhém hledání jsem to našla. Ale nenašla jsem „někoho“ našel, ale pravého živého Boha, s nímž se několikrát denně duchovně sjednocuji a kterého jednou denně přijímám ve svatém přijímání.

Zvláště se s ním sjednocuji v Nejsvětější svátosti, při přijímání svaté hostie, kde je přítomen jako pravý Bůh a pravý člověk z masa a kostí.

Díky nebeské Matce Marii, která se v Medžugorji nazývá Královnou míru, jsem mohla učinit první krok k Bohu.

Před křtem jsem byla slepá a hluchá. Tehdy jsem ještě neznala pravý mír. Neustále mě svíral vnitřní neklid a nespočet nocí jsem nemohla spát. Nyní jsem svědkem pravého míru, který může dát pouze Trojjediný Bůh a žádný jiný člověk na této zemi.

Proto chci vždy říkat, když se s Ním sjednocuji ve svatém přijímání: „Ty jsi můj Král pokoje.“ Ne my lidé vytváříme mír, ale musíme o mír prosit Boha a přijmout jej jako Boží dar a Boží milost.

24.04.91

Modlila jsem se v kapli od 12:05 do 12:40. K tomu musím říci, že se mi kaple z vnějšího hlediska nelíbí. Před kaplí jsou postaveny ošklivé sochy a uvnitř kaple vypadá svatostánek jako pec. Je tedy zařízena velmi moderně. Ze začátku jsem často plakala, když jsem byla v kapli a modlila se, protože jsem to vnímala jako urážku Boha. Přesto mě to tam stále znovu táhlo k modlitbě, protože jsem cítila, že živý Bůh je přítomen i v této kapli.

A přesto kolem této kaple denně prochází tolik lidí, lékařů, zdravotních sester a pacientů, aniž by uctili našeho Pána.

Jako každý den o polední přestávce jsem byl hluboce ponořen do modlitby se Spasitelem. Poprvé jsem uslyšel: „Jsem tvůj duchovní vůdce.“

Trochu jsem se lekl, vlastně jsem byl spíš překvapený než vyděšený. Po chvíli se to opakovalo. Poté jsem se Spasitele zeptal, co musím udělat jako první, pokud je mým duchovním vůdcem. Spasitel mi řekl: „Nejprve se mi musíš zasvětit.“

Moje první myšlenka byla: už zase takové slovo, které mi dělá potíže pochopit.

Slovo „zasvětit“ jsem sice už slyšel, ale jeho skutečný význam jsem ještě neznal. Řekl jsem Ježíši, že jsem mu přece už dal všechno – své srdce, svůj život, svou duši, své tělo. Ale Spasitel mi řekl: „Chci tvou budoucnost.“

A já jsem odpověděl, že i tu může mít.

Pak jsem se Ježíše zeptal, zda to mám říct kněží, a myslel jsem přitom na faráře Dochata, otce Johana, faráře Vogta a otce Gebharda Heydera, kteří jsou v současné době mými duchovními vůdci. Spasitel řekl: „Ano.“

Celý den jsem byl šťastný jako nikdy předtím v životě. Spasitel mi daroval tolik milostí, že je nedokážu slovy popsat a za které se mu nemohu dostatečně poděkovat. Bylo prostě nepopsatelné pociťovat tuto vnitřní radost. Byl jsem prostě jiným člověkem.

Večer jsem šel do kaple sv. Rocha v Mingolsheimu. Tam jsem se vyzpovídal.

Kněz sice říkal, že to nejsou hříchy, ale já jsem chtěla být úplně čistá. Po svatém přijímání jsem dostala ještě více milostí. Skoro jsem to už nemohla snést. Mé srdce hořelo láskou. Když jsem opouštěla kapli, plakala jsem z té obrovské milosti, kterou jsem směla přijmout. Tam jsem potkala své přítelkyně z modlitební skupiny, Hilde a Hedwig, kterým jsem vyprávěla o svém zážitku. Radovaly se se mnou. Cestou domů jsem potkala slepého černocho, kterého vedla jedna žena. Darovala jsem slepému muži růženec a té ženě posvěcený obrázek Panny Marie a prosila jsem Spasitele, aby i těmito lidem dal milosti, které jsem směla přijmout. Slepý muž měl velkou radost a já jsem pak jela domů. Doma jsem nemohla nic jíst, protože jsme měli návštěvu. Společně jsme se modlili jednu desátku růžence, kterou jsem pak darovala Panně Marii.

V noci, asi kolem 23:30, přišlo hned pokušení. Ležela jsem v posteli a najednou jsem cítila, jak na mě někdo skočil a třásl mnou. Řekla jsem jen „Ježíši“ a všechno bylo pryč. Pak jsem dál spala.

25. 4. 1991 – čtvrték

Večer v Rotu V kostele před svatou mší jsem se modlila bolestný růženec. Po svatém přijímání jsem se sjednotila s Ježíšem. Ježíš mi řekl: „Mlč.“ Po několika minutách ticha jsem se zeptala Spasitele, co mám dělat, protože jsem mu přece odevzdala svou vůli. Dostala jsem od Spasitele odpověď: „Máš mi vždy zůstat věrná.“ Pak bylo opět ticho, až jsem uslyšela: „Nesmíš odejít beze mě.“ Přemýšlela jsem, co tím Spasitel chtěl říct, a napadlo mě, že se mám s Ním duchovně sjednotit, než odejdu. Ale rozhodla jsem se zeptat se na to zpovědníka. Doma po

Během mše mi zavolal otec Johannes Ordinski. Požehnal mi přes telefon. O pár minut později mi manžel znovu podal sluchátko. Tentokrát byl na lince otec Gebhard Heyder z Řezna. Dohodli jsme se, že ho příští neděli v 11:00 navštívím. I on mi dal požehnání přes telefon. Toto požehnání bylo jiné než to od otce Johannese. Při požehnání otce Gebharda Heydera jsem pocítila tolik lásky a síly, že jsem hned po tomto rozhovoru za něj odříkala tři Otče náš.

Od svého křtu mluvím s pacienty, ne se všemi, jen s těmi, kteří mi jsou doporučeni vedením Ducha Svatého. Tak tomu bylo i dnes, když mi jedna pacientka vyprávěla, že už tři dny má bolesti v tvářích, které nechťejí ustoupit. Spontánně jsem na to odpověděl: „Malověrní musí trpět déle.“ (To jsou slova, která mi dal Duch Svatý.) Usmála se a řekla, že to je dobré.

26.04.91 – pátek

V práci si u mě při rentgenovém vyšetření stěžoval jeden pacient. Před 14 dny byl operován, ale nic nepomohlo, a teď musí být operován znovu. Nejprve jsem si pomyslel: „Nic neřeknu.“ Ale když jsme s rentgenem skončili, najednou jsem se ho zeptal: „Modlíte se teď více, nebo méně?“ Plný pýchy řekl, že je svobodný člověk, že nevěří v Boha a že žádný Bůh neexistuje.

Odpověděl jsem: „Pokud věříte, že mají mozek, pak věříte i v to, že existuje Bůh.“ Plný radosti na to řekl: „To je ale dobré, to jsem ještě neslyšel.“ Večer v Rotu jsem v kostele před svatým přijímáním uviděl sestru (jeptišku).

Bylo mi z celého srdce těžké jít ke mně přijímat a zeptala jsem se

Ježíše: „Odevzdala jsem ti svou vůli.“ Ježíš řekl: „Jdi za knězem.“ A sestra prošla kolem mě, aniž by mi nabídla přijetí Těla Kristova.

Přijala jsem sv. Tělo Kristovo od kněze.

27.04.91 – sobota

Toho rána se mi velmi těžko vstávalo. Měl jsem však silnou vůli zúčastnit se svaté mše. V poutním kostele ve Waghäuselu začínala v 7:15. Již cestou do Waghäuselu a ještě před mší v kostele jsem se modlil za kněze, který tuto mši bude sloužit. Mši sloužil starší kněz, otec Alanus, a já jsem cítila a také viděla, že otec Alanus má potíže s celebrováním mše. Byl rušen ve své modlitbě. Před proměněním jsem měla vidění. Viděla jsem otce Alanuse, jak stojí v temnotě u oltáře a slouží mši. Byla jsem tím velmi překvapena a přemýšlela jsem, co to znamená. Při rozdávání svatého přijímání jsem cítila jeho neochotu podat mi svaté přijímání v pokleku. Jelikož v kostele není stolička pro přijímání, musela jsem pokleknout na zem. Svaté přijímání mohu přijímat pouze v pokleku, protože chovám velkou úctu k Nejsvětější Trojici.

Váhal a držel svatou hostii asi deset centimetrů od mých úst. Otevřela jsem ústa a svatá hostie z této vzdálenosti sama vletěla do mých úst. Nezažila jsem to zde poprvé, i u jiných kněží ke mně svaté tělo Kristovo přicházelo zcela samo.

Kolem 10:30 jsem šla do Speyeru do karmelitánského kláštera. Chtěla jsem si tam vyzvednout svíčky, které nesou znak drahocenné krve z Rodalbenu.

Poté jsem navštívil preláta Bruna Tiebesa v domově pro seniory v Špýru, v Engelgasse 4. Bylo kolem poledne a protože jsem na něj musel čekat, modlil jsem se za něj v kapli růženec. Asi před rokem jsem se s prelátem Tiebesem seznámil v Mingolsheimu v kapli sv. Rocha. S otcem Zeitlerem, misionářem ze Styly ze sv.

Augustin, jsme tehdy hovořili o Rodalbenu, také o zázraku krve v Rodalbenu. Pán prelát Tiebes tomu tehdy nevěřil a výslovně se proti tomu vyslovil.

Během tohoto roku jsem se za něj modlil a prosil Ježíše, aby ho nenechal zemřít, aniž by byl osvícen ohledně událostí v Rodalbenu. Pán prelát Bruno Tiebes mě při mé návštěvě hned poznal. Daroval jsem mu kytici červených růží a svíčku se znakem

Drahocenné krve z Rodalbenu, stejně jako knihu otce Gebharda Heydera o událostech v Rodalbenu.

Velmi ho to potěšilo a pověřil mě, abych pozdravil otce Gebharda Heydera a vyřídil mu, že se o událostech v Rodalbenu dobře informoval. Už se proti tomu nevyjadřoval tak ostře jako před rokem. Před touto návštěvou jsem byla na trhu ve Speyeru a nevěděla jsem, jaké květiny mám pro preláta koupit. Zeptala jsem se Spasitele a on mi odpověděl: „Co jsi dala knězi, to jsi dala mně.“ Proto jsem se rozhodla pro kytici červených růží.

Je prostě krásné vidět v každém knězi Ježíše.

28.04. 1991 — neděle

Dnes jsem se zúčastnil mše svaté v karmelitánském klášteře v Řezně. Tam jsem také strávil asi čtyři a půl hodiny s otcem Gebhardem Heyderem. Děkuji Bohu, že máme takové kněze. Během našeho rozhovoru jsem mu položil přes 20 otázek, na které mi odpověděl v pokoji, klidu a lásce. Bylo to, jako bych tento čas strávila s Ježíšem. Je mu 86 let, na svůj věk má velmi dobrý sluch a ve svých odpovědích je velmi přesný. Tato věrnost Bohu, kterou otec Gebhard má, by měla být příkladem pro mnoho kněží. Po našem rozhovoru mi požehnal svíčky, obrázky a vodu. Díky němu jsem obdržela mnoho milostí a bylo pro mě těžké se s ním rozloučit. Dala jsem mu peníze, které jsem pro něj vybrala v naší modlitební skupině, aby mohla být vydána nová kniha o Rodalbenu. Otec Gebhard Heyder byl svědkem krvavého zázraku z roku 1952, který se stal v Rodalbenu. Vždy, když jsem směla přijmout velké milosti, pociťuji poté o to silnější útoky ďábla. Tak tomu bylo i při cestě domů z Řezna do St. Leon-Rot. Zatímco můj manžel řídil auto, všimla jsem si, jak se můj manžel mění, bylo mu špatně. Ve své duši jsem však pociťovala blízkost nečistého ducha. Můj manžel zrudl v obličeji a bylo mu nevolno. Požádala jsem ho, aby zastavil na odstavném pruhu dálnice, ale on mi odpověděl, že to není povoleno. Okamžitě jsem poznala, že to byla výmluva nečistého ducha, okamžitě jsem svého manžela pokropila svěcenou vodou a nahlas řekla: „Ve jménu Božím ti přikazuji, okamžitě sjed' na krajnici a zastav.“ To také okamžitě udělal. Vyměnili jsme si místa, v jedné ruce jsem držela růženec a v druhé volant a v klidu jsem jela domů. Můj manžel okamžitě usnul a po asi sto kilometrech se probudil a všechno bylo pryč. Během doby, kdy můj manžel spal, jsem se za něj vroucně modlila. Takový útok démona jsem nezažila poprvé.

29.04.1991 – pondělí

Slyšel jsem sice už dříve, že náš farář našel dvě nové pomocnice při rozdávání svatého přijímání. Po svatém přijímání jsem se zeptal Ježíše, zda opravdu v blízké budoucnosti budou dvě ženy rozdávat svaté

Ježíš řekl: „Ano. Přejde ještě něco horšího .

Večer kolem 20.00 hodiny začala opět naše modlitební skupina. Přišel také farář Dochat a měl s sebou svaté přijímání, které po adoraci rozdává věřícím. Modlili jsme se k Spasiteli, klečela jsem asi metr od něj. Během modlitby růžence jsem slyšela Spasitele říkat: „Svaté přijímání smí přijímat pouze ti, kteří jsou nemocní a neměli možnost zúčastnit se mše. Poté, co jsme dokončili modlitbu, vyzpovídala jsem se u faráře Dochata a řekla mu, že Ježíš je můj duchovní vůdce. Řekl, že to už dávno věděl. Ten den jsem cítila, jak jsem byla vnitřně napadena, i přítomností faráře Dochata. Nic jsem však nedala najevo. Málem jsem ztratila důvěru v něj. Z toho jsem poznala, že se za něj musím více modlit. Ten večer byl můj manžel opět napaden nečistým duchem.

Jedna z modlících se, Marga, si toho také všimla. Nejraději by všechno rozbil. Ale během modlitby v naší modlitební skupině usnul.

V modlitební skupině po rozdání svatého přijímání vzal farář Dochat misku, v níž během přenášení uchovával Spasitele, a vysypal zbytek, malé kousky či drobký svatého přijímání do svěcené vody. Bylo to pro mě jako šok. Myslela jsem si, že to není správné. Ale pak jsem šla spát.

30. 4. 1991 – úterý

Brzy ráno, když jsem se probudila, hned jsem běžela k svěcené vodě, do které farář Dochat nasypal drobký z Nejsvětější svatého přijímání. Vzala jsem misku se svěcenou vodou do ruky a řekla: „Pij z kalicha s tebou, Ježíši.“ Pak jsem misku se svěcenou vodou úplně vypila, protože jsem věřila, že Ježíš Kristus je v ní přítomen.

Večer po svatém přijímání jsem se Ježíše zeptala, zda bylo správné to, co udělal pan farář Dochat. Ježíš řekl: „To není správné.“ Zeptala jsem se Spasitele, zda to mám panu faráři Dochatovi říct. Spasitel řekl: „Ano.“ Přemýšlela jsem, co mi asi kněz řekne, zda mě bude hubovat. Ježíš řekl: „Kněz to přijme.“

Během této doby se v kostele zpívala píseň „Wahrer Leib oh sei gegrüßet“. Plakala jsem a prosila Spasitele o odpuštění za všechny kněze, kteří nevěří, že Spasitel je přítomen i v těch nejmenších částech svaté hostie.

Musím se ještě jednou vrátit k pondělí **29. 4. 1991**:

V poledne v kapli na pracovišti, po modlitbě Anděl Páně, jsem se spojila se Spasitelem a zeptala se ho na otce Alana, kterého jsem v sobotu předtím viděla ve tmě a stále jsem nevěděla, co to znamená.

Ježíš mi řekl:

„Tak vypadá kněz bez milosti. Spasitel mi dovolil jít za otcem Aemilianem, také do Waghäuselu, abych s ním o tom mluvil. Tak jsem v úterý,

30. 4. 1991 jsem šel za otcem Aemilianem. Věděl o tom i můj farář, pan Vogt, kterému jsem o tom vyprávěl.

Když jsem dorazil do kláštera ve Waghäuselu, ohlásil mě bratr Alois u otce Aemiliana. Zatímco jsem na něj čekal, přišel bratr Blasisus, s nímž jsem se modlil dvě desítky růžence, než přišel otec Aemilian. Při rozhovoru s otcem Aemilianem jsem cítil, že nejsem sám, protože předtím jsem prosil Ježíše, aby šel se mnou, abych neřekl nic špatného. Byl jsem silný, věcný a klidný a mluvil jsem dokonce o přijímání na ruku a na kolenou a také jsem s ním mluvil o otci Alanovi a o tom, co jsem zažil v sobotu ráno. Během našeho rozhovoru jsem ho požádala, aby se modlil za otce Alanuse, a slíbila jsem, že se budu modlit za otce Alanuse i za něj.

Otec Aemilian mi dal požehnání a já jsem byla ráda, že jsem splnila Boží vůli, když jsem pak šla domů.

04.05.91 – sobota

Znovu jsem šel do Waghäuselu na mši svatou v 7:15. Mši opět sloužil otec Alanus a já ho znovu viděl v té tmě.

06.05.91 — pondělí

Večer v Rotu v kostele. Poté následovala modlitební skupina. Poté jsem mluvil s farářem Dochatem a požádal ho, aby už nevyléval zbytky a drobky svaté hostie do svěcené vody. Řekla jsem mu, že mi Spasitel řekl, že to není správné, a vyprávěla jsem mu, že jsem v předchozím týdnu vypila veškerou svěcenou vodu, protože Ježíš Kristus byl přece přítomen i v těch nejmenších částech, a že to je moje víra.

Slíbil mi, že si v budoucnu bude drobky svaté hostie brát domů.

07.05.91 — úterý

V kapli na mém pracovišti jsem se sjednotila se Spasitelem. Řekla jsem Spasiteli, že jsem nic. Dále jsem mu řekla: „Spasiteli, už jsem ti dala všechno. Máš i mou vůli. Co ti mám ještě dát?“ Spasitel odpověděl: „Chci tvé hnutí.“ Nechápala jsem to.

Později při rentgenovém vyšetření se jedna soukromá pacientka zeptala, proč nedostane olověnou zástěru na ochranu před rentgenovým zářením, ačkoli zástěra už visela na židli, na které právě seděla, a měla tak dostatečnou ochranu. Odpověděl jsem jí zcela spontánně: „Musíte se modlit, abyste všechno viděla a všechno slyšela.“ Zasmála se a řekla, že to je dobré, a odešla.

08.05.91 — středa

Ve středu jsem byl na předvečerní mši před svátkem Nanebevstoupení Páně v Mingolsheimu,

9. 5. 1991 — čtvrtek — Nanebevstoupení Páně

O svátku jsem byl v Rotu na mši v kostele a poté jsem se zúčastnil i procesí v obci. Bylo to velmi krásné.

10. 5. 1991 — pátek

Večer v kostele v Rotu, když jsem se sjednotila se Spasitelem při svatém přijímání, mi Ježíš řekl, že mám říct otci Johannesovi, že jeho knihy nejsou správné, a že mám v sobotu za ním jít a říct mu to.

11.05.91 — sobota

Zaspal jsem ranní mši, ale hned jsem se za ni hodinu modlil. Kolem 11.00 ke mně přišel pan Deris ze Zeuternu a řekl mi, že Roland dorazil v pořádku do Ruska s knihami otce Johana. To pro mě byla těžká rána, protože jsem věděl, že ty knihy nejsou dobré.

Kolem 15.30 jsem šla za naším farářem Vogtem do Rotu a řekla mu, že teď chci jít za otcem Johannesem, a informovala ho o tom, co mi Spasitel o otci Johannesovi řekl.

Na závěr jsem požádal faráře Vogta o požehnání a pak jsem se vydal domů. Doma jsem se pomodlil růženec za otce Johana, než jsem se k němu vydal. Ve své osobní, vroucí modlitbě jsem prosila Ježíše, aby šel se mnou za otcem Johannesem. Když jsem k němu dorazila, přivítal mě polibkem. V první chvíli jsem si vzpomněla na Jidášův polibek a nemohla jsem tento polibek oplatit. Hned při vstupu do domu mi řekl, že jsem dnes úplně jiná. Řekl: „Nejste jako obvykle.“ Byl velmi neklidný.

Řekla jsem: „Ano, nejsem sama.“ Překvapeně odpověděl: „Aha, tak. A já opravdu nebyla sama, měla jsem v sobě zvláštní pokoj, sílu a vůbec žádné obavy z toho, co mám otci Johannesovi teď říct.“

Během našeho rozhovoru jsem mu sdělila, co mi Ježíš řekl o jeho knihách.

Okamžitě ho začaly trápit útrapy. Projevil svou nejistotu a já cítil, že ho trápí několik nečistých duchů, kteří mi však nemohli ublížit, protože měl úctu ke mně i k mému společníkovi (Ježíši). Vyzařoval jsem lásku a klid a byl jsem pokorný. Ukázal mi několik knih a snažil se ospravedlnit. Pak řekl: „Teď jsem zase nemocný a musím zemřít.“ Přitom byl velmi impulzivní. Odpověděl jsem mu: „To je jen kapka v porovnání s věčností.“

Dodával jsem mu odvalu a dále jsem mu řekl, že jsem přišel, abych mu pomohl. Zeptal se, co má teď dělat, a já mu odpověděl, že má s těmi knihami přestat a že je nemá nechat rozšiřovat. Později mi otec Johannes vyprávěl, že 7. 5. 1991 mu volal jeho biskup, biskup Gorniliak Platon, a že mu sdělil, že jeho knihy jsou kacířské. Otec Johannes nazval tohoto biskupa psychopatem a považoval ho za blázna. Nechtěl ho poslouchat. Jako dárek jsem otci Johannesovi přinesla kytici červených růží s fréziemi, na znamení toho, že ho mám ráda a že mu chci pomoci. Otec Johannes mi zakázal mluvit s biskupem Gorniliakem Platonem a chtěl mě při příležitosti pozvat, abych si s dalšími biskupy promluvila o jeho knihách. Dále mi řekl, že jsem ho teď úplně rozrušil a že mi nebude věřit, ale že mi přesto bude důvěřovat. Moje odpověď na to byla: „S tak rozptýleným srdcem nelze věřit.“

Byl jsem rád, že jsem tento rozhovor s otcem Johannesem vedl. Na začátku jsem se ptal Ježíše, zda mu to vůbec mohu říci, neboť jsem věděl, že je to nemocný muž. Ale Spasitel řekl: „Pravda má přednost před nemocí.“

12.05.91 – neděle

Můj manžel dnes oslavil 50. narozeniny. Neslavili jsme, protože jsme mysleli na hladovějící lidi na světě.

Na mši svaté v Rotu: Kázání v neděli pronesla slečna Wennebuschová. Nelíbilo se mi to, protože byl přítomen i farář Vogt, a modlila jsem se za tuto věc růženec.

Večer jsem se zeptala Spasitele, zda mám jet za biskupem Gorniliakem do Mnichova. Ježíš řekl: „Co nejdříve“. Doufala jsem, že budu moci odjet v sobotu.

Večerní mariánská pobožnost byla velmi krásná. Farář Vogt ji dobře vedl.

13.05.91 – pondělí

Kolem 10.00 hodin v nemocnici: Zeptal jsem se Spasitele, jaké jisté znamení mi dá, pokud se postavím proti bludným učení. Spasitel mi řekl: „Dám ti svůj rozum.“ Řekl jsem: „Ach, to je ale hodně.“ 12.00 hodin v kapli v klinice: Cítil jsem, že návštěva u biskupa v Mnichově je naléhavá, že to spěchá. Zeptal jsem se Spasitele, kdy mám jet za biskupem, a on odpověděl: „V pátek.“ Zeptal jsem se dále, proč vlastně mám navštívit biskupa Gorniliaka. Spasitel řekl: „Pro katolickou církev.“ Na mou další otázku, zda se mnou biskup vůbec bude mluvit, Spasitel řekl: „Ano.“ Moje další obava byla: „Ježíši, v pátek bude velký provoz, protože jsou Letnice! Ježíš však odpověděl: „Dopoledne ne.“ Opustila jsem kapli s radostí a pokojem.

Mezi 16:30 a 17:00 jsem telefonoval s biskupem Gorniliakem Platonem v Mnichově. Než jsem s ním mluvil, pomodlil jsem se za něj několik růženců. Potom jsem biskupovi sdělil důvod, proč ho chci navštívit. Domluvil mi schůzku na pátek v 15:00.

Souhlasil jsem.

Při tomto rozhovoru jsem vlastně neměl dojem, že by biskup Platon Gorniliak byl psychopat, jak ho popsal otec Johannes. Naopak, byl věcný, korektní a oddaný Boží vůli. Už jsem se těšil na pátek, protože ho tam lépe poznám.

V 19:00 jsem byl na mariánské pobožnosti v Rotu a ve 20:00 začala naše modlitební skupina. Podle slov jisté paní Nunciové z Mannheimu jsem měl toho dne zažít zjevení Panny Marie. Spasitel mi však již předtím řekl, že této ženě nemám věřit. Během modlitby se dal o sobě vědět démon. Byl jsem strkán a popostrkován a velmi rušen v mé modlitbě. Poté jsem pokropil své místo svčnou vodou. Pomyslel jsem si, že bych mu teď mohl dát facku. Nechtěl jsem však, aby facku dostal někdo, kdo klečel vedle mě. Při těchto myšlenkách jsem se najednou musel zasmát. Na konci modlitby jsem obdržel tolik milostí, že mi tyto rušivé vlivy vůbec nevadily.

14.05.91 – úterý

Mého manžela v noci rušil nečistý duch, stejně jako mě. Málokdy se mi zdají sny, nebo si je nedokážu zapamatovat, ale tento sen mi zůstal v paměti.

Sen byl zajímavý a ráda bych ho zapsala:

Viděla jsem velmi mnoho ptáků, nespočetné množství ptáků, které ve skutečnosti na zemi vůbec neexistují. Vypadali jako vrabci, ale byli jako nafouknutí a velcí jako holubi. Najednou se proměnili v lidi, kteří byli špinaví, zaneřádění a žalostní na pohled. Prosili o pomoc a člověk s nimi musel okamžitě soucítit. Požehnal jsem jim a v tu chvíli jsem z druhé strany uslyšel úplně jiné lidi volat: „Jdi pryč od nich, mají AIDS a lepru.“ Nebál jsem se, poklekl jsem a ze všech sil jsem křičel: „Ježíši, pomoz těmto lidem.“ Ti špinaví lidé si také klekli a prosili o pomoc. Najednou mě jeden z nich udeřil do pravé ruky. V tu chvíli mi ruka hořela jako oheň. Okamžitě jsem věděl, že to byli démoni. Pak jsem se probudil, ještě několik minut jsem cítil pálení na ruce a pak všechno zmizelo.

Ten den jsme zaspali a já přišel pozdě do práce. To se mi nestalo od dne mého křtu v roce 1984.

Đábel by se včera rád ukázal jako Panna Maria. Ale díky našim modlitbám, naší věrnosti a naší lásce k Ježíši a k Panně Marii k tomu neměl povolení.

Ďábel totiž může něco takového udělat pouze tehdy, je-li to Boží vůle a má-li k tomu Boží svolení.

Mezi 10:00 a 10:30 v odpočinkové místnosti v klinice:

Zeptal jsem se Ježíše na demony z včerejška. Ježíš řekl: „Takových případů bude ještě víc.“ Tím případy myslel útoky démonů. Dále jsem se zeptal: „Drahý Bože, když se člověk hodně modlí, bude pak napaden ještě více?“ Ježíš odpověděl: „Ano, bereš jim mnoho duší!“

Moje další otázka zněla: „Víš otec Johannes, že ty knihy nejsou správné?“ Ježíš odpověděl: „Ano!“ Pak jsem si pomyslel, proč tedy ty knihy nejsou zastaveny, a tím jsem myslel, že by měly zmizet. Ježíš odpověděl:

„Satan má nad ním moc.“

Kolem 14:30 mi zavolal manžel z kliniky a řekl mi, že si vezme den dovolené, aby se mnou jel do Mnichova za biskupem Platonem Gorniliakem, ačkoli mi už ráno sdělil, že tam budu muset jet sama. A dnes ráno jsem se modlila, aby, pokud je Boží vůle, abych šla za biskupem, tak se to také podařilo.

Kolem 16:30 jsme s manželem odjeli z práce domů. Během cesty mi manžel vyprávěl, jak ho v noci trápil ďábel. Měl vizi pekla a ďábel k němu promluvil: „Vidíš, Panna Maria se tvé ženě nezjevila. Byla to všechno lež a podvod. A v Medžugorji také neměla žádné zjevení Panny Marie.“ Bylo to v noci kolem 2:30. Poté vstal, namočil prsty do svěcené vody a odříkal 30 Zdrávasů, aniž by prsty ze svěcené vody vyndal. Pak nastal klid a on šel znovu spát.

V 19:00 jsem byla na mariánské pobožnosti, kterou vedl farář Vogt. Bylo to velmi krásné. Modlil se litanie k Panně Marii. To mě velmi potěšilo, protože se modlí tak zřídka. Už před kostelem jsem potkala starší ženu z Litvy. Vyprávěla mi, že ji celou noc trápily noční můry a nemohla spát, a že se jí to stává často. Šla se mnou domů a já jsem jí dala svěcenou vodu, posvěcenou sůl a posvěcené svíčky. Když odešla domů, dostala jsem znovu návštěvu od ženy z Rotu (Hedwig H.). Plakala a prosila mě o pomoc, protože měla problémy se svým manželem. Společně jsme se modlily bolestný růženec.

15.05.91 středa

Brzy ráno mi můj manžel vyprávěl o svém snu, ve kterém viděl mnoho černých ptáků, velkých jako holubi.

Kolem 10.00 v ordinaci jsem se zeptala Ježíše: „Ježíši, když je můj manžel tak sužován demony, jak s ním mám jet do Polska?“

Ježíš odpověděl: „Jsem s tebou!“

O polední přestávce jsem šla do kaple, sjednotila jsem se s Ježíšem a modlila se. Pak jsem se Ježíše zeptala, co znamenají ti černí ptáci. Dostala jsem odpověď: „To jsou démoni nečistoty.“ Potom jsem se zeptala Spasitele: „Drahý Ježíši, je tvou vůlí, abych se postavila proti bludným učení katolické církve?“ Ježíš mi odpověděl: „Ano, je to má vůle.“ Zeptala jsem se Spasitele, zda mám vše říct panu faráři Vogtovi, a Spasitel odpověděl: „Ano.“ Poté se mě Ježíš zeptal: „Cítíš i teď ten pokoj?“ Odpověděla jsem „ano“ a slyšela jsem Ježíše říkat: „Nečistý duch nemůže dát pravý pokoj.“

Ve 14:15 přišel na rentgen (snímek krku) pacient, který měl jen jednu ruku. Vyprávěl, že o ni přišel během války ve Francii. Mluvil jsem s ním a řekl jsem mu, že bez ruky prochází těžkou křížovou cestou. On na to odpověděl, že si člověk zvykne na všechno.

Na to jsem mu okamžitě odpověděl:

„Bylo by dobré, kdyby si všichni lidé zvykli na Boha.“

V 19.30 jsem se zúčastnil mše svaté v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu. Kněz sloužil mši svatou velmi rychlým tempem. Nebylo to hezké a lidé také nezpívali hezky. Poté jsem šel za knězem a vedl s ním asi 20minutový

rozhovor. Kněz byl vnitřně dost neklidný. V mém srdci byl hluboký pokoj a cítil jsem, že nejsem sám, že Ježíš je se mnou.

Když kněz domluvil, řekl jsem mu: „To byla pozemská moudrost.“ Chtěl jsem dostat rozřešení a kněz mi řekl: „Nemáte žádný hřích.“

Poté jsem ho požádal o požehnání a odešel. Venku už na mě čekala Julchen z Malchenbergu. Řekla mi, že se dnes v Kronau koná přednáška o monsignoru Lefebvrovi. Potěšilo mě to a hned jsem se s Julchen vydal na místo. Mluvil farář z Mingolsheimu. Ale neříkal pravdu. Tak moc Lefebvra hanil, že jsem si říkal, jaký velký hřích asi chce v katolické církvi zakrýt. Viděl třisku v Lefebvrově oku, ale trám ve svém vlastním oku neviděl.

Na konci přednášky jsem mu položila dvě otázky: 1. „Mluvíte o neposlušnosti Lefebvra, k tomu bych chtěla poznamenat: Lefebvra dobře neznám, ale moje duše cítí, co je dobré a co špatné. A teď bych se chtěla zeptat, kolik je na tomto světě kněží, kteří jsou neposlušní, protože odstranili lavice pro přijímání z kostela?

Existují však i rozumné kostely, v nichž jsou stánky pro přijímání stále k dispozici. Každý má svobodnou vůli, zda chce přijímat ve stoje nebo na kolenou, či zda chce přijímat ústy nebo do dlaně. Ale těm, kteří chtějí přijímat svaté přijímání ústy v pokleku, musí být dána možnost k tomu, a musí být k dispozici přijímací lavice. Neboť ve svaté hostii je přítomen pravý Bůh a pravý člověk z masa a kostí, proto při přijímání živého Boha klečím.

Lidé kolem mě byli jako posedlí nečistým duchem. Křičeli na mě

a říkali: „Jdi odtud pryč, kdo tě sem vůbec pozval? Jestli chceš, můžeš klečet celý den doma.“

V tu chvíli jsem si vzpomněl na Bibli a na to, že ani Ježíšovi se nevedlo o nic lépe. Potom jsem se v duchu zeptal Ducha Svatého, zda mám položit druhou otázku. Dostal jsem odpověď: „ANO“.

Poděkoval jsem Bohu za hluboký pokoj, který jsem měl, a položil druhou otázku: „Pane faráři, nemůžete srovnávat Utu Ranke-Heinemannovou a Lefebvra! S odpovědí trochu zaváhal a řekl: „Možná kvůli neposlušnosti.

Šla jsem s Julchen domů a dostala jsem mnoho milostí.

Kolem 22:30 jsem šla doma k soše Panny Marie, zapálila svíčku za Lefebvra a modlila se za něj, protože byl tak uražen. Pak jsem se z celého srdce zeptala Panny Marie: „Proč byl Lefebvre exkomunikován?“ Dostala jsem odpověď: „Ježíš byl s ním“. Pak jsem šla spát.

16. 5. 1991, čtvrtek

Téměř vždy, když ráno vstanu, věnuji někomu odpustky, o které bych toho dne prosil. Dnes jsem všechny odpustky věnoval Lefebvrovi. Ve 12:00 jsem šel do kaple v klinice. Nejdříve se dva lidé velmi hlasitě bavili a poté někdo velmi hlasitě hrál na varhany. Napadlo mě, že se pomodlím Anděl Páně, což by jistě byla Boží vůle, protože bylo právě 12:00. Nejprve jsem se za ty dva pány pomodlil několik Zdrávasů a modlitbu k archandělu Michaelovi. Pak se přidal třetí muž, který se k nim přidal, a já se modlil i za něj. Moje modlitba byla vyslyšena, protože všichni odešli ven. Poděkoval jsem Bohu a mohl jsem v klidu pokračovat v modlitbě.

Kolem 15.30 jsem byl v opatství Neuburg. Asi půl hodiny jsem si povídal s bratrem Johannesem. Potom jsem se modlil před svatostánkem asi dvě hodiny. Pak jsem šel do Rotu. Protože tam nebyla mše svatá, šel jsem do Malschu a obětoval mši svatou za biskupa Platona Gorniliaka.

17. 5. 1991 – pátek

Brzy ráno jsme s manželem odjeli do Mnichova navštívit biskupa Gorniliaka. Bylo to přesně tak, jak to Ježíš řekl. Na silnicích nebyl žádný provoz, žádné zácpy a všechno šlo úžasně hladce.

Biskup nás přijal v 15:00. Byl jsem překvapen, kolik lásky a klidu biskup Gorniliak vyzařoval. Biskup mi řekl, že otec Johannes už jednou byl suspendován ze služby, protože napsal mnoho nepravdivého o Ježíšově učení. Dále mi řekl, že už písemně napomenul mnoho kněží, že články otce Johannese nejsou správné, ale nikdo ho nechtěl poslouchat.

Jak je vidět, otec Johannes byl neposlušný vůči svému biskupovi. U biskupa jsem strávil asi hodinu a děkuji Bohu, že jsem s ním mohl mluvit.

Na cestě domů jsme ještě zajeli za otcem Gebhardem Heyderem do Řezna. Když jsme sjeli z dálnice směrem na Řezno, uslyšeli jsme nádherný zpěv. Asi 20 minut jsme poslouchali zpívat andělské sbory, nebyl to žádný pozemský zpěv. Cítili jsme velkou úctu a každý z nás se v duchu velmi vroucně modlil. Děkuji Bohu, že to mohl slyšet i můj manžel, protože já jsem to už před několika lety jednou zažila. Než jsme dorazili domů, odmodlili jsme sedm růženců a další modlitby. —U otce Gebharda jsme byli asi hodinu.—

18.05.91 — sobota

Navštívil jsem ranní mši v 6:30 ve Waghäuselu. Mše svatá byla sloužena za mé zesnulé rodiče a sourozence. Tento den byl také sedmým výročím od chvíle, kdy se mi zjevila Panna Maria.

Odpoledne jsem se sjednotila se Spasitelem a zeptala se ho: „Ježíši, když jsi byl s biskupem Lefebvrem, proč jsi dopustil, aby byl exkomunikován?“ Ježíš odpověděl: „Aby bylo spaseno mnoho duší.“ Tato odpověď mi nebyla zcela jasná, ale Ježíš pokračoval: „Díky jeho utrpení bylo spaseno mnoho duší.“

19.05.91 — Svatodušní neděle

10:00 — Navštívil jsem mši svatou v Rotu.

Kolem 13.00 mi zavolal otec Buran z Mannheimu. Řekl mi, že se otci Johannesovi daří dobře a že musí jet do Francie za biskupem. Otec Buran chválil Johannese, ale já jsem se k tomu nevyjádřila, protože jsem věděla, že neříká pravdu. Měl jsem dojem, že otec Buran volal, protože otec Johannes měl špatné svědomí a hledal kontakt s otcem Buranem.

Odpoledne jsem se modlila růženec s Hedwigou z Rotu. V 19:00 jsem šla do kostela na mariánskou pobožnost.

Kolem 20.00 mě navštívila Zita z Rotu a společně jsme se modlily růženec. Zita mi vyprávěla, že farář z Mingolsheimu měl špatné kázání. Mluvil o tom, že lidé by neměli putovat do poutních míst. (Tento farář také přednesl přednášku proti Lefebvrovi. V těchto dnech jsem se za tohoto kněze již hodně modlila.

Byl to velmi krásný den, protože před sedmi lety jsem byla pokřtěna a zůstala jsem věrná Ježíši a Marii. Děkuji Bohu za tuto velkou milost, kterou mi dal. Jak je to krásné s Ježíšem a Marií. Nedokážu si už představit život bez Boha. To by bylo strašné, protože není většího zla, než se odloučit od Boha.

20.05.91 — Svatodušní pondělí

V 7.00 hodin jsem se zúčastnila mše svaté ve Waghäuselu, která byla sloužena za mé zesnulé rodiče a sourozence. Bylo to velmi krásné. Spojila jsem se s Ježíšem a Marií. Ježíš řekl: „Modli se tak dál, má dcero.“

Poté jsme šli k rodině Hambschových do Wiesentalu a tam jsme posnídali. Dala mi krásnou kytici červených růží pro Pannu Marii. Byla to kytice, kterou dostala od svého manžela k výročí svatby. Když jsem dorazila domů, hned jsem se za tuto rodinu pomodlila růženec.

Odpoledne jsem byla v pokušení. Bylo mi špatně a zvracela jsem.

Trochu jsem si lehl a trápily mě slova: „Nechod' do kostela, jsi nemocný, dnes už jsi v kostele byl, atd.“ Díval jsem se na obraz Ježíše a uslyšel jsem: „Modli se!“ Okamžitě jsem vstal a pomodlil se bolestný růženec a poté růženec k milosrdenství.

Pak rány najednou zmizely.

Šla jsem do kostela na mariánskou pobožnost. Pobožnost vedl mladý kněz. Sotva jsem byla pět minut doma, pokoj byl už plný lidí. Přitom jsem si předtím myslela, že v pondělí po Letnicích nikdo na modlitební skupinu nepřijde. Ale hodně jsem se modlila za naši modlitební skupinu. V ten den jsme se modlili zejména za kněze.

21. 5. 1991 – úterý

Od 9.00 do 10.00 hodin jsem byla u zubaře. Obětovala jsem bolesti k větší slávě Boží. V duchu jsem se modlila během celého ošetření. Věděla jsem totiž, že slečna

Když se mělo večer v Bennebusch konat slovo Boží a následně se rozdávat svaté přijímání, zeptal jsem se Ježíše, co by udělal na mém místě. Spasitel řekl: „Nechod' tam.“ Modlil jsem se doma asi hodinu a přijal svaté přijímání duchovně.

22.05.91 – středa

Navštívila jsem mši svatou v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu. Obětovala jsem mši svatou a svaté přijímání za mladou ženu z NDR. Dala jsem jí modlitební lístky, posvěcené medailky a posvěcený obrázek Panny Marie. Byla vychována v komunistickém duchu a z posvěcených věcí měla velkou radost. Moc jsem nepřemýšlela o tom, že můj manžel a já jsme se dnes před 26 lety vzali v Waghäuselu v katolickém obřadu, aniž bych byla předtím pokřtěna. Jelikož jsem tehdy uměla jen pár slov německy, vůbec jsem knězi nerozuměla. Dnes to považuji za hřích, kterého jsem již mnohokrát litovala.

23. 5. 1991 – čtvrtek

Byla jsem v kapli v klinice a ptala se Spasitele, zda mám jít na bohoslužbu slečny Bennebuschové. Spasitel řekl: „Ne.“ Pak jsem se Spasitele zeptala, zda se Calugiero a Wendi z Kronau mají stát kněžími. Spasitel řekl pro oba: „Ano“.

Večer jsem nejprve zašel do kostela v Malschi. Jelikož se tam nekonala mše svatá, šel jsem do Mühlhausenu a zúčastnil se tam mariánské pobožnosti.

24. 5. 1991 – pátek

Jelikož v Rotu nebyla mše svatá, šla jsem do Malschu. Ale ani tam žádná nebyla. Tehdy jsem řekla Spasiteli: „Jestli chceš, abych se s tebou sjednotila, pomoz mi, abych se včas dostala do Mühlhausenu, protože jsou dvě minuty před sedmou.“ S Boží pomocí se mi pak podařilo dorazit včas do Mühlhausenu na mši svatou. Bylo to jako zázrak. Bylo to velmi krásné, obdržela jsem mnoho milostí a mohla jsem se hluboce sjednotit se Spasitelem. Děkuji Ti, můj Pane a můj Bože.

25.05.91 — sobota

Ráno jsem byl v 7:15 na mši svaté ve Waghäuselu. Odpoledne přišly Beate a Marion Hamschovy z Wiesentalu a přinesly dort. Poté přišel ještě pan Dieter Erben. S ním jsem se pak modlil tři desátky růžence za jeho záměr.

26. 5. 1991 — neděle

V 10:00 jsem se zúčastnila mše svaté v Rotu v kostele. Ten den mě trápily silné bolesti hlavy, proto jsem si od 13:30 do 15:00 lehla. Potom přišla Hedwig z Rotu. Ve třech jsme se modlili bolestný růženec, můj manžel se modlil s námi. Od 15:00 už mě hlava nebolela.

Obětovala jsem své utrpení za obrácení hříšníků. Večer jsem šla v Rotu na mariánskou pobožnost.

27. 5. 1991 – pondělí

Byl to náročný den. U několika pacientů jsem cítil nečistého ducha. V kapli na pracovišti jsem potkal Rumunku, která mi poděkovala za modlitby.

Večer jsem šla v červeném na mši svatou. V 20:00 začala naše modlitební skupina. Bylo tam hodně lidí, včetně mnoha dětí. Uctívali jsme Spasitele a mnoho lidí se také vyzpovídalo u pana faráře Docharta. Bylo to velmi krásné a obdržela jsem mnoho milostí.

28. 5. 1991 — úterý

Dobrý úlovek!

K mně přišla jako pacientka asi třicetiletá katolička a já jsem velmi jasně pocítila „posedlost“.

Démon jí úplně změnil nos a ústa. Nos měla úplně pokřivený. Byla plná nenávisti k Bohu a velmi neklidná.

Pak přišla pacientka z Rumunska, která byla svému muži podřízená jako otrokyně. Jemu bylo 58 let a jí 32. Dal jsem jí obrázek Panny Marie, medailky a modlitby. Bylo to zajímavé, protože neuměla německy, ale to, co jsem s ní mluvil o Bohu, pochopila.

Pak přišel Žid, kterému jsem také darovala obrázek Panny Marie.

Další pacientkou byla Polka, se kterou jsem také mluvil o Bohu. V kapli jsem se modlil za všechny. Od 15:00 do 15:30 jsme se s Veronikou, kolegyní z práce, modlili bolestný růženec.

Když jsem se modlil sám v kapli, spojil jsem se se Spasitelem, duchovně s ním komunikoval a zeptal se ho, zda mám jet také do NDR a do Polska. Odpověď zněla: „Zachraň duše.“ Řekl jsem, že bez Ježíše přece nemohu duše zachránit. Spasitel řekl: „Jsem vždy s tebou.“ Zeptala jsem se Spasitele, jak mohu pacientům pomoci, a on odpověděl: „Modli se za ně.“ Dále jsem se zeptala, zda bych za ně měla postít. Ježíš odpověděl: „Pokud to dokážeš.“ Potom jsem se modlila za rumunskou pacientku, kterou jsem dopoledne rentgenovala a při tom ji požehnala svěcenou vodou a modlila se za ni.

Modlila jsem se za ni, aby její manžel nemohl vzít modlitební lístky, protože její manžel byl zlý a všechno jí zakazoval. Byla vyhublá a nemocná, jako otrokyně a sužovaná ďáblem. Prosila jsem Pannu Marii o ochranu pro ni.

Znovu jsem prosila Ježíše, aby její manžel nemohl brát modlitební lístky, a Ježíš mi řekl: „Máš tak málo důvěry?“ Okamžitě jsem prosila Ježíše, aby mi dal více důvěry.

Po modlitbě v kapli jsem byla velmi šťastná, nebyla jsem ani unavená, ačkoli jsem šla spát až kolem 1.00 v noci. Spasitel mi dal mnoho milosti a sílu.

Do rentgenové místnosti přišel lékař, doktor Wenig. Během rozhovoru se mnou urazil Spasitele.

Zeptal jsem se Veroniky, co jeho slova znamenají. Řekla, že nadával na Boha. Potom se smíchem odešel. Hned nato jsem uslyšel hlas: „Neházejte perly sviním.“

V duchu jsem okamžitě odpověděl: „Spasiteli, nevěděl jsem, že je to prase.“ Vyděsily mě mé vlastní myšlenky. Když se lékař po půl hodině vrátil, řekla jsem mu, co mi Spasitel řekl a co mi tak náhle přišlo na mysl. Zrudl a řekl, že to řekl jen pro legraci. Odpověděla jsem mu, že si z Boha nemáme dělat legraci a že musíme oba jít ke zpovědi.

Kolem 16:15 jsem opustila kliniku a chtěla vyzvednout manžela z práce. Jela jsem kolem nádraží. Za první křižovatkou směrem k Römerkreis jsem zastavila, protože jsem musela dát přednost jinému vozidlu. Zatímco jsem stála, narazilo do mého auta černé auto. Můj nárazník byl promáčkнутý.

Okamžitě jsem pocítila, že v té duši byl satan. **12**

Nechtěl zavolat policii. Řekla jsem mu: „Dlouho jste se nevyzpovídal.“ Odpověděl, že se nikdy nevyzpovídá. Řekla jsem mu, že škoda činí nejméně 500 DM. Odpověděl, že mi dá DM 200. Řekl jsem, že to je v pořádku.

Otevřel peněženku, ale měl u sebe jen 130 marek. Vzal jsem těch 130 marek a řekl jsem mu: „Zbytek obětují za vaše obrácení.“ Bránil se a říkal, že Boha nepotřebuje, že se má dobře. Odpověděl: „Vždyť se bojíte!“

Řekl jsem mu tedy, že ve věčnosti bude mít strach.

Odpověděl, že když člověk zemře, už nic není.

Řekla jsem: „Ale ano,“ a ukázala jsem mu růženec, který jsem ještě držela v ruce, a řekla jsem mu, že se za něj budu modlit. Bránil se a rozzlobeně odpověděl, že se za něj modlit nemusím. Zavolala jsem svého manžela a modlila jsem se za tohoto muže Zarmoucený růženec, dokud jsme nebyli doma. V 18:20 jsem šla do kostela v Rotu, modlila se tam růženec a obětovala svaté přijímání za pacienty, které jsem dnes rentgenovala.

Stejně jako byl dnes dobrý úlovek, tak se i ďábel bránil. Věřím, že pro Ježíše byla tato duše s tou nehodou důležitá, protože se za tohoto muže budu i nadále modlit.

29.05.91 — středa

Nebyl jsem v kostele, nešel jsem na mši. Modlil jsem se v kapli a bylo mi líto, že jsem nešel na mši.

30.05.91 — čtvrtek — Boží tělo

Šla jsem s procesí v červeném. Bylo to nádherné. Před procesím na mě zaútočil zlý. Po procesí jsem dostala mnoho milostí. Počasí bylo krásné, na obloze nebyl ani mráček a během procesí se dalo zbožně modlit. Farář Vogt to velmi pěkně zorganizoval.

1. 6. 1991 — sobota

Ráno jsem šel do kostela ve Waghäuselu. Mši svatou sloužil otec Reinhold, který do Waghäuselu přišel teprve nedávno. Před proměněním se mi otec Reinhold hluboce zadíval do očí a já jemu také, neboť jsem se modlil, aby mi podal svaté přijímání v kleče, protože jsem seděl v první lavici a někteří kněží podávají svaté přijímání věřícím v první lavici, aby je mohli přijmout v kleče. svátost věřícím v první lavici, aby ji mohli přijmout na kolenou. Návštěvníci ranní mše mi řekli, že předchozí dny k první lavici nepřišel. Zůstal jsem v lavici klečet a otec Reinhold přišel a přinesl mi i ostatním věřícím svaté přijímání. Ostatní se divili.

02.06.91 Neděle

Navštívil jsem mši svatou v Rotu a také odpolední pobožnost, před kterou se modlil růženec.

Večer po modlitbě „Anděl Páně“ jsem komunikoval v duchu. Poté jsem řekl Spasiteli: „Nikdy nenajdu klid, dokud si nevyjasním otázku přijímání z ruky.“ Při sjednocení se Spasitelem jsem pocítil hluboký pokoj. Najednou jsem uslyšel hlasy. „Uvěříš mi, když ti něco řeknu?“ Řekl jsem: „Spasiteli, když mi to řekneš, uvěřím ti.“ On řekl: „Těm, kteří natahují ruku, odnímám milosti.“ V tu chvíli se mi zastavil dech. Okamžitě jsem si vzpomněla na lidi u nás v Rotu, kteří sice přijímají svaté přijímání na kolenou, ale přesto přijímají do ruky. Spasitel mi řekl: „To jim počítám.“ Potom jsem se ještě modlila slavný růženec a růženec k milosrdenství.

03.06.91 – pondělí

V kapli na pracovišti jsem se modlila k Andělu Páně. Poté jsem se sjednotila se Spasitelem a pocítila jsem hluboký pokoj. Zeptala jsem se Spasitele: Mám to říct faráři?

Dochart a farář Vogt tvrdí, že při přijímání Kristova těla do ruky se zbavuješ milosti? Slyšela jsem: „Ano, má dcero, řekni jim to, je to důležité.“

Odpověděla jsem Spasiteli: „A co když řeknou, že poslouchají biskupa?“ Spasitel odpověděl: „Pak se jich zeptej, jestli poslouchají všechno, co biskup říká.“

V 15:30 jsem se spolu se svou kolegyní z práce Veronikou modlila bolestný růženec za kněze a za obrácení hříšníků.

Kolem 14.00 hod. jsem se spojila se Spasitelem, komunikovala jsem duchovně. Zeptala jsem se Spasitele na zážitek s farářem Dochartem. Když dával požehnání, viděla jsem za ním osobu jeho výšky a postavy, stejně jako farář Dochart s rukama vztaženými k požehnání, která stála v jasném světle. Zeptala jsem se na to už podruhé, protože jsem to poprvé správně nepochopila. Spasitel mi řekl: „Byl to nečistý duch.“ Myslela jsem si, že to byl Ježíš. Spasitel mi řekl: „Nacházím se v srdcích kněží, a ne mimo ně.“

Bylo pro mě těžké to pochopit, protože farář Dochart je charismatik. Ale říkal jsem si, že možná musí udělit požehnání tak, jak to předepisuje církev.

Potom přišla pacientka, které se po injekci udělalo velmi špatně.

Vzal jsem svčenu vodu, pokropil ji a okamžitě se s ní pomodlil Zdravas Maria. Okamžitě se jí ulevilo. Ta samá pacientka u nás byla už ráno na rentgenu. Řekl jsem jí, že musí jít ke zpovědi, protože nadávala na Boha.

V 19:00 jsem se zúčastnil mše svaté v Rotu. Obětoval jsem svaté přijímání za pana Wermutha, který měl nehodu a byl těžce nemocný.

V 20 hodin začala naše modlitební skupina. Přišel také farář Dochart a přinesl svatou hostii, Spasitele. Provedli jsme adoraci. Bylo to pro mě trochu těžké, protože mě bolela kolena, klečela jsem nepřetržitě asi dvě hodiny.

Pak jsem se jako poslední vyzpovídala u faráře Docharta. Nebylo mi jasné, co mi řekl, ale předsevzala jsem si, že se Spasitele zeptám, jestli je to pravda.

4. 6. 1991 — úterý

Odpoledne za mnou přišla pacientka z Rumunska, Monika Gorcea. Už několikrát byla na rentgenu. Dal jsem jí jednu posvěcenou sůl. Vlastně jsem jí ji dal, aby ji rozsypala, když se modlí, protože mi řekla, že při modlitbě pociťuje takový neklid. Tuto sůl posvětil otec Gebhard Heyder, který nad ní také pronesl modlitby za uzdravení a exorcismus. Prozradila mi, že tuto sůl užívala častěji. Položila si pár zrn posvěcené soli na jazyk, a to po dobu několika dní, a byla rychle uzdravena z chronického onemocnění. Lékař Dr. Maran z kliniky EBO se divil, proč byla uzdravena tak rychle.

Paní Gorcea mi řekla, že se neodvážila Dr. Maranovi o posvěcené soli říct, protože není katolík, ale muslim. Dal jsem jí ještě několik modlitebních lístků a ona odešla. Monika Gorcea je zbožná žena a pracuje na univerzitě jako lektorka němčiny a angličtiny ve městě Klausenburg v Rumunsku. Do Německa přijela kvůli své nemoci. Byla šťastná, když se se mnou loučila. Řekla mi také, že se teď bude modlit více než dříve, a my jsme děkovali Bohu za její uzdravení.

Večer jsem navštívil mši svatou v Rotu.

05.06.91 – středa

Modlil jsem se v kapli na pracovišti. Spasitel mi dal větší osvětlení ohledně přijímání z ruky. Hraje zde roli několik faktorů. Měli bychom skutečně přijímat ústy a přitom klečet. Měli bychom se ptát, proč se tomu říká „Nejsvětější svátost oltáře“? Nebo k čemu slouží kněžské svěcení a jak velká je naše láska k Ježíši? Jak důležitá je úcta k Bohu, pak čistota a poslušnost.

Ježíš odnímá milost těm, kteří při svatém přijímání natahují ruku, ale Ježíš při tom trpí, protože těmto lidem nemůže milost dát.

Když mi Ježíš řekl, že při přijímání do ruky trpí, bylo mi také velmi těžko u srdce. Ptala jsem se sama sebe, jak to mám říct kněží. Myslím, že se za tuto věc musím hodně modlit.

Večer jsem byla v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu. Misionář z Kolína, který působí v Paraguayi, sloužil mši svatou a kázal. Při kázání mluvil velmi rychle. Okamžitě jsem prosila Spasitele: „Drahý Ježíši, daruj mu lásku a pokoj, dej mu sílu kázat to, co máme vědět. Prosím, ať káže úplně pomalu.

Okamžitě začal kázat pomaleji a s větší láskou. Okamžitě se proměnil. Po svatém přijímání jsem se mohla zcela hluboce sjednotit se Spasitelem.

Dnes jsem se Spasitele zeptala, zda se stanu svatou. Odpověď zněla: „Ano, má dcero, budeš svatá.“ Řekla jsem: „Formuj mě, jak chceš, neboť jsem ti dala vše, nebo mi řekni, co mám dělat.“ Spasitel řekl: „Šiř má slova.“ Řekla jsem: „Ano, udělám to. Neboť ty budeš vždy se mnou.“ Zeptala jsem se Ježíše, zda mám dát misionáři knihu z Rodalbenu a posvěcenou svíčku z Rodalbenu. Spasitel řekl: „Ano.“ Po svaté mši jsem šla za misionářem do sakristie a mluvila s ním asi 20 minut. Velmi se radoval. Vyprávěl mi, že ten samý den navštívil otce Jana. Dozvěděl jsem se od něj, že otec Jan napsal mnoha biskupům, protože potřebuje peníze na své knihy. Informoval jsem misionáře, že mi Ježíš řekl, že knihy otce Jana nejsou správné. Na závěr mě misionář požehnal a políbil mi ruku. Doufám, že ho ještě uvidím.

06.06.91 — čtvrtek

Chtěl jsem si znovu poslechnout kázání otce Josefa, misionáře z Paraguaye. Proto jsem dnes opět šel na mši svatou do kaple sv. Rocha v Mingolsheimu. Bylo to dobré kázání.

07.06.91 — Pátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Zeptal jsem se Spasitele, zda by mi nemohl říci více o tom, když přistupují ke svatému přijímání lidé, kteří žijí ve těžkém hříchu, protože mi někdo řekl, že Spasitel nemůže v těchto srdcích zůstat. Chtěl jsem o tom od Spasitele vědět více. Ježíš odpověděl: „Nemůžeš sloužit dvěma pánům.“ Večer jsem byla v Rotu na mši svaté. Poté jsme jeli do Grombachu, nedaleko Sinsheimu. To je farnost kněze Docharta, který ve svém kostele v Pátky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova pořádá noc pokání. Při čekání na zpověď jsem se modlila Radostný růženec. Během modlitby mě Panna Maria obdarovala vůní růží. O několik minut později ucítila tuto vůni také paní Rita Knoch, žena z mé modlitební skupiny. Asi dva metry od nás byla Lourdeská jeskyně s Pannou Marií.

08.06.91 – sobota

Otec Josef z Paraguaye si přál se se mnou setkat. V té době byl ještě v Mingolsheimu na léčebném pobytu. Domluvili jsme se, že mě v sobotu v 20:00 navštíví. Mluvili jsme asi dvě hodiny. Oba jsme cítili, že jsme obdrželi mnoho milostí. To, že jsme se setkali, bylo Božím vedením. Dal jsem mu Bibli od otce Gebharda Heydera, kterou si přál.

09.06.91 – neděle

Navštívil jsem mši svatou v Rotu. Poté jsem odjel do Mingolsheimu do kaple sv. Rocha, kde jsem se opět setkal s otcem Josefem. Ježíš mi při přijímání řekl, abych za ním šel a řekl mu, že by měl mluvit s biskupem Platonem. Otec Josef mi slíbil, že mu zavolá. Potom mi otec Josef daroval ikonu Panny Marie s Ježíškem.

10.06.91 — pondělí

Kolem 19.00 jsme s manželem vyrazili na dovolenou. Asi po 20 km se manželovi udělalo tak špatně, že už nemohl dál řídit obytný vůz. Vzala jsem do ruky růženec a pak jsem řídila sama. On mezitím usnul. Na začátku druhého růžence se mu už zase ulevilo. Spali jsme v karavanu, ale měli jsme neklidnou noc. Můj manžel měl trápení, špatně spal a mluvil i ze spaní. Zlý chtěl zabránit tomu, abychom navštívili otce Gebharda Heydera.

11. 6. 1991 – úterý

Kolem 10.00 jsme dorazili k otci Gebhardu Heyderovi, aniž bychom se předem ohlásili. Bylo důležité, abych tam byla. Dal mi dobré knihy, které jsem měla rozdávat, a poprosil mě o modlitbu za jeho záměr. Chtěl vydat knihu o Rodalbenu, ale nemohl, protože sestry Anneliese Wafzikové byly proti. Odpoledne jsme navštívili Mettenbuch, poutní místo zasvěcené Panně Marii Zarmoucené. Bylo tam velmi krásně. V Mettenbuchu jsem byla již potřetí a setkala jsem se tam s Annemarie, která se o poutní místo stará. Kolem 17.30 jsme již byli v Rakousku. Děkuji Bohu, že jsme se mohli po cestě hodně modlit. Cítili jsme, že z Mettenbuchu vyzařuje mnoho milostí.

12. 6. 1991 — středa

Dorazili jsme do Sintawy, obce v Československu. Tam jsem navštívil rodinu Markuskových, kterou jsem poznal v roce 1985 v poutním místě Turzovka. V Turzovce se v roce 1958 zjevila Panna Maria.

13. 6. 1991 – čtvrtek

Dnes jsem v Medžugorji přednesl přednášku ve slovenštině o svém obrácení ke katolické víře.

14. 6. 1991 – pátek

Ráno jsem navštívil faráře Daniela v Sintawě. Dal jsem mu knihy od otce Gebharda Heydera. Mluvili jsme spolu asi hodinu. Vyprávěl jsem mu o svém obrácení ke katolické víře a o tom, jak nyní žiji svůj život ve víře.

Večer jsme přijeli do Litmanové, místa, kde se v současné době Panna Maria zjevuje dvěma dětem. Když jsem tam dorazila, šla jsem hned do kostela a také jsem se hned seznámila s dětmi. Po svaté mši jsme šli za farářem Janem, u kterého jsme s manželem také přenocovali. Už první den jsem poznala, že zjevení jsou skutečná a že děti nelžou. Děti i kněz vyzařují velkou lásku a je cítit, že jsou vedeni Duchem Svatým.

V noci mě trápily noční můry, démon se mě snažil odradit od víry v tato zjevení. Zdálo se mi o té jedné jasnovidce. Viděl jsem ji před sebou stát s velkými špičáky, takže jsem se jí bál.

Ale znám ďáblovu díla a jeho lstivost. Něco mi předstíral, abych k jasnovidcům pocítil odpor. Ale nepodařilo se mu to.

15.06.91 — sobota

U kněze Jana jsem se cítila jako doma. Bylo to, jako bychom ho znali už 100 let. Takovou milou duši člověk najde málokdy. Skutečný Boží dar.

Ráno jsme se všichni společně modlili růženec v latině.

V 11:00 měla přijít biskupská komise, aby události prověřila. Zatímco sestra faráře Jana připravovala oběd, modlila jsem se růženec k Duchu Svatému za komisi, která již byla v sousední místnosti.

Dále jsem se modlila Růženec bolestný, Litanii k Panně Marii, Litanii k Ježíši a pět Otčenášů na počest Precious Blood.

Bylo již 13:00 a děti byly stále u komise. Dva kněží byli v Litmanově dlouho před ostatními vyšetřovateli. S nimi jsem téměř hodinu hovořila o svém obrácení a svém životě. Vyprávěla jsem jim také o zjeveních Panny Marie, která jsem mohla prožít v Medžugorji. Jeden z těch dvou kněží plakal. V komisi byl také psychiatr. S ním jsem se odpoledne bavil. Byl velmi milý a dobře se vyznával i v Bibli. Později jsem se setkal s oběma vidoucími dětmi, Kateřinou a Ivetou, které jsem naučil Otče náš, Zdrávas Maria a Sláva Otci. Obě si latinské modlitby velmi rychle zapamatovaly.

16. 6. 1991 – neděle

Dnes jsem vařila u otce Jana Zavackého. V 7.30 jsme byli na mši svaté. Otec Jan měl velmi krásné kázání. Odpoledne jsme šli na místo zjevení, které se jmenuje Maidan. Bylo tam několik tisíc poutníků a děti, které měly zjevení, vedly modlitbu růžence. Večer nám jedna paní z Bratislavy promítla film o zjeveních v Litmanové. Potom jsme navštívili matku faráře Jana, která bydlela asi 40 km daleko.

17. 6. 1991 – pondělí

Společně s farářem Janem jsme podnikli výlet do pohoří Hoher Tatre.

Po večerní mši se u faráře Jana sešlo mnoho lidí a já jsem jim vyprávěl, jak jsem byl přiveden k víře. Během mého projevu mě osvětlil Duch Svátý a farář Jan mnoho z toho použil ve své kázání následujícího dne.

Bůh nám daroval krásný a radostný večer.

18. 6. 1991 – úterý

Večer jsme byli v 19:00 na mši svaté v Litmanové. Po svatém přijímání jsem se zeptal Spasitele, zda mám něco říct faráři Janovi?

Ježíš odpověděl ve slovenštině: „Povedz mu, že ho ľúbim.“ To v češtině znamená: „Řekni mu, že ho miluji.“ Řekla jsem to knězi Janovi po mši svaté. Kněz Jan se usmál. Odpoledne kolem 16.00 hodiny jsem byla v Krakově, v klášteře, kde žila sestra Faustina. Obraz „Ježíši, důvěřuji Ti“, který tam visí, je tak krásný a živý, že jsem tam půl hodiny plakala a modlila se před ním. Kolem 16:45 jsem se seznámila se sestrou Marií Ruth z Německa. Řekla mi, že namalovala obraz, který visí v kapli v Mettenbuchu. Darovala mi růženec milosrdenství. Sestru Marii Ruth jsem poznala blíže, má v sobě falešnou pokoru. Několikrát mě vyrušila při mých vnitřních modlitbách.

19.06.91 — středa

Dnes jsme byli v Osvětimi. Téhož dne jsme jeli také do Čenstochové, k polské královně.

20. 6. 1991 – čtvrtek

Večer jsme byli na mši svaté, poté co odpoledne, asi v 15.30, zazněl trombonový sbor a před obrazem Černé Madony v Čenstochové se otevřela opona. Asi v 22.30 večer jsme při procházce potkali starou ženu z Varšavy, která neměla kde přespat a neměla peníze. Zaplatili jsme jí nocleh v poutním domě a pak jsme jeli dál.

21. 6. 1991 — pátek

Večer jsme dorazili do Turzovky v Československu. Okamžitě jsme šli do kostela. Po mši svaté nám vizionář Latus Matus poskytl místo na přespání ve dvoře jednoho souseda.

22. 6. 1991 – sobota

Navštívili jsme ranní mši ve Visii, části Turzovky. Odtud vede cesta nahoru k místu zjevení. Mši svatou celebroval mladý kněz jménem Balaž. Kázal velmi krásně. Mše se konala pod širým nebem, protože bylo přítomno tolik lidí, že se do kaple už nevešli. Po svatém přijímání jsem se zeptal Spasitele, kde v Turzovce by se měl postavit kostel. Děti z Litmanova totiž vyprávěly, že si to přeje Panna Maria.

Spasitel mi odpověděl: „Tu“.

Spasitel opět mluvil slovensky, „Udělej to“ zde znamená.

Hned poté jsem to řekla knězi, faráři Michaelovi Balažovi. Řekl mi, že už byly postaveny dva kostely, ale bohužel na nesprávném místě.

Odpoledne jsem na místě zjevení před mnoha lidmi hovořila o svém obrácení a o Litmanově.

Asi o hodinu a půl později mě požádali, abych lidem ze tří zájezdových autobusů povyprávěl o svém obrácení a o Litmanově. Jeden z nich mě už slyšel mluvit nahoře na hoře.

Téhož večera jsme se vrátili do Litmanové k faráři Janovi.

23. 6. 1991 – neděle

Navštívili jsme ranní mši v Litmanové. Odpoledne jsme byli na hoře zjevení a modlili se.

24. 6. 1991 – pondělí – svátek sv. Jana

Ráno jsem se zúčastnila mše svaté. Odpoledne jsem na hoře zjevení promluvila před stovkami lidí. S otcem Janem, mým manželem a třemi dalšími ženami jsme vyrazili na výlet do přírody a grilovali jsme. Poté jsme navštívili jednoho pastýře, od kterého jsme si koupili ovčí sýr. Večer přišlo opět mnoho lidí a já jsem mluvil o svém obrácení a svém současném životě ve víře. Dnes to bylo přesně 10 let od zjevení Panny Marie v Medžugorji v Jugoslávii.

25. 6. 1991 – úterý

Po návratu do Sintawy jsme navštívili kostel. Večer jsem měl přednášku, na kterou opět přišlo mnoho lidí.

26. 6. 1991 – středa

Byli jsme u faráře Daniela v Sintawě, přinesli jsme mu potraviny a dali mu nějaké peníze. Brzy ráno se konala mše svatá před kostelem, protože kostel se renovoval. Hned po mši jsem byl pozván k Jozcovi, který se krátce předtím stal knězem. S ním jsem asi dvě hodiny mluvil a modlil se.

Odpoledne nás doprovázel při návštěvě kaple. Tam jsme se opět modlili. Večer se opět sešli lidé a já jsem opět hovořil o své víře.

27. 6. 1991 — čtvrtek

Rakousko

28. 6. 1991 — pátek

Večer jsme se vrátili domů do Rotu.

30. 6. 1991 — neděle

Byli jsme v Rotu na mši svaté. Pozval jsem polského kněze, otce Stanislava, aby s námi jel do Rodalbenu.

1. 7. 1991 – pondělí

V Rodalbenu se dnes uctívalo Nejsvětější a drahocenné Krvi.

Dopoledne jsem byl v Rotu na mši svaté. Kolem 12:30 přišel na oběd farář Dochart. Přišel také otec Josef z Paraguaye a také se s námi najedl. Bylo pro mě velkým překvapením, že s námi do Rodalbenu jeli dva kněží a dalších 20 lidí.

05.07.91 — Pátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Byl jsem na pokání v Grombachu a tam jsem se vyzpovídal. Na konci jsem byl velmi smutný. Byli tam přítomni čtyři kněží, a přesto farář Dochart odešel dozadu a rozdával svaté

Přeji si, aby se kněží více snažili o to, aby se lidé mohli klanět. Ptala jsem se sama sebe, k čemu asi máme svátostné lavice. Lidé za to nemohou, kněz neměl trpělivost a chtěl jen, aby to šlo rychleji. Po svatém přijímání jsem se Ježíše zeptala, jestli to bylo správné.

Ježíš odpověděl poměrně přísně: „**Nebylo to správné**“.

08.07.91 – pondělí

Odpoledne jsem se zeptal Spasitele na dopis, který mi napsaly sestry (všechny tři) Anneliese Wafzigové. Tyto tři sestry se v dopise bránily tomu, aby byla vydána kniha o Rodalbenu. Jako důvod uvedly, že Anneliese Wafzigová nakonec propadla závislosti na morfiu. Ježíš mi odpověděl, že mám poslouchat, co mi řekne otec Gebhard. Musím tedy znovu jet do Řezna za otcem Gebhardem.

09.07.91 — úterý

Modlil jsem se v kapli na pracovišti. Zeptal jsem se Ježíše, zda by na mém místě postavil modlitebnu. Ježíš řekl: „Ano“.

Řekla jsem Ježíši, že nemám peníze. Ježíš mi řekl: „Modli se za tuto věc.“ Dostala jsem mnoho milostí a poděkovala jsem za to Ježíši.

Dopoledne zkolabovala moje kolegyně Veronika. Momentálně je na neurologické pohotovosti.

10.07.91 — středa

Byl jsem v kapli a modlil se, ale dnešní mši svatou jsem nenavštívil.

11.07.91 — čtvrtek

Byl jsem v Rotu na mši svaté. V 16:30 jsem byl v klášteře Stift-Neuburg na zpovědi. Zpověď mi vyslechl starý kněz. Nebyl jsem spokojený.

Velmi špatně se vyjadřoval o těch, kteří přijímají svaté přijímání do úst.

Považoval to za nevkusné a dodal, že někteří mají zápach z úst. Řekl jsem mu, že Ježíš umyl učedníkům nohy, na což odpověděl, že by si měli umýt i nohy. Poté jsem ještě řekl, že Ježíš se neštilil umýt učedníkům nohy, ale rozhodl jsem se, že k tomuto knězi už nepůjdu.

Ve 23:00 přijel Bernd se svou ženou z Ladenburgu. Přinesl mi pět knih od Marie Agredy ke čtení.

13.07.91 — sobota

Můj manžel a já jsme jeli do Řezna za otcem Gebhardem Heyderem.

14.07.91 — neděle

V 10:00 jsme se zúčastnili mše svaté v karmelitánském klášteře. Od 11:30 do 17:00 jsem strávil poledne s otcem Gebhardem. Tento kněz je pro mě živým Ježíšem. Lze se od něj naučit jen samé dobré věci. Děkuji Bohu, že jsem s ním mohl být. Na závěr nám dal požehnání, požehnal náš karavan a věci, které jsme si přinesli k posvěcení – sůl, vodu, růžence, obrázky atd.

Věci posvětil nádherně, latinsky, starým požehnáním a exorcismem. Na cestě domů jsme se ještě hodně modlili.

15.07.91 pondělí

Byla jsem s Fridolinem v kostele v Malsch. Po svatém přijímání jsem se zeptala Spasitele na knihu o Rodalbenu a drahocenné krvi. Ježíš mi odpověděl: „Ano, má dcero, ta kniha má být napsána.“ Tato otázka mě stále velmi zaměstnávala, protože otec Gebhard také obdržel dopis od tří sester Anneliese Wafzigové. Všechno jsem hned vyprávěla Fridolinovi, který pochází z Rodalbenu.

Večer byl Spasitel opět s námi v modlitební skupině. Přišlo se modlit mnoho lidí. Spověď vyslechl farář Dochart. Uctívali jsme Spasitele.

Bylo to velmi krásné. Děkuji Bohu za tuto velkou milost. Šel jsem spát ve 3:00 v noci.

16.07.91 – úterý

Cítila jsem mnoho milostí, které jsem směla přijmout, protože jsem byla čilá a šťastná, i když jsem šla spát tak pozdě. Jelikož moje kolegyně Veronika byla ještě nemocná, musela jsem všechno rentgenovat sama.

17.07.91 – středa

Navštívila jsem mši svatou v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu. Tam jsem se také vyzpovídala.

18.07.91 — čtvrtek

Fridolin mi zavolal a požádal mě, abych se zeptala Spasitele, zda mají jet do Medžugorje, když je teď válka v Jugoslávii, a zda pojede s nimi Claude z Lucemburska. Odpoledne v kapli jsem se na to Ježíše zeptala. Ježíš mi řekl: „Mají jet. Claude z L. s nimi nepojede.“

19.07.91 – pátek

Fridolin mi znovu zavolal a chtěl vědět, co Spasitel řekl. Řekl jsem mu to.

20.07.91 – sobota

Jeli jsme do Heidelbergu, abychom našli práci pro mou neteř, která tu právě byla na návštěvě. Dostala práci jako pomocnice v kuchyni.

21.07.91 – neděle

Navštívila jsem mši svatou v Rotu a ve 13:00 modlitbu růžence v kostele a pobožnost. Odpoledne jsme s manželem vyrazili na výlet, plavili jsme se lodí po Neckaru a šli na procházku. Bylo to moc hezké. I mému muži se to moc líbilo.

22.07.91 – pondělí

Byla jsem v kostele v Rotu. Farář Vogt kázal o Marii Magdaléně. Když mluvil o tom, že Marie Magdaléna byla prostitutka, byla jsem velmi šokována a pocítila jsem bolest v srdci. Tuto bolest jsem okamžitě obětovala za obrácení hříšníků. Toto tvrzení mě těžce zasáhlo, protože jsem cítila, že to není pravda.

Po svatém přijímání jsem se zeptal Spasitele: „Kdo byla Marie Magdaléna?“ Ježíš odpověděl: „Byla to hříšnice.“ Dále jsem se Spasitele zeptal, proč to farář Vogt řekl?

Ježíš odpověděl: „Protože se mu to tak líbilo.“

V 20:00 byla opět modlitební skupina. Hodně jsem se modlila za faráře Vogta. Dnes trvala modlitební skupina o něco déle, bylo to velmi krásné.

23. 7. 1991 – úterý

Kolem 18.00 zavolał Fridolin a sdělil mi, že Claude s námi do Medžugorje nepojede. Fridolin mi řekl, že Claude se bojí jet do Jugoslávie kvůli válce. Během našeho rozhovoru jsem si všiml, že i Fridolin má strach. Dokonce váhal, zda má do Medžugorje jet. Řekl jsem mu: „Vy malověrní, jak se můžete bát, když Ježíš řekl, že máte jet?“

Večer jsem se zúčastnil mše svaté v Rotu. Po svatém přijímání jsem se zeptal Spasitele, zda mám s farářem Vogtem mluvit o přijímání do ruky a o Marii Magdaléně. Spasitel mi řekl: „Ano, v sobotu.“

24.07.91 – středa

Poté, co jsem toho dne již několikrát odříkal růženec, spojil jsem se v kapli na pracovišti se Spasitelem. Zeptala jsem se ho, zda by farář Vogt změnil svůj postoj, kdybych s ním v sobotu mluvila o přijímání z ruky. Ježíš řekl, že se nezmění. Řekla jsem Ježíši, že s ním tedy nemusím vůbec mluvit. Ježíš však odpověděl: „Ale ano. Udělej, co ti říká.“

Myslela jsem si, že nebude snadné dělat to, co říká farář Vogt, když farář Vogt nedělá to, co říká Ježíš.

Ale řekla jsem Ježíši: „Udělám to.“

Později jsem se zeptala Spasitele, zda se má můj syn stát knězem, nebo zda se má oženit. Ježíš odpověděl: „Ano, má se stát knězem.“

To pro mě nebylo snadné, protože jsem věděla, že můj syn se knězem stát nechce.

Poté jsem se zeptala Spasitele, zda mu to mám říct, a Ježíš odpověděl: „Ne, já mu dám osvětlení, on to pozná sám.“

Ted' vím, že se za svého syna musím hodně modlit. Můj Pane a můj Bože, děkuji ti, že vím, že můj syn se má stát knězem.

Pane, staň se tvá vůle.

Ano, pane, je to můj jediný syn, a přece není můj, neboť oba patříme tobě.

25.07.91 — čtvrtek

Byl jsem v Rotu v kostele na svaté mši. Po svatém přijímání jsem se Ježíše zeptal, kdy mám jít za farářem Vogtem. Řekl: „V sobotu“.

26.07.91 — pátek

Po mši svaté v Rotu jsem se zeptala faráře Vogta, zda s ním mohu v sobotu mluvit. Souhlasil a domluvili jsme si schůzku na sobotu v 16:00.

27.07.91 — sobota

V 7:15 jsem se svou neteří navštívila mši svatou ve Waghäusel. Během proměnění jsem viděla kněze a kostel v polotmě, ale ne úplně ve tmě. Když jsem přijímala svaté přijímání, řekla jsem Ježíši: „Ty jsi se mnou“.

Všichni stáli při přijímání svaté hostie. Já jsem poklekla na zem. Kněz váhal, zda mi má dát svaté přijímání. Třásl se, jako by mu Satan odtáhl ruku. Po mši jsem se modlila na kolenou před svatostánkem za tohoto kněze. Pak jsem se někoho zeptala, jak se ten kněz jmenuje, a dozvěděla jsem se, že to byl otec Florin.

Byly tam ženy z mé modlitební skupiny, které jsem znala, a požádala jsem je, aby se modlily za mou prosbu, a řekla jsem jim, že dnes budu mít rozhovor s farářem Vogtem.

Pak jsem požádala také paní Vetterovou a svou neteř, aby se za mou prosbu modlily mezi 16.00 a 17.00 hodin.

Když jsem v 16:00 přišel za farářem Vogtem, přivítal mě přátelsky a asi 50 minut jsme spolu hovořili. Mluvili jsme o přijímání do úst a na ruku a o Marii Magdaléně. Řekl jsem mu, že Marie Magdaléna nebyla prostitutka, ale hříšnice.

Od 17.45 do 22.30 hodin jsem měla návštěvu Nicol a Adrianu, dvou Slováček.

Mluvila jsem o Bohu a o mém obrácení. Poté jsme četli poselství Panny Marie z Litmanovské (ČSSR).

Naučila jsem je modlit se růženec.

Poté přišly ještě dvě ženy z Jugoslávie, které žijí v Německu.

28. 7. 1991 – neděle

Navštívil jsem mši svatou v Rotu. S mojí neteří Jaquinou jsem se modlil růženec. Při procházce lesem jsme se pak modlili ještě dva růžence.

29.07.91 — pondělí

Modlitební skupina ve 20:00. Přišel i farář Dochart.

12. 8. 1991 — pondělí

V posledních dnech jsem se téměř každý den modlila, aby mi Panna Maria dnes večer poslala do modlitební skupiny mnoho modlících se. Panna Maria mě nezklamala, jako nikdy předtím. Naopak, v kapli v Malschenbergu, kde farář Dochart sloužil mši svatou, rovněž ve 20:00 večer, bylo přítomno jen málo lidí. Bylo by lepší, kdyby si farář Dochart zvolil jiný termín.

V tento den jsme v modlitební skupině četli poselství Panny Marie, která je přednesla v Litmanovské.

19. 8. 1991 – pondělí

Včera mi volal farář Dochart a ptal se mě, jestli může dnes přijít. Dva dny předtím mě navštívil otec Buran z Mannheimu. Přinesl pozdravy od otce Johannese. Zjistil jsem, že otec Buran není upřímný, a stal jsem se opatrným. Mnohé se mi na něm nelíbilo, např. dává přednost přijímání do ruky, a pak není vidět, že je knězem, nenosí kříž, kněžské roucho ani žádný jiný znak. Připadalo mi, jako by ho otec Johannes poslal jako detektiva. Také jsem cítil, že je pyšný. Řekl: „Nikdo nemá takovou moc jako kněz při proměňování.“ Odpověděla jsem mu: „Ano, máte pravdu, ale nikdo nemá takovou odpovědnost jako kněz.“ Když jsem mu to řekla, moc se mu to nelíbilo.

Toto pondělí večer řekl farář Dochart v modlitební skupině, že přijímání do ruky je stejně pokorné jako přijímání do úst. Bylo to pro mě, jako bych dostala facku, a velmi mě to bolelo.

20.08.91 – úterý

Ingrid Bauerová u nás strávila jedenáct dní. Dnes ji můj manžel odvezl zpět do Pirmansens. Bydlela u nás zdarma a chtěla upevnit svou víru.

21.08.91 – středa

Měla jsem trápení. Satan se mi snažil našeptat, že ke mně nemluví Ježíš, ale ďábel. I když jsem se 14. 8. a 19. 8. vyzpovídala, pokušení se stále vracela.

Po svatém přijímání jsem se Ježíše zeptala: „Prosím tě o osvětlení. Když ke mně promlouvá satan, řekni mi to. Budu opatrnější.“

Sotva jsem to dořekla, Ježíš ke mně promluvil: „Já jsem k tobě mluvil.“ Zeptala jsem se také proto, že farář Vogt měl za to, že jsem před pár týdny Ježíše špatně pochopila. Děkuji Bohu, že jsem dostala toto potvrzení, že ke mně mluví Ježíš a ne ďábel.

23. 8. 1991 – pátek

Po mši jsme s manželem vyrazili na cestu. Chtěli jsme jet do Chevremontu v Belgii.

24. 8. 1991 – sobota

Byli jsme v Banneaux u „Matky chudých“.

25.08.91 — neděle

V Chevremontu se každý rok koná „Mezinárodní setkání malých duší“.

Krátce před mší svatou jsem šla ke zpovědi. Chtěla jsem se zbavit svých lehčích hříchů a být zcela čistá. Během modlitby růžence jsem uslyšela hlas, který mě vyzval, abych před všemi poutníky vedla modlitbu v chorvatštině. Jednu desátku růžence, stejně jako loni v Lurdech. Pomyslela jsem si, že pokud je to Boží vůle a Panna Maria si to přeje, budu také přednášet. Kolem 15.00 hodin odpoledne přišla řada na mě. Pozvala jsem Pannu Marii a Ježíše, aby se modlili se mnou, a prosila jsem Spasitele, aby byl se mnou.

Modlil jsem se velmi vroucně, ze srdce a zřetelně a neměl jsem strach modlit se před tolika tisíci lidmi. Naopak, měl jsem v modlitbě sílu jako nikdy předtím. Děkuji Bohu a Panně Marii za důvěru, kterou k nim chovám.

26. 8. 1991 — pondělí

Dopoledne jsem rentgenovala muže jménem Thomas Henze. Někdo ho zbil, byl bezdomovec a zraněný. Lékaři ho vyšetřili a poslali pryč s tím, že je nemocný.

Řekla jsem mu, že může bydlet u mě doma, dokud se neuzdraví. V tomto pacientovi jsem viděla Ježíše, jak trpěl a byl bezmocný. Zavolala jsem svému muži a řekla mu, že si vezmu domů bezdomovce. Byl dost naštvaný. Ale protože jsem se předtím za tuto věc modlila v kapli, musel můj muž udělat, co je Boží vůle.

Dělám to z velké lásky k Ježíši a Marii, protože věřím, že když miluješ Ježíše z celého srdce, miluješ i ostatní.

Kolem 16.00 přišel pacient Thomas. Vzala jsem ho k sobě domů. V autě jsem se modlila bolestný růženec. Thomasův zápach byl nesnesitelný. Strašně páchl. Doma jsem mu vyhledala čisté oblečení a boty a pak se osprchoval. Večer jsme jedli guláš s rýží a salátem. Náš host jedl opravdu hodně. Po jídle jsem ho požádala, aby zalil zahradu, a já jsem šla do kostela. Svaté přijímání jsem obětovala za něj.

Thomas byl večer také přítomen při modlitební skupině a modlil se s námi.

Farář Dochart dnes přinesl malou lavici na přijímání. Doufám, že příště přinese i patěnu, aby Spasitel už nespádl na zem. To mě velmi bolelo. Farář Dochart mi slíbil, že příště patěnu přinese.

27.08.91 — úterý

Vzal jsem pacienta Thomase znovu do nemocnice, kde mu napravili nos.

28.08.91 — středa

Byl jsem s Adrianou z Emmertsgrundu v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu a tam jsem se vyzpovídal.

29.08.91 – čtvrtek

Byl jsem s Ratkem, mým synovcem, v Rotu v kostele.

30.08.91 — pátek

Pomáhal jsem Ratkovi s hledáním práce a šel jsem s ním znovu do kostela v Rotu. Modlil se se mnou růženec.

31.08.91 – sobota

Ráno jsem byla s Jaquinou v kostele ve Waghäuselu. Potom jsme šly nakupovat do Globusu. Odpoledne přinesl Erich obraz, který znázorňuje 11. zastavení křížové cesty.

1. 9. 1991 — neděle

Navštívili jsme mši svatou v Rotu.

02.09.91 – pondělí

V kapli v klinice jsem se zeptal Spasitele na rozhovor, který jsem včera vedl s otcem Johannesem. Otec Johannes chtěl vědět, co řekl biskup Platon.

Ale já jsem o rozhovoru, který jsem vedl s biskupem Platonem Gorniliakem, nic neprozradil.

Otec Johannes Ortynskyj měl zřejmě výčitky svědomí kvůli svým knihám. Spasitel mi v kapli řekl, že jsem udělal správně.

Deo gratias.

Večerní modlitební skupina: farář Dochart rozdával svaté přijímání, poprvé s přijímací lavicí a paténou. Všiml jsem si, že všichni lidé byli obzvláště šťastní a obdrželi milost.

06.09.91 — Pátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Večer jsem navštívil noc pokání v Grombachu. Po svaté mši byla

Uctíval jsem Spasitele. Díval jsem se na monstranci a hořce jsem plakal. Biskup Ratzinger řekl, že Medžugorje není nadpřirozené, tak to stálo v Bildpostu.

Plakala jsem asi 15 minut.

Pak ke mně promluvil Ježíš. Vnitřní hlas byl zřetelný a jasný jako nikdy předtím.

Ježíš řekl: „Podívej se na můj kříž.“ Kříž visel nad oltářem a nad monstrancí. Podívala jsem se na kříž a slyšela dál: „Věřili mi?“

V tu chvíli jsem okamžitě přestala plakat.

Věřím, že mi Ježíš vzal ten pláč. Pro mě to bylo potvrzení, že Medžugorje je skutečné, jen církev tomu nechce věřit.

V prvním zářijovém týdnu jsem se zeptal Spasitele na Litmanov v Československu a dostal jsem odpověď: „Zjevení v Československu jsou nadpřirozená“.

Na to jsem řekl, že děti tedy nelžou. Potom jsem šel do kaple v klinice a zeptal se znovu, protože mi utkvěly v paměti upřené oči Ivetky, jedné z vizionářek, a ty oči mě přiměly k zamyšlení. Zeptal jsem se Spasitele, zda by tento pohled mohl vyvolat i ďábel. Spasitel řekl: „Ano.“

Potom zopakoval: „Zjevení jsou nadpřirozená.“

Tehdy jsem tomu ještě moc nerozuměl. Mohu k tomu jen říci to, co říká sv. Pavel: Vše zkoumejte a co je dobré, toho se držte.

12.09.91 — čtvrtek

Byla jsem se vyzpovídat v Stift Neuburgu. Kněz mi jako pokání uložil, abych se nechala Spasitelem pohledět. To mi ještě žádný kněz neřekl a byla jsem šťastná, že se na mě Spasitel chce podívat.

13.09.91 – pátek

Večerní mše v Rotu. Na „Hubertovu mši“ byl kostel vyzdoben jedlemi. Nelíbilo se mi to, protože to vypadalo jako Vánoce a nehodilo se to.

14. 9. 1991 – sobota

Byl jsem na mši svaté v Malschenbergu. Můj kříž, který obvykle stojí v naší ložnici vedle mé postele, byl přinesen do kostela.

Mši připravili mladí lidé. Chyběla však úcta. Je třeba zachovat tradici a nedělat z kostela divadlo.

16.09.91 – pondělí

Byl jsem v kapli v klinice. Večer jsem navštívil mši svatou v Rotu. Poté následovala modlitební skupina, přišel i farář Dochart.

Říjen 1991

Po dlouhém hledání jsem znovu našla svůj deník.

Na pohřbu našeho bývalého faráře Köstela bylo přítomno mnoho lidí, včetně mnoha kněží. Měl jsem dojem, že farář Köstel byl při tom více uctíván než Bůh. Kněží naléhali na věřící, aby přijímali svaté přijímání ve stoje, ačkoli tam byla přijímací lavice. Když jsem přijímal svatou hostii, poklekl jsem na zem. Cítila jsem mnoho nečistých duchů a všimla jsem si, že by mě nejrady roztrhali, kdyby mohli. Když jsem se po svatém přijímání sjednotila s Ježíšem, řekla jsem Spasiteli: „Máme teď tolik kněží, a přesto rozdávají svaté přijímání tak, že lidé stojí.“ Pak jsem uslyšela: „Pokračuj v klečení, má dcero.“ Tehdy mi mnoho věcí došlo.

Po několika dnech jsem o tom informovala faráře Vogta. Farář Vogt řekl, že to platí jen pro mě a ne pro ostatní.

23.11.91

Byla jsem na mši svaté v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu. Tam jsem se vyzpovídala u jednoho misionáře.

25.11.91 – pondělí – svátek sv. Kateřiny

Byla jsem v Rotu na mši svaté. Při sjednocení s Ježíšem po svatém přijímání mi Ježíš řekl: „**Modli se, modli se hodně, má dcero, z Ruska přichází válka!**“

Nejprve jsem byla velmi vyděšená a pak jsem plakala. Zeptala jsem se, zda mám jít za panem farářem Vogtem. Ježíš řekl: „Ne, on ti neuvěří.“ Pak jsem se zeptala, zda to mám říct v modlitební skupině. Ježíš přitakal.

Divila jsem se, protože v modlitební skupině byl přece také přítomen kněz. Opustila jsem kostel s velkou duševní bolestí a hořce jsem plakala.

Před kostelem na mě už čekala Rita a dvě další ženy z Pimasensu, které se mnou chtěly jít do modlitební skupiny.

Než jsem o tom něco řekla v modlitební skupině, požádala jsem otce Docharta, aby mi dal požehnání. Otec Dochart přinesl sošku Spasitele a my jsme se k ní modlili. Ale já jsem pořád musela myslet na Spasitelova slova a plakala jsem a vzlykala.

26. 11. 1991 – úterý

Pořád jsem myslela na válku a ptala se Spasitele, kdy k tomu dojde. Spasitel řekl:

„**Brzy.**“

27. 11. 1991 – středa

Zeptala jsem se Spasitele, zda jsou tato slova důležitá jen pro mě.

Spasitel řekl: „**Řekni to všem!**“

29.11.91 – pátek

V kapli na pracovišti. Chtěl jsem si být jistý a zeptal jsem se ještě jednou na válku. Znovu jsem uslyšel: „Na Rusko přijde válka.“

02.12.91 – pondělí

11:15 v kapli v nemocnici. Byla jsem ráda, že jsem mohla opět klečet před svatostánkem.

Komunikovala jsem v duchu a zeptala se Spasitele, kde se nachází, když se mnou mluví. Ježíš odpověděl: „**V hloubi srdce.**“

Dále jsem se ho zeptal, jak mám ostatním vysvětlit, že ho slyším. Ježíš řekl:

„To je nadpřirozené, jinak by to nebylo ode mě.“ Zeptal jsem se dále, zda je možné, že jsem zhypnotizován.

Ježíš řekl: „Ten, kdo se sjednotí s mým srdcem, se nemůže zhypnotizovat.“

Myslel jsem na válku v Jugoslávii a na to, že vizionáři Ivan a Jakov odcestovali do zahraničí.

Zeptal jsem se, zda bych měl také opustit Německo kvůli válce, která ještě přijde. Ježíš však řekl: „Nemám rád zbabělce.“

Pak mi přišla na mysl svatá Jana z Arku, která bojovala proti Angličanům a osvobodila Francii. Ježíši jsem ještě vyprávěla o svém synovi, že si nedokáže představit, že by válka přišla z Ruska. Ježíš mi řekl: „Měl by se co nejdříve vyzpovídat.“

Večer v modlitební skupině jsme po třetí desátce růžence jako vždy drželi několik minut ticho, aby se každý mohl modlit srdcem a prosit. Zeptala jsem se Spasitele, zda mám něco vzkázat modlitební skupině.

Ježíš řekl: „Řekni všem, že je miluji.“

To bylo poprvé, co jsem v modlitební skupině slyšel Spasitele.

03.12.91 – úterý

V kapli v klinice jsem uslyšel Ježíšův hlas:

„Poslouchej mě, dcero moje, modli se, modli se hodně.“

Večer v Rotu v kostele hrála během svatého přijímání hudba z desek, nemohla jsem se otevřít Spasiteli, ta hudba mě rušila.

04.12.91 — středa

V ordinaci v klinice asi v 10:45: Spojila jsem se se Spasitelem a uslyšela hlas: „Jsi má služebnice, dělej vše, co ti řeknu. Měj ve mě velkou důvěru.“

Zůstaň pevná. Čeká tě krátký život. Vezmu tě k sobě. Důkazem toho je tvá víra.“

Poté, co jsem to zapsala, zeptala jsem se Spasitele, zda jsem to zapsala správně. Ježíš odpověděl: „Ano, má dcero“.

Večer: Každý den jsem se stále více modlil za faráře Vogta a za jeho osvětlení a prosil jsem Ježíše, aby mi dal svolení promluvit si s farářem Vogtem. Ježíš řekl: „Jdi.“

Od 18:00 do 18:45 jsem mluvil s farářem Vogtem. Po tomto rozhovoru mi farář Vogt řekl, že mě obdivuje a že mám pokračovat tak dál.

Když jsem se ho zeptal, co znamenají Ježíšova slova „důkazem toho je tvá víra“, odpověděl mi: „Musíš všechno pochopit?“

5. 12. 1991 – čtvrtek

V 9:00 ráno jsem se zeptal Spasitele, zda opravdu nemusím rozumět všemu, jak řekl farář Vogt.

Spasitel řekl: „Ano, nemusíš rozumět všemu. Vše přijde v pravý čas. To, čemu nerozumíš, odevzdej zpět mně.“

Dále jsem se Spasitele zeptal, zda mám varování ohledně války z Ruska poslat šéfredaktorovi listu Bild am Sonntag.

Spasitel odpověděl, že to mám ještě dnes zařídit.

06.12.91 – pátek

Kolem 8:25 jsem šel do kaple v klinice a modlil se tam za to, aby byl dopis zveřejněn. Během modlitby jsem se zeptal Spasitele, zda je dopis dobrý. Odpověď: „Tvůj dopis je dobrý.“ Dostalo se mi milosti a plakal jsem radostí, že miluji Spasitele.

Spasitel mi k tomu řekl: „Velmi tě miluji, jdi v pokoji“.

Večer v kostele v Rotu: Zeptal jsem se Spasitele, jak lze odvrátit válku. Spasitel odpověděl: „Jen půstem a modlitbou“.

Zeptala jsem se také Spasitele, proč mluví právě ke mně, vždyť jsem hříšnice. Spasitel odpověděl: „Všichni jsou hříšníci.“

Přesto jsem se dál ptala, proč ke mně mluví, a uslyšela jsem jeho hlas: „Vcházím, kam chci.“

07.12.91 — sobota

Brzy ráno jsem navštívila mši svatou v Mingolsheimu v kapli sv. Rocha. Po svatém přijímání mi Spasitel řekl: „Promluv s misionářem“.

Mluvila jsem s misionářem o svém obrácení a o válce. Během našeho rozhovoru plakal.

Odpoledne jsem se modlila s Fridolinem Keilhauerem, studentem teologie v Lantershofenu.

08.12.91 — neděle

Dopoledne jsem se zúčastnil mše svaté v Rotu. Od 12:00 do 13:00 jsem byl rovněž v kostele a modlil se; to je hodina milosti v den Neposkvrněného početí Panny Marie. Poté následovala modlitba až do cca 14:00.

Odpoledne se mě Fridolin při rozhovoru zeptal:

„Co máš, co bys nedostal od Boha?“

Po krátkém zamyšlení jsem odpověděl: „Nemám nic a vše, co mám, je od Boha.“

9. 12. 1991 – pondělí

Před několika dny mi Spasitel řekl: „Dej mi celé své bytí.“

Tomu jsem nerozuměl, a tak jsem to Ježíši vrátil, jak mi řekl. Spasitel pak pokračoval: „Musíš se ptát na všechno.“

Tak jsem se ho dnes, asi v 9:45, zeptal: „Spasiteli, co ti mám dát?“ Ježíš odpověděl:

„Dej mi všechno.“

Poté jsem se zeptal, zda mám něco vzkázat naší modlitební skupině. Řekl, že mají znásobit modlitby a postit se.

Večer jsem se ještě vyzpovídal u faráře Docharta.

10.12.91 — úterý

10:10 ordinace: Spojila jsem se se Spasitelem, pak jsem uslyšela: „Napiš: Miluji své ovce a chci zpět všechny ztracené. Hledej je. Pomož mi. Za každou nalezenou ovci je v nebi velká odměna. Tvým cílem je neustále hledat. Nikdy nepřestávej. Zlý číhá.“

Řekla jsem: „Pane, já jsem tak slabá.“

Spasitel odpověděl: „Ale se mnou máš sílu.“

Večer v kostele v Rotu: Nevěděl jsem, z jakého evangelia se ten

dne. Byl jsem překvapen, když se četlo Matoušovo evangelium o ztracené ovci. Divil jsem se, že mi Spasitel už ráno o tom něco řekl. Dnes jsem se modlil za pana faráře Vogta více než jindy. Přijímal jsem a sotva jsem se sjednotil se Spasitelem, uslyšel jsem hlas, který mi velmi pomalu a zřetelně řekl: „Slyšíš mě?“ Řekl jsem: „Ano.“ Nastalo hluboké ticho. Pak jsem uslyšel: „Jdi za knězem.“

Zase ticho. „Řekni mu“ — ticho — „že to s tou válkou myslím vážně.“ Zasáhlo mě to jako rána. Zopakovala jsem si to pro sebe a zeptala se, jestli jsem to správně pochopila a kdy mám jít za knězem. On řekl: „Po svaté mši.“

Spasitel mi ještě potvrdil, že jsem slyšel správně. Pak jsem se rozplakal. Zita ke mně přišla a zeptala se mě, co se to se mnou děje. Poté ke mně přišla i paní Speckartová a vyptávala se. Potvrdily to a řekly: „To není nic nového, známe to z nocí pokání.“ (Myslely tím válku v Rusku.) Pak jsem hned šla za panem farářem Vogtem. Farář Vogt mě vyslechl a pak řekl: „Víc než se modlit se nedá.“ Bylo to necelý týden poté, co jsem s ním poprvé mluvila o válce v Rusku, jak mi to Spasitel uložil. Požádal jsem ho o požehnání a pak jsem šel domů.

11.12.91 — středa

Krátce po 10.00 hodin v ordinaci: Spojil jsem se se Spasitelem. Kolem mě pak panoval příjemný klid a ticho. Cítil jsem teplo, ale nic jsem neslyšel.

12:30 v kapli v nemocnici: Modlila jsem se modlitbu „Anděl Páně“, sjednotila jsem se se Spasitelem a pocítila příjemné teplo, klid a ticho. Chvilí jsem nic neslyšela a najednou jsem uslyšela: „Odpočívám v tvém srdci“. Bylo to tak krásné a měla jsem takovou radost, že to ani nedokážu popsat. Bohužel jsem si nemohla prodloužit přestávku, protože moje kolegyně byla stále nemocná a já musela všechno zvládnout sama.

Když člověk ví, že Spasitel spočívá v jeho srdci, je to tak krásný pocit a člověk pociťuje mír, který může dát jen náš Pán.

Večer v kapli sv. Rocha: Zeptala jsem se Spasitele, jak dlouho by se nemělo jíst před přijetím sv. přijímání, protože mě o to požádala Rita z Würzburgu.

Spasitel řekl: „Několik hodin před svatým přijímáním je to správné.“ Zeptal jsem se, co by asi řekl kněz, kdybych mu to vyprávěl. Spasitel odpověděl: „Budu za tebe mluvit. Jdi v pokoji.“

12.12.91 — čtvrtek

10:15 v ordinaci: Zeptala jsem se Spasitele, zda jsem falešná prorokyně, protože jsem v Bibli četla něco o konci časů. Spasitel mi řekl: „Nejsi falešná prorokyně, jsi má služebnice. Dělej vše, co ti řeknu. Přejde válka. Já jsem tvůj Pán a Bůh. Budeš stále znovu pokoušena.“

Zeptala jsem se Spasitele, zda bych nemohla dostat nějaké znamení.

Spasitel: „Dám ti znamení, až nastane čas.“

Zeptala jsem se, zda je toto znamení určeno mně.

Spasitel: „Pro všechny.“

12:15 v kapli v klinice: Modlila jsem se k Andělu Páně.

Zeptal jsem se Spasitele, zda bude toto znamení ve vzduchu, nebo na mně.

Spasitel se mě na to zeptal: „Souhlasíš?“

Bez váhání jsem odpověděl: „Ano.“

Ale pak jsem Ježíši řekl: „Nikdy mě od tebe neodděluj, protože tě velmi miluji.“ Zeptal jsem se Spasitele, zda jsou modlitby, které se modlíme v modlitební skupině, dobré, nebo zda bych měl něco změnit?

Spasitel řekl: „Modli se hodně; zdvojnásob modlitby. Všechny modlitby jsou dobré.“

13.12.91 pátek

Ordinace: Modlila jsem se, pak jsem se spojila se Spasitelem a slyšela jsem ho říkat: „Poslouchej dobře, má dcero. Jdi za kněžími, řekni jim to.

To s tou válkou myslím vážně.“

Zeptal jsem se Spasitele, jak to mám říct. Spasitel odpověděl: „Budu mluvit za tebe.“

Řekl jsem Spasiteli, že mi neuvěří, ale Spasitel mi odpověděl: „Nech to na mně.“
Spasitel: „Ty nerozumíš nadpřirozenému. Nikdo kromě mě nemůže nadpřirozené pochopit.“
Cítil jsem v sobě teplo a klid a řekl jsem Ježíši: „Věřím, že jsi se mnou.“
Ježíš: „Věříš tomu! Pak věř i tomu ostatnímu.“
Večer v kostele v Rotu. Zeptal jsem se Spasitele, zda je to, co jsem dosud napsal, správné.
Ježíš přitakal a řekl: „Jdi v pokoji, má dcero.“

14. 12. 1991 – sobota

V 7:00 ráno jsem byla v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu. Modlila jsem se za mír a plakala. Pak jsem uslyšela: „Jdi v pokoji, má dcero.“

15.12.91 – neděle

Jeli jsme do Řezna a v 10.00 hodin jsme navštívili mši svatou v karmelitánském klášteře. Při sjednocení se Spasitelem řekl Ježíš:

„Chceš poslouchat můj hlas?“

Přikývla jsem a Spasitel mi řekl: „Tak tomu věř.“

Řekla jsem: „Dej mi prosím to hořčičné zrnko, jinak nemohu hory přenášet.“ Pak nastalo ticho.

Potom Spasitel řekl: „Miluji tě.“

Po mši svaté jsem hovořil s otcem Gebhardem Heyderem. Prohlédl si mé vnitřní rozhovory, které jsem si zapsal do deníku. Děkuji Bohu, že tu ještě je, neboť mu je již 86 let. Není moudrý po lidsku, ale moudrý po božsku.

Člověka, jako je on, musíte hledat s lupou. Nevadí mi, že musím ujet celkem přes 600 km, abych s ním mohl mluvit. Velmi mi pomohl. Na závěr mi potvrdil, že pro něj není nic nového, že válka přijde z Ruska. Zmínil Terezu Neumannovou (německou mystičku – stigmatizovanou), která kdysi řekla, že 30 let po její smrti budou Rusové šlapat po jejím hrobě.

Zemřela v roce 1962. Otec Gebhard zmínil také Heroldsbach, Mettenbuch a další místa, kde se na tuto válku poukazuje.

Ještě nám požehnal věci, které jsme přinesli, např. vodu, svíčky, obrázky atd. Otec Gebhard tyto věci požehnal zcela zvlášť. Tak by měl požehnat každý kněz.

Když jsem přišla domů, hned jsem vařila, protože k nám přišel hladový host. Nic jsem nejedla a šla jsem do kostela ve Waghäuselu. Svatou mši jsem obětovala za ubohé duše. Ten den jsem se hodně modlila. Ale ve Waghäuselu, v kostele, jsem cítila, že mě obklopuje peklo. Byla jsem napadena.

Nejhorší to bylo, když jsem přijímala svaté přijímání v kleče. Cítila jsem, jak se kněz zdráhal dát mi svaté

spolu s mnou. Teprve po třetím Zdrávas Maria mi dal svatou hostii. Cítila jsem ve své duši velmi silné útoky. Na to tak rychle nezapomenu. Ale Spasitel bude vždy vítězem. Po sjednocení s Ježíšem jsem měla v sobě pokoj, který může dát jen Bůh.

Spasitel: „Miluji tě, má dcero.“ Poté jsem se modlila za tohoto kněze.

16.12.91 – pondělí

Jelikož jsem cítila, že uznání Chorvatska a Slovinska jako samostatných států není dobré, zeptala jsem se Spasitele, zda je to správné.

Spasitel k tomu řekl: „Nepotřebuji žádné hranice, miluji všechny lidi.“ V 17:00 se u nás v klinice konala vánoční oslava.

Prof. Weidauer, ředitel naší kliniky, pronesl projev a rozdával dárky. Poté jsem okamžitě odešel do kostela, protože jsem raději přijal svaté přijímání, než abych navštěvoval všechny vánoční oslavy, které se po celém světě slavily na pracovištích. Bůh jim snad odpustí, že tomu říkají vánoční oslava. Pro mě jsou to farizejské vánoční oslavy. Tak jsem šel do kostela v Rotu. Cestou do Rotu jsem se modlil za kolegy, kteří zůstali na oslavě.

Obětoval jsem svaté přijímání za umírající a za ubohé duše v očistci. Po svatém přijímání jsem se zeptal Spasitele, zda bylo správné to, co jsem dnes večer udělal.

Spasitel: „Ano, je to správné, děkuji ti za to.“ To

Spasitel ještě nikdy neřekl.

Řekl jsem Spasiteli, že za to musím poděkovat.

Ráno v kapli na pracovišti jsem se zeptal Spasitele na včerejší večer v kostele ve Waghäuselu, protože otec Werner Egon mi zpočátku odmítl podat svaté přijímání v kleče a já pocítil v srdci silné útoky. Byl to útok, jaký jsem dosud nezažil. Zeptal jsem se Spasitele, kolik ďáblů tam kolem mě bylo?

Spasitel řekl: „Kdybys je viděla, zemřela bys.“

Tento kněz nežije v Boží milosti. Zeptala jsem se Spasitele, zda mu to mám říct? Protože jsem prosila o odpuštění pro tohoto kněze. Spasitel řekl: „Řekni jim to.“

Pomyslel jsem si, že půjdu za otcem Aemilianem a promluvím s ním o tom.

18.12.91 – středa

S neteří jsem byla v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu. Když

se rozdávalo svaté přijímání, poklekla jsem u stolu pro přijímání. Ostatní stáli při přijímání svaté hostie nebo poklekli na schodech před knězem. Děkuji Bohu, že mi dal tolik odvahy, abych sama poklekla u stolu pro přijímání.

Čekala jsem a modlila se za kněze, dokud ke mně nepřišel. Po rozdání svatého přijímání se kněz otočil a udělal asi dva kroky k oltáři.

Nějaká síla ho přitáhla zpět. Přišel ke mně a podal mi svaté přijímání. Zeptala jsem se Spasitele, zda to bylo správné.

Spasitel: „Pokračuj tak dál, má dcero. Děkuji ti za tuto odvahu.“

Řekla jsem Spasiteli: „Děkuji ti, protože tato odvaha pochází od tebe a ne ode mě.“ Dopoledne v kapli v klinice: Zeptala jsem se Spasitele, zda má někdo, kdo náhle zemře, čas na pokání. Zeptala jsem se proto, že se o tom před pár dny diskutovalo. Jeden kněz dokonce řekl, že už by na to nebyl čas.

Spasitel: „Je určitý čas na pokání za hříchy. Tento čas závisí na Bohu.“

Potom jsem se Spasitele zeptal, kolikrát denně se lze přijímat svátostně. Spasitel: „Jen jednou denně a duchovně tak často, jak chceš.“

Spasitel dále řekl: „Pokud přijímáš svátost vícekrát denně, nemáš dostatečnou důvěru v Boha. Neboť pokud přijímáš svátost s nečistým srdcem, nestačí ani desáté přijetí sv. přijímání.“

19.12.91 – čtvrtek

Zabýval jsem se včerejším telefonátem bratra Aloise. Řekl mi, že otec Werner Egon obdržel anonymní dopis a že jsem možná podezřelý. Když jsem pak bratru

Aloisovi řekl, že jsem stejně měl v úmyslu jít za kněžími do Waghäuselu, vyděsil se a řekl, že to přece nemám dělat, jinak by ho vyhodili z kláštera.

Musím k tomu poznamenat, že bych nikdy nikomu nenapsal anonymní dopis. Protože když cítím, že je porušováno pravé Kristovo učení, jdu za kněžími osobně.

Proto jsem se zeptal Spasitele, zda mám jít za kněžími do Waghäuselu kvůli tomu, co jsem tam zažil 15. 12. 1991. Spasitel: „Jdi za otci a řekni jim to.“ Troufám si tam jít, pokud je to Boží vůle. Poté mi Spasitel dále řekl: „Modli se každý den hodně.“

20. 12. 1991 – pátek

V kapli v nemocnici: Spasitel mi řekl: „Modli se hodně, má dcero, válka se blíží.“ Zeptala jsem se Spasitele, kdy přijde inflace.

Spasitel: „Ještě před válkou.“

Dále jsem se Spasitele zeptala, jak dlouho před svatým přijímáním by se nemělo jíst. Spasitel:

„Několik hodin před svatým přijímáním nejíst a nepít je pokání pro nevěřící!“

Zeptala jsem se, zda mám něco vyřídit.

Spasitel: „Farář Vogt má s věřícími modlit se před Nejsvětější svátostí mnohem více než dosud.“ Večer jsem byla v kostele v Rotu.

21.12.91 – sobota

Svatá mše v 7:15 ve Waghäuselu.

Před mší svatou jsem se modlila za kněze, který ji bude sloužit. Byl to otec Alanus. Nejprve jsem viděla kostel ve tmě, otce jsem neviděla, ačkoli mši svatou sloužil. Modlila jsem se vroucně za otce.

Pak jsem otce uviděla, ale také ve tmě. Po proměnění se celý kostel trochu rozjasnil. Nevěděla jsem, co to znamená, a nedostala jsem ani žádnou odpověď. Po mši svaté jsem byla u rodiny Hambschových.

Večer za mnou přišel pan Zank a řekl mi, že poslal dopis jednomu knězi ve Waghäuselu. Řekl, že napsal, že jeho kázání považuje za hloupé, a že v dopise také zmínil něco o Medžugorji. Zeptala jsem se pana Zanka, zda od toho kněze dostal odpověď. Řekl, že žádnou odpověď nečeká. Kritizoval jsem ho a zeptal se ho, proč za tím knězem nešel osobně. Cítil jsem, že tento muž není upřímný a že lže. Působil na mě jako zbabělec. Ted' mi něco došlo a vzpomněl jsem si na ten anonymní dopis knězi Werneru Egonovi, o kterém mi vyprávěl bratr Alois. Ale neprozradím ho kněžím ve Waghäuselu. Kněží ve Waghäuselu mě jistě podezřívají, už podruhé. Nejsem na tom o nic lépe než Ježíš. Vina se svaluje na nevinné.

22.12.91 – neděle

Než jsem se zúčastnil mše svaté v Rotu:

V neděli ráno jsem se asi hodinu a půl modlil zejména za faráře Vogta a otce v Waghäuselu. Zeptal jsem se Spasitele na tleskání rukama v kostele.

Spasitel: „Můj kostel není divadlo, musíš více důvěřovat v ‚Bůh ti to oplatí‘.“ Hodně jsem se modlila za kněze a lidi, kteří byli v kostele. Zeptala jsem se Spasitele, kdy mě vezme domů (do nebe).

On řekl: „Brzy.“ Pak se mě Spasitel zeptal, jestli mám strach.

Odpověděl jsem mu: „Ne, když jsi se mnou.“

V poledne jsem byl v kostele na modlitbě růžence a na pobožnosti.

Odpoledne jsem se s Erichem modlila dva růžence. Cítila jsem nutkání se modlit, jako by mi někdo řekl, že se musím modlit. Večer jsem v rádiu slyšela, že právě v době, kdy jsem se modlila, se u Heidelbergu zřítilo letadlo a zahynulo při tom 26 lidí. Kolem 20.00 hodiny jsem se při sjednocení s ním zeptala Spasitele, zda bude moje smrt mučednickou. Jedna žena z Mannheimu mi vyprávěla, že viděla mou smrt ve vidění. Hovořila o těžkém mučednictví, o upálení.

Jelikož jsem cítil, že je v tom prst démona, chtěl jsem se zeptat Spasitele, zda je to pravda. Na mou otázku Spasitel odpověděl: „Ano, bude to krátké mučednictví a já budu s tebou.“

23.12.91 – pondělí

Nejprve jsem doma odříkal celý žaltář a další modlitby. Poté jsem se duchovně spojil se Spasitelem a byl jsem s ním sjednocen asi 20 minut. Panovalo zvláštní ticho a já jsem v sobě pociťoval hluboký pokoj.

Zaznamenávám pouze důležité věci, které mi Spasitel dává zapsat. Pravda musí vyjít najevo, i když je těžké ji zapsat. Zeptal jsem se Spasitele, kolik lidí zahyne ve válce.

Spasitel řekl: „Téměř všichni. Ti, kteří zůstanou naživu, by byli rádi, kdyby byli mrtví. Hřích je těžký.“ Myslela jsem na atomovou bombu.

Spasitel: „I jaderné elektrárny budou Zemi zamořovat.“ Řekla jsem

Spasiteli, ať pro mě něco řekne.

Spasitel: „Mám tě velmi rád, zůstaň mi věrný, vytrvalý a neopouštěj mě.“

Potom jsem prosil Spasitele, aby nám v modlitební skupině dal znamení, abychom zůstali silní ve víře.

Řekl jsem: „Vím, že nejsme hodni tohoto znamení, ale nechávám to na Pánu, našem Bohu.“

Poté jsem pocítil hluboký klid a mír, jaký jsem dosud nezažil. Je to možné jen proto, že Spasitel byl ve mně a já v něm.

Není nic krásnějšího, než být jedno se Spasitelem. Ano, Spasitel sám stačí. V poledne, po 11.00 hodině, jsem šla se svou neteří Jaquelinou do lesa. Modlily jsme se růženec k Neposkvrněné. Poté jsme zpívaly Salve Regina v latině. Když jsme zpívaly uprostřed lesa, najednou přiletělo mnoho ptáků a zpívalo a pískalo s námi. Předtím silně foukal vítr, ale najednou bylo bezvětří, vítr už nefoukal. Při zpěvu nás naplnila úcta. Když jsme dokončily píseň Salve Regina, ptáci odletěli a vítr zase začal foukat. To s ptáky jsem zažila už potřetí a to, že vítr přestal foukat, podruhé.

Večer: Modlitební skupina. Vyzpovídal jsem se u faráře Docharta. Dnes se v modlitební skupině vyzpovíдалo mnoho lidí. Uctili jsme Spasitele a jako vždy jsme se modlili růženec a další modlitby.

24. 12.91 — úterý — Štědrý večer

Navštívil jsem půlnoční mši a hodně jsem plakal.

25.12.91 — Vánoce

Před mší svatou jsem se modlila žaltář, poté jsem přijala duchovní svaté přijímání. Asi 20 minut jsem byla sjednocena se Spasitelem.

Spasitel: „Jsem vždy s tebou.“

Ptala jsem se Ježíše na věci, o kterých jsem mluvila s farářem Dochartem. Spasitel: „To, co ti říkám, je pro tebe, pro kněze a pro všechny.“

Ježíš mi řekl, že mám jít za knězem, když mi to Ježíš řekne, ne kdy se mi zachce, ale až nastane ten správný čas.

26.12.92 – 2. svátek Vánoc

Svatou mši doprovázel hudební sbor. Nelíbilo se mi to. Během hudby jsem se modlila litanii k Nejsvětější svátosti a litanii k Srdci Ježíšovu.

Dokázala jsem se dobře sjednotit se Spasitelem a obdržela jsem mnoho milostí.

27.12.91 – pátek

Večer jsem navštívila mši svatou v Rotu.

28.12.91 – sobota

Modlila jsem se celý žaltář.

29.12.91 — neděle

Od 6:30 do 8:30 jsem se modlila žaltář před mší svatou. Duchovně jsem se sjednotila se Spasitelem a poprvé jsem se zeptala na svou rodinu. Zeptala jsem se, jak je na tom moje rodina. Spasitel: „Všichni jsou na široké cestě. Ještě se mohou vrátit, pokud budou chtít.“ Zeptala jsem se na svého manžela a Jaquelinu. Nedostala jsem žádnou odpověď.

Když jsem se ptala na svou rodinu, myslela jsem na své ještě žijící sourozence ve Francii, Jugoslávii a tady v Německu. Pak jsem se zeptala ještě na svého syna. Spasitel: „On také.“

30.12.91 – pondělí

Pan Erben mě požádal, abych se zeptala Spasitele, zda je správné to, co právě dělá. Spasitel: „Cesta, kterou se vydal, není dobrá.“

Zeptala jsem se Spasitele, zda je oběžník od Marie Ittenové (Rasenkreuz) správný.

Spasitel: „Ten dopis je správný. Udělej z něj mnoho kopií. Kdo tomu nevěří, toho nech na mě.“

Vyzpovídal jsem se u faráře Docharta.

31.12.91 — úterý

V klinice: zeptala jsem se Spasitele, co se to s mým manželem děje. Spasitel:

„Modli se za něj hodně, má dcero. Je to boj nečistých duchů.“ Ale já jsem

Spasiteli řekla, že se včera vyzpovídal.

Spasitel: „Znovu zhřešil.“

Řekla jsem Spasiteli, že můj manžel říkal, že mu kněz nepomohl. Spasitel: „Hluboce nelitoval svého hříchu.“

Zeptala jsem se, zda je správné, že farář Dochart slouží mši svatou v soukromém domě pana Derise ze Zeuternu.

Spasitel: „Není to správné od faráře Docharta, protože potřebuje povolení.“

To znamená, že církev odmítá konat něco neprávého. V mé církvi se lze modlit kdykoli.“

Zeptala jsem se Spasitele, zda byly včerejší modlitby dobré.

Spasitel: „Bylo to dobré, líbilo se mi to.“

12:00 v kapli v klinice: Bylo obzvláště krásné být spojen se Spasitelem. Řekl jsem Spasiteli: „Ó, Spasiteli, teď nemám žádné pochybnosti, je to tak krásné a já věřím všemu.“

Spasitel na to řekl: „Tvá duše je nyní čistá.“ Ještě jsem řekl, že ho teď lépe slyším.

Spasitel: „Protože ses mi lépe otevřela.“

Zeptala jsem se Spasitele, co by mi chtěl na konci roku vzkázat. Spasitel:

„Pokračuj, má dcero. Líbí se mi všechno, co děláš.“ Zeptala jsem se, jestli mám postavit modlitebnu.

Spasitel: „Postav ji.“

Pak jsem se zeptala, co mám dělat, pokud s tím můj manžel nebude souhlasit. Spasitel řekl: „On bude souhlasit.“

Silvestrovský večer:

V noci jsem byla smutná, hořce jsem plakala, nelíbilo se mi střílení o půlnoci, protože tolik lidí trpí hladem. V tu dobu jsem se modlila.

1. 1. 1992 – středa

Svatá mše v Rotu. Po mši jsem si s paní Speckartovou povídala o kopii z Eisenbergu, která byla přečtena v modlitební skupině. Když jsme tak stály na ulici, ďábel asi na 5 minut vypustil pekelný zápach, takže jsem postříkala svěcenou vodou. Zápach okamžitě zmizel.

Od 16:00 do 19:00 jsem vedl rozhovor s Arturem Wagnerem, studentem teologie. Při tom jsme se také modlili v latině.

Požádal jsem o to Spasitele, protože pan Ziegler změnil název knihy „Medžugorje – Boží nabídka míru světu“, kterou napsal, změnil jméno.

Spasitel: „Není správné, když se jména falšují.“

Pak jsem se ještě zeptal na vizionáře Ivana. Ivan je často v Německu, v sousedním městě. Zeptal jsem se Spasitele, proč mě nepřijde navštívit, v Medžugorji jsem u něj byl často.

Spasitel na to řekl: „Nech to na mně.“

12:10:

Zeptal jsem se Spasitele na titulek v časopise „Medjugorje – Aktuell“, na straně 12, v rozhovoru s prof. Maxem Thürkauferem. Titulek zněl: „Musíme se naučit žít tak, aby nám lidé věřili, že věříme.“

Spasitel k tomu řekl: „O víru je třeba prosit.“

Poté jsem se zeptal, zda bych měl číst tento časopis „Medjugorje – Aktuell“.

Spasitel: „Tento časopis číst nemusíš, kniha Malých duší je důležitější než miliony takových časopisů.“

Poté jsem se zeptala na svého manžela, protože je příliš často napadán.

Myslela jsem na démona.

Spasitel: „Ano, má dcero, je tam mnoho démonů. To je jeho křížová cesta. Je to posedlost. Tím mi pomáháš zachraňovat duše.“

Řekla jsem Ježíši, že mnoho lidí věří tomu, co o mně můj manžel říká. Spasitel: „Lidé mnohem více věří tomu, co říká ďábel. Pravda je přijímána jen málo. Jinak bych nebyl ukřižován.“

Večer v kostele v Rotu:

Po svatém přijímání jsem se zeptala Spasitele, zda bylo správné, co jsem svému muži řekla 17:20 kvůli posedlosti.

Spasitel: „Bylo to správné. Nemusíš se bát. Jsem s tebou.“ Byla jsem plná radosti a cítila jsem v sobě hluboký pokoj.

3. 1. 1992 — Pátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Navštívil jsem mši svatou v kostele v Rotu.

04.01.92 — Sobota

Navštívil jsem nemocného otce Müllera v Mingolsheimu. Mluvil jsem s ním asi 45 minut. Později jsem se zeptal Spasitele, zda jsem mluvil dobře.

Spasitel: „To ne ty, ale já jsem mluvil za tebe.“ Tento rozhovor byl Boží vůlí.

Po našem rozhovoru jsem se u něj vyzpovídal.

05.01.92 — neděle

Před mší svatou mi ďábel spálil kopii oběžníku Marie Ittenové (Eisenbergové). Málo nechybělo a shořela mi ložnice.

06.01.92 — pondělí Tři králové

Navštívil jsem mši svatou v Rotu a pobožnost. Večer: modlitební skupina, přišlo mnoho lidí.

07.01.92 – úterý

10:00 hodin, ordinace: Jelikož jsem den předtím pocítoval touhu přijmout svaté přijímání podruhé za den, ale neučinil jsem tak, zeptal jsem se Spasitele, zda je správné přijímat svaté přijímání pouze jednou denně.

Spasitel: „Jednou denně je správně.“

Potom jsem se Spasitele zeptal, zda to mám říct kněží. Spasitel:

„To, co ti říkám, je pro tebe, pro kněze i pro ostatní.“

Potom jsem se Spasitele zeptal, jestli bych to měl říct modlitební skupině, že se smí přijímat svátostně jen jednou denně, a jestli bych pak o modlitební skupinu přišel.

Spasitel: „I kdybys je všechny ztratil, pravda platí.“ Potom jsem se

Spasitele zeptal, zda existují výjimečné případy.

Spasitel: „Jen jednou.“

Zeptal jsem se Spasitele, zda jsem to napsal správně.

Spasitel: „Napsal jsi to správně, nenech se ovlivnit ostatními.“

Vzpomněla jsem si, že farář Vogt na Silvestra poděkoval laikům, kteří rozdávají svaté přijímání. Zeptala jsem se Spasitele, zda bylo správné, že jim farář Vogt poděkoval.

Spasitel: „Tím mi ublížil.“

Pak jsem se Spasitele zeptal, zda se ještě dožiji toho, že laici již nebudou rozdávat svaté přijímání.

Spasitel: „Ano, zažiješ to. Modli se za tuto věc.“

Potom jsem se zeptal Spasitele (asi kolem 12.00 hodin v klinice), zda sv.

Mše v sobotu večer je vlastně nedělní mší, protože v sobotu chodí do kostela tolik lidí.

Spasitel: „Neděle je svatý den, nesmí být znesvěcena.“

08.01.92 – středa

Večer v Mingolsheimu v kapli sv. Rocha:

Klečel jsem u přijímacího pultu, i když nikdo jiný neklečel. Zeptal jsem se Spasitele, zda je večere Páně a svaté přijímání totéž, protože mi to řekla jedna protestantská řeholnice.

Spasitel: „Evangelický kněz nemá moc proměňovat a moc. To, co platilo tehdy pro Petra, platí i dnes.“

9. 1. 1992 – čtvrtek

10:15 v ordinaci: Při modlitbě jsem Spasiteli slíbila, že budu věřit a také dělat to, co mi řekne, ale také jsem ho prosila, aby mi, než mi něco řekne, odstranil pochybnosti, které ve mně ještě zůstávají, a aby oblékl mou lidskost do božství a daroval mi čistotu a mír. Potom jsem se ho zeptal, kdy mám jít za knězem, panem farářem Vogtem.

Spasitel: „Co nejdříve! Z Ruska se blíží válka. Kněz by se měl více modlit před Nejsvětější svátostí a před mší svatou se spolu s věřícími

“

Zeptal jsem se Spasitele, zda by se k nám připojil, kdybych mu to řekl. Spasitel: „Ano, připojí se. Bude to chvíli trvat.“

Dále jsem se Spasitele zeptal, jak má růženec modlit, před vystaveným Spasitelem, nebo ne.

Spasitel: „Jak kněz chce.“

Moje další otázka byla, zda by se měl modlit jednou týdně, nebo každý den. Spasitel: „Každý den.“ Na mou otázku, zda se mnou bude Spasitel, když půjdu za knězem, odpověděl: „Ano, budu s tebou.“

12.20 Kaple v klinice: Modlil jsem se v kapli. Když jsem byl s Spasitelem, zeptala jsem se ho, jak to mám říct panu faráři Vogtovi. Měla jsem na mysli formu, respektive jsem přesně nevěděla, jaká slova zvolit, „měl“ nebo „musel“.

Spasitel: „Poslouchej, má dcero. Ať se každý den modlí růženec s věřícími.“ Po práci jsem se znovu modlila. V tom modlení jsem úplně zapomněla vyzvednout manžela před Bauhausem. Měla jsem 30 minut zpoždění. Cestou za manželem jsem se v autě modlila druhý růženec a pak spolu s manželem třetí. Modlila jsem se zejména za pana faráře Vogta.

Když jsem dorazila domů, šla jsem k soše Panny Marie a modlila se, aby mi pomohla udělat to, co ode mě Bůh chce, a aby mi ukázala, kdy mám jít za panem farářem Vogtem.

Něco mě nutilo a nedávalo mi pokoj, zda mám jít za panem farářem Vogtem.

Potom jsem poklekl před křížem, modlil se k pěti ranám Ježíšovým a zeptal se ho, kdy mám jít za P. Vogtem. Spasitel: „Jdi po mši svaté.“

Zeptala jsem se ještě, zda na mě kněz bude mít čas.

Spasitel: „Ano.“

Na to jsem řekl: „Jestliže je to Boží vůle, půjdu za ním.“

Po svaté mši jsem požádal několik lidí z modlitební skupiny, kteří ještě byli v kostele, aby se za mě modlili, protože musím jít za P. Vogtem. Potkal jsem P. Vogta u dveří fary a zeptal se ho, zda s ním mohu mluvit.

Řekl: „Hned.“ Nebyl však tak přátelský jako obvykle a dodal: „Jen pár minut.“

Když jsme byli v ordinaci, snažil jsem se mu vše stručně vyprávět. Když jsem mu řekl, že ublížil Spasiteli, když poděkoval laikům, kteří rozdávají svaté přijímání, řekl, že mi tomu nevěří. Dále jsem panu faráři Vogtovi řekl, že mi Spasitel již řekl, že rozdávání svatého přijímání je úkolem kněze. Poté jsem mu také řekl, že Spasitel si přeje, aby se před mší svatou modlil růženec s věřícími.

Pak se rozrušil a řekl, že mu Spasitel má tedy dát kněze, že má dost práce s ministranty.

Poté farář Vogt dodal, že růženec se přece modlí už před mší svatou. Řekl jsem mu tedy, že by se možná přidalo více lidí, kdyby se modlil i on.

Požádal jsem ho o požehnání a pak jsem šel domů. Byl jsem u něj asi 30 minut.

Když jsem přišla domů, hned jsem se modlila ke Spasiteli a zeptala se ho, jestli jsem tomu knězi řekla něco špatného, kvůli jeho bolesti ohledně ministrantů.

Spasitel: „Řekla jsi to správně, má dcero, on zná můj zármutek.“ Řekla jsem

Spasiteli, že mi farář neuvěří.

Spasitel: „To nech na mně.“

Pak jsem Spasiteli ještě řekla, že se nechce modlit růženec před mší svatou. Spasitel: „Moje dcero, ještě přijde čas, kdy se bude modlit.“

10.01.92 — pátek

10:15 v ordinaci: Hodně jsem se modlil a řekl jsem Spasiteli, že farář Vogt by chtěl mít kněze.

Spasitel: „Kdyby měl více kněží, rozdával by i nadále svaté přijímání do ruky?“

Ještě jednou jsem zkontrolovala, zda jsem to zapsala správně.

Spasitel: „Ano, má dcero, zapsala jsi to správně.“

14:15: Řekla jsem Spasiteli, že pokud je Boží vůlí, aby kněz toto vše činil, tj. modlil se růženec před Nejsvětější svátostí, už nerozdával ruční přijímání, ale pouze klečící přijímání do úst, a tím by se obrátilo mnoho duší, pak bych byla připravena snášet za to otevřené rány, pokud bych zůstala Spasiteli věrná, nikdy se od něj neodvrátila a pokud bych toto utrpení mohla snášet až do konce, a pokud je to Boží vůle.

Spasitel: „Děkuji ti za tuto nabídku. Jdi v pokoji.“ Znovu jsem zkontroloval, zda jsem to napsal správně.

Spasitel: „Ano, napsal jsi to správně.“

PS: Jsem si vědom toho, že otevřené rány způsobují strašné bolesti. Ale jsem připraven trpět spolu se Spasitelem, pokud je to Boží vůle a pokud tím mohu spolu se Spasitelem zachraňovat duše. Pane, staň se Tvá vůle.

11.01.92 – sobota

Navštívil jsem ranní mši ve Waghäuselu. Během proměňování jsem viděl otce Benedikta stát ve tmě. Kolem něj bylo polotma. Viděl jsem to se zavřenýma očima a zeptal se Spasitele, co to znamená.

Spasitel: „Vidíš trpícího Ježíše.“ Poté jsem se za otce hodně modlila.

V 11:00 jsem se modlila se svou neteří Jaquelinou, aby se hnutí New Age nerozšířilo a aby nemohlo způsobit nic zlého.

V 17:00 jsem byl na zpovědi v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu. Večer kolem 20.00 přišlo mnoho lidí a my jsme se opět modlili, aby hnutí New Age nemohlo způsobit nic zlého, a proti satanské mši. Modlili jsme se asi do 23.00. Vyprávěl jsem o tom, co mi říká Spasitel, a posiloval jsem věřící.

12. 1. 1992 – neděle

Ještě před mší svatou jsem se modlil dva růžence a Ježíšovu litanii. Kolem

11:40 přišel pan farář Vogt do domu k mé tchýni a poblahopřál jí k jejím

80. narozenin. Rychle zase odešel a když byl pryč, plakala jsem, protože jsem se za něj modlila už osm let a on ani na minutu nepřišel nahoru.

To mě velmi bolelo, pak jsem objala velký kříž ve své ložnici a plakala. Najednou jsem přestala plakat, jako by mi ten pláč někdo vzal, a pak jsem uslyšela Spasitele, jak říká:

„Neplač, pan farář Vogt má pochybnosti a úctu. Modli se za něj, bude mu lépe.“

Potom jsem se radovala a ve 13:00 jsem šla do kostela, modlila se za pana faráře Vogta růženec a zůstala ještě na modlitbě.

V 17:00 přišla ke mně Marga F. se svým manželem. Později se k nám přidal ještě Erich. Společně s mým manželem jsme se modlili Bolestný růženec.

V 19:00 jsem byla v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu na mši svaté a přijímala jsem duchovně.

Zeptala jsem se Spasitele, zda mohu počítat s darem pro naši modlitebnu.

Spasitel: „Pan Müller ti trochu pomůže.“

Poté Spasitel během našeho vnitřního rozhovoru řekl:

„Mám tě velmi rád.“

Vrátila jsem se domů šťastná, ale brzy se zlý duch vrátil k mému muži.

Byl opět posedlý. Okamžitě jsem se modlila litanii k drahocenné krvi, litanii k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, lauretánskou litanii a další modlitby. Poté nastal opět klid.

13.01.92 – pondělí

Jako každé ráno jsme se s manželem během cesty do Heidelbergu modlili jednu desátku růžence, modlitbu Anděl Páně, Magnificat, Salve Regina, dvě modlitby k Duchu Svatému, litanii k Panně Marii, fatimskou modlitbu, modlitbu k archandělu Michaelovi, modlitbu k andělu strážnému, modlitbu k Srdci Ježíšovu, Sanctus, Gloria a Cor Jesu Sacratissimum. Manžela jsem pak vysadila u Bauhausu a já jsem se modlila dál. V práci se pak modlím dál, dokud nepřijdou pacienti. Kolem 10.00 hodin jdu do ordinace, abych zapsala pacienty do knihy. Zatímco si ostatní dávají cigaretovou přestávku, já se v ordinaci modlím dál, kropím svčcenou vodou za duše zemřelých a žehnám pacientům, lékařům, sestřičkám a ostatnímu personálu Benediktovým křížem.

Potom duchovně komunikuji se Spasitelem.

Dnes jsem byla v ordinaci asi v 10.10 hodin. Znovu jsem se ujistila, zda mi Spasitel ještě jednou potvrdil to, co mi řekl 10. 1. 1992, protože pan farář Vogt chtěl přece jen více kněží. Zeptala jsem se Spasitele, zda jsem to zapsala správně.

Spasitel: „Slyšíš mě, dcero?“ Já:

„Ano, Pane.“

Spasitel: „Kdyby měl více kněží, rozdával by pak i nadále přijímání do ruky?“

Byla to stejná slova jako před třemi dny.

Spasitel: „Můžeš mu to říct. Nemusíš se bát, budu s tebou.“ Zeptal jsem se Spasitele, co by se stalo, kdyby mě kvůli tomu exkomunikovali.

Spasitel: „Miluješ mě?“ Řekl

jsem: „Ano.“

Spasitel: „Zůstaň mi věrný.“

Zeptal jsem se dál: „To znamená, že mě exkomunikují.“ Spasitel:

„Budeš exkomunikován.“

Zeptala jsem se ještě jednou, protože jsem si myslela, že v dnešní době už nikoho exkomunikují.

Spasitel: „Moje dcero, budeš exkomunikována.“ Já:

„To bude velká bolest.“

Spasitel: „Ale nebudeš exkomunikována ode mě. Já budu s tebou.“ Zeptala jsem se

Spasitele, zda důvodem exkomunikace jsou laici a přijímání z ruky.

Spasitel: „Ano, kvůli laikům a přijímání z ruky, to bude ten důvod, uhodl jsi správně.“

Zeptal jsem se Spasitele, jestli jsem to zapsal správně a jestli mám jít za panem farářem Vogtem.

Spasitel: „Zapsal jsi to správně. Udělej, co ti říkám. Jdi za ním.“

Před dnešním rozhovorem se Spasitelem jsem mu řekl, že uvěřím všemu, co mi řekne. Prosil jsem:

„Uvěřím tomu, co mi řekneš, ale nejprve mi odstraň pochybnosti, očisti mou duši, vezmi mou lidskost a oblékni mě do své božskosti.“

Spasitel mi řekl: „Chci tvůj majetek.“

Ale já těm slovům úplně nerozuměl a řekl jsem: „Vždyť jsem ti dal všechno. Nemám nic, všechno patří tobě, protože i já jsem nic.“

Zeptal jsem se Spasitele, zda by ke mně lidé chodili se modlit, kdybych byl exkomunikován.

Spasitel: „Ano, dokonce mnoho.“

Řekla jsem Spasiteli: „Děkuji ti, můj Pane, za to, co jsi mi řekl. Říkám k tomu také ANO, pokud se tímto způsobem mohou zachránit duše a pokud budu vždy s tebou.“

Zeptala jsem se Spasitele, zda se mu líbí, jak jsem to zapsala. Spasitel: „Ty to víš, má dcero.“

Poté jsem se zeptal, zda o tom mohu mluvit v modlitební skupině, a také o exkomunikaci pana faráře Docharta.

Spasitel: „Můžeš říct všechno. Já jsem tvůj Pán a Bůh. Vše, co ti vkládám do srdce, je pravda. Jdi v pokoji.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože.“

12:10 v kapli v klinice: Při modlitbě Anděl Páně, při sjednocení se Spasitelem jsem se zeptal: „Pane, jak mám rozumět tomu, že chceš můj majetek?“

Spasitel řekl: „Vždy se musím zeptat před novým úkolem. Majetek – všechno. Tvá duše, tvé tělo.“

Zkoumal jsem svou duši, v jakém stavu se nachází, a pocítil jsem v srdci zvláštní klid, lásku a mír, jako bych v srdci neměl žádnou vadu.

Myslela jsem si, že teď bych mohla létat.

Večer v kostele jsem se během svatého přijímání zeptal Spasitele, zda mohu v modlitební skupině vyprávět, co mi dnes řekl.

Spasitel: „Můžeš, už se na to těším.“

Večer v modlitební skupině: Nejprve jsme se modlili, zpívali a pak jsem vyprávěl, co mi Spasitel řekl. Ačkoli jsem už pozdě odpoledne mluvil s H. Müllerem z Würzburgu dobrou hodinu (H. Müller si vše nahrával na magnetofon), vyprávěl jsem i večer v modlitební skupině o svých rozhovorech se Spasitelem.

14. 1. 1992 – úterý

10:10 v ordinaci: Zeptala jsem se Spasitele, zda mám jít za papežem, protože šlo o důležité věci, které mě čekají, a zda mám Svatému otci napsat, nebo zda by bylo lepší jít za ním osobně.

Spasitel řekl: „Jdi za ním, má dcero, bude dobré, když za ním půjdeš. Budu tě doprovázet.“

Já: „Nechápu, co myslíš tím doprovázet.“ Spasitel: „Budou s tebou.“

Já jsem pokračovala: „Spasiteli, bude těžké s ním mluvit.“ Spasitel: „Moje dcero, on bude mluvit s tebou.“

Já jsem řekla: „Děkuji, můj Pane a můj Bože. Připravím se, abych k němu šla s mnoha modlitbami.“

Spasitel: „Děkuji ti, má dcero. Jdi v pokoji.“

12:00 v kapli po modlitbě Anděl Páně: Zeptala jsem se, zda mám jít za svým duchovním otcem, otcem Gebhardem Heyderem.

Spasitel: „Teď ještě ne. To, co děláš, je všechno správné, pokračuj tak dál. Ještě nechod ani za panem farářem Vogtem, nejprve se za něj modli.“

Večer v Rotu v kostele: Pán farář Vogt mi při svatém přijímání vtlačil svatou hostii takovou silou na rty a zuby, že jsem si myslela, že se zlomí. To se u faráře Vogta ještě nestalo.

Bolelo mě to a plakala jsem, protože jsem se za něj toho dne hodně modlila.

15.01.92 – středa

10:10 ordinace: Znovu jsem se Spasitele ptala na H. faráře Vogta, protože mi včera nepodal svaté přijímání hezky.

Spasitel: „Nečistý duch mu nedal čas, tlačil ho, aby svaté přijímání podal rychle.“ Jelikož se modlím také za paní Vennebuschovou, pomocnici při podávání svatého přijímání, zeptala jsem se Spasitele, zda paní Vennebuschová necítí, že to podávání svatého přijímání není správné.

Spasitel: „Moje dcero, všichni vědí, že to není správné.“

Já: „Ale Pane, pokud vím, že rozdávání svatého přijímání není správné, pak to nebudu dělat.“

Spasitel: „Moje dcero, bojíš se satana.“

Tomu jsem moc nerozuměla a chtěla jsem, aby mi Spasitel to řekl trochu jasněji.

Spasitel: „Kdybyste měli úctu k Bohu, nerozdávali byste svaté přijímání.“

Zeptal jsem se Spasitele, co to znamená, když kněz nutí věřící, aby přijímali svaté přijímání do rukou.

Spasitel: „Nekoná Boží skutky.“

Pak jsem se zeptal, co když kněz nutí věřící, aby vstali, když již klečí. Spasitel: „Poslouchá příkazy ďábla a snaží se je přinutit, aby vstali.“

14:30 Rentgenová místnost: Modlil jsem se a duchovně komunikoval. Zeptal jsem se, co to znamená, když přijímám svaté přijímání od laika.

Spasitel: „Když ji přijmeš, prokazuješ ďáblu laskavost.“

A co když zůstanu sedět a nebudu komunikovat, protože laik na té straně, kde sedím, rozdává svaté přijímání?

Spasitel: „Pak jsi zbabělý a děláš ďáblu laskavost.“

Pokračoval jsem: „Pak můžu jít ke svatému přijímání, a když ke mně ten laik přijde, můžu se před Spasitelem poklonit, svaté přijímání však nepřijmout, ale duchovně komunikovat a vrátit se na své místo.“

Spasitel: „Ano, to můžeš udělat.“

Pak jsem ještě řekl, že biskupové schválili, aby svaté přijímání rozdávali laici. Spasitel: „Oni nesou největší odpovědnost.“

Zeptala jsem se Spasitele, zda když to řeknu věřícím, budu sama. Spasitel: „Sama před lidmi, ale nejsi sama. Má dcero, jsem s tebou.“ Odpoledne jsem zhřešila. Bylo mi to líto. Večer jsem pak šla do Mingolsheimu do kaple sv. Rocha. Před mší svatou jsem se modlila šest zastavení křížové cesty.

Ačkoli jsem byla u zpovědi teprve před čtyřmi dny, táhlo mě to znovu ke zpovědi. Po zpovědi jsem poděkovala Bohu, byla jsem šťastná a řekla jsem, že není nic krásnějšího, než když je duše čistá. Poté jsem obětovala svaté přijímání za Svatého otce, který tolik trpí.

16.01.92 – čtvrtek

10:10 – ordinace: Již několik dní jsem se modlila zvláště za pana faráře Vogta, jak mi to Spasitel doporučil.

Při modlitbě a sjednocení se Spasitelem jsem se zeptala, kdy mám jít za panem farářem Vogtem.

Spasitel: „Poslouvej, má dcero, jdi za ním ještě dnes. On tě přijme.“ Zeptala jsem se:

„Pane, ale co mu mám všechno říct?“

Spasitel: „Vždycky se trápíš tím, co řekneš. Já budu mluvit za tebe.“

Zeptala jsem se, jestli si mám vzít deník s sebou.

Spasitel: „Ten si můžeš vzít.“

Potom nastalo ticho, chvíli jsem Spasitele neslyšela.

Pak Spasitel řekl: „Musíš vždy zachovávat ticho, zlý číhá, protože se chce také vměšovat a mluvit k tobě.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, za tato slova, která jsi mi řekl. Musím si je jen uchovat jako perlu, která je tak krásná, že se o ni člověk stará, aby se neztratila.“

Spasitel: „To jsi hezky řekl.“

Zeptal jsem se Spasitele: „Pane, existuje nějaké zvláštní znamení, když se vměšuje nečistý duch?“

Spasitel: „Okamžitě s sebou přináší pochybnosti.“

Já: „Můj milý Ježíši, teď cítím tak krásný klid, mír a teplo. Nemám žádné pochybnosti.“

Spasitel: „A v tomto stavu se nacházím vždy, když jsem s tebou, má dcero.“ „Myslím, že moje duše musí být teď krásná a čistá.“

Byla jsem zavolána do rentgenové místnosti. Pan Pfeiderer, inženýr z firmy Müller, se mnou chtěl mluvit o přístrojích. O rentgenovém přístroji jsem mluvila málo, ale o Bohu hodně. Pan Pfeiderer je totiž velký pochybovač a strašně nadává na papeže. Spasitel mi dal ta správná slova a odešel spokojený.

12.00 po Andělu Páně: Po modlitbě jsem se Spasitele zeptala na další znaky, podle kterých poznám nečistého ducha. Řekla jsem mu také, že se bojím jít za farářem Vogtem.

Spasitel: „Vidíš, má dcero, ten strach, ale ty se nebojíš.“ Řekla jsem:

„Vlastně ne.“

Spasitel: „Tak to je. Nečistý duch vnáší strach.“

Zopakoval jsem: „Takže druhým znakem po pochybnostech je strach?“ Spasitel: „Ano, a pak neklid.“

Spasitel: „Lidé v tomto stavu se někdy nedokážou ovládat.“ Já: „Pak se v tomto stavu na lidi nelze obracet.“ Spasitel: „Ne moc – vše v pokoře.“

Odpoledne jsem zavolal panu faráři Vogtovi a zeptal se ho, zda by měl čas, abych s ním mohl mluvit.

Nejprve řekl ne. Když jsem mu však řekl, že s ním chci mluvit jen krátce, abych mu sdělil, co mi Spasitel pro něj řekl.

Na to řekl, že mohu přijít v 17:30.

Cestou domů jsem se modlila bolestný růženec za pana faráře Vogta, doma pak exorcismus, modlitby k Panně Marii a 7., 8., 9., 10. a 11. zastavení křížové cesty.

V duchu jsem se ještě pomodlil za pana faráře Vogta. Potom jsem šel do kostela a před betlémem jsem se znovu pomodlil za pana faráře Vogta.

Přesně v 17:30 jsem byl u pána faráře Vogta.

Přijal mě přátelsky. Cítila jsem v sobě mír a lásku k panu faráři Vogtovi.

Věděla jsem, že nejsem sama, protože Spasitel mi řekl, že bude se mnou, a tomu věřím.

Když jsem knězi vyprávěla o těchto věcech, řekl, že říkám jen to, co se mi líbí. Takže Bůh skrze mě mluví to, co se mi líbí.

Kněz: „A já vám říkám, že teď vybuchnete. Máte psychologické a teologické znalosti a vymysleli jste si to sami, jak se vám zlíbí.“

Řekl jsem: „V teologii se přece nevyznám.“ Kněz: „Ale ano, ano.“

Napadlo mě, že jsem nikdy nechodil na náboženství.

Zeptal jsem se ctihodného faráře: „Co z toho, co jsem jim dosud řekl, je tedy špatné nebo nesprávné?“ Neodpověděl.

Zmínila jsem, že 12. prosince byl u nás doma na návštěvě u mé tchyně, a řekla jsem mu, že jsem hořce plakala, protože ani na minutu nepřišel nahoru, kde bydlím. Řekla jsem mu, že jsem z celého srdce objímala Ježíšův kříž a přitom plakala a že jsem se Spasitele ptala, proč za mnou ten kněz nepřišel, vždyť jsem se za něj tak modlila. Najednou jsem přestala plakat a Spasitel mi řekl: „Neplač, má dcero, on má pochybnosti a úctu. Modli se za něj.“

I na tuto událost, o které jsem faráři vyprávěl, mlčel. Později řekl: „Všechno si přece nemohli vymyslet, například tu válku.“

Řekl jsem mu, že křížovou cestu, kterou ode mě Ježíš žádá, určitě nepůjde, a že jsem to už naznačil v modlitební skupině.

Dále jsem řekl, že když pro mě nemá čas, nemusím mu o tom teď nic vyprávět, možná jindy, jak je to Boží vůle.

Požádala jsem ho ještě o požehnání. Poklekla jsem na zem. On mi požehnal.

Byl jsem u něj asi 25 minut, ačkoli jsem s ním chtěl mluvit jen asi 2 minuty. Poté jsem šel do kostela.

Obětoval jsem za P. faráře svatě přijímání a modlil se za něj radostný růženec.

Na začátku mše jsem uslyšel hlas: „Věříš mu?“ Pomyslel jsem na

kněze a okamžitě odpověděl: „Ne.“

Při sjednocení se Spasitelem jsem se zeptal: „Spasiteli, řekni mi, jestli má ten kněz pravdu, možná jsem se mýlil.“

Spasitel: „Už jsi odpověděla, že mu nevěříš.“ Já: „Ale Spasiteli, to mi nestačí.“

Spasitel nyní promluvil poněkud důrazněji, jinak mluví mírně: „Všechno jsi řekla správně, má dcero.“

„Ale farář mi řekl, že jsem to všechno řekla sama od sebe,“ řekla jsem Spasiteli. Spasitel: „Nikdo nemůže nic udělat sám od sebe.“

Cítil jsem v sobě klid, ale také vnitřní bolest, protože jsem vnímal, že Spasitel byl panem farářem Vogtem hluboce uražen. Doma jsem se za pana faráře Vogta dále modlil. Bylo to přesně sedm dní, co jsem s panem farářem Vogtem naposledy mluvil.

17.01.92 – pátek

Moje narozeniny – musel jsem však pracovat:

Jeden pacient, voják NATO, Martin Wolfgang Sp., přišel na rentgen. Zeptala jsem se ho, co si myslí o vztazích mezi Německem a Ruskem. Řekl, že mají své vlastní problémy. Pak jsem se ho zeptala, co si myslí o hladomoru v Rusku.

Byl velmi neklidný a já v něm cítila nečistého ducha, ale nedala jsem to na sobě znát. Pak jsem mu ukázala svůj deník, ve kterém stojí: „Modli se, modli se, má dcero, z Ruska přichází válka.“

Na to se ještě více rozrušil a velmi důrazně, jako generál, se zeptal, kdo to řekl. Řekla jsem: „Ježíš.“

Stejným tónem pokračoval: „Žádný Ježíš neexistuje. Jsem ateista.“ Pak se mě zeptal, jestli dokážu, že Bůh existuje.

Odpověděl jsem mu: „Vždyť žijete.“ On řekl: „Kdo říká, že žiju?“, ale zachoval si ten ostrý tón.

Řekl jsem mu: „Víte co, já jsem vám to řekl, abyste před Božím soudem nemohli říkat, že jste nic nevěděli.“

On: „Kdo říká, že existuje Boží soud: Bůh neexistuje! Kdo vám to řekl?“ Zeptal jsem se ho: „A co když vás Bůh zavolá v příští hodině?“

Pak jsem s ním přestal mluvit a požádal ho, aby počkal venku na svůj rentgenový snímek, protože jsem viděl, že nemá smysl s ním mluvit.

V nitru jsem cítil, jako by u něj byla celá armáda ďáblů. Když odešel, pokropil jsem všechno svěcenou vodou.

Asi o hodinu a půl později v ordinaci, kolem 10:10: Modlila jsem se a přála si jako dárek k narozeninám, aby se tento pacient, voják NATO, obrátil. Protože jsem cítila, že v tomto člověku je démon, zeptala jsem se Spasitele, o koho jde.

Spasitel: „Moje dcero, zamysli se, kdo popírá Boha, to je démon Lucifer. Tato duše je mrtvá. Toto přání ti nemohu splnit.“

Pak jsem řekla, že mám druhé přání:

„Přeji si, abych ti byla vždy věrná, zůstala pevná, milovala tě stále více a plnila tvá přání a až do posledního dechu ti říkala „ANO“ a abys byl vždy se mnou.“

Spasitel: „To potvrzuji.“

Protože jsem tomu nerozuměl, Spasitel pokračoval:

„Toto přání ti splním.“

Řekla jsem: „Děkuji ti, můj Pane a můj Bože. To byl ten nejkrásnější dárek, jaký jsem kdy dostala.“

Spasitel: „Miluji tě, má dcero. Věř tomu.“ Já: „Děkuji ti za tuto kytici červených růží.“

Večer v červeném v kostele: Sestra, jeptiška, rozdávala svaté přijímání. Předtím jsem se modlila, abych svaté přijímání nedostala od laika. Když na mě přišla řada, sestra mě minula. Cítila jsem, jako by se mi trhlo srdce. V mém srdci se rozhostil velký neklid. Pak přišel kněz a já od něj přijala svaté svátost.

Během přijímání, když jsem se sjednotil se Spasitelem, zeptal jsem se ho, co to bylo, když jsem pociťoval ten silný neklid.

Spasitel: „To byl Satan, chtěl zničit tvou duši, ale nemohl, protože já jsem s tebou.“

Když jsem přišla domů, měla jsem nečekanou návštěvu a velmi jsem se radovala. Dostala jsem ještě velkou kytici červených růží, které mi připomněly Spasitele a dnešní ranní rozhovor.

18.01.92 – sobota

Ranní mše ve Waghäusel: Viděl jsem otce Aemiliana a ještě jednoho kněze, jak stojí ve tmě. Při proměňování se mu něco nepovedlo. Po proměnění bylo zase světleji a viděla jsem už jen jednoho kněze. Pak jsem otevřela oči a viděla, že otec Aemilian neměl vlasy. Zase jsem zavřela oči a místo otce Aemiliana jsem viděla Ježíše, ale v jisté temnotě, přesto bylo poznat, že to byl Ježíš. Ježíš měl vlasy po ramena.

Doma jsem se zeptala Spasitele, zda je to, co jsem viděla, pravda, poté, co jsem si situaci ještě jednou ověřila.

Spasitel: „Ano, viděla jsi trpícího Ježíše.“

19.01.92 – neděle

HI. Mše v červeném

Růženec a modlitba v červeném.

Můj manžel mi nevěřil, že bych mohla být exkomunikována. Říkal, že se to dnes už nestává. Říkal, že dnes by mě jen suspendovali.

Zeptala jsem se proto Spasitele:

Spasitel: „Bolest zůstává stejná, ať už jde o suspendování, nebo exkomunikaci.“

Modlila jsem se pět růženců za kněze a otce.

Měla jsem trápení, a proto jsem se zeptala Spasitele.

Spasitel: „Bylo tam mnoho nečistých duchů.“

Já: „To se musím bát.“

Spasitel: „Já jsem ti ten strach vzal.“

20.01.92 — pondělí

Klinika – ordinace: Bratr Alois mi řekl, abych tolik nerozšiřovala to, co prožívám se Spasitelem. Zeptala jsem se proto Spasitele.

Řekl: „Říkej vše, co ti vkládám do úst. — Doba to vyžaduje.“

Pokračoval: „Nesmíme poslouchat lidi, kteří se bojí.“

Zeptal jsem se na faráře Docharta.

Spasitel: „Můžeš mu to také říct. Nebude to s tebou jiné než s farářem Vogtem.“ Měl jsem obavy, zda kněží něco udělají, když jim něco sdělím.

Spasitel: „Ať už kněží něco udělají, nebo ne, když jsi s nimi mluvil, to nech na mně. Jinak nesplníš ani třetinu toho, co ti vkládám do úst.“

Řekl jsem: „Daruj Waghäuselu lavice pro přijímání.“

Spasitel: „Když jim daruji lavice pro přijímání, věřící budou opět přijímat do rukou.“

Večerní modlitební setkání: Bylo tam hodně lidí. Probíhaly zpovědi a uctíval se Spasitel. Po modlitebním setkání mě můj manžel velmi rozzlobil. Nevěřil, že ke mně Spasitel promlouvá. Poté pan farář Dochart mému muži potvrdil, že přijímání do ruky je také správné.

21.01.92 úterý

Předchozí večer jsem byla v kostele v Rotu. Když jsem klečela u přijímacího pultu, přišel ke mně pan Anton, pomocník při přijímání, a chtěl mi podat svatou hostii. Poklonila jsem se Spasiteli, ale svatou hostii jsem nepřijala a vrátila se na své místo. Přijala jsem svaté přijímání duchovně a Spasitel ke mně přišel, při duchovním sjednocení jsem obdržela zcela zvláštní milosti.

V poledne v kapli v klinice jsem se zeptala Spasitele, zda jsem to předchozí den udělala správně.

Spasitel: „Ano, je to správné – naprosto správné.“

Večer v Rotu v kostele: Před mší svatou opět nesvítla věčná lampa.

Když jsem to uviděl, hned jsem vyběhl ven, zahlédl ministranta a řekl mu, ať to nahlásí knězi. Jelikož po určité době tam stále nikdo nebyl, místo růžence jsem neustále modlila Sanktus. Pak jsem zavolala svého anděla strážného, sv. archanděla Michaela, Rafaela, Gabriela, Pannu Marii a sv. Josefa, aby přivedli kněze, který zapálí věčné světlo.

Kněz přišel, došel k jedlím a zase odešel, aniž by zapálil věčné světlo. Modlila jsem se dál Sanktus, celou řadu růžence. A pak přišla paní kostelní a zapálila věčné světlo. K tomu musím zmínit, že mě přepadne vnitřní neklid, když věčné světlo nehoří.

22.01.92 – středa

Brzy ráno mi můj manžel řekl, že jsem měla v noci trápení, že jsem v noci hlasitě sténala.

10:10 ordinace: Zeptala jsem se Spasitele, zda u mě v noci byli nečistí duchové. Spasitel: „Ano, má dcero, bylo jich několik. Chtějí zničit tvou duši, ale nemohou, protože já jsem s tebou.“

Zopakovala jsem to, abych se ujistila, že jsem to zapsala správně. Spasitel: „Ano, má dcero, tak to je.“

12:30 v kapli: Po modlitbě mi Spasitel řekl:

„Je Boží vůlí, abys vydávala svědectví.“

Jelikož mi pan farář Dochart jednou řekl, že to, co mi Spasitel říká, je určeno pouze pro mě, zeptala jsem se proto ještě jednou.

Spasitel: „Je to pro tebe, pro kněze a pro všechny lidi.“

Potom jsem se zeptal Spasitele, jaké další znaky se projevují, když působí nečistý duch.

Spasitel: „Zmatek, nedostatek víry a nedostatek lásky k Bohu.“

Před pár dny mi Spasitel již řekl, že nečistý duch s sebou přináší pochybnosti, neklid a strach.

Od 16.30 do 18.00 hodin jsem byla v klášteře v Neuburgu. Svěřila jsem svůj deník otci Swidbertovi. Je velmi milý. Vyzpovídala jsem se u něj a on nade mnou vykonal exorcismus. Když jsem vyšla z kláštera, už na mě čekal muž, který se mnou chtěl jet zpět do města. Zeptala jsem se ho, jestli už dnes modlil žaltář. Vesele odpověděl: „Ano.“ Pak jsem se zeptala, jestli už se modlil i modlitbu „Dýchej ve mně, Duchu Svatý“. Řekl: „Ano.“

Vzal jsem ho s sebou do auta. Jakmile usedl do auta, okamžitě jsem si všiml, že je v něm nečistý duch. Ze žertu jsem mu řekl: „Víte, že v sobě máte nečistého ducha?“

On: „Ano, mám jich mnoho. — a jak se ten jeden jmenuje?“ Řekl jsem mu, že se zeptám Spasitele.

Ten muž po celou dobu jízdy neustále komicky zvedal nos. Večer jsem pak šla do kaple sv. Rocha v Mingolsheimu na mši svatou.

Po svatém přijímání jsem pocítil v sobě klid, teplo a mír. Zeptal jsem se Spasitele na toho muže, kterého jsem svezl autem. Chvilí jsem nic neslyšel. Pak jsem uslyšel: „Posvěcuji tvou duši.“

Jelikož jsem už několik dní bojovala s nečistým duchem, řekla jsem Spasiteli: „Moje duše určitě vypadá jako oškubané kuře.“ Smála jsem se při tom.

Přišla jsem domů a tam na mě už čekal muž, který patří k mé rodině a nyní se rozvádí, ale za celý svůj život byl v kostele jen párkrát. Neustále si okusoval nehty a byl velmi neklidný. Vidí vinu všude, jen ne u sebe. Když jsem to viděla, šla jsem do jiné místnosti a modlila se za něj a za svého manžela exorcismus.

23.01.92 – čtvrtek

Zeptala jsem se Spasitele ještě jednou na toho muže, kterého jsem svezla autem, jací to byli démoni, protože jsem je u něj cítila.

Spasitel: „Nejvyšší z nich je Lucifer. Bylo jich několik. Nejvyšší trpí nejvíce. Když jsou kolem tebe, je jich vždy několik.“

Zeptala jsem se Spasitele, zda už bojuji s Luciferem. Spasitel: „Ano, má dcero, už jsi s ním bojovala mnohokrát.“ Ale já jsem řekla, že s ním vůbec bojovat nemohu.

Spasitel: „Proto ti říkám, že jsem vždy s tebou.“

Lucifer může být kdekoli, je svobodný a může pokoušet každého.

Pak jsem se zeptala Spasitele, proč farář Vogt v úterý nezapálil věčné světlo, když byl v kostele, a paní Messnerová přišla až později a zapálila věčné světlo.

Spasitel: „Vidíš, ty žiješ.“

Nerozuměl jsem tomu správně, a proto jsem se zeptal. Spasitel: „Mnozí jsou již mrtví. Už nežijí a nevidí.“

Potom jsem se zeptal na televizi.

Spasitel: „Každý, kdo se na ni dívá, je modlár.“

Zeptal jsem se, jestli ho mám rozbít. Spasitel mi to dovolil.

Když jsem přišel domů, nejprve jsem televizi snesl dolů a zničil ji, aby se na ni už nikdo nemohl dívat. Nechtěl jsem ji prodat, i když byla stará jen dva roky, protože jsem nechtěl, aby tím byl někdo jiný sveden.

Večer: Hl. Mše v červeném:

Zeptal jsem se Spasitele na tu televizi.

Spasitel: „Udělal jsi správně. Je to pokrok, který tě přibližuje ke mně.“

Poté jsem se Spasitele zeptal na patenu. Zeptal jsem se, co má dělat

kdyby byl na mém místě. Jestli by mu bylo milejší přijímat svaté přijímání s paténou, nebo bez ní.

Spasitel: „Moje dcero, nebylo by mi to lhostejné. Kněží bych vždy doporučoval, aby používali patěnu. Zeptala jsem se, zda to mohu říct panu faráři Vogtovi.

Spasitel: „Ano, můžeš mu v lásce říct všechno.“

Muž, za kterého jsem včera modlila exorcismus, mě dnes navštívil v klinice a vyprávěl mi, že celou noc nemohl spát a byl celý zpocený. Často jsem mu říkala, aby se modlil a chodil ke zpovědi, ale on to nedělá.

24.01.92 – pátek

HI. Mše v červeném.

Mladý pár, který žije v nesezdaném soužití, mi už několikrát volal a zval mě, abych se podíval na film o místě zjevení ve Švýcarsku nedaleko St. Gallenu. Také na mě velmi naléhali, abych tam jel.

Spasitel mi k tomu již řekl: „Ten film nemusíš sledovat.“

25.01.92 – sobota

HI. Mše v 7:15 ve Waghäuselu:

Znovu jsem viděla otce stát ve tmě před proměňováním. Byl to otec Werner Egon. Po proměňování bylo trochu světleji. Modlila jsem se za něj. Seděla jsem v první lavici. Otec Werner Egon se mi však nemohl dívat do očí, jako ostatní kněží. Byla jsem velmi překvapená, že se nemodlil za nás.

12.15 hod. doma po modlitbě Anděl Páně jsem přijala duchovní přijímání. Zeptala jsem se Spasitele, proč otec Werner Egon neprosil za nás.

Spasitel: „Nemohl.“

Řekl jsem: „Tomu nerozumím, nemůžeš mi to vysvětlit jasněji?“ Spasitel: „Satan mu nedovolil promluvit.“

To je už čtvrtý kněz, kterého jsem viděl ve tmě.

Ačkoli jsem dnes vůbec nechtěl jít do Waghäuselu, abych to neviděl.

Raději jsem chtěl jít do kaple sv. Rocha v Mingolsheimu. Ale můj syn zaparkoval auto tak, že jsem nemohl vyjet. Tím jsem se zpozdil a nestačil bych být v 7:00 v Mingolsheimu, kdy začíná mše.

Je to přece Boží vůle, abych šel do Waghäuselu.

17:15: Hořce jsem plakala a přemýšlela, pro koho mám ten deník psát a zda si ho vůbec někdo přečte. Zeptala jsem se Spasitele, zda ho mám psát, nebo ne.

Spasitel: „Máš psát, má dcero, někomu to pomůže.“

Zeptala jsem se za Marion z W., zda je správné, aby deník psala na stroji. Spasitel: „Ano, dal jsem jí k tomu také milost.“

26.01.92 – neděle

Farář Vogt byl v neděli nemocný a nemohl sloužit mši.

V 5:00 ráno jsem vstala, modlila se růženec a další modlitby.

Zapálila jsem svíčky za ubohé duše a za kněze a řeholníky, kteří jsou ještě v očištění, a pokropila jsem je svěcenou vodou. Po modlitbě jsem se spojila se Spasitelem. Zeptala jsem se Spasitele na slečnu Bennebuschovou, protože dnes vede bohoslužbu slova, zda je to správné, nebo špatné.

Spasitel: „Ano, má dcero, je to naprosté bludné učení.

Řekla jsem Spasiteli, že to kněz přece schválil. Spasitel: „On za to ponese odpovědnost.“

Já: „Mohu to říct v modlitební skupině?“ Myslela jsem na paní Hambschovou, která řekla, že o kněžích se nemá nic říkat.

Spasitel: „Neposlouchej lidi, pokud to odporuje tomu, co tě učím.

Zeptala jsem se, proč laici něco takového dělají, a myslela jsem tím rozdávání svatého přijímání. Spasitel: „Nemají ke mně úctu, neposlouchají můj hlas. Lidé jsou spoluvinní.“

Já: „Proč lidé?“

Spasitel: „Protože se za ně (za laiky) dostatečně nemodlí.“

Já: „Ale mnoho lidí je s tím spokojeno, jako například moje tchyně?“ Spasitel: „Jsou slepí.“

(Nechtěl jsem napsat „slepí“, ale Spasitel mi řekl: „Napiš to.“) Potom Spasitel pokračoval: „Zatvrzelá srdce se těžko vychovávají.“ Já: „Můj Spasiteli, co mám jen dělat?“

Spasitel: „Modli se za tyto věci.“

Já: „Můj Spasiteli, pak budeš tak znesvěcen a tak zneuctěn.“ Spasitel:

„Ano, to už jsem dlouho.“

Já: „Proč to dopouštíš?“

Spasitel: „Protože mám lidi stále rád.“ Já: „Můžeš mi k tomu ještě něco říct?“

Spasitel: „Jsem stále trpící Ježíš.“

Večer jsem navštívil mši svatou v kapli sv. Rocha.

Dnes jsme začali psát deník na psacím stroji.

27.01.92 – pondělí

Zeptala jsem se Spasitele na bohoslužby slova a řekla mu, že biskupové jsou pro.

Spasitel: „Biskupy, kteří jsou pro, na ty v žádném případě nesmíš poslouchat.“ Spasitel:

„Poslouchej mě, má dcero.“

Já: „Vždy budu věřit, že jsi se mnou a po mém boku.“ Spasitel: „Ano, věř tomu, má dcero.“

Já: „Co musím vědět, když na mě něco přijde?“

Spasitel: „Satan tě bude zkoušet. Budeš také mluvit s biskupem. Já se za tebe přimluvím. Zůstaň mi věrná a vytrvej. Satan ti bude vyčítat mnoho chyb. To nejsou tvé chyby. To jsou chyby, které dělá církve. Dostaneš mnoho výhrůžek. Tyto výhrůžky nepřijímej. Zůstaň věrná pravdě, protože nakonec zvítězí pravda. Nebuď tak ukvapená. Projevuj trpělivost.“

Já: „Děkuji ti za tato milá slova.“

Večer se v kostele v Rotu konala zádušní mše. Farář Vogt byl nemocný. Svatou mši celebroidal pan farář Vetter.

Poté v 20:00 – modlitební skupinka. Bylo tam hodně lidí. P. Dochart vyslychal zpovědi. Holger, který se mnou v poledne v kapli v práci už několikrát modlil modlitbu „Anděl Páně“, byl dnes poprvé se mnou v modlitební skupince. Byl tu s Christophem z Hirschhornu.

Mám chřipku a jsem na nemocenské.

28. 1. 1992 – úterý

Zůstal jsem v posteli a modlil se. Včera večer mi volal Fridolin a ptal se, jestli bych se mohl zeptat Spasitele, zda tam, kde bydlí Claude v Lucembursku, byly dříve mariánské zjevení. Řekla jsem Fridolinovi, že by mi bylo trapné ptát se Spasitele na něco takového a že si nejsem jistá, zda to udělám, protože mi to připadalo jako zvědavost a to nemám ráda. Ale dnes po modlitbě a při sjednocení se Spasitelem v duchovní přijímání jsem se přece jen zeptala.

Spasitel: „Ano, má dcero, je to pravda. Bylo tam mariánské zjevení.“ Zeptala jsem se, jestli to bylo jen jedno.

Spasitel: „Několik.“

Někdo třikrát zazvonil u dveří, ale když jsem je chtěl otevřít, už tam nikdo nebyl. Modlil jsem se dál a znovu jsem se sjednotil se Spasitelem. Zeptal jsem se na faráře Vetter, který zastupoval faráře Vogta. Rozdával svaté přijímání tak rychle, že mi ho málem zase vypadlo z úst. Zeptal jsem se Spasitele, jestli to bylo mou vinou.

Spasitel: „Kněz rozdává svaté přijímání bez úcty.“

V 9:25 mě opět vyrušili. Fridolin znovu zavola a ptal se na zjevení v Lucembursku. Řekl jsem mu, co Spasitel řekl.

Poté jsem se potřetí spojila se Spasitelem a zeptala se dále:

„Spasiteli, proč kněz rozdával svaté přijímání tak rychle, vždyť měl čas. Zeptala jsem se dále, zda to bylo kvůli velkému počtu lidí a proto, že tam nebyli žádní pomocníci při rozdávání svatého přijímání.

Spasitel: „Ano, to je strach z lidí. Nečistý duch se nejprve snaží kněze naplnit strachem z lidí.“

Řekl jsem, že se Erichovi líbilo, jak to farář Vetter dělal.

Spasitel: „Ne každý to vidí stejně. Ty vidíš vždycky víc než ostatní.“

Když mi při přijímání svaté hostie hostie tak napůl visela z úst, chtěl jsem ji právě prstem zasunout do úst. V tu chvíli jsem uslyšel hlas: „Nedotýkej se toho prstem.“ To jsem pak také neudělal a ve stejném okamžiku mi svatá hostie vklouzla do úst. Dnes jsem se zeptal Spasitele, kdo ke mně včera tak promluvil, protože v tom okamžiku, kdy jsem ten hlas uslyšel, jsem ještě nebyl sjednocen se Spasitelem.

Spasitel: „Byl to tvůj anděl strážný. Mluví k tobě často.“

Já: „Jak dobře, že uctívám anděla strážného a modlím se k němu. Včera večer v modlitební skupině:

Zatímco ostatní přijímali svátost, já jsem se sjednotil s

Spasitelem, protože jsem již přijal svaté přijímání v kostele v Rotu. Cítil jsem neklid a s Spasitelem jsem se mohl spojit až po několika minutách. Zeptal jsem se Spasitele, co to bylo.

Spasitel: „Nečistý duch se snaží vplížit a zaujmout mé místo, ale když jsem tam, cítí mou blízkost a ustupuje. Každá duše musí dávat pozor, kdo je v jejím příbytku. Pouze když je příbytek čistý a volný, vejdu dovnitř.“

Poté jsem byla se Spasitelem tak sjednocena, že jsem se od něj vůbec nechtěla odloučit, ale lidé čekali, abych se s nimi dále modlila, ačkoli vedle mě stál kněz, farář Dochart.

Zeptal jsem se Spasitele, zda bylo správné, že jsem přerušil spojení s ním. Spasitel: „Každý má svobodu rozhodnout se, jak chce, nikdo tě ode mě nemůže oddělit kromě tvé vlastní vůle.“

Když jsem včera otevřel oči, všichni se na mě dívali, protože jsem byl pravděpodobně s Vykupitelem spojen déle než ostatní. Ach, kdyby ostatní věděli, jak je to krásné, byli by s ním také déle spojeni.

Poté jsem se s celou modlitební skupinou modlil modlitbu „Duše Kristova – posvěť mě“.

Spasitel mi dnes ještě řekl, že jsem trnem v oku nečistému duchu, ale tomu ještě dost nerozumím.

Zapamatuji si jednu větu. Luk. 21/36 „Bděte a modlete se vždy, abyste unikli všemu, co se stane, a mohli předstoupit před Syna člověka.“

V 15:00 jsem se doma modlil k Panně Marii, aby mě vedla ke Spasiteli.

Zeptal jsem se Spasitele na Clauda z Lucemburku, kterého sice osobně ještě neznám, ale za kterého jsem se již mnohokrát modlil.

Spasitel: „Je vyvolený. Má se stát knězem. Je třeba se za něj hodně modlit.“ Řekl jsem: „Je tak napadený.“

Spasitel: „Všichni vyvolení jsou vystaveni silným pokušením.“ Zeptala jsem se proč.

Spasitel: „Moje dcero, Satan chce zvítězit.“ Já: „Je pro Clauda nějaká naděje?“

Spasitel: „Satan bude brzy poražen.“

Já: „Pak je možné doufat.“ Spasitel:

„Ano, můžete doufat.“

Já: „Ano, Spasiteli, ale on teď pracuje.“

Spasitel: „S touto prací nebude spokojen.“

Pak jsem se zeptal Spasitele na nového studenta v Landershofenu, Andrease. Fridolin mi doporučil, abych se za něj modlil.

Spasitel: „To jsou pokušení, která musí podstoupit.“ Já: „Od tebe, nebo od nečistého ducha?“

Spasitel: „Od nečistého ducha. Neboť nečistý duch nemá nic raději, než nutit kněze k přijímání na ruku.“

Zeptal jsem se, proč.

Spasitel: „Protože chybí úcta. Satan zná slabosti lidí.“ Já: „Mohu to říct Fridolinovi?“

Spasitel: „Proto jsem ti to také řekl.“

Já: „Děkuji, můj Pane a můj Bože, řeknu mu to.“

Hned jsem zavolal Fridolinovi a všechno mu vyprávěl. On si to pak zapsal. Potom řekl: „Zvláštní.

Včera jsem se neodvážil zeptat, jestli bys mohl požádat Spasitele, zda je Claude vyvolený.

Chtěl jsem to vědět a ty ses zeptal Spasitele. Řekl jsem mu, že to pro mě je potvrzení, že to bylo správné.

29.01.92 — středa

Modlil jsem se v posteli. Po dlouhé modlitbě jsem Spasiteli řekl, že jsem velký hříšník. Čím blíže se dostávám ke Spasiteli, tím víc se cítím jako větší hříšník. Plakala jsem a zpočátku jsem se vůbec neodvážila Spasitele o něco požádat. Ale pak jsem se zeptala za svého syna, jestli má ještě šanci stát se knězem.

Spasitel: „Nech to na mně.“

Pak jsem se zeptala, zda mám vůbec pokračovat a odmítat pomocníky při přijímání. Spasitel: „Učiň, má dcero, to, co jsem ti dosud řekl.“

Zeptala jsem se, zda musím být tichá jako sestra Faustina. Spasitel:

„Nemusíš být tichá, vyžaduje to doba.“ Já: „Nechápu, že to vyžaduje doba.“

Spasitel: „Moje dcero, máme velmi málo času.“

To mi opět nebylo jasné a zeptala jsem se, zda je to přibližně tak, jako když jdu do práce a snažím se být rychlejší, abych nepřišla pozdě.

Spasitel: „A já vás chci mít tam, kde vás potřebuji.“ Já: „Ale čas je věčný.“

Spasitel: „Pro mě.“

Já: „Tak to máme čas omezený.“ Spasitel: „Ano, má dcero.“

Já: „Kdo tedy ještě může být spasen?“ Spasitel:

„Velmi málo lidí. Všichni vědí, co dělají.“

Já: „Ale na kříži jsi řekl: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Spasitel: „Všichni měli dost času na to, aby poznali, co činí.“

Já: „Tolik ohavností a bezbožností. Vidím svět ve velkém hříchu.“ Spasitel: „A ten už nemohu zvednout.“

Já: „Pane, říkáš, že máš věčnost na trestání.“ Spasitel: „Ach, má dcero, ta je přeplněna ohavnostmi.“

Bylo to pro mě tak těžké, že jsem už nemohla Spasiteli klást další otázky ani s ním mluvit. Musím to nejdříve strávit.

Já: „Ach Pane, mám vůbec jít za knězem?“

Spasitel: „Můžeš teď?“ Řekl

jsem: „Ne.“

Spasitel: „Nech to na mně.“

Byl jsem s Vykupitelem spojen asi 30 minut. Nemohl jsem však napsat tolik, kolik bych si přál. Není to snadné, člověk musí být vždy velmi soustředěný a zachovat klid, aby mohl Vykupitele dále slyšet.

Dnes ráno jsem se modlil od 6:40 do 9:50.

V 11:00 jsem šel do kostela v Rotu. Přímo před oltářem Panny Marie jsem zapálil dvě svíčky. Modlil jsem se růženec milosrdenství za celý svět. Bolestný růženec jsem se už modlil doma.

Odpoledne jsem se šla projít do lesa a přitom jsem se modlila několik růženců za mnoho záměrů. Bylo krásné počasí a svítilo slunce. Pak jsem se zastavila, zazpívala jsem „Ave z Lurd“ a najednou se tam zase objevilo mnoho ptáků, kteří se mnou pískali a zpívali.

Bylo to velmi krásné. Jelikož jsem stejně procházela kolem hřbitova, šla jsem k hrobu pana faráře Köstla a modlila se tam.

Večer jsem navštívila mši svatou v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu. Plakala jsem během růžence před mší svatou, během mše svaté i po ní. Nedokázala jsem zadržet slzy, jako by se mnou někdo plakal.

30.01.92 — čtvrtek

Modlila jsem se asi hodinu v posteli. Pak jsem se sjednotila se Spasitelem a znovu jsem plakala.

Proto jsem se Spasitele zeptala na včerejšek, kdy jsem v kapli sv. Rocha tolik plakala.

Spasitel: „Tvůj Ježíš pláče s tebou nad stavem světa.“ Nastalo ticho

a hluboký klid. Řekl jsem Spasiteli:

„Moc málo se mnou mluvíš.“

Spasitel: „Bůh, který miluje, mluví málo.“ Já:

„Ale já tě tak dobře neslyším.“ Spasitel: „Ale

ty jsi tomu porozuměl.“ Já: „Ano.“

Včera jsem klečel sám u svatostánku a proto jsem se ptal za lidi, kteří přijímají svaté přijímání ve stoje.

Spasitel: „S tím stáním a klečením při svatém přijímání je to tak, jak mě každý ctí.“ Já: „Když věřící stojí, ctí tě pak?“

Spasitel: „Ne. To je pýcha.“

Já: „Ale kněží, když si navzájem podávají svaté přijímání, stojí.“

Spasitel: „Kněz je druhý Kristus, jemu je třeba prokazovat úctu. Kněz, který je v Boží milosti, nikoho nebude nutit, aby při přijímání svatého přijímání vstal.“

Spasitel: „Nečistý duch nemůže nikoho nutit, pouze pokud mu člověk dá svou vůli.“

Spasitel: „Řekni lidem, ať se modlí každý den. ‚Pane, osvobod’ nás od strachu z lidí. Neboť téměř všichni mu podlehl.“

Já: „Co je důležité, co musím vědět o strachu z lidí?“ Spasitel: „Strach z lidí je vždy způsoben Satanem.“

Já: „Ale my jsme přece Boží děti, ne děti satana.“

Spasitel: „Proto je třeba mít úctu k Bohu, a ne k Satanovi.“

Spasitel: „Jak málo se lidé modlí: ‚Pane, dej nám dar rozlišování duchů.“

Já: „Takže je třeba prosit o všechno.“

Spasitel: „Ano, má dcero. Strach z lidí je velké zlo, které může postihnout lidi.“

Já: „Může strach z lidí vést lidi do pekla?“ Spasitel: „ANO.“

Já: „Uvěří tomu kněží?“ Spasitel: „Jen málokterí.“

Celou dobu jsem v sobě cítil teplo a klid, zvláštní ticho. Je to velmi krásný pocit a člověk má dojem, že je oddělen od všeho pozemského. Děkuji ti, můj Pane. V takových chvílích věřím obzvláště hluboce. V těchto chvílích sjednocení nemám ani špetku pochyb a nemám pocit, že by se mnou mohlo být něco v nepořádku. Proč by to tak nemohlo zůstat navždy? Proč na mě neustále přicházejí tyhle pokušení?“

Řekl jsem Spasiteli

Spasitel: „Od toho budeš osvobozen až v nebi.“ Já:

„Myslíš v ráji?“

Spasitel: „Ano, ano, uhodla jsi.“

Já: „Miluji tě, můj Pane a můj Bože, z celého srdce, celou svou bytostí.“ Spasitel: „I já tě miluji, má dcero, jdi v pokoji.“

Od 9.00 do 11.00 jsem se modlila mnoho modliteb a růženec k Duchu Svatému. Potom jsem byla asi 30 minut sjednocena se Spasitelem. Ještě musím zmínit, že dnes v noci mezi

Od 2:00 do 3:00 jsem se modlil Bolestný růženec, Růženec ran a litanii k Nejsvětější krvi.

Odpoledne v lese jsem se modlil ještě dva růžence v latině a další modlitby. Po prvním růženci mi ptáci opět krásně zpívali spolu se mnou, Ave z Lurd.

Už několik dní se modlím za otce Lescha, kterého jsem poznala v kapli sv. Rocha. Nějaká síla mě táhla k němu, abych za ním šla a promluvila s ním. Když jsem se vrátila z lesa, šla jsem k soše Panny Marie a tam se modlila, pak jsem šla k Ježíšovu kříži a krátce se modlila. Potom jsem se sjednotila se Spasitelem. Byl jsem trochu netrpělivý a nevěnoval jsem svou duši dostatečnou pozornost.

Ačkoli jsem v sobě našla i ticho, stalo se následující:

Zeptal jsem se Spasitele, zda mám jít za otcem Leschem, zda je to vůle Spasitele a zda se mnou otec bude mluvit.

V tu chvíli se ozval hlas: „Co chceš u toho kněze?“

S váháním jsem řekl: „Jít ke zpovědi a promluvit o tom, co jsi mi v posledních dnech vyprávěla.“

Hlas: „Nemusíš za ním chodit. Zůstaň dnes doma.“

Nejprve jsem byl překvapen, přemýšlel jsem o tom a opakoval si pro sebe slova („zůstaň dnes doma“) a říkal si, co to má znamenat, vždyť Spasitel mě dnes chce mít v kostele.

Pochvátily mě pochybnosti a pokřičoval jsem se. Pak jsem se znovu spojil se Spasitelem. Potom jsem uslyšel:

„Poznáváš teď můj hlas?“

V duchu jsem si řekl: „Ne tak úplně.“

Tehdy jsem uslyšel: „Jdi za knězem. On s tebou promluví.“

Řekl jsem Spasiteli: „Musím dávat pozor, jestli ke mně promluvil nečistý duch, a pak jsem si to zapsal do deníku.“

Spasitel: „Zatím je vše v pořádku. V tom případě bych tě na to již upozornil.“

Poté jsem šla uklidněná za otcem Lesch. Mluvila jsem s ním asi od 17:30 do 18:30. Řekl mi, co musím vědět, a to mi také pomohlo. Otec Lesch pochází ze Sársky a je misionářem v Africe, v současné době je na lázeňském pobytu v Mingolsheimu. Pozorně mě vyslechl a řekl, že mám dál naslouchat hlasu a všechno si bezpodmínečně zapisovat, protože Spasitel chce některé věci opakovat. Na závěr jsem se u něj vyzpovídala. Řekla jsem mu, že i když se jedná o lehké hříchy, tíží mě a já chci být zcela čistá. Potom jsem šla do kaple, pomodlila se čtyři zastavení křížové cesty a poté s věřícími růženec: Otec Lesch sloužil mši svatou. Bylo to velmi krásné.

31.01.92 — pátek

Modlila jsem se přes hodinu v posteli. Když jsem dokončila modlitbu bolestného růžence, přijala jsem duchovní svaté přijímání. Zeptala jsem se Spasitele: Byl to včera démon, kdo se mnou nejprve mluvil?

Spasitel: „Ano.“

Já: „A který to byl?“

Spasitel: „Démon Lucifer. Dovolil jsem, abys byl pokoušen.“ Spasitel: „Takto podvádí téměř všechny lidi.“

Znovu jsem si vzpomněl na včerejšek a na hlas démona. V tom hlase nebyla žádná mírnost, jako u Spasitele, ale byl to příkazný, ostrý hlas.

Pak jsem řekl Spasiteli: „Vždyť jsem oslovil tebe, proč tedy může mluvit ke mně?“

Spasitel: „Dovolil jsem to, jinak by to nesměl dělat.“

Člověk musí být vždy ostražitý, protože jak řekl Spasitel, on svádí téměř všechny lidi.

Já: „Včera jsem si asi hodinu povídal s otcem Leschem. Mělo to nějaký smysl?“ Spasitel: „Ano, mělo to smysl, pro něj velký smysl.“

V současné době mám bolesti v pravé ruce a v pravé noze, na místech, kde byl Spasitel probodnut hřeby. To se mi stávalo už častěji, někdy méně, jindy více. Někdy bych mohla křičet bolestí.

Zeptal jsem se Spasitele, co to má znamenat.

Spasitel: „To je Satan. Ale tu velkou bolest ti vezmu.“

Když se při těchto bolestech modlím: „Obětuji tyto bolesti za spásu mnoha duší“ nebo „Ať se tím obrátí množství duší“, pak bolest často zmizela. Stejně je to s mými bolestmi hlavy. Když se modlím a spojuji své bolesti hlavy s utrpením Ježíše za obrácení hříšníků, pak bolesti hlavy zmizí. Od svého křtu před osmi lety jsem už nepotřebovala žádné tablety. Místo toho nyní používám hodně dobře posvěcené svěcené vody, posvěcené soli na vaření a posvěcených svíček. Dobře posvěcené znamená: posvěcené podle starého ritu v latině pro spásu těla a duše.

Při starém ritu se nad posvěcenými předměty odříkává také modlitba za vymítání. Tato modlitba je v dnešní době obzvláště důležitá. A do posvěcené vody se přidává ještě posvěcená sůl, což moderní kněží již nedělají.

Otec Gebhard Heyder posvěcuje tak, jak se patří. Na posvěcení si také nechává potřebný čas. Děkuji Bohu, že jsem to ještě mohla vidět.

Po hodinové modlitbě jsem se spojil se Spasitelem a zeptal se ho, které duše jsou v bahně. Napadlo mě totiž, že mi Spasitel dříve řekl, abych se modlil za ty, kteří jsou v bahně. Už jsem se ptal pěti kněží, co to znamená, a každý mi řekl něco jiného.

Spasitel: „Zapiš si to. Duše, které přijímají svaté přijímání nehodně, jsou v bahně.“ (Bahno je hřích.)

Spasitel: „Bahno mě znechucuje.“

Já: „Které duše přijímají svaté přijímání nehodně?“

Spasitel: „Ty, které pohrdají Boží slávou!“

Spasitel: „V bahně jsou ti, kteří navštěvují pokání jen jednou či dvakrát ročně a nechodí ke zpovědi. Všichni kněží, kteří (pouze) rozdávají svaté přijímání do rukou, jsou v bahně. Věřící berou svatou hostii do rukou, jsou spoluvinní, protože nemají úctu k Bohu.“

Já: „Pak měl otec Gebhard Heyder pravdu, řekl mi, že v bahně jsou ti, kteří přijímají nehodně, ostatní kněží říkali něco jiného. Můj farář, pan Vogt, nevěřil tomu, co řekl otec Gebhard Heyder. Spasitel: „Věřili jste mi?“

Musím napsat: Zajímavé je, že ti čtyři další kněží, které jsem se ještě zeptal, rozdávají kromě ústního přijímání také přijímání do ruky.

Otec Gebhard Heyder nikdy nepodal svaté přijímání do ruky, tedy rozdával pouze přijímání do úst, jak se sluší a patří. Známe ještě další kněze, kteří rozdávají pouze přijímání do úst. Díky Bohu, že ještě existují tito kněží, kteří nerozdávají přijímání do ruky.

Spasitel: „Modli se, aby byl tento bahno z církve odstraněno.“ Já: „Ach,

Spasiteli, jak málo lidí přijímá svaté přijímání do úst.

Spasitel: „A jak málo lidí je na úzké cestě, která vede ke mně.

Široká cesta je přeplněná. V současné době je v kostele více hříšníků než venku.“ Můj

Pane a můj Bože, už nemohu psát.

Je to pro mě příliš těžké a připadá mi, jako by na mě ležela tíha tohoto hříchu. Pláču, je to pro mě nesnesitelně těžké.

Já: „Kdo mi uvěří?“

Spasitel: „Nedělej si starosti s tím, kdo ti uvěří. To je můj problém.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a můj Bože, činím, co jsi mi řekl, a co vůbec mohu.“

Poté jsem se modlila za všechny, kteří přijímají svaté přijímání do rukou, aby jim Bůh odpustil a aby v nich vzbudil hlubokou lítost a úctu k Bohu. Modlila jsem se za lidi, aby všichni dostali světlo a pochopili, že je to urážka Boha.

Poté jsem obdržel mnoho milostí. Cítil jsem teplo v srdci, hluboký pokoj a břemeno, které jsem předtím měl, bylo pryč.

Já: „Děkuji ti, můj Pane a můj Bože. Ty dáváš a ty bereš.“ Potom jsem se ještě chvíli vroucně modlila a Spasitel řekl: „Jdi v pokoji.“

S velkou radostí jsem pak ještě hodinu četl dobrou knihu.

11:50: Šel jsem k lékaři. Když jsem seděl v čekárně, uslyšel jsem vnitřní hlas: „Modli se.“ Nejprve jsem u jedné ženy pocítil nečistého ducha, pak ještě u dvou mužů. Cítila jsem vnitřní útoky a modlila se za ně. Pak mě začala bolet hlava a bolest se stále zesilovala. Asistentka lékaře na mě zapomněla a upřednostnila jiné pacienty. Obětovala jsem tuto trpělivost za kněze, kteří rychle rozdávají svaté přijímání. Uplynulo asi 45 minut, pak přišla asistentka lékaře a omluvila se, že na mě zapomněla. Řekl jsem jí: „Ne, nezapomněla jste na mě, to byla Boží vůle. Modlil jsem se za pacienty, v nichž byli démoni.

Když jsem seděl u lékaře, začali jsme mluvit o Bohu. Moje bolesti hlavy se zesílily a já si myslel, že mi teď praskne hlava. Řekl jsem lékaři, že to jsou utrpení za smíření a že to obětuji za obrácení hříšníků a za spásu duší.

Lékař řekl, že by něco takového neudělal. Změřil mi krevní tlak a řekl: „To si netroufám ani říct.“

Zeptal jsem se: „Kolik?“

Měl jsem tlak 180/90.

Měl jsem úplně červenou hlavu a strašně mě bolela hlava.

Lékař mi předepsal něco na vysoký krevní tlak. Šla jsem domů a lehla si do postele.

Doma se bolesti ještě zhoršily. S touto bolestí hlavy jsem se modlil Křížovou cestu a poté rozjímání o posledních sedmi slovech Ježíše.

V 15:00 bolesti ustaly. Neužil jsem však žádné léky. Poté jsem byl docela bez síly a v 15:30 jsem vstal, jako by se nic nestalo. Bolesti úplně zmizely.

Večer jsem se zúčastnil mše svaté v Rotu. Po svatém přijímání jsem se zeptal Spasitele: „Prosím, Spasiteli, řekni mi, bylo to dnes v poledne mezi 12:00 a 15.00 hodin, utrpení za smíření, které jsi mi dal?“

Spasitel: „Ano.“

Řekl jsem s dotazem, že to nebylo poprvé. Spasitel: „Ne. Chceš to znovu?“

Já: „Ano, pokud tím mohou být duše spaseny. Ale Spasiteli, ty víš, kolik toho snesu.“

1. 2. 1992 — sobota

7.15 hod. při svaté mši ve Waghäuselu.

Odpoledne jsem se spojil se Spasitelem a zeptal se na „Věčné světlo“, protože v Rotu v kostele zhaslo. Byl jsem v Rotu v kostele a nemohl jsem snést, že Věčné světlo zhaslo. Měl jsem z toho vnitřní trápení a nemohl jsem se modlit. Zeptal jsem se Spasitele, zda je správné zavolat někoho, kdo ho zapálí.

Spasitel: „Udělal jsi to velmi dobře.“

Zeptal jsem se Spasitele, zda mám jít za panem farářem Vogtem, abych s ním hovořil o Ježíšových přáních?

Spasitel: „Ještě počkej.“

Já: „To znamená, že se za něj mám modlit.“ Spasitel: „Přesně tak.“

17:10: Přišla jsem domů a hned jsem se asi 30 minut modlila za pana faráře Vogta. Hned nato jsem byla vystavena útokům na svou duši. Potom jsem se ještě hodinu nepřetržitě modlila. Můj manžel byl nablízku, ale byl vnitřně nespokojený, neklidný a rozzlobený. Všechno ho rozčilovalo.

Věděla jsem, že nečistí duchové jsou zase tady, a modlila jsem se ještě víc.

Později přišla návštěva. Ten návštěvník ani nevěděl, jestli je pokřtěný, protože jeho otec patřil k vyšším důstojníkům srbské komunistické armády.

Bylo to pro mě velmi těžké, často jsem se ponižovala a snažila se mu pomoci s jeho problémy. V duchu jsem si říkala, že se na mě vrhla celá srbská armáda. V té době jsem nemohla mluvit ani se svým manželem, tak jsem se modlila dál, dokud armáda nečistých duchů nezmizela a nálada se nezlepšila.

02.02.92 – neděle – Hromnice

Modlila jsem se asi hodinu. Řekla jsem Spasiteli, že jsem si všimla, že když se modlím za kněze, jsem pak obzvláště napadána.

Spasitel: „Mít dobrého kněze vyžaduje mnoho síly k boji s ďáblem. Hodně jsi se modlila za svého kněze. Nezapomeň, že dobrý kněz je druhý Ježíš. A za druhého Ježíše se musí hodně modlit.“

Já: „Cítím, že nečistí duchové působí i na mého manžela, aby mě svedli.“

Spasitel: „Musí se více modlit.“

Já: „Ale ten boj s mým manželem trval včera nepřetržitě asi tři hodiny.“ Spasitel: „Satan je rozzuřený, protože mu bereš mnoho duší.“

Já: „Nemám strach s ním bojovat.“ Spasitel: „Ten strach jsem ti vzal.“

Já: „Nepřestanu bojovat, protože tě miluji, neboť všechny duše patří tobě.“ Spasitel: „To je pravda. Ale Satan je také chce.“

Já: „Tak to bude boj trvat neustále?“ Spasitel:

„Ano, dokud nebude splacen poslední haléř.“

Já: „Tomu nerozumím.“

Spasitel: „Dokud nebude odčiněn poslední hřích.“

Já: „Ach, Spasiteli, nemám už nic psát?“

Spasitel: „Ale ano, piš, lidé se mají hodně modlit, bez přestání. Hřích převažuje nad dobrem. Lidé se nacházejí ve velkém bahně. Bahno hrozí, že lidstvo udusí.“

Ted' už nemohu psát dál, protože je pro mě těžké to všechno zapsat.

Děkuji ti, můj Pane a Bože, miluji tě a miluji tě i za ty, kteří tě nemilují. Chci tě vždy uctívat a chválit za ty, kteří to nedělají.

Můj Pane, vše, co na mě přichází, vkládám skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie do tvých rukou.

03.02.92 – pondělí

Zeptal jsem se Spasitele, jestli píšu svůj deník správně.

Spasitel: „Bud' si jistý, že to, co jsi napsal, je správné. Nečistý duch se tě bude vždy snažit odvést od pravdy.“

Já: „Dej milost i ostatním.“ Spasitel:

„Pokud ji přijmou.“

(Myslela jsem na svého manžela a na lidi, kteří trpí utrpením). Já: „Co se ti nelíbí na naší modlitební skupině?“

Spasitel: „Chybí pokora, je tam ještě tolik pýchy.“ Já:

„A mám jim to říct?“

Spasitel: „Musíš jim to říct. Nemají zavírat svá srdce, jinak jim nemohu dát milost.“

Já: „Proč tomu tak je?“

Spasitel: „Je třeba se modlit s oddaností. Modlitba musí vycházet ze srdce, a ne jen z úst.“

Já: „Co nám můžeš říct k zpovědi?“

Spasitel: „Musí být více lítosti. Většinou chybí odhodlání. Zůstaňte mi věrní. Spasitel:

„Modlete se více než dosud.“

Já: „Spasiteli, určitě budou někteří, kteří neuvěří tomu, co jsem jim řekl.“ Spasitel: „Ty jsi to řekl, to stačí.“

Já: „Jak mám rozumět tomu, že to stačí?“ Spasitel: „Kdo

má uši, ať slyší.“

Dále jsem se vroucně modlil zejména za svou modlitební skupinu, aby se jim ulevilo. Celkem jsem se modlil asi hodinu a půl.

Večer jsem se zúčastnil mše svaté v Rotu.

Poté, ve 20:00, se sešla naše modlitební skupina a já jsem vyprávěla, co Spasitel řekl. Té noci se modlilo mnohem krásněji a zbožněji než obvykle.

Po setkání modlitební skupiny jsem to řekl také faráři Dochartovi. Ten se k tomu však nevyjádřil.

04.02.92 — úterý

Brzy ráno jsem se asi dvě hodiny ponořil do modlitby. Včera večer v modlitební skupině jsem přijímal duchovní svátost, předtím jsem byl na mši svaté v Rotu a přijímal svátostně. Zeptal jsem se Spasitele, zda včera večer, když jsem přijímal duchovní svátost, nebyl se mnou.

Spasitel: „Byl jsem s tebou.“

Já: „Proč mi tak bušilo srdce? Pane, ty ke mně nemluvíš.“ Spasitel: „Tvůj

Pán mluví, kdy chce.“

Spasitel mlčel.

Plakal jsem a řekl: „Jak může být nicota bez Boha?“

Přesto se nacházím v klidu a míru. Nejsem sám, Pán je se mnou, ale mlčí. Normálně si nedokážu představit, že Bůh spí.

Pak jsem pocítil obzvláště příjemný klid. Cítil jsem se osvobozený od všeho a mohl bych tak zůstat celé hodiny, protože věřím, že jsi se mnou, Pane.

Pán mi vzal všechny pochybnosti, které jsem měl. Už tam nic nebylo. Děkuji ti, můj Pane a můj Bože, bylo to pro mě, jako by byla moje duše uzdravena ze včerejších bolestí, protože jsem trpěl kvůli blátu v kostele. Cítil jsem se jako malé dítě, které otec drží v náručí a které spočívá na jeho hrudi. Dítě je milováno otcem a této lásky mu stačí a ono dál spočívá v jeho náručí.

Jak rychle je tu zlo. O chvíli později jsem uslyšel hlas:

„Jsi teď sjednocena?“

Řekl jsem „Ano“, ale myslím si, že to není hlas mého Pána, hlas mého Pána zní jinak. Ten hlas jsem také neslyšel tak z hloubi svého srdce, jako obvykle. Možná to byl zase ten žvanil, ten nečistý duch, který mě chce jen zmást.

Tak jsem se znovu modlil, abych ho zahnal, jinak se ho nezbavím.

Neboť chce mě jen uvrhnout do neklidu, zmatení a pochybností, je to jen nečistý duch. Večer v Rotu v kostele při modlitbě růžence a při svaté mši.

05.02.92 — středa

Rozzlobilo mě, že jeden kněz při zpovědi na mě upřeně zíral. Bylo odporné dívat se mu do očí. U otce Gebharda Heydera jsem něco takového ještě nezažila. Zeptala jsem se na to Spasitele.

Spasitel: „Byl to nečistý duch, který se snaží zničit tvou pevnou víru.“ Já: „Ví ten kněz, co dělá s očima?“

Spasitel: „Ano, ví to. Jsou to pokušení, která tvá duše vnímá a brání se jim.“ Tento upřený pohled jsem už zažila třikrát.

Já: „Proč to dělá?“

Spasitel: „Protože mu chybí nadpřirozená víra. Nadpřirozenou víru má jen velmi málo kněží.“ Ten kněz mi nevěří, že jde o exkomunikaci. Můj manžel také ne. Já: „Co jim mám říct, když mi nevěří?“

Spasitel: „Nejlepší je mlčet.“

Já: „Čeho tím dosáhnu, když budu mlčet?“ Spasitel:

„Pokory.“

Ještě nějakou dobu jsem s Spasitelem upřímně hovořila. Pak jsem Spasiteli řekla:

„Nenávidím to světské.“

Spasitel: „Zapiš si to.“

Já: „Jak málo času máme na to, abychom se připravili na život v nebi. Jak jsem ráda, že jsem vyhodila televizi z bytu. Můj Pane a můj Bože, nemohu Ti za to dost poděkovat.“

07.02.92 – pátek

Tento den jsem byl doma. Od 7.00 do 8.30 hod. jsem se modlil. Zeptal jsem se Spasitele, zda budu mít opět utrpení za smíření.“

Spasitel: „Budeš mít opět utrpení za odpuštění.“

Já: „Obětuji je za to, aby pan farář před mší svatou modlil růženec s věřícími, tak jak si to Spasitel přeje. A za to, aby pan farář rozdával svaté přijímání pouze do úst a aby laici již svaté přijímání nerozdávali.“

Kromě toho tyto utrpení ještě obětuji, aby byl kněz osvobozen od strachu z lidí, a prosím Tě, drahý Spasiteli, abys mu dal pokoru.

Spasitel: „Piš, má dcero. Odčiň za všechny, kteří mě urážejí ve tvém městě a kteří bez úcty přijímají svaté přijímání.“

Já: „Prosím tě, můj Pane a můj Bože, dej mi mnoho milostí, abych snášela utrpení, která mi dáváš. Přijmu tato utrpení také z velké lásky k tobě, můj Pane a můj Bože, a pro spásu duší, které se nacházejí na široké cestě.

Můj Pane a můj Bože, ať se stane tvá vůle. Spasitel: „Učiň, má dcero, tak, jak jsi napsala.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, již předem za utrpení, která mi dáš. Jsem připraven trpět s tebou, neboť ty víš lépe, co dokážu snést.

Řekl jsem Spasiteli, že bych chtěl i nadále zůstat v jeho srdci, a několik minut jsem ho nepřetržitě prosil: „Můj Spasiteli, odpuštění, milost a milosrdenství pro mě a pro celý svět.

Sám od sebe nemohu nic udělat, ale s tebou dokážu všechno.

Do 10:40 jsem si zase četl v dobré knize.

08.02.92 — sobota

Navštívil jsem mši svatou ve Waghäuselu. Vůbec se mi nelíbilo, jak mši celebroidal otec Werner Egon, ani se nemodlil za nás.

Od 16:20 do 17:50 jsem nepřetržitě klečela a modlila se pouze za pana faráře Vogta čtyři růžence a další modlitby.

Tento čas jsem pro něj ráda obětovala, protože k tomu jsem také dostala milost. Stačí, když Bůh vidí, jak moc se modlím za pana faráře Vogta. Víím, že ho nebudu milovat tak, jak miluji Krista, ale přeji si to, protože on je druhý Kristus a jsem si vědoma toho, že má velkou zodpovědnost za duše, které mu Bůh svěřuje. Proto říkám, že za kněze se nelze modlit dost, neboť kněz, který žije v Boží milosti, může mnoho duší varovat před propastí pekla a vést je do ráje.

09.02.92 – neděle

Od 6.30 do 8.00 hodin: Asi hodinu jsem se modlila a asi 30 minut jsem byla sjednocena se Spasitelem.

Spasitel: „V současné době vládne Satan srdcím.“ Já:

„Ale ty jsi králem všech srdcí.“

Spasitel: „Téměř všichni přede mnou zavírají svá

srdce.“ Já: „Zapsala jsem to správně?“ Spasitel:

„Napsala jsi to pro mě.“

Já: „Spasiteli, z jakého důvodu uzavírají svá srdce?“

Spasitel: „Z pýchy, z nedostatku lásky ke mně, z nenávisti a nechtějí se odvrátit od široké cesty.“

Já: „Spasiteli, když jsem předtím plakal, když jsem říkal „Avertere, avertere“, to, co jsi

Don Bosco a co znamená změnit život, tekly mi slzy z očí jako perly a v rychlém tempu . Bylo to zcela nadpřirozené a pocítil jsem úctu. Spasitel: „Ano, byly to také mé slzy.“

Já: „Potřebuji dobrého duchovního vůdce. Ano, mám tebe, ale potřebuji také kněze.“

Spasitel: „K faráři Vogtovi ještě nemůžeš jít. Počkej, až přijde ten správný čas.“

Já: Spasiteli, včera jsem se za něj (faráře Vogta) modlil čtyři růžence, mělo to nějaký účinek ?”

Spasitel: „Ano, na něj to zapůsobilo.“

Já: „Spasiteli, farář Vogt si myslí, že mluvím sama za sebe. Spasitel: „Tak

si to myslíte všichni, ale bez mě nic nedokážete.“

Spasitel: „Kolik pokory ještě potřebujete, abyste poznali svou vinu. Modli se, má dcero, modli se hodně.“

Navštívila jsem mši svatou v Rotu.

Od 13:00 jsem se modlil růženec za pana faráře Vogta. Byl jsem šťastný, když jsem viděl, jak klečí před Nejsvětější svátostí a modlí se k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Modlila jsem se za to, aby byl vzorem pro všechny kněze v okolních obcích. Přeji si kněze, v nichž budu vidět jen Ježíše, a o takové kněze je třeba prosit. Neboť náš Bůh má hojnost milostí, jen když o ně prosíme. Věřím, že pan farář Vogt je oblíbeným knězem, pokud plní Boží vůli.

Přijdou dny, kdy mi bude rozumět lépe než teď. Nikdy nepřestanu za něj modlit.

14:30. Volal pan Pavar ze Švýcarska. Volá mi čas od času. Posilujeme se ve víře. Seznámil jsem se s ním v Jeruzalémě. Byl jediný z skupiny poutníků, kdo mě poslouchal. Ostatní Chorvaté s kněžími se mi smáli, posmívali se mi, cítil jsem se osamělý, jako by mě všichni opustili.

Když jsme v Jeruzalémě šli pěšky na Masadu, modlila jsem se několik růženců za skupinu poutníků a za kněze. Všichni dostali bolesti hlavy a já se cítila tak lehká, že bych mohla na tu horu vyběhnout ještě jednou. Díky tomu jsem obdržela mnoho milostí. Pan Pavar ze Švýcarska byl jediný z celé skupiny, kdo uvěřil v mé obrácení v Medžugorji.

17.00 – 18.00 hod. Nejprve jsem četla knihu sestry Faustiny. Po hodině jsem pocítila touhu sjednotit se se Spasitelem. Upřímně jsem se modlila k Pánu. Ale přišly na mě také pokušení. Hořce jsem plakala a myslela si, že jsem udělala něco špatného. Poté jsem však pocítila pokoj. Prosila jsem Spasitele, aby mi ještě jednou řekl něco o přijímání do úst, a slíbila jsem, že mu uvěřím.

Spasitel: „Chci přijímání do úst v pokleku a s úctou, skrze posvěcené ruce kněze.“

Potom jsem se zeptal na ministranty, myslel jsem si, že protože slouží při mši, mají u Boha privilegia.

Spasitel: „To platí i pro ministranty.“

Já: „To znamená, že farář Vogt to nedělá správně?“

Spasitel: „Ano.“

Já: „Mám mu to říct, Spasiteli?“

Spasitel: „Na to už čekám celou dobu.“

Já: „A když mu to řeknu, bude poslouchat, co říkají a dělají ostatní kněží?“ Spasitel: „Nebude to dělat tak, jak to dělají ostatní kněží, ale biskupové to od něj vyžadují.“

Spasitel: „Nejvyšším biskupem je Svatý otec, na něj musí poslouchat.“

Já: „Ó, Spasiteli, udělám vše, abys nebyl uražen a zneuctěn. Dej mi milost a řekni mi jakékoli slovo, já poslouchám.“

Spasitel: „Pokračuj tak dál, má dcero.“

Kolem 19.00 zavolala Maria z Augsburgu. Řekl jsem jí, ať se vrátí ke svému a naplnit Boží vůli. Jednou byl v časopise „Frau im Spiegel“ zveřejněn můj článek. Maria z Augsburgu si ho přečetla, napsala mi a navštívila mě. Stala se horlivou křesťankou. Tehdy mi Spasitel po svatém přijímání řekl, že se má vrátit ke svému muži. Dodnes to ještě neudělala.

Dnes po svatém přijímání jsem se zeptala Spasitele, zda je pacifismus správný, protože volal Fridolin a vyprávěl, že Josef je pacifista a že přesně neví, zda je to správné. Spasitel: „Moje dcero, pacifismus je správný – každý se však smí bránit.“

Tomu jsem úplně nerozuměl, protože přesně nevím, co pacifismus znamená.

10.02.92 – pondělí

10:00 v ordinaci:

Spasitel: „Zeptej se mě, co dokážeš unést.“ Já: „Jsem tak neschopná.“

Spasitel: „Máš mě, stačí, když mě daruješ ostatním. Každé mé slovo je můj život a v těch, kterým to slovo dáš, v nich žije.

Já: „Ó můj Bože, jak je tedy důležité o tobě mluvit. Teď lépe chápu, když se modlím při Andělském pozdravu: Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Je to opět něco, co je pro člověka nepochopitelné.

„Teď už chápu, když mi říkáš, že se mám ptát jen na to, co unesu.

O víře jsem mluvila se dvěma pacienty a řekla jim, že by měli jít ke zpovědi. Zeptala jsem se Spasitele, jestli to bylo správné.

Spasitel: „To bylo správné, pokračuj tak.“ Spasitel:

„Miluj mě hodně, má dcero.“

Já: „Ale já tě mohu milovat jen tvou láskou, jak to mám pochopit?“ Spasitel: „Miluj ostatní, jako bys milovala mě.“

Já: „Takže ty chceš být milován v duších ostatních. Prosím tě, Spasiteli, o milost, abych milovala ostatní tak, jako miluji tebe.“

Řekl jsem Spasiteli, že mě bolí, když ho ostatní odmítají.

Spasitel: „Ta bolest, kterou cítíš, je moje bolest. Daruj pacientům více lásky.“

12:45 v kapli v klinice: Při spojení se Spasitelem jsem se ho zeptal, zda i protestanti musí chodit ke zpovědi.

Spasitel: „Ano.“

Já: „Ale oni nemilují Svatého otce.“

Spasitel: „Pak nemilují ani mě.“

Zeptala jsem se proto, že už mnozí odpověděli, když jsem jim řekla, že by měli jít ke zpovědi, že jsou protestanti a proto ke zpovědi chodit nemusí.

Večer při mši svaté v Rotu.

20:00 – Modlitební skupina. Bylo tam tolik lidí, že někteří zase odešli. Půl hodiny jsem vyprávěla, co mi Spasitel říká. Nepřipravila jsem se. Ale když Duch Svatý dává slova, je třeba je vyslovit. Jedna žena z modlitební skupiny se mě zeptala, řekla, že Svatý otec uděluje svaté přijímání i do rukou.

Odpověděl jsem jí: „Svatý otec k tomu byl donucen, protože lidé mají svobodnou vůli a biskupové to schválili a protože ve Vatikánu jsou také zednáři.

11.02.02 — úterý

Zeptal jsem se Spasitele, zda byla správná moje včerejší odpověď té ženě ohledně přijímání do rukou a Svatého otce.

Spasitel: „Odpověděl jsi správně.“

12:20 v kapli v kostele. Spasitel: „Musíš jen poslouchat mě.“

Já: „Můj manžel říkal, že jsem včera v modlitební skupině mluvila příliš dlouho.“ Spasitel:

„Může mě někdo zastavit, když mluvím?“

V 10:40 jsem se Spasitele ještě zeptala, jestli jsem to s pacifismem pochopila správně.

Spasitel: „Piš, má dcero, pacifismus je správný. Každý se smí bránit.“ Já: „Můžeš k tomu ještě něco říct?“

Spasitel: „Máte Bibli.“

Já: „Spasiteli, zeptal by ses na to také, kdybys byl na mém místě?“

Spasitel: „Můžeš se mě zeptat, je to tak správné, má dcero.“

12.02.92 – středa

Navštívil jsem mši svatou v kapli sv. Rocha. Jako vždy jsem se před mší svatou modlil růženec. Modlil jsem se také za kněze, který bude mši svatou sloužit.

Toho kněze jsem viděla podruhé. Nelíbilo se mi, jak sloužil mši svatou poprvé, a dnes, když ji sloužil podruhé, provedl proměnění tak rychle a na konci mše svaté se sklonil k oltáři, a ne k svatostánku.

Zeptala jsem se Spasitele, co je teď správné?

Spasitel: „K tabernákulu.“

Já: „Mám mu to říct, Spasiteli?“ Spasitel:

„Pokud chceš.“

Nejprve jsem se modlila za toho kněze a pak jsem za ním šla. Když jsem zaklepala na dveře, zeptala jsem se, zda s ním mohu mluvit. Během našeho rozhovoru, poté, co jsem mu řekla, co je špatně, se hned začal bránit a řekl, že je profesor.

Řekl jsem mu, že mi je pak všechno jasné.

Nejprve jsem mu řekl, že se modlil proměnění příliš rychle, na což on odpověděl, že ostatní to dělají stejně. Na to jsem mu odvětil, že je třeba více poslouchat Spasitele než lidi. Vysvětlil jsem mu, že mu chci pomoci a že jsem se po mši svaté ptal Spasitele, proč se při rozloučení uklonil k oltáři a ne k svatostánku.

Na to kněz trochu kritizoval minulost. Byl dost neklidný a pyšný. Řekl jsem mu, že Spasitel je dnes stejný jako tehdy.

Otec mi slíbil, že bude sloužit mši svatou pomaleji. Potom jsem požádal o požehnání a odešel. Ani tentokrát jsem nebyl sám. Víím, že Spasitel byl se mnou.

Když jsem přišel domů, hned jsem zvedl sluchátko, volal Fridolin. Řekl mi, že mladý student Andreas už nepřijímá svaté přijímání do úst, protože jejich subregens řekl, že pro něj bude lepší, když bude přijímat do ruky.

Dne **28. 1. 1992** Spasitel již něco řekl Andreasovi.

Andreas lhal Fridolinovi. Hledal výmluvu a řekl, že má otevřené rty a proto nemůže mluvit.

Neřekl však pravdu, že mu to řekl subregens.

Kolem 13:30 v kapli v klinice jsem se zeptal Spasitele na modlitebnu. Spasitel: „Můžeš už začít. Čas už nastal.“

Já: „Ale ještě nemám dost peněz.“ Spasitel: „To nech na mně.“

13.02.92 — čtvrtek

Zeptal jsem se Spasitele, zda náš rozhovor bude mít nějaký vliv na kněze, který tak rychle vykonal svaté proměnění.

Spasitel: „Slovo v něm žije.“

Potom jsem se zeptal za Andrease, Fridolinova spolužáka, proč Spasitel dopustil, že Andreas nyní přijímá svaté přijímání do ruky.

Spasitel: „Má svobodnou vůli a tato vůle je nemocná.“

Já: „Nedokážu si představit, že by někteří profesori něco takového dělali a přiměli studenty teologie k přijímání do ruky.“

Spasitel: „To jsou ti zákoníci a farizeové, kteří mě ukřižovali. Pro Andrease se musí ve středu postit – to je zrada.“

Já: „Co se má dělat, když je vůle nemocná?“ Spasitel:

„Půst a modlitba žaltáře.“

14.02.92 — pátek

10.30 v ordinaci: Znovu jsem se zeptala, jestli mám vůbec ještě dál psát. Spasitel: „Ano, má dcero, piš svůj deník, je to důležité.“

Já: „Mluvil jsi se mnou včera?“ Spasitel: „Ano, má dcero.“

Já: „Pane, jaká je tvá vůle? Dej mi nyní poznat, co mám dělat, neboť ty jsi můj duchovní vůdce, ale Pane, jen pokud je to stále tvá vůle.“

Spasitel: „Modli se hodně, má dcero. Modlitby jsou velmi potřebné.“

15.02.92 sobota

Otec Aemilian vedl mši svatou podle tradice nádherně. Byla to mše zasvěcená Panně Marii. Zase jsem viděla, jak otec stál ve tmě, ale po proměnění jsem kolem jeho hlavy zahlédla něco světlého. Viděla jsem to poprvé, pak to zase zmizelo.

Hodně jsem se modlila za pana faráře Vogta, celý žaltář.

Dnes jsem pochopila jednu věc: pokud chce člověk dobrého kněze, musí o něj prosit Boha. Mám tohoto kněze velmi ráda, i když vím, že nedělá vše, co Spasitel chce. Ale mám naději, že jednou bude příkladným knězem.

Opustil jsem zpovědnici šťastný, mé modlitby byly vyslyšeny.

Děkuji ti, můj Pane a můj Bože, za tuto milost, kterou jsi dal knězi i mně.

16.02.92 Neděle

Dvě hodiny před mší svatou jsem se modlil doma. V neděli se na mši svatou chci připravit obzvláště pečlivě. Než začnu s modlitbou, postavím na stůl kříž a sošku Panny Marie a připravím svěcenou vodu pro duše v očistci. Potom se modlím Confiteor, exorcismus a mnoho dalších modliteb, jako jsou litanie a růžence. Na závěr přijímám duchovní svaté přijímání. To je pak také příprava na svátostné svaté přijímání. Pak je mše svatá zbožnější a člověk dostává více osvětlení a také ví, co je špatné, a lépe rozpoznává nečisté duchy, protože ti jsou také v kostele.

Jelikož jsem se včera vyzpovídal u P. Vogta, zeptal jsem se Spasitele: „Proč jsem nemluvil o přijímání z ruky?“

Spasitel: „Ještě nenastal ten čas.“

Já: „Věříš teď ten kněz, že slyším tvůj hlas?“ Spasitel: „Ano, věří, má dcero.“

Já: „Má stále takové pochybnosti, nebo už ne tolik?“ Spasitel: „Modli se za něj dál.“

Já: „Pane, ale včera napsal do církevního listu, že každý pokřtěný může vést bohoslužbu slova a poté rozdávat svaté přijímání, pokud je farář nepřítomen.“

Spasitel: „Kdyby věděl, že jsem to já, kdo je ve svaté hostii, nepsal by o tom do farního zpravodaje. V jeho srdci je ještě tolik nejasností.“

Já: „Ale Pane, vždyť on provádí proměnění, vždyť ví, že ty jsi živý Bůh, skutečně, podstatně, z masa a krve, těla a duše, z lidství a božství, přítomný ve Svaté hostii – eucharistii!“

Spasitel: „U každého je víra jiná.“

Já: „Na čem to spočívá, že víra je různá?“

Spasitel: „Piš, má dcero, záleží to na prvním a druhém přikázání, na nedostatečné lásce ke mně a k bližnímu.“

Já: „Víra tedy závisí na lásce, a o lásku je třeba prosit a žít ji. Je to velká milost od Boha.“

Spasitel: „Láska proudí do čistých srdcí.“ Já: „Pane, jak mám rozumět slovu „proudí“?“

Spasitel: „Láska je pramen, přístup k prameni a osvěž se.“ Já: „Jaká je víra profesorů?“

Spasitel: „To je, má dcero, světská víra, která nepřináší žádné ovoce.“ Já: „Ale“

Spasiteli, oni přece vychovávají budoucí kněze.“

Spasitel: „Proto se za ně musíte modlit.“

Já: „Spasiteli, musí se o všechno prosit?“ Spasitel:

„Ano, má dcero.“

Děkuji ti, můj Pane a můj Bože, za lásku a milost, kterou jsi mi dal. Spěchal jsem, abych přišel do kostela dříve. Svatá mše začala v 10:00

Před mší svatou jsem se modlil litanii k Duchu Svatému za všechny, kteří právě byli v kostele. P. Vogt mši svatou dobře celebroid. Evangelium bylo z Kázání na hoře (Evangelium podle Lukáše). Při rozdávání svatého přijímání pomáhal našemu faráři dva laici a jeden student teologie, pan Artur Wagner.

Dříve jsem od něj přijímal svaté přijímání. Teď jsem si ale pomyslel, že mi Pán řekl, že církev je v bahně. Jak bych tedy mohl přijímat svaté přijímání od pana Wagnera, jehož ruce ještě nejsou vysvěceny jako ruce kněze?

Modlíla jsem se ke Spasiteli: Pane, pokud je tvou vůlí, abych přijala svaté přijímání od jáhna H. Wagnera, pak ano. Ale pouze pokud je to tvá vůle.

Pokud ne, nedovol, aby ke mně přišel. Vkládám veškerou svou důvěru do tvých rukou. Pan Wagner rozdával svaté přijímání vedle mě. Nepřišel však ke mně a já jasně cítila, že je Boží vůlí, aby mi svaté přijímání nedal. Svaté přijímání jsem dostala jako poslední a od pana faráře Vogta.

Po svatém přijímání jsem řekla Spasiteli, že pokud si to přeje, promluvím s panem Wagnerem, ale také jsem řekla, že Spasitel mu musí dát osvícení, aby věděl, že nesmí rozdávat svaté přijímání.

Zeptal jsem se Spasitele, jestli to mám zapsat. Spasitel

řekl: „Zapiš to.“

Poté jsem se ještě čtvrt hodiny modlil.

Když jsem opouštěl kostel, čekal na mě venku jeden chlapec, Christian Fellhauer, milé Boží dítě. Po svém prvním svatém přijímání ke mně přišel a zeptal se mě, co má udělat, aby mohl přijímat svaté přijímání ústy?

Řekla jsem mu, ať se každý den modlí jednu desátku růžence k Panně Marii v této věci. Následující neděli, o týden později, ke mně přišel nadšený a plný radosti mi řekl: „Julijano, přijal jsem svaté přijímání ústy.“

Od té doby mě po mši svaté častěji zdraví, jako třeba dnes. Požehnala jsem mu svěcenou vodou, kterou nosím vždy u sebe, a on se mě zeptal, zda je ta voda dobře posvěcená. Řekla jsem ano a vyprávěla mu, že tuto vodu posvětil otec Gebhard Heyder z Řezna.

Můj Pane a můj Bože, pokud něco není správné, řekni mi to, abych to mohl vyškrtnout. Dal jsem ti všechno a všechno je od tebe.

Spasitel: „Pak je vše v pořádku, i to, co jsi napsal.“

17.02.92 – pondělí

10.00 Ordinace: Zeptala jsem se Spasitele ohledně jáhnů, zda smí rozdávat svaté přijímání.

Spasitel: „Moje dcero, jáhen nesmí rozdávat svaté přijímání, protože mu chybí plné svěcení.“

Já: „Ale církev to povolila.“

Spasitel: „To je kacířství. Diakon není kněz. Pouze kněz smí rozdávat svaté přijímání.“

Předtím jsem se modlil, aby mi Bůh řekl, proč mi H. Wagner neměl dávat svaté přijímání. Slíbil jsem Spasiteli, že uvěřím všemu, co mi řekne. Kéž mi za to Spasitel daruje pevnou víru a oblékne mou lidskost do božství. I když ostatním není jasné, že jáhni to nesmějí, napsal jsem to tak, jak to řekl Spasitel. Amen.

12:15 v kapli na pracovišti: Dnes jsem se v kapli modlíla déle než obvykle. Plakala jsem nad bludem, který je v katolické církvi tak silný.

Zaujala mě také jedna žena z naší modlitební skupiny, která mi jednou v důvěrném rozhovoru vyprávěla, že řekla knězi, který v modlitební skupině vyslychal zpovědi, že má při modlitbě růžence potíže. Kněz jí na to odpověděl, proč tedy růženec modlí.

Zeptal jsem se Spasitele, jaký to byl duch, který něco takového říká.

Spasitel: „Byl to nečistý duch.“

Poté jsem se modlila: Spasiteli, chraň mou modlitební skupinu před bludem a nedovol, aby se do ní vkradl vlk v rouše beránčím.

Později v práci jsme se s kolegyní Veronikou modlily růženec. To můžeme dělat jen tehdy, když tam ještě nejsou žádní pacienti.

Děkuji Bohu za tuto milost, protože ostatní si většinou jdou zapálit cigaretu.

13:50: Rentgenoval jsem velmi tlustého pacienta. Když uviděl můj kříž, který nosím na řetízku na hrudi, a různé medaile, které na něm visí, zeptal se mě, co to mám za krásnou věc.

Řekl jsem mu to a také mu to ukázal: „To je kříž se 14 zastaveními. Všemi jimi musíme projít. S 13 se na vrchol nedostaneme, jen se všemi 14.“

(Na zadní straně kříže je vyobrazeno 14 zastavení křížové cesty.) Pacient se zvědavě zeptal, jestli je ten kříž ze zlata.

Řekl jsem mu: „Nemám rád zlato a stříbro. To mám nahoře v nebi.“

Odpověděl: „Až budete nahoře, pošlete mi odtamtud něco dolů.“

Řekl jsem: „Když se smíříte s Bohem a dobře se vyzpovídáte, můžete z toho mít prospěch i vy sami.“ On se zasmál a pak odešel.“

18.02.92 úterý

10.00 Hodina s lékaři: Jako vždy jsem se modlil. Při duchovním spojení jsem se zeptal Spasitele, proč jsem měl až do noci kolem 2.30 hodiny trápení, když jsme se včera večer tolik modlili.

Spasitel: „Ti, kteří tě dnes v noci trápili, byli démoni Lucifera. Dovolil jsem to, abys věděl, že mu bereš mnoho duší a jak teď musí znovu bojovat.“

Já: „Ale dnes v noci jsem se nemohla modlit.“

Spasitel: „Snažil se tě svázat, ale nedokázal to, protože jsem byl s tebou. Přichází jich již nespočet. Dovolím ti snášet jen tolik, kolik dokážeš.“

Já: „Nečistý duch mi chtěl našeptávat a neustále říkal, že je neděle, že se před mší svatou nemusím modlit, že jsem se modlila dost, že bych měla spát a odpočívat. Málem jsem zaspala.“

Můj manžel mě vzbudil, i když se obvykle probouzím sama. Když se mě manžel zeptal, jestli dnes nechci jít do práce, řekla jsem mu: „Dnes je přece neděle, nech mě spát.“

Když pak řekl: „Včera přece byl pondělí“, všechno mi došlo.

Když jsem včera vyprávěl panu faráři Dochartovi o tom, co mi Spasitel řekl o jáhnech, že nesmějí rozdávat svaté přijímání, řekl mi pan farář Dochart, že to platí jen pro mě.

Zeptala jsem se Spasitele, jestli je to pravda.

Spasitel: „To, co jsi řekla panu faráři Dochartovi, je správné.“ Já: „Proč mluvil jinak?“

Spasitel: „To nech na mně.“

Pak jsem se zeptala Spasitele, zda učitel náboženství, který se nyní chce stát jáhnem a studuje na to, smí rozdávat svaté přijímání, až bude hotov?

Spasitel: „To smí jen kněz, který má vysvěcené ruce.“

Měla jsem bolesti hlavy a zeptala jsem se Spasitele, zda se jedná o utrpení za hříchy. Spasitel: „Ano, to je utrpení za hříchy, má dcero.“

Najednou jsem se začala bát, že bych mohla náhle zemřít. Spasitel:

„Pak přijdeš ke mně.“

Zeptala jsem se proto, že jsem si vzpomněla, jak můj bratr náhle zemřel na vysoký krevní tlak.

Nechala jsem si proto později sestřičkami změřit krevní tlak, ale ten byl normální.

Měla jsem tak silné bolesti hlavy, že jsem je obětovala za obrácení hříšníků. Odpoledne přišlo jen málo pacientů. S kolegyní Veronikou jsme četly Bibli. Nejraději čtu Bibli od otce Gebharda Heydera.

Potom jsem se naučila nazpaměť píseň „Ó, Ježíši, ty jsi celý můj život“. Ta píseň se mi moc líbí.

Většinu latinských modliteb jsem se naučila nazpaměť v práci nebo za volantem v autě. Jen Bůh ví, kolik růženců jsem už odmodlala v autě, v lese a v kostele.

Po práci jsem chtěla jít plavat, ale nakonec jsem dala přednost návštěvě kostela. Při modlitbě růžence jsem opět pociťovala rušivé vlivy. Už mnohokrát jsem si všimla, že jsem obzvláště napadána, když se modlím za kněze, studenty teologie a profesory, kteří je vyučují.

Modlil jsem se tedy zejména za Fridolina, Andrease a subregenta v Landershofenu.

Subregens přesvědčil studenty teologie, aby přijímali svaté přijímání do ruky, stejně jako u Andrease.

Modlila jsem se také za pana faráře Vogta a za pana faráře Docharta. Již několik dní jsem zahrnula faráře Vogta do svých modliteb, aby lépe rozlišoval duchy a lépe mi rozuměl.

V kostele v Rotu, před začátkem společného růžence, jsem pocítila útoky nečistých duchů. Okamžitě jsem také poznala, odkud přicházejí.

Šikmo přede mnou seděl muž, střední postavy, s plnovousem. Vešel dovnitř, posadil se a držel si obě ruce před obličejem, takže nemohl vidět na svatostánek. Najednou začal energicky kroutit hlavou, hůře, než kdyby měl zimnici. Stávalo se to většinou tehdy, když farář Vogt mluvil zejména o Boží slávě, např. při čtení nebo evangeliu, když bylo hlášáno Boží slovo.

Pak se také ošklivě zasmál. Ministranti se smáli a jeden z nich dokonce musel odejít.

Při proměňování se rozzuřil obzvláště. Ten muž vstal, přistoupil blíž ke knězi a k oltáři a s pozvednutýma rukama a pěstmi vyhrožoval faráři a nadával. Už během mše jsem se za toho muže modlil. Vnitřní útoky démonů totiž už znám.

Když ten cizinec začal mluvit hlasitěji, řekl jsem mu příkazujícím tónem: „Mlč.“

V tu chvíli se otočil, prošel vedle mě a podíval se na mě s hněvem. Řekl jsem jen: „Odejdi ode mě.“ Nadával a odešel z kostela.

Po svatém přijímání jsem se zeptal Spasitele, co to byl za démona. Spasitel: „Byl to démon Lucifer a bylo jich s ním mnoho.“

Řekl jsem Spasiteli, že dnes v noci byl u mě. Spasitel: „Ten může být kdekoli.“

Děkuji ti, Spasiteli, za toto pokušení v kostele, protože mnozí nevěří, že ďábel existuje.

Každopádně mnoho věřících mělo po svaté mši strach a třásl se jim nohy.

Farář Vogt konečně jednou zazpíval i třetí sloku písně „Maria, breit den Mantel aus.“

S takovými případy nečistého ducha jsem se v kostele již několikrát setkal.

Také v jiných kostelech, jako v Lurdech, Jeruzalémě, Medžugorji, Waghäuselu, v klinice na pracovišti, v Rotu na radnici (bylo přítomno 8 osob z Rotu) a v Římě při cestě za biskupem ve Vatikánu a také při přednáškách, které jsem již držel, atd.

Pro mě je to také Boží milost, díky níž se věřící stanou zbožnějšími, budou více modlit a konečně uvěří, že ďábel a peklo existují.

Po mši jsem potkal několik věřících, kteří si také všimli, že to byl ďábel, a modlili se za tohoto muže. Jedna žena si toho nevšimla a řekla, že ten muž je nemocný. Řekla také, že k ní přicházejí ubohé duše. Ptala jsem se sama sebe, jestliže nemá dar rozlišování duchů, jak může vědět, zda jsou to opravdu ubohé duše, ale nic jsem neřekla. Ta žena seděla ve stejné lavici jako ten cizinec.

19.02.92 – středa

10:00 hodin, ordinace: Zeptala jsem se Spasitele na pokušení, které se stalo včera.

Spasitel: „Moje dcero, toto pokušení byl jen začátek. Přijdou další. Satan bojuje o duše, které ztratil.“

Já: „Mám něco udělat pro naši církev?“ Spasitel: „Modli se, modli se, hodně se modli.“

Pak jsem pocítila v sobě teplo a pokoj, byl to velmi krásný pocit.

Večer jsem byl v kapli sv. Rocha, nejprve na modlitbě růžence a poté na mši svatě.

20.02.92 — čtvrtek

10.10. Ordinace: Zeptal jsem se Spasitele na svědomí.

Spasitel: „To, co je na svědomí nepochopitelné, je to, že jsem to já sám.“ Já: „Kdo jsi, ten já?“

Spasitel: „Napiš to, má dcero, já jsem tvůj Pán a Bůh.“ Já: „Proč nás hned neučí, že Bůh je svědomí?“ Spasitel: „To je světské.

Nepochopitelné je ode mě.“

Já: „Proč někteří kněží nepoznávají, že ten vnitřní hlas, který slyším, je od tebe?“ Spasitel: „Protože neznají rozlišování duchů. Mají slabou víru, kážou Bibli, ale nežijí podle ní.“

Večer jsem se zúčastnila mše svatě v Rotu. Modlila jsem se růženec. Při přijímání svatého přijímání mě jeptiška minula a ani se nepokusila mi svaté přijímání podat, protože věděla, že bych ho od ní nepřijala. Okamžitě jsem se vrátila na své místo a přijala svaté přijímání v duchu. Dostalo se mi tolik milostí, a pak jsem uslyšela hlas:

„Nechceš obětovat svaté přijímání za tu sestru?“

Okamžitě jsem řekla: „Ano.“ Ale dodala jsem: „Obětuji ji za sestru, aby dostala osvícení, aby věděla, že nesmí rozdávat svaté přijímání.“

Když skončila mše svatá, já jsem byl ještě hluboce ponořen do modlitby, sestra ke mně přišla a zeptala se mě: „Nebylo to správné, co jsem udělala?“

Zeptala se mě, protože si myslela, že budu čekat a přijmu svaté přijímání od pana faráře Vogta.

Řekl jsem jí: „Ne, sestro, to není správné. Neměla byste rozdávat svaté přijímání, protože jste se mě na to už jednou ptala a Spasitel řekl: „Řekni jí, že máme kněze.““

Bránila se zuby nehty a řekla, že je také vysvěcená a že to schválili biskupové.

Řekla jsem jí, že musí poslouchat nejvyššího biskupa.

Byla rozrušená a trochu rozzlobená a vyrušila mě v nevhodnou chvíli. Řekla mi, že se musím přesunout na druhou stranu. (tj. jít na stranu, kde farář rozdává svaté přijímání)

Řekl jsem: „Tam, kam mě Bůh postaví, tam zůstanu.“

Modlil jsem se za ni.

Potom jsem šla s Hedwig a Hilde do kaple sv. Rocha. Hned začala další mše svatá. Tam jsem pak mohla přijmout Spasitele ve svátosti. Obětovala jsem sv. za ubohé duše.

21.02.92 – pátek

10:30 ordinace:

Spasitel: „S tou jeptiškou jsi udělala správně – dokonce to bylo nejlepší.“

Ještě jsem se zeptala, jestli musím v kostele změnit stranu, jak říkala ta jeptiška. Spasitel: „To nemusíš dělat, protože máš pravdu.“

Včera večer, když jsem přišla domů, můj manžel tu jeptišku bránil. Byl velmi rozrušený a říkal, že musím změnit názor atd.

Vzala jsem svčenu vodu a pokropila jsem jí jeho i okolí, protože jsem cítila nečistého ducha. To jsem řekla Spasiteli.

Spasitel: „U tvého manžela to byl démon Jidáš.“

Řekla jsem, že jsem svému muži řekla, aby šel ke zpovědi. Ale můj muž řekl, že to není hřích.

Spasitel: „Neuznal hřích, protože uzavřel své srdce.“ Já: „Co to znamená, že uzavřel své srdce?“

Spasitel: „Pak se tam nemohu dostat.“

Já: „To znamená, že tam byl ten druhý.“

Spasitel: „Tentokrát ano.“

Odpoledne jsem se hodně modlila za jeptišku a pana faráře Vogta.

Když jsem se modlila, vždy jsem před sebou duchovně viděla jednu osobu. Zнала jsem toho muže, protože už přede mnou stál několikrát. Víím, že rozdával svaté přijímání a já jsem od něj Spasitele nepřijala. V létě náhle zemřel jeden pomocník při rozdávání svatého přijímání, měl nehodu na dálnici, ale nevěděla jsem, zda to byl ten muž, který teď vždy stál přede mnou, tak duchovně. Tato osoba byla tak naléhavá, že jsem se za ni pomodlila Otče náš, Zdrávas Maria a Sláva Otci. Ale nevěřila jsem, že to pro tohoto muže stačí.

Navštívila jsem Margu Fellhauerovou v Rotu a zeptala se jí, zda nemá fotografii členů kostelního sboru, protože jsem věděla, že ten muž, který přede mnou neustále duchovně stál, také v kostelním sboru zpíval. Ukázala mi ji a já ho poznala. Když ten muž v létě utrpěl smrtelnou nehodu, byla jsem zrovna na pouti na Slovensku.

Večer jsem v kostele modlil růženec za toho muže, který se jmenoval Werner Heinzmann, a obětoval za něj mši svatou. Prosila jsem ho, aby se modlil i za mě, abych se v noci probudila a mohla se dál modlit za jeho duši. Bylo mi líto, že jsem řekla, že mi už leze na nervy svou vlezlostí. Ale tehdy jsem ještě nevěděla, že je mrtvý.

V noci asi v 1:30 jsem se probudila a modlila se za něj růženec a litanii k Precious Blood. Zapálila jsem za něj posvěcenou svíčku a dala mu svčenu vodu.

Pak jsem se ještě zeptala Spasitele, co mám dělat, až zase přijdou laici, aby mi dali svaté přijímání.

Spasitel: „Udělej znovu to samé.“

22.02.92 — sobota

Navštívila jsem mši svatou ve Waghäuselu. Otec Werner Egon sloužil mši svatou společně s neznámým knězem. Při přijímání svatého přijímání otec Werner Egon zaváhal, než mi podal Kristovo tělo, protože jsem před ním klečela. Neřekl ani obvyklé „Tělo Kristovo“, ale mlčel. Můj manžel přišel ke svatému přijímání hned po mně a ještě viděl, jak kněz krouť hlavou.

Jak musí být ten kněz chytrý. Díky němu se všilo, že věřící v první lavici mohou přijímat svaté přijímání v pokleku. Ale jen ti v první lavici.

Ano. A co ostatní? Nemají snad klečet před naším Spasitelem? Tak to nejde. Každý má klečet před naším Bohem. Když skončila mše, začala jedna žena jménem Alice zpívat píseň „Segne du Maria“. To se knězi také nelíbilo, protože zavrtěl hlavou.

Když opustil kostel, modlil jsem se ještě s věřícími Lauretánskou litanii.

Poté jsme ještě zazpívali Salve Regina. Tyto modlitby jsem obětoval za kněze.

Potom jsem šel před svatostánek a poklekl na zem. Tam jsem se velmi vroucně modlil za kněze a věřící, kteří byli v kostele. Když jsem opouštěl kostel, oslovil mě jeden muž (Walther z Hockenheimu) a řekl: „To jste udělal dobře.“

„Prosím, modlete se za mou ženu. Má rakovinu.“

Slíbil jsem mu, že se za ni budu modlit. Věřím, že Bůh vyslyšel mou modlitbu za věřící, kteří byli v kostele, jinak by ten neznámý muž ke mně nepřišel.

16:30: Modlil jsem se s věřícími z Rotu v kostele růženec.

Poté jsem se pomodlila ještě tři růžence a všechny jsem je obětovala za pana faráře Vogta.

Stálo mě to úsilí, protože jsem celou dobu klečela.

23.02.92 – neděle

V 7:30 jsem se začala modlit, asi hodinu předtím, než jsem šla do kostela.

Stěžovala jsem si Spasiteli na otce Wernera Egona.

Spasitel: „Nemusíš ho poslouchat. Poslouchej mě.“ Já: „Myslíš,

že mám dál klečet před Tělem Kristovým?“ Spasitel: „Ano.“

Já: „Mohu také odejít, když váhá, zda mi má dát svaté přijímání, když klečím?“ Spasitel: „Můžeš odejít, já k tobě přesto přijdu, i když jsi mě nepřijal svátostně.“

Já: „Jak to je, Spasiteli, když se v noci probudím? Kdo mě budí, abych bděl a modlil se? Jsi to ty, nebo jsou to ubohé duše?“

Spasitel: „To jsem já. Chci, abys se mnou rostl.“ Já: „Ano, ale pak se budu modlit za ubohé duše.“ Spasitel: „To mě pak obzvláště potěší.“

Já: „Pane, ale já musím bojovat, než se začnu modlit.“

Spasitel: „Musíš si uvědomit, že sám nic nedokážeš. K tomu potřebuješ mou milost, protože zlý to nemá rád, když se modlíš.“

Já: „Je ten zlý tak blízko mě?“ Spasitel:

„Ano. Tam, kde jsem já, je i on.“

Já: „Drahý Spasiteli, dal jsem ti všechno, patřím ti úplně, proč mě ten nečistý duch nenechá na pokoji?“

Spasitel: „To by pak měl můj rozum. Ale můj rozum není jeho rozum.“ Já: „Ale on je přece inteligentní.“

Spasitel: „Intelligence není rozum.“

Já: „Pak mi nezbyvá nic jiného, než zůstat bdělá? Ano, teď mi přichází na mysl, co je napsáno v Bibli: Bděte tedy vždy v modlitbě, abyste byli schopni uniknout všem těmto nadcházejícím událostem a obstát před Synem člověka.“

Já: „Drahý Spasiteli, chceš mi něco říct? Dnes jsem 27 let vdaná.“ Spasitel: „Zůstaň taková, modli se dál, má dcero.“

Já: „Ano, můj milý Ježíši, budu se modlit z lásky k Tobě a k lidem, za věčný život bližních a za záchranu svého života.“

Poté jsem ještě chvíli čekal, zda Spasitel ještě něco řekne. Pak jsem uslyšel

Spasitele: „Jdi v pokoji.“

Já: „Děkuji ti za tvou velkou lásku. Miluji tě nade vše.“

Zúčastnil jsem se mše svaté v Rotu a tam jsem se také zúčastnil pobožnosti a modlitby růžence mezi 13.00 — 14.00 hodin.

24.02.92 pondělí

10.00 hodin v ordinaci: Modlila jsem se a sjednotila se se Spasitelem.

Já: „Proč otec Werner Egon váhal, než mi podal svaté přijímání v kleče?“

„Proč to neřekl a proč neřekl ‚Tělo Kristovo‘, a proč zavrtil hlavou?“

Spasitel: „Ty jsi mě přijala, má dcero. Ty jsi uvěřila, že jsem ve svaté hostii. On ne.“

Já: „Ale když nevěří, nemůže se modlit za proměnění.“ Spasitel: „Ale ano, mám nad ním moc.“

Večer jsem byla nejprve na růženci a pak na mši svaté v Rotu. V 20:00 byla modlitební skupina. Byl tam i farář Dochart.

Rozhovor s farářem Dochartem se mi nelíbil. Lioba vyprávěla, že ďábel byl prý i ve Waghäuselu a že ho kněží vyhnali z kostela.

Možná to byl ten samý muž, který byl před pár dnů v kostele v Rotu. Pan farář Dochart nesouhlasí s tím, že by kněží měli více mluvit o ďáblu, aby informovali a varovali věřící.

Řekl: „Co by asi lidé řekli.“

Já: „O existenci ďábla se příliš mlčí.“

Řekl jsem, že by o tom kněží měli více kázat. Kolik lidí se dnes nachází v síti a v osidlech satana, aniž by si toho všimli, jen proto, že se vždy mluví o radostné zvěsti a protože se říká:

Bůh je dobrota, Bůh je milosrdenství, Bůh netrestá.

To vše je sice pravda, ale Bůh má věčnost na to, aby trestal.

Nelíbilo se mi, když krátce nato farář Dochart vstal a upřeně se na mě díval, jako bych mu dal facku.

Ty upřené oči jsem neviděl poprvé.

25.02.92 — úterý

Už brzy ráno jsem se modlil růženec za kněze.

10.30 hod. Lékařská ordinace: Zeptala jsem se Spasitele na pana faráře Docharta. Když jsem mu řekla, že kněží by měli varovat věřící, když ďábel vnikne do kostela a nahání lidem strach, a že je to chyba, kterou kněží dělají, když o tom mlčí, viděla jsem u něj ten upřený pohled. Bylo to odpudivé.

Spasitel: „To byl nečistý duch, když jsi mluvila o pravém učení.“ Já: „Může nečistý duch přejít přes kněze na mě?“

Spasitel: „Ano, může, pokud budeš hájit pravé učení.“

Vlastně jsem měl jít na modlitbu k faráři Dochartovi do Brettenu. Měl jsem se vždy ptát Spasitele, kam mám jít.

Zeptal jsem se Spasitele na čtvrtek, protože jsem se nechtěl spoléhat jen na sebe (ve čtvrtek byl v Brettenu modlitební večer).

Já: „Spasiteli, ty víš, na co se tě chci zeptat, ještě než se zeptám, ty to víš.“ Odpověď přišla okamžitě, aniž bych otázku správně vyslovila.

Spasitel: „Nechod tam, má dcero.“ Já:

„Děkuji ti, můj Pane a Bože.“

Dnes večer, když jsem se vracela domů z mše svaté, oslovila mě paní Östringerová. Její hlas se chvěl a zněl ustrašeně.

Řekla mi: „Neměla bys mluvit před lidmi. Ostatní to všechno dělají v tichosti.“ Odpověděla jsem jí, že jsem se přece zeptala Spasitele, kdy a kde mám mluvit, a že mi dá slova, která mám říkat.“

Spasitel k tomu později řekl: „Mluv, má dcero, neposlouchej to, co říkají ostatní. Poslouchej mě. Když tě ostatní napomínají, abys něco dělala v skrytu, je to závist. Dal jsem ti dar mluvit.“

Já: „Pane, souhlasíš s tím, abych šla do Zönackelu?“ Spasitel: „Ano, jdi tam.“

Já: „Mám ještě něco zapsat? Chceš to?“ Spasitel: „Pokračuj tak dál, má dcero.“

Děkuji ti, můj milý Bože.

13:00 hodin v kapli v klinice:

Nejprve jsem se modlila. Měla jsem těžké srdce, takže jsem musela plakat. Ano, je to bolest, protože Bůh je urážen lidmi. Pacienti často urážejí Boha, někteří aniž by to věděli. Neboť již nepoznávají hřích. Většina z nich říká, že nemají žádné hříchy.

Dnes za mnou přišla pacientka, která řekla, že stačí se zpovídat jednou za rok. Přitom byla velmi neklidná a dogmatická a tvrdila, že nemá žádné hříchy.

Vyprávěla mi, že zná jednu ženu, která je tak zlá a chodí každý den do kostela. Řekla, že této ženě už řekla, ať se drží dál od kostela a také od zpovědi.

Této pacientce jsem řekl do očí: „Z vás mluví démon.“ Už se mi nemohla podívat do očí.

Ach, takových jsou tisíce. Těmto pacientům se pomáhá velmi těžko, protože jejich duše jsou většinou zrezivělé. Zahnuji pacienty do svých modliteb. Někteří jsou vděční a odcházejí šťastní, jiní se loučí se slzami v očích a prosbou, abych se za ně modlil.

Ale ještě více mě bolí, když kněží šíří nebo kážou bludy. Cítím v srdci pronikavou a pálivou bolest, jako bych měla srdeční vadu.

Ano, kněží mi způsobují největší bolest srdce. Nechápu, že mají tak velkou odpovědnost za duše? Když jsem plakala před svatostánkem, zeptala jsem se Spasitele, na co by se teď zeptal on na mém místě?

Spasitel: „Zeptal bych se Spasitele: ‚Miluješ mě?‘“

V tu chvíli jsem si pomyslela, že Bůh je láska, a řekla: „Vždyť já tě miluji.“ Spasitel:

„Vidíš, a já tě miluji ještě mnohem, mnohem, mnohem víc.“

V tu chvíli jsem se na Spasitele usmála a přestala plakat. Cítila jsem, že utrpení je pryč, jako by je někdo vymazal.

Děkuji ti, drahý Bože, za tuto velkou milost, která okamžitě uzdravila mou duši.

Dokázal by to neurolog nebo psychiatr?

Nejlepším lékařem duše je náš milý Spasitel:

U kolika pacientů by se dalo ušetřit na rentgenových snímcích, kdyby se pacienti nejprve vyzpovídali a teprve poté šli k lékaři. Téměř všichni pacienti se nevyzpovídají. Lidé však zřejmě chtějí nejprve do očištěnce a teprve poté do ráje. Velmi mnoho z nich Boha zcela odmítá. Nevykazují žádnou lítost a sami si zvolili svého pána, satana, který je bude trápit dnem i nocí na věky věků.

Večer jsem se zúčastnil mše svaté a růžence v Rotu.

26.02.92 — středa

10.30 hod. — ordinace: Při sjednocení se Spasitelem se ve mně usadila hluboká tichost a mír a teplo. Vím, že Spasitel je tehdy se mnou. On odpočívá u mě a já u něj.

Já: „Drahý Spasiteli, ty nyní posvěcuješ mou duši. Ty chceš, abych mlčela.“ Spasitel:

„Ano, má dcero.“

Já: „Jak je pro duši nezbytné strávit pár minut v tichosti se Spasitelem. To jsem nevěděl. To je opium lásky. Světские věci jsou úplně daleko. O co tolik lidí přichází? Ó Pane, smiluj se nad nimi. Takto sjednocení se Spasitelem máme všechno. To je tak krásné. Je to jako Boží království. Teď mnohem lépe chápu, když se modlím „Přijď království tvé“.

Ano, duchovní přijímání je tak cenné, člověk se cítí stále blíž ráji. V tuto chvíli mám pocit, že už nemám žádné problémy, žádné starosti a žádné otázky. Věřím, že mi bylo vše odňato. Můj Pane a můj Bože, děkuji ti za tuto milost.

12:30 v kapli v klinice:

Nejprve mi démon našeptal, abych nechodila do kaple, protože prý chci ještě jít na svačinu. Skoro jsem tomu uvěřila. Ale moje kolegyně mi řekla: „Měla bys jít do kaple!“

Tak jsem tam hned šla.

Znovu jsem obdržela mnoho milosti a modlila jsem se za všechny, kteří byli v univerzitní nemocnici, a řekla jsem Spasiteli, ať je zavolá, tak jako zavolal mě, aby sem přišli.

Spasitel: „Oni neposlouchají.“

Vzpomněla jsem si na Bibli, kde Spasitel říká: „Mé ovce poslouchají můj hlas.“

Chtěla jsem tuto svatou duchovní přijímání obětovat za někoho a zeptala jsem se Spasitele, za koho ji mám obětovat?

Spasitel: „Oběťuj ji za toho, kdo je mi teď tak drahý.“

Potom jsem se ještě modlila: Pater noster, Ave Maria, Gloria Patri a Cor Jesu sacratissimum.

V 15.00 jsem byla v Bocksbergu v Zönackelu. Vyzpovídala jsem se.

Své svaté přijímání jsem zasvětila panu faráři Vogtovi. Kéž mu Bůh dá osvětlení, aby poznal Boží vůli a již neposkytoval přijímání do ruky.

27. 2. 1992 – čtvrtek

12.30 hod. v kapli na pracovišti: Jako vždy jsem klečela před svatostánkem a modlila se. Měla jsem těžké srdce a opět jsem plakala, protože pacienti tak velmi urážejí Boha. Ještě více jsem poznala, jak jsem před Bohem malá.

Řekla jsem Spasiteli: „Nejsem hodna slyšet tvůj hlas a čím dál tím více tě uctívám. A přesto jsem nic.“

Pak jsem uslyšela: „Zůstaň i nadále dítětem.“

Modlila jsem se „Chválu – Bůh buď pochválen“ a ještě další vnitřní modlitby.

Dnes, ve čtvrtek, byla opět modlitební skupina v Brettenu u faráře Docharta.

Znovu jsem se zeptala Spasitele, zda tam mám jít.

Spasitel: „Ne. Nechoď tam.“

Zeptal jsem se, jestli to tak mohu říct panu faráři Dochartovi, až se mě na to zeptá. Spasitel: „Byl bych rád, kdybys mu to řekla.“

Později jsem se ještě trochu prošel u jezera za kaplí. Měl jsem ještě přestávku a s sebou kousek chleba, abych nakrmil kachny, racky a toho jednoho labutě. Labuť ke mně přišla a chtěla jíst ten chléb. Hodil jsem chléb o kousek dál do vody. Labuť byla nejchytřejší. Vylezla z vody, přišla přímo ke mně a chtěla celý kousek chleba. Mluvil jsem na něj jako na člověka. „Co chceš?“

Natáhl svůj hrdý krk, zamumlal a rozzlobil se, dalo by se z něj mít strach. Dosud jsem nikdy nestál vedle

Labuť se zastavila. Řekl jsem jí, ať se vrátí do vody. Labuť poslechla a vrátila se do vody, a já jsem dál rozdával zbylý chléb, každému kousek.

Pomyslel jsem si, že dokonce i zvířata poslouchají lépe než lidé.

Po práci jsem šla plavat. Potom jsem se šla modlit růženec a na mši svatou a opět jsem ji obětovala za pana faráře Vogta.

28.02.92 – pátek

Zase jsem se mohla více modlit. V 10.00 hodin jsem šla do ordinace. Nejprve jsem té ubohé duši dala svčnou vodu, pak jsem se sjednotila se Spasitelem a modlila se.

Řekl jsem Spasiteli, že uvěřím všemu, co mi řekne, pokud mi předtím vezme veškerý strach a pochybnosti, aby mě nikdo nemohl uvést do zmatení. Modlil jsem se, aby mi vzal mou lidskost a oblékl mě do své božskosti. Vždy jsem se modlil ke Spasiteli o pokoru, abych se stal pokorným a mírným.

Tady u nás se o válce v Jugoslávii moc nemluví, i když dnes v noci byl znovu bombardován Dubrovník.

Zeptala jsem se Spasitele, zda se válka, která má přijít na Německo, zmírnila díky modlitbám.

Spasitel: „Válka přijde.“ Já: „Z

Ruska?“

Spasitel: „Ano.“

Já: „Oni tomu nevěří.“

Spasitel: „Moje dcero, uvěří až tehdy, když bude příliš pozdě.“ Já:

„Mám to říct modlitební skupině?“

Spasitel: „Ano, řekni jim, ať se více modlí.“

Dále jsem se zeptal, zda bych to mohl říci i tehdy, když je přítomen farář Dochart spolu se Spasitelem a konáme adoraci?

Spasitel: „Samozřejmě.“

Přemýšlel jsem, jaká asi bude reakce, když to řeknu. Spasitel: „Nech

to na mně. Důležité je, že jsi to řekl.“ Já: „Mám to ještě někde říct?“

Spasitel: „Už jsi to řekl svému knězi.“

Já: „Musíme se na tuto válku připravit modlitbami nebo něčím jiným?“ Spasitel: „Vždy

musí být připraveni.“

Po práci jsem se šel projít do lesa a pomodlil jsem se čtyři růžence za

Farář Vogt. Poté jsem šel do kostela a dál se za něj modlil. Obětoval jsem za něj svaté přijímání. Jen

Bůh sám ví, jak moc se za tohoto kněze modlím. Svou odměnu očekávám pouze v nebi. I když mě farář Vogt urazil, mám ho velmi rád a chci v něm vždy vidět Ježíše.

Nemám snadný úkol, ale ani pan farář Vogt. Pro nás oba tedy platí: Per cruce ad lucem (přes kříž ke světlu)

29.02.92 sobota

Navštívila jsem ranní mši ve Waghäuselu. Při proměňování jsem slyšela řvát nečistého ducha. Tento hlas jsem už slyšela ve Švýcarsku u otce Rudolfa. Tehdy bylo asi 1:30 v noci a já se modlila, protože mi ďábel nahnal velký strach.

Ten hlas není jako lidský.

Dnes zde ve Waghäuselu sloužil mši otec Aemilian. Před mší jsem se modlila zejména za kněze.

Nyní také zapisuji, za co jsem se modlila, na velké korálky: „Věčný Otče, obětuji Ti tělo a krev, duši a božství Tvého nade vše milovaného Syna, našeho Pána Ježíše Krista, na smír za naše hříchy a hříchy otců a bratrů z Waghäuselu.“

Na malých korálcích jsem se modlila: „Pro jeho bolestné utrpení, smiluj se nad námi a nad otci a bratry z Waghäuselu.“

Na závěr jsem třikrát modlil: „Svatý Bože, svatý mocný Bože, svatý nesmrtelný Bože, smiluj se nad námi a nad otci a bratry z Waghäuselu.“

Poté jsem se ještě modlila Radostný růženec, exorcismus a další modlitby. Po svaté mši mě Alise požádala, abych vedla modlitbu.

Modlili jsme se litanii k Panně Marii.

Poté jsem klečel na podlaze před svatostánkem a modlil se za mnoho záměrů.

Sotva jsem vyšel z kostela, zaslechl jsem, že si jedna žena stěžovala, že pro ni byla litanie k Panně Marii příliš. Víím však, že tato modlitba byla vůlí nebes, neboť ďábel litanii k Panně Marii nesnáší, naopak, při této modlitbě zuří, to jsem již zažil.

Protože jsem to už několikrát zažil, tento démonický hněv byl v Medžugorji jednou obzvláště silný, když mladý student z Vídně během modlitby litanie k Panně Marii hlasitě křičel: „Přestaňte, hoří.“ Přesto jsem se modlil dál. Tehdy jsem si myslel, že mi ďábel při modlitbě roztrhá duši.

Poté, co jsem v poledne nakoupila a uklidila byt, šla jsem v 16.15 opět v červeném do kostela až do 18.15. Začala jsem se modlit a musela jsem přestat, protože věčné světlo opět nehořelo. Žena ve farním domě mi dala zápalky a já zapálila světlo.

Modlila jsem se několik růženců za pana faráře Vogta. Modlitba mi šla tak těžko, nejraději bych se rozplakala.

Chtěla bych mít s farářem Vogtem zpovědní rozhovor, ale přeju si, aby to chtěl i on a oslovil mě.

Modlila jsem se, aby mu Bůh dal k tomu milost, protože mu musím hodně vyprávět o tom, co mi Spasitel dosud řekl. Spasitel mi také řekl, že se za něj mám modlit.

Když jsem přišla domů, trápil mě nečistý duch, ten tlachal. Chtěl mi namluvit: „Vidíš, nic to nepomáhá. Nemá to smysl, přestaň se za něj modlit.“

Ale já jsem neposlouchala nečistého ducha, ale modlila jsem se dál.

01.03.92 – neděle

Asi hodinu jsem se modlil a pak jsem byl asi 30 minut sjednocen se Spasitelem. Uvědomil jsem si, že jsem opět nic a že musím Spasitele prosit o vše, co potřebuji. Hořce jsem plakal a prosil Spasitele o pomoc. Bez něj nejsem nic, ale s ním dokážu mnoho.

Nejvíce mě v současné době tíží přijímání na ruku, protože není zrušeno, naopak, je nadále praktikováno, neboť vím, že Spasitel nechce, aby věřící přijímali svaté přijímání na ruku. Modlila jsem se modlitby k Božímu milosrdenství, růženec k Božímu milosrdenství, modlitby sv. Terezie z Lisieux, sv. Františka z Assisi, modlitby v nouzi a mnoho dalších modliteb.

Ještě jsem nepochopila, co mi Spasitel jednou řekl, že přijímáním svatého přijímání do rukou odebírá milost.

Musela jsem se na to Spasitele ještě jednou zeptat, protože jsem tomu chtěla lépe porozumět.

Spasitel: „Je to urážka a lhostejnost vůči mně.“

Já: „Dáváš jim milost při přijímání z ruky?“ Spasitel: „Ne.“

Odepírám jim ji.“

Já: „Co to znamená, odepřít?“

Spasitel: „**Strom musí nést ovoce, ale kvůli přijímání na ruku žádné ovoce mít nebudou.**“

Já: „Co je na přijímání na ruku nejhorší?“ Spasitel: „To, že se všichni ocitnou v bahně.“

Já: „Ale Spasiteli, není to jen vina lidí, vždyť kněží také podávají přijímání do úst.“

Spasitel: „Kdo to naučil lidi?“ Já: „Můj Pane, je to dílo satana?“

Spasitel: „Ano, má dcero, je to dílo satana, zcela jasně. On nechce dobré plody, chce jen ty špatné. Všechny špatné plody patří jemu.“

Já: „Nechápu to, proč tomu kněží nevěří?“ Spasitel: „Protože už nemají víru.“

Já: „Jak se má tenhle bahno z církve odstranit?“ Spasitel: „Modlitbou a půstem.“

Já: „Půst je tak těžký.“

Spasitel: „Tak těžké je i pro bohaté vejít do ráje.“ Já: „Můžeš mi ještě něco říct o přijímání z ruky?“

Spasitel: „Modli se bez přestání, aby bylo zrušeno.“ Já: „Ano, můj Pane, budu se modlit.“

Já: „Kolik nepřátel teď budu mít?“

Spasitel: „Více, než si dokážeš představit. Jsem s tebou, nemusíš se bát.“ Já: „Spasiteli, pochopila jsem to správně?“

Spasitel: „Ano, má dcero, pochopila jsi to správně.“

V tuto chvíli cítím v sobě klid, mír a jasnost, žádné pochybnosti, žádný strach.

Je to krásný pocit. Ano, Spasitel je se mnou. Děkuji ti, můj Pane a můj Bože. Zeptala jsem se Spasitele dále:

„Pane, včera jsi mi v kostele nic neřekl, ačkoli jsem se dvě hodiny modlila za kněze, faráře Vogta. Nebyly mé modlitby dobré?“

Spasitel: „Trpěl jsem s tebou, protože kněz neposlouchal můj hlas.“ Já:

„Pane, když se za něj budu postit, dojde k nějaké změně?“ Spasitel: „Ano, má dcero.“

Já: „Můj Pane a můj Bože, můj dobrý duchovní vůdče, budu se postit za svého kněze, pana faráře Vogta.“

Můj Ježíši, miluji tě nade vše. Děkuji ti za tento rozhovor. Šla jsem o něco dříve na mši a modlila se za své nepřátele.

Viděla jsem mladého studenta Wagnera, je to jáhen. Pak jsem se zeptala Spasitele:

„Pokud není správné, aby mi svaté přijímání podal pan Wagner, pak tě prosím, aby mi svaté přijímání podal kněz.“

Svaté přijímání mi podal kněz.

Když jsem přišla domů, dala jsem pečeně do trouby, sama jsem uvařila špecle a nakrájela salát.

Ve 12:00 jsme se modlili Anděl Páně. Ve 12:15 jsme jedli.

Ve 12:45 jsem byla zase v kostele. Byla adorace, Nejsvětější svátost byla vystavena. Do 14:45 jsem zůstala v kostele a modlila se.

V 15:30 přišla paní Barbara. U mě se mi svěřovala se svými starostmi o syna. Když odešla, přišla Marion a zůstala do 17:30.

Psali jsme si poznámky do deníku.

V 18:15 jsem se v kostele před Nejsvětější svátostí modlila dvě desítky růžence za pana faráře Vogta, protože věčné světlo opět nesvítlo.

Bohužel to neviděl. Duševně mi nebylo moc dobře. Bolelo mě, že pan farář Vogt postavil přímo před monstranci reflektor. Věřím, že živý Bůh je přítomen v Nejsvětější svátosti.

Normálně se před žádného člověka nestaví reflektor ve vzdálenosti asi půl metru. Jde jen o to, že monstrance je jasně osvětlena a z dálky krásně září a oslňuje. Musí Spasitel i zde ještě trpět, zeptala jsem se a cítila, jak mi světlo pálí do očí. V některých okamžicích jsem se nemohla dívat.

Nakonec jsem nemohl opustit kostel, dokud jsem neviděl kostelníčku a neřekl jí, že věčné světlo už nehoří.

Ona si pro sebe nadávala a řekla: „Zase zhaslo.“

Před spaním jsem se ještě modlila bolestný růženec za ubohé duše. Můj den uběhl jako blesk, tak rychle.

Byla jsem ráda, že nemám televizi, a děkovala jsem Bohu za sílu a lásku dnešního dne.

02.03.92 – pondělí

10:00 hodin, ordinace: Pokropil jsem místnost svčenou vodou a přitom jsem všem, kdo byli v klinice, udělil požehnání znamením kříže svatého Benedikta. Spojil jsem se se Spasitelem a řekl: „Ty víš, na co se tě chci zeptat, Ty víš všechno a já napíšu a uvěřím tomu, co mi řekneš.“ Myslel jsem na svíčku, která včera hořela a možná ještě dnes hoří před Nejsvětější svátostí.

Během tří karnevalových dnů se u nás vždy koná adorace před Nejsvětější svátostí. V tichosti jsem uslyšela:

„Napiš to, má dcero, není správné držet lampu přede mnou. Ať se pokusí držet lampu 3 minuty před sebou.“

Já: „Pane, nemám klid, když vím, že ta lampa stále hoří tak blízko tebe. Neboť i já sám pociťuji toto utrpení.“

Spasitel: „Pokud chceš, zavolej mu.“

Já: „Pane, možná jsem si to jen představoval?“ Spasitel:

„Jsi se mnou úzce spojen.“

Já: „Mám přečíst panu faráři Vogtovi, co jsem napsal?“ Spasitel: „Bojíš se?“

Já: „Vlastně ne.“ Spasitel:

„Tak to udělej.“

Já: „Ano, Spasiteli, zavolám mu, protože věřím, že ty, živý

„Bůh v těle a krvi, v těle i duši, v lidství i božství, skutečně a podstatně přítomný ve Svaté hostii.“

12.30 Udělal jsem rentgen patnáctiletému chlapci jménem Markus.

Doprovázela ho sestra. Řekla mi, že se na oddělení všichni vyděsili, když mu bylo špatně a jeho oči úplně ztuhly.

Zeptal jsem se, kdy se to stalo, a zjistil jsem, že to bylo v době, kdy jsem se modlil exorcismus za všechny, kteří byli v klinice, dokonce několikrát.

Když jsem se na toho chlapce podíval a zeptal se ho, jestli by nechtěl trochu svčcené vody, okamžitě řekl: „Ne, tu mám doma, dávám ji zvířatům.“

Poté jsem mu křížem pokropil čelo svčcenou vodou a jeho oči okamžitě opět ztuhly.

Před sestrou jsem se ho zeptal, jestli umí modlitku Zdrávas Maria. Řekl „ano“ a začal se modlit, ale už u třetího slova to nedokázal vyslovit, tak jsem se modlil dál sám.

Dal jsem mu ještě modlitební lístek s modlitbou k Precious Blood a řekl jsem mu, že se za něj budu modlit.

12:45 v kapli: Modlil jsem se za Markuse a ptal se Spasitele, zda je v něm nečistý duch.

Věděl jsem to, ale chtěl jsem od Spasitele potvrzení. Spasitel: „Ano, má ho, a musí v něm zůstat.“

Poprosila jsem Spasitele, aby mi znovu poslal pacienta Markuse.

V 14:10 skutečně přišel, tentokrát se svou matkou. Chlapec ležel v posteli.

Prý nemohl vstát. Když mě uviděl, hned mě požádal o svčcenou vodu a já mu ji dala. Pak řekl své matce, ať se podívá na obraz Panny Marie. Když matka obraz uviděla, řekla mu: „Musíš to všechno zase vidět?“

Byla plná hrdosti a řekla: „Doufám, že budeš brzy zase doma.“

Když matka trochu ustoupila stranou, řekl jsem Markusovi: „Hrál sis se sklenicemi.“ Okamžitě věděl, co mám na mysli, a řekl: „Ano. V Berlíně i tady, to jsou neškodné věci.“ Podíval jsem se na něj a zeptal se ho: „Prosím?“

A on na to řekl: „Moje matka taky.“

Ted' mi bylo jasné, proč ten démon musí zůstat uvnitř. Vtiskla jsem mu do ruky medailku Panny Marie a on ji přijal. Nad tímto chlapcem by se měl konat exorcismus a neměl by zůstat na neurologii. Tady s tím nic nenadělám, protože mi ani matka, ani lékař neuvěří. Modlila jsem se za něj.

Večer v kostele Rot jsem se modlila růženec za Marka a poté jsem za něj obětovala mši svatou.

Ve 20:00 – modlitební skupina:

Dnes přišlo mnoho mužů, pan Deris, pan Artur Wagner, student teologie Fridolin, pan farář Dochart atd.

Bylo to krásné. Modlili jsme se také za pacienta Marka. P. Dochart a H. Deris byli trochu neklidní. Přijala jsem mnoho milosti.

03.03.92 – úterý

10:00 ordinace: Zeptal jsem se Spasitele na H. Derise.

Spasitel: „Deris se nemá stát jáhnem, k tomu není vyvolen. Je to pýcha, že se chce stát jáhnem. U faráře Docharta byl opět nečistý duch.“

Já: „Které Confiteor máme modlit, to staré, nebo to nové?“ Spasitel:

„To staré, má dcero.“

Já: „Spasiteli, včera jsi nám dal mnoho milosti, více než obvykle.“ Spasitel:

„Líbily se mi modlitby, které jste se modlili.“

Já: „Co mám vzkázat modlitební skupině, co bychom měli vědět a co je pro nás důležité?“

Spasitel: „Modlete se srdcem.“ Já:

„Jak tedy, Spasiteli?“

Spasitel: „Nechte promlouvat svá srdce, ne ústa. Proste o mnoho lásky.“ Já:

„Takže musíme více vzývat Ducha Svatého?“

Spasitel: „Ano, má dcero. Když Duch Svatý zapálí vaše srdce láskou, pak se můžete modlit srdcem.

Očistěte svá srdce, aby Duch Svatý mohl také k vám přijít.

Už si neuchovávejte své hříchy, tvoří velkou ránu a ta se hojí pomaleji než malá rána. Velké rány způsobují velkou bolest a pak se už tak ráda nemodlíte.“

„Piš, má dcero, modlit se pouze ústy je takové, protože nedovolujeme Duchu Svatému působit v našich srdcích. Modlete se tak, aby při modlitbě vznikala láska.“

Já: „Můj Pane a můj Bože, dej nám milost, abychom se mohli modlit srdcem. Spasiteli, řekl jsi, že v mém muži jsou ještě nečistí duchové. Ale on včera přijal svaté přijímání.“

Spasitel: „Tvůj muž by měl jít ke zpovědi.“

Já: „Určitě mi řekne, že se vyzpovídal.“ Spasitel: „Řekni mu, má dcero, ať se vyzpovídá pořádně.“

Od 16:00 do 17:00 jsem měla službu před Nejsvětější svátostí v kostele, kde jsem vedla modlitby a adoraci. Můj manžel, Fridolin a já jsme to dělali společně a vedli modlitby. Můj manžel byl trochu neklidný, i když jsem se za něj modlila.

Pan farář Vogt ještě neodstranil ten vrhací stroj, i když jsem mu to už řekla.

V 18:30 byla mše svatá a já jsem obětoval svaté přijímání za pana faráře Vogta.

04.03.92 — středa — Popeleční středa

Půstila jsem o vodě a chlebu a celých 24 hodin mě bolela hlava. V některých okamžicích to bylo nesnesitelné. Byla to bolestná pokání a obětovala jsem ji za faráře Vogta a za obrácení hříšníků.

Postila jsem se za pana faráře Vogta a za Andrease (studenta teologie).

Zeptala jsem se Spasitele, proč ta jeptiška včera večer dál rozdávala svaté přijímání, i když ví, že to nemá dělat. Potom jsem za ni obětovala svaté přijímání.

Spasitel: „Zatvrzelému srdci nelze udělit milosti. Modli se za ni, post se za ni.“

Večer v kostele. Při udělování popelného kříže pomáhali tři laici a pan farář Vogt. Prosila jsem Spasitele, abych popelný kříž obdržela z rukou kněze. A pan farář Vogt ke mně přišel, ačkoli obvykle stával na druhé straně. Při přijímání jsem se znovu modlila k Spasiteli, abych mohla přijmout svaté přijímání z rukou kněze, a svatou hostii mi podal pan farář Vogt.

Obětoval jsem svaté přijímání za pana faráře Vogta.

Zeptala jsem se, protože jsem viděla, že popel na čelo nanášejí laici. Mezi laiky byl i student teologie (akolyta).

Spasitel: „Napiš, má dcero, popel mají rozdávat pouze vysvěcené ruce. Pouze kněží, pouze kněží. To se také počítá k blátu v církvi.“

05.03.92 — čtvrtek

Brzy ráno jsem se modlila růženec k Božímu milosrdenství, litanii k Božímu milosrdenství a další modlitby.

10:00 v ordinaci:

Spasitel: „Piš, dcero moje, tuto milost jsem nemohl udělit, protože popel rozdávali laici. Milost při rozdávání popela uděluji skrze posvěcené ruce kněze.“

Odpoledne jsem se modlil hodinu, nebyli tam žádní pacienti, a poté jsem se modlil růženec.

Večer v kostele v Rotu jsem se s věřícími nejprve modlila růženec a poté svatou mši. Svaté přijímání jsem opět obětovala za pana faráře Vogta. V kostele byl také kněz z Polska, P. Stanislaw.

06.03.92 Pátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Ve 13:00 jsem šla do kaple. Byla však zavřená. Bolelo mě to, ale šla jsem hledat klíč. Zavolala jsem vrátného z budovy kliniky a ten kapli otevřel. Po duchovním přijímání jsem se zeptala Spasitele, zda je správné to, co dělá otec Stanislaw z Polska, a myslela jsem tím to, že rozdává svaté přijímání také do rukou.

Zpočátku jsem s tím knězem vycházel velmi dobře, teď mi byl tak cizí. Zeptal jsem se Spasitele, zda dříve také rozdával svaté přijímání do ruky. Spasitel: „Ne, dělá to kvůli penězům. Tím mě zradil.“

Já: „Mohu to zapsat do deníku?“

Spasitel: „Ano, napiš to, tím ztratil mnoho milostí.“ Já: „Kdo ho ovlivnil, že rozdává svaté přijímání do rukou?“

Spasitel: „Je to dílo Lucifera. Dokud rozdávají svaté přijímání do rukou, slouží Satanovi.“ Já: „Můj Pane, mohu to říct otci Stanislawovi?“

Spasitel: „Moje dcero, on za tebou nepřijde.“ Já: „Víš, že to není správné. Cítí to?“

Spasitel: „Moje dcero, znáš svůj hřích, když ho pácháš?“ Já: „Ale Pane, možná si myslí, že je to správné?“

Spasitel: „Dcero moje, pokud člověk nepozná hřích, je na tom špatně.“ Já: „Co to znamená, být na tom špatně?“

Spasitel: „Člověk není v Boží milosti.“

Byla jsem trochu vyděšená a na chvíli se mi zatajil dech, a tak jsem se Spasitele zeptala, zda by to mohl zopakovat, protože jsem tomu možná správně nerozuměla.

Spasitel: „Zapiš si to, dcero moje, neníš v Boží milosti.“

Dopoledne jsem Spasitele požádala, aby mi řekl něco o duších v univerzitní nemocnici.

Spasitel: „Snesete to, co vám řeknu?“ Já: „Spasiteli, znáte mě lépe než já sám.“

Večer v kostele v Rotu jsem otce Stanislawu už neviděl.

Na konci mše na mě kostelníčka křičela, protože jsem jí připomněl, že nehoří věčné světlo. V hněvu hlasitě křičela po celé kostele:

„Jděte domů, to vás nic neříká.“ Modlila jsem se za tuto ženu. Venku s ní ještě mluvil jeden muž z Rotu, Erich.

Svaté přijímání jsem obětoval za Marion. V 20:00 jsem se modlil exorcismus a růženec k Duchu Svatému, aby už žádný laik nerozdával svaté přijímání, protože pomocníci při přijímání měli v tu dobu poradu.

Erich byl u mě a modlil se se mnou. Do modlitby jsem zahrnula i svého manžela. Ten byl však velmi nervózní a zuřil, takže Erich odešel domů. Myslím si, že exorcismus na mého manžela zapůsobil. Mého manžela toho večera všechno rozčilovalo. Před spaním jsem se ještě pomodlila dva růžence.

07.03.92 – Sobota odčinění Srdce Panny Marie

Brzy ráno jsem byla s paní Cordulou v kostele ve Waghäuselu.

Od 16:15 do 18:15 jsem se modlila za pana faráře Vogta. Když jsem přišla do kostela, věčné světlo nesvítlo. Modlila jsem se, aby někdo přišel a zapálil ho. Pak jsem řekla Spasiteli: „Obětuji ti to, aby bylo zachráněno 100 000 duší, pokud do

17:00 nikdo nepřijde a nezapálí věčné světlo.“

Bylo 17:05, když přišla kostelníčka a zapálila věčné světlo; velmi spěchala. Klečel jsem tam dvě hodiny a odříkal čtyři růžence a mnoho dalších modliteb.

08.03.92 – neděle

V 5:45 ráno jsem vstal a modlil se asi hodinu, nejprve k Duchu Svatému, pak staré Confiteor, exorcismus, modlitbu ke sv. archandělu Michaelovi a k andělu strážnému, zasvěcení Panně Marii, modlitbu k Srdci Ježíšovu a radostný růženec,

pak jsem přijala duchovní svaté přijímání.

Zase jsem začala plakat z celého srdce, protože na mě dopadalo tolik utrpení. Nejhorší jsou ta, která postihují mého manžela. Nejraději bych to všechno vzdala a přestala se tolik modlit.

Prosila jsem Spasitele o pomoc a světovala se mu se svými trápeními. Modlila jsem se také k Panně Marii, že je toho na mě příliš. Řekla jsem: „Ze všech stran mě sužují a k tomu mě ještě zklamal můj kněz.“

Najednou jsem přestala plakat. Potom jsem pocítila hluboký pokoj a ticho ve svém nitru. Prosila jsem Spasitele o znamení, které by viděl kněz i všichni v kostele.

Řekla jsem Spasiteli, že jsem hříšnice a že nejsem hodna tohoto znamení, a dodala jsem: „Pane, staň se tvá vůle.“

Spasitel: „Ano, dostaneš znamení, které všichni uvidí.“

Já: „Ještě bych chtěla vědět, jestli to pak uvidí i kněz.“ Spasitel: „Ano.“

Já: „Bude to dobré znamení, aby se lidé obrátili, nebo nás budeš strašit?“

Spasitel: „Bůh nikoho neděsí.“

Já: „Kdy toto znamení přijde, před Velikonocemi nebo po nich?“

Spasitel: „Před Velikonocemi.“

Já: „Změní se kněz díky tomuto znamení?“ Spasitel: „Ne, nezmění se.“

Já: „Proč, Spasiteli? Teď jsem úplně vyčerpaný. Myslel jsem, že se jednou změní?“ Spasitel: „To sis myslel.“

Já: „Ale proč, Spasiteli?“ Spasitel:

„Je v něm ještě tolik pýchy.“

Já: „Pane, prosím tě, dej mi tedy jiného kněze, kterému mohu svěřit svůj deník.“

Spasitel: „To nech na mně.“

Já: „Můj Pane a můj Bože, je ti to milé, jak k tobě mluvím, např. můj Pane, můj Spasiteli, drahý Ježíši, má velká láska, můj svatý, silný a věčný Bože, Králi všech králů, můj Králi pokoje, všemohoucí a milosrdný Bože atd. Je ti to tak milé?“ Spasitel: „To, co vychází ze srdce, to mluvíš.“

Poděkovala jsem za tento rozhovor a obětovala jsem svaté přijímání za všechny lidi na celém světě a za ubohé duše v očistci, stejně jako každý den obětuji modlitby za odpustky za ubohé duše.

Bylo asi 8.30 hodin. Můj manžel vstal a odešel do Waghäuselu ke zpovědi. Moje modlitba byla vyslyšena, neboť jsem se při růženci modlila, aby mu Bůh dal milost k dobré zpovědi. Od 9:45 do 11:10 jsem byla v kostele v Rotu. Před mší svatou jsem se modlila za všechny návštěvníky kostela litanii k Božímu milosrdenství. Svaté přijímání jsem opět obětovala za duše v očistci. Když jsem přišla domů, můj manžel se změnil. Byl jako nový člověk a šel se mnou na modlitbu. Celý den panoval mír, byl milý a laskavý. Děkuji Bohu za tuto milost. V noci mě v 2:30 vzbudili a dostalo se mi milosti, že jsem se mohl modlit. Modlila jsem se k sedmi posledním slovům, ke každému jedno Otče náš a jedno Zdrávas Maria „a Sláva Otci“, poté růženec k milosrdenství. Potom jsem ubohým duším dala svěcenou vodu a pak jsem nádherně spala dál.

09.03.92 – pondělí

10:00 ordinace:

Zeptala jsem se Spasitele na lidi v klinice, na ty, kteří tam pracují.

V pátek se mě Spasitel zeptal, zda unesu to, co mi řekne, proto jsem mu nyní řekla, ať mi řekne alespoň to nejmírnější, pokud chce.

Spasitel: „Všichni se mají obrátit. Téměř všichni jsou na široké cestě.“ Já:

„Co mám pro ně udělat, Spasiteli?“

Spasitel: „Modli se za ně.“

Já: „Ale moje modlitby nemohou zachránit mnoho lidí.“

Spasitel: „Ale ano, protože se mnou můžeš zachránit mnoho lidí.“

Do našeho rentgenového oddělení přišel lékař, host z Turecka, muslim, který se chtěl informovat o rentgenu a snímcích.

Vyprávěl jsem mu více o katolické víře než o rentgenu. Zejména jsem mu vyprávěl, jak důležitý je Duch Svatý.

Zeptal jsem se Spasitele, zda to bylo správné, protože ten lékař je přece muslim. Spasitel: „Všichni potřebují stejnou víru.“

Já: „Můžeš mi říct, jaká mám být?“ Spasitel:

„Zůstaň taková, jaká jsi.“

Ve 13:00 v kapli v nemocnici.

Řekl jsem Spasiteli, že v neděli je v kostele tolik lidí a ve všední dny jen málo. Zeptal jsem se: „Nemohl by kněz rozdávat svaté přijímání sám, potřebuje k tomu laiky?“

Myslel jsem si, že ostatní musí trpělivě čekat, a pokud čekat nemohou, měli by se modlit za mladé kněze, abychom měli více kněží.

Spasitel: „Většina těch, kteří přijímají svaté přijímání jen v neděli, přijímá nehodně.“ Já:

„To je třeba říct knězi. Copak to kněz nevidí?“

Spasitel: „Kdyby nerozdával svaté přijímání do rukou, viděl by to.“ Já: „Mohu si to zapsat do deníku?“

Spasitel: „Ano, má dcero, napiš si to.“

Já: „Mnozí říkají, že hřeší více ústy než rukama.“

Spasitel: „Tomu jim nevěřím. Ale je to lhostejnost, že už nerozlišují mezi Trojjediným Bohem ve svaté hostii a obyčejným chlebem. Kněží jim musí kázat o tom rozdílu, ale protože praktikují přijímání do ruky, už o tom kázat nemohou.“

Já: „Říkají, že i s rukou je to pietní.“

Spasitel: „Napiš, má dcero, že je nedůstojné přijímat svatou hostii rukou, a když někdo přijímá nedůstojně, je to zároveň i bez úcty.“

Já: „Způsobuje přijímání do ruky mnoho svatokrádeží?“ Spasitel: „Více, než si dokážeš představit.“

Večer v Rotu v kostele, zatímco farář četl evangelium, proběhla jedna žena přes celý kostel až přímo před faráře.

Její kroky byly tak hlasité a rozhodné, že si jí všimli všichni věřící. Údajně prý někdo v kostele zablokoval autem výjezd. Ale její neklid mi připadal podivný.

Mávla rukou na kostelníčku, která k ní přišla a pak přerušila faráře a vše mu vysvětlila. Když se farář zeptal, komu to auto patří, nikdo se nepřihlásil.

Po svatém přijímání jsem se zeptal Spasitele na otce Johana, protože mi Roland po telefonu řekl, že se italský otec Johan obrátil k biskupovi Platonovi a nyní přijímá jeho knihy.

Heiland: „Knihy otce Johannese nejsou správné.“

Potom jsem se zeptal na přednášku, která se měla konat 13. 3. 1992 a měla se týkat

Garabandal. Řekl jsem Spasiteli: „Věřím v zjevení v Garabandalu, ale tato projekce filmu a následná diskuse, stejně jako ta velká reklama kolem toho, mi vadí. Není v tom snad dílo démona, který chce zničit dobro?“

Spasitel: „Uhodl jsi správně.“

Večer v 20:00 modlitební skupina. Bylo tam mnoho lidí.

10.03.92 — úterý

Zeptala jsem se Spasitele na ženu, která včera přišla do kostela.

Heiland: „To byl nečistý duch. Já jsem to dopustil. Ještě toho bude víc. Byl jsem v kostele v Rotu a obětoval jsem svaté přijímání za pana faráře Vogta.“

11.03.92 — středa

10:10 ordinace:

Znovu jsem se Spasitele zeptal na znamení. Spasitel:

„Znamení dostaneš v kostele.“ Já: „Co to bude?“

Spasitel: „Nech to na mně.“

Já: „Dokážu rozeznat, co pochází od tebe a co ode mě?“ Spasitel: „Ano, dokážeš.“

Spasitel mi dal mnoho milosti. Děkuji ti, můj Pane a Bože. Já: „Řekni

mi něco, chci také něco od tebe slyšet.“

Spasitel: „Miluji tě, má dcero.“ Já: „To dělá

dobře, když to člověk slyší.“

16:30: Byl jsem v Zönackelu v Boxbergu a poslouchal přednášku. Protože jsem přišel pozdě, nemohl jsem se tam zúčastnit mše svaté.

V 19:00 jsem pak navštívil mši svatou v Mingolsheimu v kapli sv. Rocha.

Zase jsem klečela sama u stolu pro přijímání. Nový kněz mi dal svaté přijímání až na konci. Zatímco jsem čekala, modlila jsem se za tohoto kněze několikrát Zdravas Maria.

Svaté přijímání jsem obětoval za Marion.

V 20:30 přišla Marion a psali jsme si deníkové záznamy.

12.03.92 — čtvrtek

Už druhý den jsem pracovala v klinice sama. Přišlo mnoho pacientů. Přesto jsem se mohla hodně modlit.

12:30 v kapli v nemocnici:

Chtěl jsem vědět, jestli bylo správné, že jsem včera v kapli sv. Rocha klečel sám u stolu pro přijímání.

Mnozí, které jsem znal, stáli při přijímání svatého přijímání nebo klečeli přímo před knězem na schodech, i když tam byl stůl pro přijímání.

Možná jsem udělal chybu, pomyslel jsem si. Spasitel:

„Pokračuj v klečení jako dosud.“

Já: „Proč ostatní neklečí u stolu pro přijímání?“ Spasitel: „Falešná pokora, strach z lidí, strach z kněze.“

Pomyslel jsem na lidi z modlitební skupiny a zeptal se Spasitele, jestli jim to mám říct.

Spasitel: „Ano, ale s láskou.“

Připadá mi to trochu divné. Když chce člověk udělat něco dobrého pro Spasitele, je na to sám. Vždyť jsme všichni povinni vzdávat Bohu čest.

Cestou domů jsem se jako vždy modlil růženec.

V 16:00 jsem šel do Mingolsheimu plavat do solného bazénu, asi na hodinu a půl.

Večer jsem šel do kostela v Rotu a tam jsem se také modlil růženec. Při přijímání prošla kolem mě jeptiška.

Vstal jsem a vrátil se na své místo, aniž bych přijal svátostné přijímání.

Cestou od oltáře k svému místu jsem měla pocit, že mě ďáblové chtějí roztrhat. Ale Spasitel ke mně duchovně přišel a já jsem obdržela mnoho milosti, zvláštní milost. Obětovala jsem svaté přijímání za lidi v nemocnici, kde pracuji.

Hned poté jsem odjela do Mingolsheimu do kaple sv. Rocha.

Tam byla v 19.30 ještě mše svatá a tam jsem také přijala svaté přijímání, které jsem obětovala za kněze a řeholníky, kteří byli ještě v očištění, a za jeptišku, která rozdávala svaté přijímání, a za všechny ostatní duše v očištění.

13.03.92 – pátek

Dnes ráno jsem se modlila asi hodinu, nejméně desetkrát jsem provedla exorcismus za celou kliniku, za svou rodinu, za P. Docharta a P. Vogta.

Měla jsem hodně práce, a přesto jsem měla čas pro Spasitele. V rentgenovém oddělení chybí dvě osoby, jedna je nemocná a druhá přijde až v květnu. Prosila jsem Spasitele, aby mi dal milost pracovat za tři.

Dal mi je a díky Boží síle se mi dobře pracovalo.

V 10:10 jsem šla do ordinace. Tam jsem komunikovala duchovně, dnes už podruhé. Zeptala jsem se Spasitele, co to bylo včera, když kolem mě prošla jeptiška se Spasitelem a já jsem vstala a vrátila se na své místo, aniž bych Spasitele přijala, cítila jsem uvnitř velké útoky.

Spasitel: „Moje dcero, bylo tam velmi mnoho nečistých duchů.“

Já: „Věřili, že ke mně nepřijdeš, když tě nepřijmu svátostně?“ Spasitel: „Ano, vždy si to myslí.“

Já: „Měla jsem pocit, že mě v tu chvíli chtěli roztrhat. Možná jsem si to jen namlouvala?“

Spasitel: „Moje dcero, kdyby to dokázala, rozsekala by tě na kusy.“

Já: „Pane, když jsi ke mně přišel v duchu a já se s tebou sjednotila, přijala jsem více milosti, než kdybych přijala svátost. Jaký je k tomu důvod?“ Spasitel: „Protože si přeji, abych byl věřícím darován skrze posvěcené ruce kněze.“

Já: „Jak se mám chovat vůči knězi?“

Spasitel: „Vždy máš poslouchat kněze, ale pokud uráží mou čest, pak ne.“ Chtěla jsem vědět, zda bylo správné, že jsem před sestrou utekla bez svátého přijímání; myslela jsem si, že to možná Spasiteli nebylo po chuti.

Spasitel: „Ne, má dcero, naopak, udělala jsi něco dobrého.“

Já: „Ale můj Pane a Bože, co když kněz řekne, že to nesmím udělat?“ Spasitel: „Tak udělej, co říká, na jeho odpovědnost.“

Já: „Kdy si mohu promluvit s panem farářem Vogtem? Chci to vědět od tebe. Pane, staň se tvá vůle.“

Spasitel: „Ano, má dcero, promluv s ním.“ Já:

„Kdy?“

Spasitel: „Co nejdříve.“

Já: „Porušuji Boží čest tím, že odcházím, nebo ti, kteří zůstávají a přijímají svaté přijímání od laika?“
 Spasitel: „Moje dcero, poslouchej dobře. Všichni, kdo přijímají svaté přijímání z ruky, a laici, kteří svaté přijímání rozdávají, všichni urážejí Boží čest.“
 Já: „Drahý Spasiteli, chtěla jsem se tě ještě zeptat, mám otci faráři Vogtovi číst všechno, nebo jen některé dny?“
 Spasitel: „Všechno, má dcero, všechno.“
 Já: „Pane, budeš se mnou, když za ním půjdu?“ Spasitel:
 „Ano, budu s tebou.“
 Já: „Můj Pane a můj Bože, cítím teď ve svém srdci tolik lásky a tepla, tolik milosti. Je to potvrzení, že mám jít za P. Vogtem? Máš radost, že za ním jdu?“
 Spasitel: „Mám z toho obzvláště radost.“
 Já: „Už jsem tolik postila, modlila se a tolikrát za něj obětovala svaté přijímání. Změní se teď trochu, když s ním promluví?“
 Spasitel: „Ano, má dcero, on se už mění, ale bude vědět, co od něj chci.“ Večer jsem byla v kostele v Rotu, obětovala jsem svaté přijímání za ubohé duše.

14.03.92 – sobota

Ráno jsem navštívila mši svatou ve Waghäuselu. Mši celebroidal otec Alanus. Po mši jsem se v kostele modlila Lauretánskou litanii. Poté jsem šla s Marion psát deník.
 Od 16.30 jsem se modlila za pana faráře Vogta. V 16.45 jsem k němu šla ke zpovědi. Byla jsem velmi zklamaná a dokonce jsem plakala. Potom jsem se dále modlila za pana faráře Vogta.

15. 3. 1992 – neděle

V noci ve 3:45 jsem se začala modlit za všechny lidi. Do modlitby jsem zahrнула i pana faráře Vogta.
 Řekla jsem Spasiteli: „Všechny duše patří tobě, všechny mají být spaseny.“
 Modlila jsem se asi hodinu a půl, pak jsem se sjednotila. Plakala jsem. Bylo to pro mě velmi těžké po včerejší zpovědi u ctihodného faráře Vogta.
 Znovu jsem začala pochybovat, zda ke mně Spasitel promlouvá. Kdybych totiž udělala to, co mi řekl P. Vogt, nemusela bych už vůbec chodit do kostela.
 Prosila jsem Spasitele o odpověď.
 Řekla jsem: „Můj Pane a Bože, můj Ježíši, můj duchovní vůdce, můj Trojjediný Bože, jsi to ty, kdo ke mně promlouvá?“
 Spasitel: „Ano, má dcero, jsem tvůj Pán a Bůh, tvůj Ježíš, tvůj duchovní vůdce.“
 Já: „Jak mám po zpovědi jít za farářem Vogtem a číst mu z deníku?“
 Spasitel: „Ještě počkej.“
 Pak jsem se znovu zeptala na znamení.
 Spasitel: „V kostele se objeví znamení. Důvěřuj mi.“ Já: „Obrátí se tím duše?“
 Spasitel: „Ano.“
 Já: „Kdy?“
 Spasitel: „Bude to ještě před Velikonocemi.“
 Já: „Cítím v srdci palčivou bolest. Co to je?“ Spasitel: „To je moje rána. Trpím v tobě.“
 Já: „Mluvil jsi ke mně skrze kněze?“ Spasitel: „Ne, on mě nevpustí do svého srdce.“
 Zeptala jsem se, zda jsem v zpovědnici u pána faráře Vogta jednala správně.
 Spasitel: „V zpovědnici jsi jednala správně. Moje dcero, zůstaň mi i nadále věrná.“ Já: „Ano, Pane, budu, protože tě miluji.“

Kolem 6.00 hodiny jsem šla znovu do postele a spala jsem ještě 2 1/2 hodiny. Od 10.15 do 11.15 hodiny jsem se modlila za kostel v Rotu, zvláště za P. Vogta, ministranty, laiky, kostelní sbor a všechny, kteří v kostele přijímají svaté přijímání nehodně. Odpoledne jsem byla na pobožnosti.

Večer jsem navštívila mši svatou v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu. Otec kázal velmi krásně a já jsem mohla prožít velmi krásné sjednocení se Spasitelem.

Už třetí den jsem měl chřipku a děkoval jsem Bohu, že jsem mohl jít do kostela.

16.03.92 — pondělí

Trápilo mě silné nachlazení. Skoro celou noc jsem nemohla spát a měla jsem silné bolesti hlavy, krku a na hrudi.

Kašel se mi téměř nedal utišit, což mě také velmi bolelo. Velmi mě bolela i hrudní páteř.

Zůstala jsem doma a v 11:30 jsem měla schůzku u lékaře.

Když jsem dnes ráno vstal, modlil jsem se 1,5 hodiny. Potom jsem se sjednotil se Spasitelem.

Spasitel: „Piš, má dcero. Tvůj život je v mých rukou. Jsi zcela ve mně a se mnou.“

Já: „Ale já tomu ještě nerozumím. Mám velkou touhu po nebi.“ Spasitel: „Protože mi patříš celá.“

Já: „Řekl jsi, že mám na zemi krátký život. Co to znamená?“ Spasitel: „Už tě k sobě беру. Ale čas patří mně.“

Já: „Už jsem splnila svůj úkol na zemi?“ Spasitel: „Ó, má dcero, je ještě tolik co dělat.“

Spasitel: „Nenoste své problémy s sebou. Vložte je do mých rukou. Patříte zcela mně.“ Já: „Můj Pane, jsem tak slabá. Vkládám svou slabost do tvých rukou.“

Já: „Ježíši, s tebou je to krásné. Nechci se od tebe odloučit.“ Spasitel:

„Nikoho nás už nemůže rozdělit, má dcero.“

Já: „Přeji si, aby to tak zůstalo navždy. Miluji tě, můj Pane a Bože, z celého srdce a ze všech sil. Království Boží již máme na zemi.“

Věřím, že když má člověk tebe, má všechno. Dokonalé uspokojení existuje jen s tebou, můj Pane a Bože.

Zeptal jsem se na pana faráře Vogta, protože jsem byl po poslední zpovědi tak zklamáný. Spasitel nejprve řekl, že pan farář Vogt je zbabělec. Nechtěl jsem si to zapsat. Spasitel to však zopakoval podruhé.

Já: „Řekni mi něco jiného místo zbabělce.“

Spasitel: „Bude mít málo času na to, aby vykonal to, co jsem mu svěřil.“ Já:

„Tomu vůbec nerozumím.“

Spasitel: „On tomu ale porozumí.“

Já: „Budu mít ještě šanci s ním mluvit?“ Spasitel: „Ano, budeš ji mít.“

Já: „On ale neuvěří tomu, co mu řeknu, je neutrální.“ Spasitel: „Neutrální neexistuje. Buď věří, nebo nevěří.“ Já: „Můj Pane a můj Bože, vkládám tento problém do tvých rukou.“

Večer v Rotu v kostele jsem se modlil růženec za P. Vogta a obětoval za něj svaté přijímání.

20:00 Modlitební skupina:

Bylo to velmi krásné. Modlili jsme se křížovou cestu a všichni jsme duchovně komunikovali.

V modlitební skupině jsem řekla, že když není poblíž žádný kněz a něco se stane, měli bychom komunikovat duchovně a duchovně se sjednotit se Spasitelem, a to se musíme naučit a praktikovat, nejlépe několikrát denně.

Tím se člověk stále více přibližuje k Ježíši, učí se ho stále více milovat a získává mnoho síly a milosti pro duchovní život. Všichni jsme dostali mnoho milosti.

Pan farář Dochart tam nebyl.

17.03.92 – úterý

Včera jsem obdržel milost a dnes ráno mi tekly slzy. Přepadla mě pokušení. Nečistý duch se mi snažil namluvit, že to není hlas Spasitele a že není možné, aby byl kněz zbabělec.

Řekl: „Vidiš, to jsi ty sám.“ Začal jsem plakat a hned jsem se modlil. Jak rychle se objeví pochybnost. Řekl jsem Spasiteli: „Pane, nebudu se tě ptát, dokud nedostanu znamení, které jsi mi slíbil. Znamení, které uvidí kněz, a aby se lidé obrátili a aby můj kněz dostal osvícení. Nemohu být bez kněze. Nechci zemřít s hříchy. Jen vysvěcený kněz může odpustit hříchy. Dal jsi mu k tomu pravomoc. Miluji tě, můj Pane a Bože, ale musím mít kněze, kterému mohu svěřit vše, co mi říkáš.

Pane, jsem připravena trpět i za tohoto kněze, kterého nazýváš zbabělcem. Ale Pane, staň se tvá vůle.

Po tom všem, co jsem řekla, nastalo ticho a klid, už jsem se Spasitele nechtěla na nic ptát. Pak jsem uslyšela hlas.

Ježíš k tomu řekl: „Ano, má dcero, tak to bude.“

Byla jsem překvapená, že jsem to slyšela. Pak jsem se ještě asi hodinu modlila s takovou zbožností, jakou jsem nikdy předtím nezažila. Byla jsem asi 40 minut pryč na gymnastice kvůli meziobratlovým ploténkám,

které mě v současné době bolí.

Když jsem se vrátila, u našich sousedů byli hasiči a policie. Hořela garáž a auto. V garáži byla láhev s výbušninou, mohlo to vyhodit do vzduchu několik domů v okolí.

Myslela jsem si, že ten zlý dnes ráno trápil nejen mě, ale ublížil i sousedům. Bylo dobře, že jsem se hodně modlila, jinak by se možná stalo něco horšího.

Odpoledne jsem šla do lesa a pomodlila se ještě tři růžence. Snažila jsem se modlit ještě více za pána faráře Vogta. V kostele jsem se znovu modlila růženec a obětovala svaté přijímání za pána faráře Vogta.

Měla jsem radost, protože to byl druhý den, kdy v kostele nerozdávali svaté přijímání laici, ačkoli se konala zádušní mše a na mši bylo mnoho lidí.

Takže to jde skvěle, když svaté přijímání rozdává sám pan farář. Stačí se jen hodně modlit za něj a za laiky, aby nerozdávali.

18.03.92 – středa

Brzy ráno jsem se modlil asi hodinu a půl. Během sjednocení jsem neslyšel žádný hlas, ale Spasitel byl se mnou, jen ke mně nemluvil.

Cítila jsem mír a klid a nebyla jsem smutná z toho, že ke mně nemluvil, protože jsem znala důvod.

V poledne jsem se modlila růženec a navštívila jsem mši svatou v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu.

Dnes jsem se postila za pana faráře Vogta a obětovala jsem mu mši svatou.

19.03.92 — čtvrtek

V 3:30 jsem vstala a s láskou pozdravila sv. Josefa. Modlila jsem se přes hodinu, než jsem šla znovu spát. Po dvou hodinách jsem šla znovu modlit. Modlila jsem se za

p. Vogta, jen pro něj jsem se modlila radostný růženec. Potom jsem se místo růžence 50krát modlila modlitbu k archandělu Michaelovi s dodatkem

„Svatá Marie, Matko církve, vy všichni andělé a svatí, orodujte za nás“, poté Otče náš na velkých korálcích, dále Gloria Patri, Magnificat, třikrát Sanctus a modlitba „Prosba k Panně Marii proti vzbuřeným andělům“. Do tohoto „exorcistického růžence“ jsem zahrnul všechny své nepřátele, sv. faráře Vogta, otce ve Waghäuselu a v opatství Neuburg, ve Speyeru a ve Freiburgu a všechny kněze v okolí. Také svou modlitební skupinu, sv. faráře Docharta a laiky, kteří rozdávali sv.

Poté jsem přijala duchovní svaté přijímání.

Poté jsem přijala duchovní svaté přijímání. Když jsem se sjednotila se Spasitelem, uslyšela jsem hlas: „Děkuji ti, má dcero.“

Trochu mě překvapilo, že mi Bůh děkoval, protože jen on sám ví, jak jsem se modlila. Pak jsem i já poděkovala za tu sílu, kterou mi dal k modlitbě. „Děkuji ti, můj Pane a Bože, za milost, že ti mohu sloužit.“

Večer v kostele v Rotu ke mně přišel laik, který podával svaté přijímání. Poklonila jsem se Spasiteli a vrátila se na své místo, aniž bych přijala svaté přijímání. Přijala jsem svaté přijímání duchovně a Spasitel ke mně přišel. Duchovní přijímání jsem obětovala za svatého Josefa.

20.03.92 – pátek

Po modlitbě jsem se sjednotila se Spasitelem. Znovu jsem se zeptala, zda bylo správné nepřijmout svaté přijímání od toho laika.

Spasitel: „Ano, má dcero, bylo to správné. Pokračuj tak, jak to jde.“ Zeptala jsem se na P. Docharta, protože jsem slyšela, že jinde obhazuje přijímání do ruky.

Spasitel: „Dělá, co chce.“

Já: „Jak se mám chovat k takovému knězi, když také hovoří o přijímání do ruky a považuje to za správné?“

Spasitel: „Řekni mu, co jsem ti řekl, že správnou cestou je přijímání do úst.“ Zeptal jsem se Spasitele na Zelený čtvrtek. Bratr Alois řekl Hedwig, že se toho dne má něco stát.

Spasitel: „Tomu nemusíš věřit.“

Já: „Ježíši, chceš mi něco říct?“ Spasitel: „Ano. Zůstaň mi vždy věrný.“

Já: „Můj nejmilovanější Otče, přeji si být ti vždy věrný. Prosím tě proto o milost, abych ti mohl zůstat vždy věrný, i když kříž, který mi dáváš, bude těžší.“

Večer v kostele v Rotu jsem se modlil růženec a přijal svaté přijímání za p. faráře Vogta.

21. 3. 1992 – sobota

Navštívila jsem ranní mši ve Waghäuselu a modlila se zvláště za otce Wernera Egona.

Nelíbilo se mi, že nás vyzval, abychom při čtení evangelia zůstali sedět. Poklekla jsem a pomyslela si, že teď klečím za všechny, kteří sedí. V tom

okamžiku přišel vnitřní útok. Z hloubi srdce jsem se pak modlila za otce Wernera Egona. Tentokrát mi bez váhání podal svaté přijímání, zatímco jsem klečela na podlaze. Děkovala jsem Bohu, Panně Marii, svatým archandělům Michaelovi, Gabrielovi a Rafaelovi a všem stigmatizovaným, jako byl otec Pio, protože jsem je všechny pozvala, aby byli se mnou, když klečím před Spasitelem.

Odpoledne od 16:15 do 18:15 jsem se modlila nejen za P. Vogta, ale také za bláto v kostele a za to, aby ministranti již nerozdávali svaté přijímání, aby věřící již nekomunikovali nehodně rukou a za to, aby Bůh již nebyl tolik urážen přijímáním do ruky. Šla jsem se vyzpovídat k P. Vogtovi. Měla jsem hřích a ten mě trápil. P. Vogt mi udělil rozhřešení a neřekl mi ani slovo, jako bych se zpovídala v cizí zemi. Vyšla jsem ze zpovědnice a modlila se dál, ještě jeden růženec. Večer jsem ještě hodinu četla Bibli.

22. 3. 1992 – neděle

V 7:00 jsem se začala modlit. Modlila jsem se hodinu, pak jsem se spojila se Spasitelem. Plakala jsem kvůli panu faráři Vogtovi a děkovala Bohu za rozhřešení. Pak jsem se zeptala Spasitele, proč mi ten kněz neřekl ani slovo.

Spasitel: „Modli se za něj, má dcero. On má teď sám problémy.“ Já:

„Myslela jsem, že budeš mluvit skrze něj?“

Spasitel: „Rád bych skrze něj promluvil, ale ještě to nejde.“ Já: „Mám pocit, jako by mě kněz opustil.“

Spasitel: „Tak to cítím i já.“

Často jsem přemýšlela o tom, zda jsem vůbec vyvolená, nebo si to jen namlouvám. Řekla jsem

Spasiteli: „Pokud chceš, řekni mi to.“

Spasitel: „Dobře si to rozmysli, má dcero.“

Nejprve jsem si vzpomněla na Ježíšova slova: „Jsem tvůj duchovní vůdce atd.“

Spasitel: „Moje dcero, zapiš si to. Jsi vyvolená a předurčená.“ Já: „Ale já jsem tolik let hřešila.“

Spasitel: „Ale přišla jsi ke mně.“ Já: „Byla jsem tak dlouho na scestí.“

Spasitel: „Ano. Jako tolik milionů lidí nyní.“ Já: „Lze ty miliony lidí přivolat zpět?“ Spasitel: „Modli se za ně.“

Poděkovala jsem Spasiteli a Panně Marii.

Šla jsem do kostela o něco dříve, než začala mše svatá. Tam jsem se modlila litanii k Duchu Svatému za všechny, kteří přijdou na mši. Z celého srdce jsem se modlila, aby nikdo nepřijal svaté přijímání nehodně.

Věřím, že mé modlitby byly vyslyšeny, protože ke svatému přijímání šlo tak málo lidí jako nikdy předtím.

Myslím, že už nepotřebuji žádné znamení od Spasitele. Je třeba se modlit, aby lidé chodili ke zpovědi.

Když jsem při přijímání klečel u lavice, řekl jsem Spasiteli:

„Pane, staň se tvá vůle, ať už přijmu svaté přijímání od kněze, nebo od laika.“

Když se ke mně ten laik přiblížil a uviděl mě, bleskově se otočil a odešel ode mě, jako by se lekl. Tak přišel pan farář Vogt a podal mi svaté přijímání.

V poledne jsem byla v kostele na růženci a modlitbě. Odpoledne byla u mě Marion a psaly jsme deník.

23.03.92 – pondělí

Hned brzy ráno jsem se začal modlit. Asi po hodině a půl jsem se sjednotil se Spasitelem a modlil se z hloubi srdce.

Pak jsem se Spasitele zeptala, zda to znamení bylo určeno mně, protože v neděli se s ním spojilo tak málo lidí.

Spasitel: „Ještě před Velikonocemi přijde další znamení, má dcero, věř mi, nepochybuji.“ Spasitel: „Piš, má dcero, chci, abys mi byla vždy věrná.“

Já: „Pane, staň se tvá vůle.“

Spasitel: „Povedu tě cestou, která vede ke mně.“ Já: „Bojím se, že zabloudím.“

Spasitel: „Vždy se drž mé ruky.“

Já: „Pane, když už jsem vyvolená, co mám dělat?“ Spasitel: „Modli se, aby byla odstraněna hereze.“

Piš, má dcero, přijímání z ruky musí být odstraněno.“ Já: „To je těžký úkol.“

Spasitel: „Ano, má dcero, to musíš udělat.“

Spasitel: „Jdi v pokoji.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, za tento rozhovor. Udělám, co bude v mých silách.“

Moje duše byla v hlubokém pokoji a klidu. Věřím, že musím brát vše mnohem vážněji než dosud.

Před svatou mší jsem se modlila růženec. Vložila jsem do této modlitby všechny své prosby. Svatou mši jsem obětovala za ubohé duše.

20:00 Modlitební skupina: Přišlo mnoho lidí. Modlili jsme se asi dvě hodiny, zejména za kněze, aby již nerozdávali svaté přijímání do rukou.

24.03.92 – úterý

Nejprve jsem se modlil hodinu, pak jsem přijal duchovní přijímání.

Chorvatský profesor, kněz, měl 21. 3. 1992 přednášku ve Speyeru. Kazetu s touto přednáškou jsem si již poslechla.

Zeptala jsem se Spasitele na toho kněze, profesora z Chorvatska.

Zeptala jsem se, zda je to hlas pouště.

Spasitel: „Ale ty jsi tam nešla.“ Já: „Ty jsi mě také nevolal.“

Spasitel: „U kněze vždy najdeš něco, co není dobré. Hledej u něj také něco dobrého.“

Já: „Pane, já mám rád kněží, proč oni nemají rádi mě?“ Spasitel:

„Protože poznáváš jejich špatné skutky.“

Já: „Pane, ale své špatné skutky přede tebou skrýt nemohou.“ Spasitel: „Ne, to nemohou, ale před lidmi ano.“ Já: „Připadá mi to, jako by slepci vedli slepce.“

Spasitel: „Ano, uhodl jsi.“

Já: „Pane, nacházíme se v takové temnotě?“ Spasitel:

„Modli se, aby se rozjasnilo.“

Já: „Pane, ty jsi světlo. Prosím, pronikni tou temnotou svým věčným světlem.“

Spasitel: „Téměř všichni se nacházejí v této temnotě. Všichni chtějí mít dva otce. Nemohou se rozhodnout pro jednoho z nich.“

Spasitel: „Napiš, má dcero, všichni lidé se musí obrátit.“

Já: „Tak to se dá říct, jak jsi řekl Donu Boskovi: ‚Avertere, avertere!‘ Zeptala jsem se kvůli klíči svatého Petra, jestli všichni apoštolové měli klíč od nebeské brány.“

Spasitel: „Můj dům není pozemský dům. Tady je jen jeden klíč a má ho Petr. Na něj musí všichni poslouchat.“

Já: „Ale on má tolik nepřátel.“

Spasitel: „To je však znamení, že je veden mým Duchem.“

Pamatuj si, dcero moje, ten, kdo popírá uznávané učení Ježíše Krista, hřeší proti Duchu Svatému. To je nejhorší zlo.

Takovým už nelze pomoci.“

Já: „Pane, už nemohu psát, je pro mě těžké to zapsat. Děkuji ti za tuto milost, kterou jsi mi dal.“

Od 13:00 do 14:00 jsem byla plavat. Jako všude jinde, i ve vodě jsem se modlila krátké modlitby. V myšlenkách jsem řekla Spasiteli: „Drahý Bože, miluji tě tak moc, jak je kapek vody v bazénu.“

Okamžitě jsem dostal odpověď od Spasitele: „A já tě miluji jako všechny kapky vody ve všech bazénech, které existují.“

Usmála jsem se.

Večer v kostele v Rotu. Růženec a svaté přijímání jsem zasvětila svému manželovi, který dnes podstoupil operaci nohy a ležel v nemocnici.

25.03.92 — středa

Jelikož jsem Spasitele postavila na první místo ve svém životě, musím se nejprve modlit. Modlila jsem se asi hodinu, poté jsem se mohla dobře modlit vnitřně, srdcem.

Řekla jsem Spasiteli: „Dnes se tě na nic neptám, možná mi chceš něco říct nebo mě k něčemu vyzvat.“

Mluv, můj Pane a Bože, tvá služebnice poslouchá. Ale Pane, staň se tvá vůle.

Spasitel: „Piš, má dcero, pan farář Vogt tě musí vyslechnout, to, co jsi napsala.“

Já: „Kdy mám za ním jít?“ Spasitel: „Jdi za ním a zeptej se ho znovu.“ Já: „Budeš pak se mnou?“

Spasitel: „Ano, má dcero, budu s tebou.“ Já: „Budeš teď mluvit skrze něj?“

Spasitel: „Nech to na mně.“

Já: „Kdy k němu mám jít? Před Velikonocemi nebo po Velikonocích?“

Spasitel: „Jdi teď, v těchto dnech.“

Já: „On nechce udělat to, co mu od tebe řeknu.“ Spasitel:

„Stačí mi, když to vyslechne.“

Spasitel: „Piš, má dcero. Máme tak málo času.“

Nechtěl jsem to napsat, protože nám to Spasitel řekl. Ale Spasitel to zopakoval ještě dvakrát.

Já: „Mám něco vzkázat panu faráři Vogtovi?“ Spasitel:

„Řekni mu, že ho velmi miluji.“

Já: „Můj Pane a Bože, udělám, co jsi mi řekl. Děkuji ti za tento rozhovor.“

Při sjednocení se Spasitelem jsem pocítil velmi hluboký pokoj a klid. Nedokážu ani popsat, jak jsem se cítil svobodný a jak jsem vnímal lásku Spasitele. Také jsem obdržel mnoho milosti.

Jak je přece důležité, jak se modlíme a za co se modlíme, zcela vnitřně srdcem, pomyslela jsem si. To jsem dříve nevěděla. Děkuji Bohu za tuto milost.

V 15:45 jsem byl u pana faráře Vogta. Potom jsem šel do kostela a pomodlil se za pana faráře Vogta dva růžence.

16:30: Dozvěděla jsem se od Margy F., jaký je dnes svátek, „Zvěstování Páně“.

Marga i já jsme měly husí kůži, protože Spasitel právě dnes řekl, že mám jít za P. Vogtem a že P. Vogt musí vyslechnout, co jsem napsala.

Šla jsem domů a ještě asi 30 minut jsem se modlila za P. Vogta.

V 18:00 jsem jednou zazvonil u fary, ale nikdo mi neotevřel. Potom jsem šel do kostela a modlil se s věřícími. Po modlitbě růžence jsem šel za farářem Vogtem.

Teď mě přijal. Dal jsem faráři Vogtovi přečíst to, co mi Spasitel dnes

25. 3. 1992.

Farář Vogt se k tomu nevyjádřil. Požádal jsem o požehnání, poklekl na zem a pak odešel.

V 19:00 jsem už byl v kostele v Mingolsheimu. Tam jsem se zúčastnil mše svaté a obětoval svaté přijímání Panně Marii.

Bylo to velmi krásné, hodně se modlilo v latině. Byl jsem docela překvapený a napadlo mě, že biskup Lefebvre se za tohoto faráře musí modlit, protože tento kněz přednesl přednášku proti Lefebvrovi. Na závěr jsem šel za knězem a poděkoval mu za tuto krásnou mši. Takovou mši, téměř celou v latině, jsem v našem okolí ještě neslyšel.

Díky Bohu.

26.03.92 — čtvrtek

V noci od 4:00 do 5:00 jsem se modlila za všechny duše dva růžence a mnoho dalších modliteb.

V 9.30 jsem se znovu začala modlit, ale nejprve jsem plakala. Plakala jsem tak hořce, že jsem musela vzlykat. Myslela jsem na pána faráře Vogta a na to, jak se ke mně choval tak chladně. Ani mi nepodal ruku, jako obvykle. Nemůže skrýt to, co se skrývá pod jeho maskou. Dokonce jsem mu řekla, že k němu nerada chodím, protože vím, že mě nerad přijímá.

Řekl jsem mu, že to dělám, protože to tak chce Spasitel.

Když se můj pláč zesílil, uslyšel jsem od Spasitele: „Není to snad cennější, být milován mnou, než všemi lidmi?“

V tu chvíli jsem okamžitě přestala plakat.

Řekla jsem Ježíši: „Ano, to je pravda, protože Tvá láska je silnější než láska všech lidí dohromady.“
Já: „Pane, ty jsi mi vzal mé pláče. Tvá bolest byla mnohem větší než ta moje.“ Spasitel: „Ano, to je pravda, má dcero.“

Já: „Myslela jsem si, že jsem u toho kněze udělala něco špatně, protože jsem od něj odcházela s takovým vnitřním prázdnotou.“

Spasitel: „U kněze jsi udělala správně, to ostatní ještě přijde. Nech to na mně. Měj ve mě důvěru.“

Já: „A to, co mi včera řekla Marga, že se o mně mluvilo špatně.“ Spasitel: „Nesmíš brát lidské řeči vážně.“

Já: „Když jsem se dnes v noci modlil od 4:00 do 5:00, nemohl jsem usnout. Co to bylo za neklid, který mě trápil?“

Spasitel: „Moje dcero, odebrala jsi ďáblu mnoho duší. Ty malé pokušení jsem dopustil, abys věděla, jak důležité je modlit se v noci.“ Toto spojení se Spasitelem bylo nádherné. Cítila jsem v sobě hluboký pokoj, klid a teplo. Člověk by si mohl myslet, že patřím jen Ježíši, ale tak to není. Ježíš miluje všechny duše, jinak by nebyl Bohem lásky. Moje zraněná duše byla na pár minut uzdravena. To je přece nadpřirozené. Pozemský lékař to nedokáže, ale pouze ten nebeský, náš Spasitel.

Vždycky budu takhle uvažovat, i když mě všichni zradí a opustí, že láska Spasitele je silnější než láska všech kněží a lidí dohromady. Děkuji ti, můj Pane a Bože, že neopouštíš svou služebnici.

Zeptala jsem se Spasitele, zda jsem to napsala správně.

Spasitel: „Nenapsala bys to, kdyby ti to nebylo vnuknuto.“

Já: „Pane, prosím, zbav mě ještě mé impulzivní povahy, abych byla klidnější a mohla i nadále zůstat tvou služebnicí.“

Spasitel: „To se mi na tobě teď líbí, má dcero.“

Já: „Pane, tobě lze dát všechno, to je krásné. Můžeš mě formovat, jak chceš, neboť patřím zcela tobě. Mohla bych s tebou ještě dlouho hovořit, ale nyní musím odejít.“

Spasitel: „Jdi v pokoji.“

Když jsem se podívala na hodinky, bylo už 10:40. V 10:30 jsem měla schůzku na gymnastice. Rychle jsem tam běžela. Cestou jsem se modlila, aby mě ještě přijali.

Cvičitelka mi řekla, že jsem přišla pozdě, ale domluvila mi nový termín na 11:30, který byl ten den ještě volný. Měla jsem radost, že byla moje modlitba vyslyšena. Náhody totiž neexistují. Děkuji ti, můj Spasiteli, že jsem ještě dostala termín, protože termíny na tuto gymnastiku pro páteř jsou obsazené už několik týdnů dopředu.

Večer jsem byla v Rotu v kostele na růženci. Následnou mši svatou jsem obětovala za ubohé duše. Hedwig a Hilde se u mě krátce zastavily. Potom přišla Marion a psaly jsme deník.

27.03.92 – pátek.

Po asi minutě modlitby jsem přijala duchovní přijímání. Poté jsem se zeptala Spasitele, protože mi stále nebylo jasné, co Spasitel včera řekl: „To se mi na tobě teď líbí...“

Zeptala jsem se: „Měla bych změnit svou impulzivní povahu?“

Spasitel: „Zůstaň taková, jaká jsi, má dcero.“

Zeptala jsem se znovu na H. Farář Vogt, protože opět neřekl ani slovo, ani ve zpovědnici, ani u něj ve farním domě.

Spasitel: „Je to pro tebe teď těžké?“

Já: „Ne.“

Spasitel: „Všechno přijde v pravý čas.“

Já: „Pane, prosím, řekni mi, jestli na mě něco čeká, na co si musím dávat pozor a být opatrná.“

Spasitel: „Ano, čeká tě mnoho pokušení. Modlitbami je můžeš odvrátit.“ Já: „A ty to na mě necháš přijít?“

Spasitel: „Nikdo od toho není osvobozen.“

Já: „Jaká je nejmocnější zbraň proti pokušením?“ Spasitel: „Víš to, má dcero, láska.“

Já: „Pak tě prosím, ať mě nikdy neoddělíš od této lásky.“

Spasitel: „Člověk bez lásky již není člověkem, ale otrokem satana. Od nich sklízíš jen pekelné plody. Modli se, aby byli odstraněni.“

Děkuji, můj Pane a Bože, dnešní lekce mi stačí. Spasitel: „Jdi v pokoji, má dcero.“

Odpoledne u kadeřníka. Tam jsem se hodně modlila. Ale nakonec mě ďábel přece jen dostal. Jedna kadeřnice mluvila špatně o jednom věřícím a já jsem to potvrdila. Okamžitě mi došlo, že to byl hřích, protože nemám právo soudit. Později jsem se snažila tuto osobu bránit, ale věřím, že co se stalo, stalo se.

Večer jsem tento hřích hluboce litoval a modlil se růženec. Přijal jsem svaté přijímání, ale nebylo to jako obvykle.

28.03.92 — sobota

Od 1:45 do 2:50 jsem se zbožně modlila za všechny duše.

Nyní jsem od Spasitele uslyšela: „Děkuji ti, má dcero“, nic jiného.

Dopoledne jsem se opět modlila asi hodinu a soustředila se, ale žádný hlas jsem neslyšela.

15:45 – 17:15: Modlila jsem se dva růžence, ale byla jsem rozptýlená. Pak jsem šla znovu ke zpovědi. Chtěla jsem se zbavit hříchu pomlouvání.

Při zpovědi neřekl pan farář Vogt kromě rozhřešení ani slovo. Poděkovala jsem Spasiteli, že mi skrze kněze odpustil hříchy. Poté jsem se za pana faráře Vogta pomodlila ještě jeden růženec.

V 19:00 jsem už byla v kostele v Bad Schönbornu. I zde jsem se vroucně modlila, aby věřící nepřijímali svaté přijímání nehodně, ze zvyku nebo s velkým hříchem, neboť Spasitel již byl dostatečně uražen.

Svaté přijímání rozdávali dva laici a kněz. Seděla jsem v zadní části kostela. Laik přišel dozadu rozdávat svaté přijímání a k laiku šlo přijímat více lidí než ke knězi v přední části kostela. Kněz už byl hotov a laik mi zablokoval cestu. Přesto jsem prošel vedle něj až k oltáři. Kněz už byl zase nahoře, ale já jsem si klekl na schody a čekal, až kněz přijde a dá mi svaté přijímání. Cítil jsem, jak mě všichni pozorují. Bylo pro mě důležitější, co ode mě chce Bůh, a ne lidé. Po mši se kostel bleskově vyprázdnil. Nikdo nebyl schopen se po drahocenném svatém přijímání ještě chvíli modlit. Člověk by si mohl myslet, že přijali obyčejný chléb a ne Trojjediného Boha v podobě chleba.

29.03.92 — neděle

Poté, co jsem se modlila 45 minut, sjednotila jsem se se Spasitelem. Znovu jsem se zeptala na kněze, protože ke mně stále nic neřekl.

Spasitel: „Tak to musí pokračovat.“

Pak jsem se zeptala, zda bylo správné, co jsem udělala v Bad Schönbornu, že jsem nešla za laikem, ale za knězem, i když mě to stálo hodně úsilí.

Spasitel: „Moje dcero, splnila jsi mou vůli.“

Já: „Předtím jsem měla v sobě takový neklid. Mé srdce bylo jako roztrhané.“

Spasitel: „Nečistí duchové bojují, abys něco takového neudělala.“

Já: „Teprve když jsi ke mně přišel, pocítila jsem hluboký pokoj a cítila jsem, že ten neklid a útoky v mém srdci najednou zmizely, jako by skončila válka.“

Spasitel: „Moje dcero, přeji si to, pokračuj tak dál.“

Já: „Nejmilostivější Otče, nevadí mi, když se na mě lidé dívají, jako bych dělal něco špatného, ale ten vnitřní boj je mnohem horší. Kdybys ke mně nepřišel, nevydržel bych to. Ale protože vím, že přicházíš, nejen při svátostném přijímání, ale i při duchovním přijímání, mám v tebe velkou důvěru a budu dál dělat to, co ode mě očekáváš.“

Já: „Kdo vede laika, aby šel dozadu rozdávat svaté přijímání? Je to vůle kněze?“

Spasitel: „Moje dcero, to je dílo satana.“

Spasitel: „Napiš, má dcero, všichni, kdo přijímají svaté přijímání od laika, přijali svaté přijímání nehodně.“

Já: „Pane, četl jsem v našem církevním listu, že slečna Vennebuschová nosí svaté přijímání nemocným. Odpovídá to pravému Kristovu učení?“ Spasitel: „To je kacířství.“

Zeptala jsem se ještě jednou, zda jsem to slyšela správně.“ Spasitel: „To patří k bludům.“

Spasitel: „Piš, má dcero, lidé jsou tak hluboko v bahně, že už nevědí, co je správné.“

Já: „Můj Pane a Bože, budu se za tuto věc modlit.“ Ještě chvíli jsem se vroucně modlila.

Potom Spasitel řekl: „Jdi v pokoji.“

Navštívila jsem mši svatou v Rotu. Při přijímání stál ten laik přímo vedle mě. Neodvážil se mi dát svaté přijímání. Znovu jsem pocítila útoky.

Bylo to strašné. Přišel kněz a podal mi svaté přijímání.

Teprve při sjednocení jsem pocítila hluboký pokoj. Svaté přijímání jsem obětovala za personál ORL kliniky.

Ve 13:00 jsem se účastnila modlitby růžence, poté pobožnosti v kostele. Ve 14:30 jsem navštívila svého manžela v nemocnici.

30. 3. 1992 – pondělí

Byla jsem sama v práci. Moje kolegyně byla stále nemocná. Než přišli pacienti, mohla jsem se hodně modlit.

Pak přišel vedoucí lékař a postaral se o mě, když jsem mu řekl, že jsem tu sám a chybí mi dva pracovníci.

Řekl, že mi na hodinu a půl pošle pomoc. Přišel civilista z ambulance, takže jsem mohla ošetřit pacienty, i když jsem byla na práci sama.

Kolem 10:30 jsem šla do ordinace. Zeptala jsem se svého anděla strážného, jestli na mě vzadu čeká pacient.

Slyšela jsem: „Jdi tam“, ale hned jsem o tom měla pochybnosti.

Když jsem přišla dozadu na rentgen, žádný pacient tam nebyl.

Kolem 13.00 hodin jsem byla v kapli. Zeptala jsem se Spasitele, zda to byl anděl strážný, protože mi to přišlo trochu divné.

Spasitel: „Moje dcero, vměšuje se sem nečistý duch. Dobře ten hlas proveř. Byla jsi příliš rychlá. Hlas mírnosti je třeba rozpoznat.“

Já: „Řekni mi něco, abych poznala, co je od tebe.“ Spasitel:

„Miluji tě, má dcero.“

Já: „Slyším tě tak špatně.“ Spasitel:

„Ale slyšela jsi to.“

Já: „To přichází z hlubin srdce.“

Spasitel: „Zachovej si klid a mír, když se mnou mluvíš.“ Já: „Řekl jsi, že ke mně promlouvá i anděl strážný.“ Spasitel: „Ano, ale ne, když to chceš.“

Večer jsem byl v kostele v Rotu. Růženec a mši svatou jsem obětoval za ubohé duše.

20:00 Modlitební skupina.

Přišel také farář Dochart a společně jsme uctívali Spasitele. Lidé se také zpovídali.

Snažila jsem se povzbudit věřící tím, že jsem vyprávěla o milostech, které jsem od Spasitele obdržela. Poté, co jsme se modlili dvě hodiny, jsme ještě, jako dříve, trochu diskutovali s knězem.

Ne všechno, co kněz říkal, se mi líbilo. Dnes jsem se opět zpovídal u faráře Docharta.

31.03.92 – úterý

11:30 v ordinaci:

Jelikož se mi nelíbilo, co včera večer o papeži řekl pan farář Dochart, zeptal jsem se dnes Spasitele.

Spasitel: „Svatý otec je neomylný. On je pravá Kristova církev, vedená mým Duchem. A všichni se musí podřídit této církvi.“

Zeptala jsem se, zda bylo správné to, co jsem řekla v modlitební skupině. Spasitel:

„To, co jsi řekla, jsem ti vnukl já.“

Zeptala jsem se, zda mám jet do Brettenu, protože Spasitel je přece můj duchovní vůdce.

Spasitel: „Moje dcero, nemusíš tam jezdit.“

01.04.92 — středa – Úcta k Precious Blood – Rodalben.

Než přišli pacienti, modlil jsem se asi hodinu a půl. Večer jsem šel do kaple sv. Rocha v Mingolsheimu.

Tam jsem se modlil růženec a zúčastnil se mše svaté.

02.04.92 – čtvrtek

Byl jsem v kostele v Rotu na růženci a na mši svaté.

03.04.92 – Pátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

11:00 ordinace:

Po modlitbě, při sjednocení se Spasitelem:

Spasitel: „Jdi za knězem, řekni mu, co jsi napsala. Jako kněz má povinnost tě vyslechnout.“

Já: „Pane, a co když mě vyhodí?“ Spasitel: „Pak to udělá i mně.“

Já: „Kdy mám jít?“ Spasitel: „Jdi dnes, zeptej se ho.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, půjdu a udělám, co chceš. Můj nejmilovanější Otče, jaký je hlavní důvod, proč mám jít za knězem?“

Spasitel: „Aby se s věřícími hodně modlil a aby se odvrátili od bludného učení.“ Já: „A to mu mám říct?“

Spasitel: „To mu musíš říct.“

Já: „A když se mě zeptá, co je to kacírství?“ Spasitel: „To přece víš, má dcero.“

Já: „Udělám to, můj Pane a Bože.“

Večer jsem obětovala modlitbu růžence a svaté přijímání za

K panu faráři Vogtovi. Po sjednocení se Spasitelem jsem se Spasitele zeptal, protože jsem si chtěl být jistý, kdy mám jít za panem farářem Vogtem.

Spasitel: „Jdi tam, ještě dnes.“

Začala jsem plakat. Stálo mě to hodně sil jít za panem farářem Vogtem. To ponížení.

Kvůli pláči jsem nemohla vyjít z kostela.

Prosila jsem Spasitele, aby mi dal sílu.

Když jsem stála před dveřmi fary, nemohla jsem kvůli pláči stisknout zvonek. Pak přišel ministrant a zavolal kněze.

Kněz přišel, viděl, že pláču, a řekl: „No tak, pojdte dál.“

Řekl jsem mu: „Jako kněz máte povinnost mě vyslechnout a naslouchat tomu, co chce Spasitel.“

Mluvil sem a tam, ale ne to, co bylo třeba.

Myslel si, že bych měl mít jiného kněze, z jiného místa. Protože kdyby to nahlásil, dostal by se do začarovaného kruhu.

To mě velmi bolelo a já jsem mu řekl:

„Spasitel se nedostane do začarovaného kruhu. To, co říkáte, není hezké, takové věci se neříkají.“

Pak jsem mu ještě řekl, že se za něj modlím kvůli těm hloupým vtipům v církevním listu. Pak jsem ještě musel dodat, že večer v kostele se po svatém přijímání musí rychle odejít, protože se hned zhasíná.

(Jednou mě dokonce v kostele zamkli) .

Na to mi řekl, že paní kostelníková musí hned jít domů.

Řekla jsem mu, že by klíč od kostela mohl dát i někomu jinému. Viděla jsem, že to nemá smysl, a s těžkým srdcem jsem šla domů.

Doma jsem plakala jako nikdy předtím.

Pak jsem šla k paní Hambschové, chtěla jsem psát deník, ale nic z toho nebylo . Když jsem přišla domů, modlila jsem se asi hodinu.

04.04.93 – sobota

Ráno brzy jsem byl v kostele ve Waghäuselu. Po svatém přijímání jsem se vroucně modlil na podlaze před svatostánkem.

Napadlo mě, že jsem možná řekla něco nevhodného knězi Vogtovi. Spasitel: „Mluvila jsi s ním správně.“

Já: „Mám tedy dál psát deník, nebo s tím mám přestat?“ Spasitel: „Piš dál, má dcero.“

Poté jsem šla k rodině Hambschových. Tam jsem posnídala a poté jsem s Marion psala deník.

Od 16:15 do 18:15 jsem se modlil na kolenou v kostele v Rotu za pana faráře Vogta, za záležitosti Spasitele a za všechny duše.

5. 4. 1992 – neděle

Před mší svatou jsem se modlila asi hodinu a půl. Spojila jsem se se Spasitelem a modlila se vroucně. Byla jsem zklamaná tím, co v pátek řekl pan farář Vogt, že kdyby to udělal, dostal by se do začarovaného kruhu. Tato slova mi nedávala spát.

Ve skutečnosti tato slova znamenají, že já se nacházím v začarovaném kruhu.

Spasitel: „Moje dcero, zapiš si to. Všichni se nacházejí v začarovaném kruhu, pokud nezmění to, co od nich žádám.“

Já: „Co od nich požaduješ?“

Spasitel: „Hluboká úcta k Trojjedinému Bohu. Přijímání do ruky musí být co nejrychleji zrušeno. Kromě vysvěcených rukou nesmí svaté přijímání rozdávat nikdo. To již potvrdili dřívější papežové a musí to tak zůstat i dnes.“

Já: „P. Vogt chtěl, abych šla k jinému knězi, který není z tohoto místa, že by pro mě byl lepší.“

Pak nastala půlminutová hluboká ticho.

Spasitel: „Moje dcero, to ještě přijde.“ Já:

„Cože, co ještě přijde?“ Spasitel: „Ten správný kněz.“

Já: „Bude ten nový kněz číst můj deník?“ Spasitel: „Bude dělat to, co mu řeknu.“

Já: „Tak už se můžu modlit za toho nového kněze?“ Spasitel:

„Ano, modli se.“

V nitru mě to bolelo, protože jsem pana faráře Vogta znal už sedm let a modlil jsem se za něj dokonce už osm let, neboť ještě nebyl vysvěcen a já se modlil za nového kněze, protože starý kněz, pan farář Köstel, už byl v důchodu a navíc nemocný.

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, udělám vše, co mi řekneš.“ Pane, staň se tvá vůle.

Spasitel byl dnes poněkud přísnější.

Řekl: „To ti pro dnešek stačí.“

Vzala jsem kříž, který stál přede mnou na stole, přitiskla jsem si ho k srdci a utěšovala Spasitele. Pak jsem kříž políbila, jako vždy. Prosila jsem Spasitele o odpuštění pro ty, kteří z lhostejnosti přijímají Spasitele na ruku.

Řekla jsem Spasiteli: „Vtiskni mi svou tvář do srdce, aby lidé viděli, co jsi mi dal, neboť jsem tvá služebnice a zůstanu jí, dokud budeš chtít, můj Pane a Bože, můj duchovní vůdče.

Já: „Můj milý Ježíši, udělej se mnou, co chceš, patřím ti zcela. Ve tvé lásce, můj Pane a Bože, je všechno. Bez tvé lásky jsem nebyl ničím a nejsem ničím. A vše, co mám, je od tebe, a to vkládám do tvého zraněného srdce, pramene milosrdenství.

Moje duše se pak ocitla ve zcela zvláštním klidu a teple. Láska Spasitele byla cítit silněji než jindy. A přece je živějším, strašnějším, spravedlivějším a milosrdnějším Otcem.

10.00 hodin: Navštívila jsem mši svatou v Rotu.

V 18:00 byla pokáná a já se vnitřně necítila dobře. Nemusí mě divit, že se k zpovědi chodí tak málo lidí.

V 20:00 přišla Marion a asi hodinu a půl jsme psaly deník. Potom jsem se ještě pomodlila růženec.

Ještě musím napsat, že dnes odpoledne kolem 13:30 jsem byla vystavena pokušení.

Ležel jsem na gauči v modlitebně. Nejdřív jsem četl knihu od Margarete. Pak mě najednou přepadla silná únava. Chtěl jsem vstát, protože jsem si chtěl ještě něco zapsat do deníku. Ale nešlo to. Bylo to skoro jako by mi někdo dal anestetikum. Pak jsem prosil Ježíše: „Pomoz mi prosím, chci vstát, nemám sílu.

To trvalo chvíli, pak jsem řekl: „Mé tělo je slabé, ale můj duch je ochotný.“ Najednou jsem uslyšel: „Vstaň a jdi psát.“

Najednou jsem už necítil žádnou únavu. Byl jsem plný energie a pokračoval jsem v psaní do deníku.

06.04.92 — pondělí

Poté, co jsem se pomodlila, chtěla jsem ještě jednou zkontrolovat, jestli jsem to s tím novým knězem slyšela správně.

Spasitel: „Přijde nový kněz.“ Já: „Je to jeho vůle, nebo tvoje vůle?“ Spasitel: „Je to moje vůle.“

Já: „Včera jsem se při pokání necítila dobře, něco tam chybělo.“ Spasitel: „Pokání se líbilo ďáblu, ale mně ne.“

Já: „Pak tolik lidí přijme svaté přijímání nehodně.“ Spasitel: „Ano, má dcero, uhodla jsi.“

Spasitel: „Modli se za tuto věc.

Piš, má dcero, zpověď do ucha je i nadále platná. Při modlitbě pokání je ještě tolik pýchy a věřícím chybí lítost.“

Do hlavy mi přišlo několik myšlenek, jako by to všechno opravdu pocházelo ode mě.

Spasitel: „Moje dcero, to jsem ti vnukl já. Sama nic nedokážeš.“ Spasitel: „Jdi v pokoji.“

12:00 v kapli na pracovišti: Nejprve jsem prosil Spasitele, aby mi dal ještě jednu šanci promluvit si znovu s farářem Vogtem. Chvilí jsem se modlil, pak jsem uslyšel:

„Buď pokorný.“

Pak bylo zase ticho, až jsem uslyšel:

„Pán farář s tebou ještě jednou promluví.“ Zeptal jsem se, jestli ho mám oslovit.

Spasitel: „On tě osloví.“

Pak jsem se zeptal Spasitele: „Co myslíš, Spasiteli, tím slovem ‚pokorný‘?“ Spasitel:

„Buď malý.“

Večer jsem se v kostele modlil růženec za pána faráře Vogta a poté jsem se zúčastnil mše svaté.

20.00 Modlitební skupina:

Modlili jsme se asi dvě a půl hodiny. I zde jsem se modlil za pana faráře Vogta, protože ho mám rád a nechci o něj přijít, ani nechci, aby odešel.

07.04.92 — úterý

Zeptala jsem se Spasitele, zda modlitební skupina trvala dlouho.

Spasitel: „Ne, má dcero, netrvalo to dlouho. Musíte se modlit ještě více.“

Zeptala jsem se Spasitele, zda se mu líbilo to, co jsem řekla v modlitební skupině.

Spasitel: „Všechno, co říkáš, je pravda.“

Růženec smíření, který jsme se modlili v modlitební skupině a který je záchranným kotevním bodem pro svět, byl velmi náročný. Mnozí byli unavení a vyčerpaní.

Spasitel: „Je to růženec smíření.“

Já: „Jak se mám chovat, když jde o pravé Kristovo učení? Musím se bránit?“

Spasitel: „Stačí, když jim to řekneš. O zbytek se postarám já.“

13:00 v kapli v klinice:

Po modlitbě jsem se spojil se Spasitelem:

Spasitel: „Nezklam mě, zůstaň mi věrný.“

Já: „Drahý Spasiteli, čím bych tě měl zklamat?“ Spasitel:

„Tím, co jsi napsal.“

Já: „A když mi kněz řekne, že to musím udělat tak, jak chce on.“ Spasitel: „Tak udělej, co chce, na jeho odpovědnost.“

Při rentgenovém vyšetření posílám mnoho pacientů také ke zpovědi. Tak tomu bylo i dnes u jedné mladé ženy, studentky. Zeptal jsem se jí, zda se jí točí hlava.

Odpověděla: „Ano.“

Dále jsem se zeptal, zda má studené poty a zda je jí nevolno. Znovu přitakala.

Já: „Už jste se dlouho nevyzpovídala?“ Ona: „Ano.“

Pak se rozplakala. Objal jsem ji a tiše jsem se podíval na kříž s Ježíšem a obraz Panny Marie, které visely v rentgenové místnosti, a v duchu jsem se modlil:

„Drahý Spasiteli, drahá Panno Marie, daruji vám tuto duši.“

Dal jsem té mladé ženě ještě modlitební lístky. Potěšilo ji to a odešla šťastná. Pacientů s těmito příznaky a touto diagnózou, které jsem již rentgenoval, jsou tisíce. A na rentgenovém snímku není nic vidět. To je známkou toho, že utrpení není organického původu. (Rentgenové snímky jsou jako důkaz uchovávány po dobu deseti let, poté jsou zničeny.)

Bylo by lepší, kdyby pacienti před návštěvou lékaře šli ke zpovědi, pak by se dalo ušetřit mnoho rentgenových snímků, protože tyto paprsky jsou škodlivé.

Potíže nejsou organického původu, tj. jsou duševní, a požehnání svátosti smíření by velmi zlepšilo zdravotní stav duše.

Večer v kostele v Rotu:

Obětovala jsem růženec a mši svatou za pana faráře Vogta, jak jsem si předsevzala.

Když farář podal pomocnici při svatém přijímání misku s hostiemi, věděl jsem, že ke mně přijde a chce mi dát svatou hostii.

A tak se také stalo. Ale já jsem svaté přijímání nepřijala, poklonila jsem se Spasiteli a vrátila se na své místo, aniž bych přijala svátost.

Spasitel ke mně přišel duchovně. Než však přišel, musela jsem bojovat s nečistým duchem. Poté jsem však obdržela velké milosti, protože jsem nechtěla přijmout svaté přijímání z neposvěcených rukou laika a nechtěla jsem urazit Spasitele.

08.04.92 – středa

10:00 hodin v ordinaci:

Zeptala jsem se kvůli odmítnutí přijmout svaté přijímání.

Spasitel: „Moje dcero, zapiš si to, udělala jsi správně.“

Řekla jsem: „Byl to takový neklid od nečistého ducha, protože jsem odmítla svaté přijímání.“

Když jsi pak ke mně přišel duchovně, nastal naprostý pokoj. Ty jsi přece před nimi (nečistými duchy) skrytý, jak se to může stát?

Myslela jsem si, že nečistí duchové sice vidí, že Spasitel ke mně nepřichází svátostně, ale nemohou rozpoznat, že ke mně duchovně přicházíš.

Spasitel: „Zůstanu jim i nadále skrytý, ale tam, kde jsem já, musí ustoupit.“ Já: „Bylo vůlí H. faráře Vogta, abych přijal svaté přijímání od laika?“

Spasitel: „Ano, byla to jeho vůle.“

Já: „Proč něco takového dělá, když ví, že nepřijímám svaté přijímání od laika?“

Spasitel: „Protože nemá takovou víru, jakou máš ty.“

Já: „Ale já se za něj modlím. (Pane, dej mu živou víru, víru velikosti hořčičného zrnka, která dokáže hory přenášet.)

Spasitel: „Víru je také třeba přijmout.“

Já: „Mám takhle dál jednat s některými z pomocníků při svatém přijímání, když za mnou přijdou?“ Spasitel: „Ano, dělej to.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, budu to dělat. Prosím, dej mi k tomu milost, sílu a lásku, ale zbav mě strachu a bázně před lidmi. Děkuji ti, můj nejmilovanější Otče.

Byl jsem v Zönackelu v Boxsbergu u Heidelbergu na mši svaté, při adoraci a vyslechl jsem si ještě jednu přednášku.

Poté jsem ještě navštívil nemocné v nemocnici v Bruchsalu. V 21:00 jsem s Marion psal deník.

Ve 22:00 zavolal H. Ziegler z Frankfurtu a vyprávěl, že hora zjevení v Medžugorji byla bombardována. V 22:45 jsme poslali telegram spolkovému kancléři Helmutu Kohlovi, který jsme zadali telefonicky:

Na Úřad spolkového
kancléře 5300 Bonn

Vážený pane spolkový kancléři, srdečně Vás prosíme, abyste na mezinárodní úrovni protestoval proti vojenským útokům na mariánské poutní místo Medžugorje v Jugoslávii – Bosně a Hercegovině

Modlitební skupina

Julijana Ebert

6837 St. Leon-Rot – (telegram č. H 261)

09.04.92 — čtvrtek

10.30 hodin v ordinaci:

Modlila jsem se a sjednotila se se Spasitelem.

Spasitel: „Zůstaň u toho, co jsi dosud napsala.“ Znovu jsem se zeptala na znamení.

Spasitel: „Znamení přijde.“

Já: „To s tím ‚nezklam mě‘ jsem nepochopil.“ Spasitel: „Aby ses držel toho, co jsi mi slíbil.“

Já: „Otec Maier mi v Zönackelu řekl, poté, co jsem mu vyprávěla, že budu exkomunikována, že když je člověk oddělen od papeže, bude oddělen i v nebi.“

Spasitel: „Ty jsi se mnou, má dcero, a zůstaneš se mnou.“ Zeptala jsem se na válku v Jugoslávii.

Spasitel: „Napiš, má dcero, válka pokračuje. Modli se, má dcero.“

V 16:45 jsem byla v kostele v Rotu. Při adoraci Nejsvětější svátosti jsem vedla modlitbu. Poté následovalo 15 minut ticha. Adorace.

V 18:00 se pak modlil růženec.

V 18:30 byla mše svatá. Po svatém přijímání jsem plakala kvůli Medžugorji. Pak mi znovu přišla na mysl slova, která pronesl P. Vogt po proměnění, asi takto: „chraň je před falešnou jistotou“. Napadlo mě, že možná mám tu falešnou jistotu.

Pak jsem se zeptala Spasitele: „Jestli mám falešný pocit bezpečí, tak mi to řekni, a já hned přestanu psát deník.“

Spasitel: „Nemáš falešný pocit bezpečí. Miluji tě, má dcero.“

Hlas byl mnohem zřetelnější a jasnější než obvykle. Okamžitě jsem přestala plakat. Byl to pocit, který může dát jen Bůh. Usmála jsem se na Spasitele a odešla z kostela domů.

10.04.92 — pátek

9:00 v rentgenové místnosti:

Modlila jsem se asi hodinu a sjednotila se se Spasitelem.

Spasitel: „Moje dcero, jdi za knězem, zeptej se ho, jestli si to rozmyslel a chce s tebou mluvit.“

Já: „Řekl jsi mi, že mě osloví, to si protiřečí.“ Spasitel: „Musím zkrátit čas. Čeká vás velké nebezpečí.“

Já: „Kdy mám jít za farářem Vogtem?“ Spasitel:

„Jdi, má dcero, ještě dnes.“ Asi o 30 minut později:

Já: „Mám mu zavolat, nebo za ním jít?“

Spasitel: „Zavolej mu a až k němu přijdeš, já ti řeknu, co mu máš říct.“

O 20 minut později:

Zeptala jsem se, co Spasitel myslí tím „časem“.

Řekla jsem: „Čas je přece věčný.“

Spasitel: „Piš, má dcero. Čas patří jen mně.“

Já: „Tomu nerozumím. Napíšu to, když to říkáš, tak to tak je.“ Zeptala jsem se, jestli mám ještě něco zapsat.

Spasitel: „Jdi za ním, jdi (za knězem).“

Já: „Ano můj Pane a Bože, udělám to. Pane, staň se tvá vůle.“

12.15 Kaple v klinice:

Po modlitbě:

Zeptala jsem se znovu: „Bude se mnou kněz mluvit?“

Spasitel: „Co si přeješ, má dcero?“

Já: „To, co chceš.“ Spasitel:

„Tak s ním promluv.“

Kolem 15:40:

Zavolal jsem panu faráři Vogtovi a řekl mu, co dnes řekl Spasitel.

Řekl: „Už jsem jim řekl, ať jdou k jinému knězi. Nechte tu knihu být, jinak se dostaneme do potíží.“

Pan farář Vogt nebyl po telefonu přátelský.

Modlila jsem se: „Můj Pane a můj Bože, je to ve mně velká rána. Velmi mě to bolí. Nejraději bych už nic nedělala. Ale kvůli tobě, můj Spasiteli, budu pokračovat v tom, co ode mě chceš.“

Čím více se za toho kněze modlím, tím hůře na mě reaguje.

V Rotu se dnes nekonala mše svatá. Fridolin a já jsme jeli do Bad Schönbornu poté, co jsme se v kostele v Rotu modlili růženec.

V Bad Schönbornu – Mingolsheimu sloužil mši svatou v kostele kněz ze Zairu. Kázal velmi krásně a bylo cítit, že je veden Duchem Svatým.

Takové kázání bohužel slyšíme málokdy. Děkuji Bohu za toto kázání. Svaté přijímání jsem obětoval za pana faráře Vogta.

11.04.92 – sobota

7:15: Byl jsem v kostele ve Waghäuselu na mši svatě. Po přijetí svatého přijímání jsem se vroucně modlil. Po mši svatě jsem přednesl lauretánskou litanii. Poté jsme ještě zazpívali Salve Regina a pomodlili se modlitbu „Panno Maria, má Matko!“.

Potom jsem před věřícími nahlas řekl: „Pomodlíme se ještě jedno Otče náš za Medžugorje, protože na místo zjevení, které již navštívily miliony lidí, dopadly bomby.“ Poté jsem šel před svatostánek, poklekl na zem a modlil se.

Zeptal jsem se Spasitele: „Mám tu knihu nechat být, pokud přináší potíže?“

Spasitel: „Přineslo by to zlepšení, ale žádné potíže.“

Zeptal jsem se Spasitele ještě jednou, protože jsem tomu úplně nerozuměl. Spasitel to zopakoval a já si to zapsal.

Už v pátek v kostele v Bad Schönbornu mě velmi zaměstnávalo, že farář Vogt řekl, že nám ta kniha přinese potíže.

Včera Spasitel také řekl: „Přinese to zlepšení pro církev, má dcero.“

Včera mi Spasitel také řekl, když jsem se ho zeptala, jestli je se mnou: „Jsem vždy s tebou.“

Po mši jsem šla k Marion a psaly jsme si deník.

Od 16:20 do 18:20 jsem se v kostele v Rotu modlila na kolenou několik růženců za P. Vogta, za všechny duše a za záměry Spasitele.

Doma jsem se od 20:30 do 21:30 modlila za P. Vogta několikrát exorcismus, růženec ran, růženec Ducha Svatého a další modlitby

12.04.92 — Květná neděle

Modlila jsem se asi půl hodiny, pak jsem přijala duchovní svaté přijímání. Spasitel: „Přichází kněz.“

Já: „Tak to není můj pravý kněz.“ Spasitel: „Ne.“

Já: „Proč jsi mě k němu tedy poslal, tomu nerozumím.“ Spasitel: „S každým člověkem zkouším, co dokáže.“

Já: „Ale ty jsi už předem věděl, co dokáže.“ Spasitel: „Tím zkouším i tebe.“

Já: „Tak to jsem v této zkoušce propadla.“

Spasitel: „Moje dcero, dosud jsi si vedla výborně.“

Zeptala jsem se kvůli znamení před Velikonocemi: „Změníš svůj slib?“ Spasitel: „Ne, svůj slib neměním.“

Pak nastalo krátké ticho.

Potom jsem uslyšela

Spasitele:

„Piš, má dcero, já bych si přál,“ následovalo krátké ticho a já jsem přemýšlela, co asi přijde teď – „od pana faráře Vogta odpověď, od něj osobně, aniž by se někoho ptal.“ Spasitel pokračoval:

„Kdyby byl v nouzi, zeptal by se nejprve ostatních, nebo mě?“

Spasitel pokračoval:

„Nemusíš čekat na odpověď, je to pro mě. Můžeš mu napsat nebo za ním jít, jak chceš.“

Já: „Můj Pane a můj Bože, rozhodla jsem se mu napsat.“ Spasitel:

„Udělej to.“

Já: „Můj Pane, Synu živého Boha, co mám na závěr napsat?“ Spasitel: „Miluji vás, mé děti.“

Zúčastnila jsem se mše svatě v Rotu. Obětovala jsem tuto mši svatou za Marion. Kéž jí Bůh dá milost, aby mohla dál psát to, co ode mě Pán chce.

Mezi 13.00 a 14.00 hodinou jsem se modlila růženec v kostele a zůstala tam na rozjímání. Po 15.00 hodině jsem napsala dopis panu faráři Vogtovi.

Ve 20.15 hodin večer jsem jej spolu s Marion vhodila do schránky na farním dvoře.

V dopise jsem napsala, co mi Spasitel řekl brzy ráno na Květnou neděli.

13. 4. 1992 – pondělí

V práci jsme kolem 8.00 ráno s kolegyní Veronikou modlily bolestný růženec.

V 10:00 jsem se modlila v ordinaci.

Modlil jsem se a sjednotil se se Spasitelem.

V roce 1984, několik týdnů po zjevení Panny Marie, jsem měla brzy ráno asi 20 minut vizi zemětřesení.

Celá země kolem mě se silně otřásala.

Všechno bylo zelené, jako na jaře. Tehdy jsem řekla svému muži, ať se podívá, aby viděl, že nespím.

Protože jsem to viděla v bdělém stavu.

Ale můj manžel spal a nešlo ho vzbudit.

Dnes v noci jsem si myslela, že to bylo to zemětřesení. (V noci opravdu došlo k zemětřesení, jak později oznámili v rádiu.)

Spasitel: „Ne, má dcero, to teprve přijde.“

Silné zemětřesení, jaké jsem viděl v této vizi v roce 1984, pravděpodobně ještě přijde, jak řekl

Spasitel.

Poté jsem se zeptal na pana faráře Vogta.

Spasitel: „Pan farář Vogt u vás dlouho nezůstane.“ Já: „Takže

pak přijde jiný kněz?“

Spasitel: „Tak je to. Ten, kdo přijde, bude tvým duchovním vůdcem.“

Já: „Bude mi pak věřit tomu, co mi říkáš?“

Spasitel: „Ne hned na začátku.“

Já: „Není mi lhostejné, že pan farář Vogt odchází, ale jak říkáš, tak to musí být. Pak musím začít znovu modlit se za nového kněze. To není snadné. Bude mě to opět stát mnoho obětí.“

Já: „Kdy přibližně odejde pan farář Vogt, smím to vědět?“ Spasitel: „Může to být brzy.“

Spasitel: „Piš, má dcero, budeš vysmívána, zapírána a hanobena, vše přijmi na sebe.“

Já: „Pane, ale já nechápu, co znamená ‚posmívat se‘. Najdu si to ve slovníku.“

Spasitel: „Tvoji nepřátelé jsou více v kostele než venku.“ Já: „Ale

to jsou věřící.“

Spasitel: „Mezi věřícími je mnoho pokrytců.“

Já: „Prosím, řekni mi jiné slovo pro pokrytce, tomu moc nerozumím.“ Spasitel: „Falešní věřící.“

Já: „Dá se to vyjádřit i jinak?“

Spasitel: „To jsou ti lhostejní věřící, kteří hájí přijímání z ruky.“ Já: „Zapsal jsem to správně?“

Spasitel: „Ano, tak to je.“

Já: „Spasiteli, když řeknu, že ti, kdo přijímají svaté přijímání do rukou, jsou pokrytci, tak je tím urazím.“

Spasitel: „Tak mě urážejí neustále.“

Když jsem včera večer, asi v 20:15, vhodil dopis do schránky na faru, několikrát jsem v srdci pocítil tupou bolest, tak jako když jsem napaden, když při přijímání stojím před laikem.

Spasitel: „I tam jsou nečistí duchové. Stojí jako strážci před farou.“

12:25 v kapli v nemocnici: Byl tam i Holger. Později přišel Holger do rentgenové místnosti a diskutovali jsme o dopise pro pana faráře Vogta. Holger mi řekl zajímavé věci. Musím počkat.

Večer v Rotu v kostele. Růženec a mši svatou jsem obětoval za duše, které nyní padly ve válce.

20:00 Modlitební skupina:

Bylo tam hodně lidí. Musím nutně postavit modlitebnu.

Nelíbilo se mi, jak pan farář Dochart začal modlitbu. Dnes na začátku neudělal znamení kříže a hned začal recitovat píseň, aniž by předtím řekl stránku.

Někteří tak nemohli mluvit ani se modlit s námi.

Na konci jsme seděli společně v kuchyni a povídali si. Bylo nás tam spolu s pánem farářem Dochartem. Když pan farář Dochart řekl, že z pohledu církve není nutné věřit v soukromá zjevení, pocítil jsem v srdci velkou bolest. Mluvil jsem o Fatimě a Lurdech a řekl jsem, že bez těchto poutních míst by věřící ochladli.

Pán farář Dochart ještě jednou zopakoval, že tomu není třeba věřit. Pak jsem mu řekl, že strom poznáme podle jeho plodů.

Řekl jsem, že kdyby všichni věřili ve zjevení v Medžugorji, válka by nevypukla.

Panna Maria na začátku zjevení řekla: „Modlete se růženec, tím můžete zastavit válku.“

14.04.92 – úterý

Doma mezi 8:30 a 10:30:

Po modlitbě jsem se sjednotila se Spasitelem. Stěžovala jsem si, že včera pan farář Dochart řekl, že není třeba věřit v soukromá zjevení.

Spasitel: „Ten kněz nemá pravdu.“ Já:

„Proč jsem měla tu bolest?“

Spasitel: „Protože smíš pociťovat mé bolesti, když jsem uražen.“ Já: „Byla tato urážka hříchem?“

Spasitel: „Napiš to. Ano, má dcero.“

Já: „Kdybych neměla tato soukromá zjevení, přišel by za mnou pan farář Dochart?“

Spasitel: „Ne, dcero moje. Nepřišel by.“

Já: „Proč to sem už tolik let chodí (do modlitební skupiny)?“

Spasitel: „Satan chce skrze něj zničit to, co jsem ti vložil do srdce pro zlepšení církve.“

Já: „Co mám teď dělat?“ Spasitel:

„Porazíš ho se mnou.“

Já: „Otec Buran řekl, že ďáblové nechodí na kněze.“ Spasitel: „Piš, má dcero, téměř všichni slyší, co jim ďáblové říkají.“

Zeptala jsem se na Marii Ittenovou, protože farář Wagner o ní nemluvil tak dobře, jak mi vyprávěli věřící z modlitební skupiny. Zeptala jsem se znovu, zda ten list od ní byl pravdivý.

Spasitel: „List od Marie Ittenové je pravý a správný. Satan je silný. Musíš zůstat pevná v tom, co jsem řekl. Moje dcera má stejný problém jako ty.“ Já: „Co je to za problém?“

Spasitel: „Zůstaň mi věrná.“

Já: „Pane, navštívila bych Marii Ittenovou.“ Spasitel:

„Udělej to.“

Zeptal jsem se na dopis, který jsem napsal panu faráři Vogtovi, a zda mě něco čeká.

Spasitel: „Dostaneš se do malých nepříjemností.“ Já: „Jak se mám chovat?“

Spasitel: „Nemusíš dávat žádnou odpověď, protože jsem ti již řekl, že nemusíš žádnou odpověď očekávat. Zůstaň pokorná, má dcero.“

Modlil jsem se dál s velkou vroucností. V mém nitru vládl tak hluboký pokoj a láska, že jsem mohl neustále říkat: „Miluji tě, můj Pane a Bože, z celého srdce a ze všech sil.“

Nebyla jsem to já, byl to Pán ve mně.

Pak jsem ještě uslyšela: „Jdi v pokoji, má dcero.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, za tuto milost, kterou můžeš dát jen ty.“

Od 13:00 do 15:00 jsem byla v lese a modlila se tři růžence.

V 17:00 jsem byl u svého synovce Ratka. Vyprávěl mi, že ho v noci někdo škrtil, že cítil ruku a že se mu téměř nedalo dýchat. Když řekl „Ježíši“, bylo to pryč. Ještě není pokřtěný. Modlí se, ale zatím ne dost.

Chce se nechat pokřtít, ale ještě neví, kdy.

V 18:00 v Rotu v kostele: Věčné světlo zase nesvítilo, ale tentokrát přišla kostelníčka hned, zapálila ho a nečekala tak dlouho jako obvykle.

20:30 přišla Marion a psali jsme deník.

15.04.92 — středa

Rentgenoval jsem starší ženu, která, když vešla, váhala, zda vůbec má vejít, aby se nechala rentgenovat. Cítil jsem nečistého ducha, požehnal jsem jí a dal jí svčnou vodu.

Nadávala si pod vousy. Pak jsem se pomodlila Zdravas Maria, ona začala rouhat a mluvila tak rychle, že jí nebylo rozumět: „Bebebebebe“.

Když to moje kolegyně z práce uviděla, řekla pacientce: „To ale není hezké, to se nedělá.“

Pacientka jí odpověděla: „Ještě tě zmlátím.“

10:30 v ordinaci:

Zeptala jsem se Spasitele na tuto pacientku.

Spasitel: „Je v ní několik nečistých duchů. Zůstanou tam. Ona to tak chtěla.“ Já:

„Který z nečistých duchů se posmívá při modlitbě Zdravas Maria?“

Spasitel: „Všichni se posmívají.“

Já: „Musím se připravit na znamení, až přijde?“

Spasitel: „Ne, dcero moje, nemusíš se připravovat. To přijde samo.“

Já: „Řekneš mi také, kdy se toto znamení objeví, protože nevím, jaké znamení to bude.“

Spasitel: „Ano, řeknu ti to.“

Já: „Spasiteli, musím něco udělat, něco podniknout. A pokud musím něco udělat, pak ode mě vezmi strach a pochybnosti a vše, co mi může bránit v tom, abych věřila tomu, co mi říkáš, a činila to, co chceš, neboť patřím zcela tobě.“

Spasitel: „Piš, má dcero, v nejbližší době musíš jít za papežem a říct mu, co jsi napsala.“

Já: „Nemusím nejdřív mluvit s knězem?“ Spasitel: „To můžeš, ale musíš za ním jít.“ Spasitel: „Napiš mu osobně, že přijdeš.“

Já: „Co mám dělat, když mi kněží zakážou jít za papežem?“ Spasitel: „Moje dcero, dělej, co ti řeknu.“

Já: „Můj Pane a Bože, udělám to. Pane, staň se tvá vůle.“ Spasitel: „Papež bude na tvůj příchod připraven.“

Já: „Pane, je to pro mě nepochopitelné, ale když to říkáš, tak to tak je a já věřím, že to tak bude.“

Spasitel: „Piš, budeš se mnou.“ Já: „Pane, už nemám žádné otázky.“

Spasitel: „Jdi v pokoji, má dcero.“

Já: „Děkuji ti, můj milý Ježíši, můj duchovní vůdče. Budu se pevně držet tvé ruky, abych nezabloudila. Pane, chraň mě, veď mě, kam chceš, neboť jsem jen tvá služebnice.“

Dnes jsem nebyla na mši svaté. Tady v Rotu žádná nebyla a v kapli sv. Rocha také ne, ale mluvila jsem s otcem Josefem ze Zairu.

Doma čekala Marion, abych napsala deník.

Dnes v noci jsem se modlila asi 45 minut. Bylo po třetí hodině ráno, nemohla jsem spát. Byly to trápení před Velikonocemi.

V poledne v kapli na pracovišti po modlitbě Anděl Páně jsem se zeptala Spasitele, jak se mám svěřit Svatému otci.

Spasitel mi řekl, abych Svatému otci poslal dopis doporučeně, ne telegram.“

16.04.92 — čtvrtek

10:10 v ordinaci:

Marion mě požádala, abych se zeptala, zda je to, co jsme dosud napsali, správné. Spasitel: „Piš, má dcero, to, co Marion dosud napsala, bylo dobré.“

Já: „Spasiteli, možná mi chceš něco říct.“

Spasitel: „Piš, má dcero, líbí se mi tvůj způsob, jaká jsi.“ Já: „Dala jsem ti svůj pohyb.“

Spasitel: „Dala jsi mi svůj pohyb, to se mi líbí.“ Já: „Co to znamenalo: pohyb?“

Spasitel: „Vždy plnit mou vůli.“

Já: „Bylo také včera tvou vůlí, že jsem asi půl hodiny hovořila s otcem Josefem ze Zairu a při tom jsme mluvili o bludném učení?“

Spasitel: „Ano, to byla má vůle, má dcero.“

Já: „Pane, také jsem mu řekla, že musím mluvit s tolika kněžími. On k tomu nic neřekl.“

Spasitel: „On ale pochopil proč.“

Já: „Otec řekl, že je nemožné všechny odvést od přijímání na ruku, aby přijímali do úst. Myslela jsem si, že u Boha je všechno možné, a ty, Spasiteli, co na to říkáš?“

Spasitel: „Po posledním soudu budou všichni přijímat svaté přijímání do úst.“ Já:

„Co je to, poslední soud?“

Spasitel: „Je to očištění duší.“ Já: „Moc tomu nerozumím.“

Spasitel: „To ti pro dnešek stačí. Jdi v pokoji, má dcero.“

Slíbila jsem Spasiteli, že budu věřit všemu, co mi řekne, a že si to zapíšu.

18.00–19.15 hod. Svatá mše a růženec v červeném.

Mezi 3:00 a 4:00 v noci jsem měla adoraci v kostele. Normálně měl v tuto hodinu adoraci vést můj manžel, ale nemohl kvůli své bolavé noze. Pozvala jsem Pannu Marii, aby se se mnou modlila.

Ano, a cítila jsem, že jsem se nemodlila sama, zpívala jsem lépe než obvykle a modlila jsem se zcela zřetelně a srdcem.

Ale to, co jsem tam cítila, se nedá nikomu vysvětlit ani popsat, byl to takový pocit, jako 18. 5. 1984, když se mi zjevila Panna Maria a modlila se se mnou.

Když jsem šla domů s Rosswitou a její matkou, řekla mi Rosswitina matka, že jsem krásně vedla modlitbu a krásně zpívala. To mě překvapilo, protože neumím krásně zpívat.

Modlila jsem se celou noc, doma do 3:00 ráno a pak v kostele, kde jsem zůstala tři hodiny, asi do 6:00 ráno.

17.04.92 — Velký pátek

Spal jsem asi tři a půl hodiny, pak jsem musel vstát. Ve 14:30 jsem se vrátil do kostela.

Při svatém přijímání stál uprostřed kostela Anton, pomocník při přijímání. Prošel jsem vedle něj, ale před Spasitelem jsem se poklonil. Jelikož jsme v červeném

, přála jsem si tam také přijmout Spasitele, klečící, jak se sluší. Z hloubi srdce jsem se modlila, abych mohla přijmout svaté přijímání od pana faráře Vogta.

Paní Vennebuschová měla možnost přijít ke mně a dát mi svaté přijímání. Také to zkusila. Udělala ke mně krok, ale hned nato udělala krok zpět, podívala se na mě a udělala ke mně další krok, pak se zase vrátila. Náš Pán to nedovolil, bylo zcela zřejmé, že paní Vennebuschová mi chtěla dát svaté přijímání. Myslela jsem si, že to už je znamení, protože tolik lidí vidělo, co se stalo.

Pak jsem přijal svaté přijímání od pana faráře Vogta.

Když jsem byl hluboce sjednocen se Spasitelem, aniž bych se ho na něco zeptal, Spasitel řekl: „To je největší znamení, jaké existuje.“

Tehdy jsem pohlédla na kříž před oltářem, který jsem předtím v duchu políbila. V

Medžugorji je kříž na Velký pátek polibován všemi věřícími.

Zde se před ukřižovaným Ježíšem klaní pouze farář a ministranti. Věřící zůstali v lavicích. Zeptala jsem se svého manžela, zda má kuličkové pero, abych si mohla zapsat, co mi Spasitel řekl. Neměl. Poprosila jsem Spasitele, aby to zopakoval.

Spasitel: „Teď si to můžeš zapsat, ale zapamatuj si to navždy:

„To je největší znamení, jaké existuje.“

Pohlédla jsem na Ježíšův kříž, který stál před oltářem k uctívání kříže. Pak jsem uslyšela: „Jdi v pokoji.“

Svaté přijímání jsem obětovala za ubohé duše.

18.04.92 – Velká sobota

Brzy ráno jsem se modlila přes hodinu. Spojila jsem se se Spasitelem a modlila se vroucně, chvíli jsem čekala, ale neslyšela jsem žádný hlas. Napadlo mě, že jsem možná udělala něco špatně, nebo že už nedostanu žádný hlas.

Dnes jsem se modlila zejména za pokrytce, za kněze, za ministranty, několikrát jsem se modlila exorcismus, zejména za své nepřátele.

Odpoledne od 16.30 do 18.45 jsem se v kostele modlila na kolenou za našeho faráře a za toho nového, který má přijít. Modlitba byla namáhavá, protože pan Blank cvičil na varhany. Napadlo mě, jak se asi musí Spasitel cítit, když cvičí v kostele.

Kdyby věřil, že je tu živý Bůh, nehrál by v kostele tak hlasitě na varhany.

20.00 Slavnost Vzkříšení

Bylo mi to velmi nejasné, protože jsme se v Credo modlili „který třetího dne vstal z mrtvých“, protože dnes byl teprve druhý den. Něco mi chybělo, nebyl jsem šťastný jako v Medžugorji. Tam se slavila oslava Vzkříšení od půlnoci. Tam moje srdce jávalo při oslavě Vzkříšení. V kostele jsem také neslyšel žádný hlas Spasitele.

Vlastně to tady bylo příliš slavnostní s ministranty. Mezitím mě bodalo v srdci a necítila jsem se dobře. Doma jsem pak plakala, byla jsem jakoby zmatená, jako bych nevstala z mrtvých se Spasitelem.

19.04.92 – Velikonoční neděle

Modlil jsem se od 6:00 do 8:10. Můj Pane a Bože, po této slavnosti Vzkříšení se necítím dobře.

Celkově mi připadalo, jako by něco nebylo v pořádku. Včera jsem se modlil dlouho, přes čtyři hodiny, a přesto jsem cítil své zraněné srdce. Jaký je důvod, čemu jsem nerozuměl?

Můj Pane, zbav mě strachu, zmatení, pochybností a daruj mi prosím mír, který můžeš dát jen ty.

Osviť mě světlem Ducha Svatého.

Pane, mluv, tvá služebnice poslouchá, neboť uvěřím tomu, co mi vnukneš, abych napsala, ale Pane, staň se tvá vůle. Jsem nic a z ničeho jsi ze mě učinil služebnici, a protože ty, můj Pane a Bože, jsi mým duchovním vůdcem, otevírám ti své srdce.

Utvorej mě, jak chceš, a udělej ze mě, co chceš.

Ty jediný jsi můj Pán a Bůh, můj milující Otec, můj milovaný Ježíši a Spasiteli.

Nejprve jsem se zeptala, zda jsem to slyšela na Velký pátek po svatém přijímání, zda jsem to správně pochopila, když jsem se dívala na krucifix před oltářem, který tam ležel na zemi k uctívání. V duchu jsem ho často líbala.

Spasitel: „Ano, má dcero, slyšela jsi správně. Největším znamením všech dob je moje ukřižování za vás hříšníky.“

Pak jsem se zeptala na oslavu Vzkříšení, protože jsem byla tak zarmoucená, že jsem dokonce musela plakat.

Spasitel: „Moje dcero, vzkříšení následuje třetího dne.“

Já: „To může člověka zmást a zmást, když se slaví už druhý den.“

Spasitel: „Ano, to je pravda. Zůstaň mi věrný.“

Dále jsem přemýšlela o všech těch obřadech v kostele.

Spasitel: „Piš, má dcero. Satan chce všude obřady, aby odvedl lidi od pravdy.“

Já: „Viděla jsem u ministrantů, že se umí hluboce poklonit, ale při přijímání svatého přijímání to nedokážou.“

Spasitel: „Neznají úctu a nemají ji přede mnou.“

Já: „Můj Pane a Bože, chceš mi říct, co mám po vzkříšení zapsat a co je teď důležité?“

Spasitel: „Piš, má dcero, lidé se musí naléhavě obrátit.“

Já: „Ježíši, živý Bože, co znamená ‚naléhavě‘? Je pro mě těžké to napsat. Pane, ty jsi pravda, a když to říkáš, pak to musí být pravda. Co znamená ‚naléhavě‘?“

Já: „Pane, ale řekni mi to jen tehdy, pokud si myslíš, že to zvládnu. Pane, staň se tvá vůle.“

Spasitel: „Čeká vás mnoho katastrof. Piš, má dcero, v nejbližší době se musí hodně modlit.“

Já: „Miluji tě, můj Pane a Bože, budu se modlit více než dosud.“ Upřímně jsem se modlila i za to, co ode mě Pán očekává.

Já: „Je to, co jsem napsala, správné?“ Spasitel: „To mi stačí, má dcero.“

Spasitel: „Jdi v pokoji, má milá dcero.“ Já: „Ale to ‚milá dcero‘ jsi ještě nikdy neřekl.“ Spasitel: „To můžeš tak napsat.“

Já: „Pane, jsem ti milou dcerou?“ Spasitel: „Ano, mám tě rád.“

Já: „Děkuji, můj Pane a Bože. Děkuji.“

10.00 hod. Svatá mše v červeném. Kázání se mi nelíbilo. Po svatém přijímání jsem byla šťastná a dostala jsem mnoho milostí.

12:30: Přišel Fridolin, student teologie.

13:30: Byl jsem s Fridolinem na růženci a na modlitbě.

15.00–18.30 Četl jsem Fridolinovi, co mi řekl Spasitel. Posilovali jsme se navzájem ve víře.

20.04.92 Velikonoční pondělí

Kolem třetí hodiny v noci mě probudil hlas Ducha Svatého. Cítila jsem klid a mír, na rozdíl od některých nocí, kdy jsem byla neklidná a kvůli tomu jsem se probudila.

Slova, která jsem slyšela, byla jasná a zřetelná jako nikdy předtím.

Slyšela jsem: „Modli se hodně, má dcero, neboť za chvíli slovo zvítězí.“ Pak byla chvíle ticho a pak jsem slyšela:

„Slovo žije.“

O něco málo přes půl hodiny se to opakovalo. Ten příjemný hlas by se dal poslouchat donekonečna.

Nesnil jsem, byl jsem vzhůru. Vstal jsem, poklekl před křížem a řekl: „Ano, Pane, budu se modlit. Dej mi prosím sílu Ducha Svatého, abych se mohl modlit.“

Tak jsem kolem 3:30 začal modlit. Modlil jsem se modlitby za nepřátele, exorcismus, růženec ran, růženec milosrdenství a mnoho dalších modliteb, pak jsem přijal duchovní přijímání a obětoval duchovní přijímání za celý svět.

Dnes lépe chápu slova: „Mé ovce poslouchají můj hlas“. Modlila jsem se do 4:30 a pak jsem šla spát.

Když jsem vstal, zapnul jsem rádio, bylo 8:00 a ve zprávách jsem slyšel, že město Mostar bylo dnes v noci bombardováno.

Město Mostar se nachází nedaleko Medžugorje a žije tam biskup Žanić, který Medžugorje popírá. Říkal, že děti lžou.

Když jsem u něj byl v roce 1985 na Zelený čtvrtek a vyprávěl mu o svých zážitcích a o zjeveních Panny Marie, měl slzy v očích.

Řekl mi: „Znáte mou situaci.“

Řekl jsem: „Ano,“ a věděl jsem, že se bojí komunistů, přesněji řečeno, že se bojí satana. Biskup Žanić měl víru, ale chyběla mu odvaha se k ní hlásit.

Kde jsou ale ostatní biskupové, kterých bylo v Medžugorji tolik?

Zprávu o rozhovoru s biskupem Žanićem jsem již předal Klausovi Zieglerovi, aby ji mohl uvést ve své knize, kterou vydal pod jménem Peter Zimmermann.

Napsal o mně, ale zprávu o rozhovoru s biskupem nezveřejnil, čehož lituji.

Ježíš zemřel za mnohé, ale biskup Žanić nechtěl dát svůj život za Ježíše. Svobodná vůle člověka ho přivede do ráje, do očištnice nebo do pekla.

Říkám, že když Bůh volá svůj lid skrze Marii, chce všechny spasit a nevydat je ďáblu. Bohužel světscí kněží již hlas Páně neslyší. Jsou slepí a hluchí. Dnes se v církvi učí, že není třeba věřit v soukromá zjevení.

Možná uvěří, až bude příliš pozdě.

Hned po zprávách jsem se modlil dál. Kolem 8:45 jsem se sjednotil a duchovně komunikoval. Zeptal jsem se Spasitele, zda to byl on, kdo mě dnes v noci povolal k modlitbě.

Spasitel: „Ano, trvalo to dlouho.“

Já: „Pane, odpusť mi, že jsem hned nevstal a nemodlil se.“

Velmi toho lituji. Pane, nemohu ani knězi říct, že přichází mnoho katastrof.

Co mám dělat, než přijde nový kněz?“ Spasitel: „Modli se, má dcero, modli se hodně.“

Já: „To je ale smutné, že nevěří v soukromá zjevení.“ Spasitel: „Za to se budou muset zodpovídat.“

Spasitel: „Jdi v pokoji, má milá dcero.“ Já: „Děkuji ti, můj milý Spasiteli.“

10.00 hod. Svatá mše v červeném.

12:30 – Po obědě jsem se krátce modlila na balkóně. Spasitel ještě jednou zopakoval slova: „Slovo zvítězí, slovo žije.“

Na balkóně jsem neměla žádný papír. Když jsem se později podívala, všimla jsem si, že to byla stejná slova, která ke mně promluvil dnes v noci. Když jsem si to z dnešní noci znovu přečetla, uvědomila jsem si, že mi to bylo podobné jako učedníkům z Emauz. Spasitele jsem v duchu poznala až později. (Dnes se četlo evangelium o učednících z Emauz.)

21.04.92 – úterý

10:10 v ordinaci:

Po modlitbě, při sjednocení se Spasitelem, řekl: „Piš, má dcero, ruská válka se blíží.“

Já: „Jak to mám rozumět? Týká se to jen Ruska?“

Spasitel: „Dotkne se to všech.“

Já: „Bude to podobné jako u Srbů a Chorvatů?“ Spasitel: „Tuto válku nelze srovnávat s tou.“

Já: „Jak mám tedy postavit kapli, když se něco takového blíží?“ Spasitel: „Postav kapli co nejrychleji.“

Já: „Nemám kněze, kterému bych mohla o tobě všechno vyprávět.“ Spasitel: „Moje dcero, kněz brzy přijde.“

Já: „Zůstane v mé obci?“ Spasitel: „Ano, zůstane v tvé obci.“ Já: „Budeme mít dva kněze?“

Spasitel: „Ne, pan farář Vogt odejde na jiné místo. Spasitel: „Měj trpělivost, má dcero, všechno přijde v pravý čas.“ Já: „Mám ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Modli se hodně, má dcero. Miluji tě, má milá dcero.“ Já: „Takhle to nemůžu zapsat.“

Spasitel: „Tak to napiš.“

Já: „Můj nejdražší Spasiteli, tvá slova cítím ve svém srdci jako oheň. Není to jen to, co člověk slyší, ale dělá mi dobře, když něco takového říkáš, a má to okamžitý účinek. To mi potvrzuje to, co jsi mi již řekl: ‚SLOVO ŽIJE‘, a je to pravda.

Svémi slovy ti nemohu dostatečně poděkovat. Můj Pane a můj Bože, miluji tě nade vše.“

Spasitel: „Jdi v pokoji, má milá dcero.“ Večer růženec a mše svatá v červeném.

22.04.92 — středa

Modlila jsem se jako obvykle, ale neslyšela jsem žádný hlas, ani v kapli, ani večer po svatém přijímání. Při sjednocení se Spasitelem jsem však cítila jeho přítomnost. Spasitel mě neopustil, spočíval ve mně. Večer přišla Marion a psaly jsme si deník.

V práci jsem dnes měla pacienty, u nichž mi dělalo potíže přesvědčit je o víře, např. jsem se jednoho pána zeptala, zda neabsolvoval velikonoční zpověď. Odpověděl, že přece nemá žádné hříchy. Pak jsem se ho zeptala, jak dlouho už nebyl v kostele.

On: „Ano. To je pravda.“

Další pacient si stěžoval, že je už 10 let nemocný. Cítila jsem u něj démona a pokropila ho svěcenou vodou. Uhnul, udělal krok zpět a řekl: „Jděte pryč s těmi chemikáliemi.“ Odpor vůči svěcené vodě byl jasně cítit.

V poslední době přišlo na rentgen už několik Romů. Všichni patří ke stejné sektě, ti, co u mě byli na rentgenu. Když jsem poslouchal, co všechno vyprávěli, mohu jen říci, že upadli do naprostého bludu.

Všichni, asi 6–7 osob, se na mě vrhli a jejich hlasy byly čím dál hlasitější. Vzal jsem svěcenou vodu a pokropil je všechny. Potom jsem je všechny požehnal Benediktovým křížem. Najednou byli všichni pryč.

Večer růženec a mše svatá v červeném.

23.04.92 – čtvrtek

10:10 v ordinaci:

Po modlitbě jsem několikrát pocítila silné bodnutí v pravé ruce, v místě, kde má Ježíš rány. Bolest byla silná, jako by mě někdo bodl, ale nebylo nic vidět.

Zeptala jsem se proto Spasitele.

Spasitel: „Ano, je to nečistý duch. Kdyby mohli, už dávno by tě ukřižovali. Nelíbí se jim to, za co se modlíš.“

Já: „Ostatní se také modlí.“

Spasitel: „Bereš jim mnoho duší.“ Já: „Každý má anděla strážného.“

Spasitel: „Piš, má dcero. Máš více než jednoho anděla strážného.“

Já: „Když cítím bodání v ruce, nejsou tam andělé strážní?“

Spasitel: „Ale ano, ale já to dopouštím. Jak bys jinak uvěřila, že jsou kolem tebe nečistí duchové?“

Já: „Bylo by špatné, kdybych přestala se modlit.“ Spasitel: „Pokračuj tak jako dosud, má dcero.“

Já: „Co bys mi doporučil pro nejbližší dobu?“ Spasitel: „Půst.“

Já: „Ano. Pane, udělám to.“

Já: „Můj Pane, platí to jen pro mě, nebo to mohu říct i ve skupině modlitebníků?“ Spasitel: „To platí pro všechny.“

Spasitel: „Jdi v pokoji, má milá dcero.“

Večer jsem se modlila růženec v kostele v Rotu. Jelikož v Rotu nebyla mše svatá, jela jsem do Mingolsheimu do kaple sv. Rocha a tam jsem se zúčastnila mše svaté.

24. 4. 1992 – pátek – Spasitel ke mně promlouvá už rok.

10:10 v ordinaci:

Modlila jsem se.

Spasitel: „Napiš to, má dcero. Tento rok i ty další patří všechny mně.“ Já: „Ano, Pane, protože já jsem nic.“

Spasitel: „Ano, to jsi řekla správně. Má dcero, tvá práce se mi dosud líbila.“ Já: „Mám pocit, že jsem neudělala žádné pokroky.“

Spasitel: „Opravdu jsi neudělala žádný pokrok?“

Já: „Modlím se téměř každou hodinu, takže člověk ani neví, co všechno udělal. Tento rok s tebou utekl tak rychle, jako žádný rok předtím.“

„Jak to se mnou bude dál? Zůstaneš i nadále mým duchovním vůdcem?“ Spasitel: „Ano, má dcero, zůstanu i nadále tvým duchovním vůdcem.“

Já: „Jsem smutná, protože všichni vyvolení mají kněze, kterému mohou říct všechno, a já žádného nemám.“

Spasitel: „Tak to musí být, má dcero, ale už ne na dlouho.“ Zeptala jsem se Spasitele na válku, která se blíží.

Spasitel: „Piš, má dcero, válka z Ruska bude velká válka. Tuto válku nikdo nemůže zastavit.“

Já: „Pane, ale ty ho zastavit můžeš.“

Spasitel: „Moje dcero, hřích je příliš těžký.“

Já: „Můžeš mi něco říct, protože dnes je to přesně rok, co slyším tvůj hlas?“ Spasitel: „Piš, má dcero, modli se bez přestání.“

Já: „Ano, můj Pane, udělám to. Co mohu, s tebou.“ Spasitel: „Mám tě velmi rád, má dcero. Jdi v pokoji.“ Večer růženec a mše svatá v červeném.

25.04.92 — sobota

Ráno jsem navštívila mši svatou ve Waghäusel. Po svatém přijímání jsem poklekla před svatostánkem. Zeptala jsem se Spasitele, zda máme napsat dopis svatému Otci, nebo zda je ještě čas.

Spasitel: „Nastal ten správný čas.“

Já: „Jak to, Spasiteli, když ostatní říkají, že ke mně nemluvíš teologicky. Mluvíš tak, jak mluvím já, mým stylem.“

Spasitel: „Kdybych mluvil tak, jak by se to líbilo všem ostatním, nerozuměl bys mi.“

Potom jsem šel za Marion a napsali jsme dopis Otci Hl.

Od 16.30 do 18.30 jsem se modlil v kostele v Rotu na kolenou.

26. 4. 1992 – neděle

V 6:00 ráno jsem vstala a modlila se zejména za ty, kteří dnes chtějí nehodně přijmout svaté přijímání, a zejména za P. Vogta.

Po sjednocení se Spasitelem jsem se zeptala, zda bychom měli ještě něco změnit na dopise, který jsme napsaly papeži.

Spasitel: „Moje dcero, ten dopis je dobrý. Pošli ho.“

Já: „Můj Pane a Bože, včera mi bylo velmi těžko na srdci, když jsem slyšela, co mi řekla prvokomunikantka Jyng, že se nesmějí klanět před Spasitelem a před svatostánkem, když zpíváme nebo se modlíme před oltářem, protože jim to zakázal farář Vogt. Řekla mi to v přítomnosti svého nevlastního otce a mého manžela, když jsem se jí na to zeptala. Spasitel: „Piš, má dcero, tento kněz nežije v Boží milosti.“

Nejprve jsem nechtěla uvěřit tomu, co mi Spasitel řekl, ale pak to zopakoval potřetí.

Já: „A jak je to u něj s proměňováním?“

Spasitel: „Má moc nad proměňováním. To mu nemohu vzít.“

Já: „Pane, to je strašné. To už brzy nevydržím. Pane, tomu mi nikdo neuvěří.“

Spasitel: „Panuje velká slepota.“

Já: „Můj Pane, víš, jak se modlím za pana faráře Vogta. Co mám jen dělat?“ Spasitel: „Tohoto kněze přenech mně.“

Ach, jak těžké to pro mě bylo. Sotva jsem to dokázal napsat, zasáhlo mě to jako rána. Já: „Ano, můj Pane a Bože, teď chápu, proč mám jít za Svatým otcem.“

„Pane, jsou kněží v nebezpečí?“

Spasitel: „Ano, má dcero. Téměř všichni jsou v nebezpečí. Neplní mou vůli.“ Já: „Nechtěl ji plnit, nebo ji nemohou plnit?“

Spasitel: „Napiš, má dcero, jsou lhostejní, když stojí přede mnou. Musí se obrátit.“

Já: „Vždyť mají víru, ne?“

Spasitel: „Málo se modlí za tuto víru.“

Já: „Myslela jsem, že víra je Boží dar?“ Spasitel: „Ano, ale mohu ji dát, komu chci.“

Spasitel: „Moje milá dcero, jdi v pokoji.“

Já: „Můj Pane a Bože, děkuji ti za tvé učení, tvou dobrotu, trpělivost se mnou a tvou mírnost. Miluji tě také za kněze. Smiluj se nad nimi. Budu se za ně modlit.“

Vlastně se za ně už několik let modlím ve své modlitební skupině.

10:00 hod. Svatá mše v červeném.

Sotva jsem to vydržela a musela jsem si před sebou pokropit svěcenou vodou. Cítila jsem, jako by se na mě snášelo peklo. Bez přestání jsem se modlila za věřící a kněze a obětovala svaté přijímání za P. Vogta.

Obřad se mi nelíbil. Nebylo hezké, že P. Vogt nechal kázat slečnu Vennebuschovou. To, že P. Vogt udělil prvopříjemcům první svaté přijímání ve Stetenu a do ruky, za to se opravdu bude muset jednou zodpovídat.

Na oběd mě pozvala Jyng, dívka z „Bílé neděle“, do střelnice.

Krátce po obědě mě odvezla domů jeptiška z Karlsruhe a modlily jsme se spolu.

Potom přišla Marion a psaly jsme si deník.

Poté mě opět navštívil můj bratr Vladimír a můj synovec Ratko.

Navštívila mě také Hedwig z Rotu. Poté jsem si zapsala poznámky z deníku do čistého sešitu.

27.04.92 – pondělí

Cestou do práce jsem v autě uvízla v zácpě. Tak jsem se mohla modlit víc než obvykle. Pracoviště: Hned jsem zapálila svíčku za zemřelé duše a pokropila je svčcenou vodou. Než přišli pacienti, modlily jsme se s kolegyní Veronikou společně radostný růženec a modlitby k Duchu Svatému. Poté jsem udělala rentgen několika pacientům a pak jsem šla do zubní kliniky, kde mi zaplombovali zub. V zubním křesle jsem ležela asi dvě hodiny. Zubař se mě zeptal, jestli chci injekci. Odmítla jsem a obětovala bolest za obrácení hříšníků a spásu duší. Pak jsem se během celého vyšetření nepřetržitě modlila za Svatého otce, za nepřátele Svatého otce, za biskupy a kněze, pak za lékaře a sestry a další duše. Ošetření trvalo asi dvě hodiny. Zubař se velmi potil. Na závěr jsem mu řekl, že se nevyzpovídal. On však to pocení přičítal lampě, která byla tak teplá a jasná.

Znovu jsem rentgenovala několik pacientů.

12:00 v kapli v klinice:

Nejprve jsem se modlil Anděl Páně a poté velmi vroucně. Řekl jsem Spasiteli, že se ho na nic neptám, protože jsem nic, a pokud mi chce něco říct, ať to udělá.

Když jsem byl hluboce sjednocen, komunikoval jsem duchovně.

Spasitel mi řekl: „Piš, má dcero, musíš si promluvit s farářem Vogtem.“ Já: „Než pošlu dopis papeži, nebo až poté, co dopis odešlu?“ Spasitel: „Až poté, co odešleš dopis papeži.“

Já: „Ano, Pane, co chceš, abych s ním probrala?“

Spasitel: „Napiš, má dcero: ‚Chce změnit svůj názor, nebo ne?‘“ Já: „Ó, můj Pane, tomu teď vůbec nerozumím.“

Já: „Velký Bože, mocný Bože, nesmrtelný Bože, jak mu to mám říct a kdy?“ Spasitel: „Jdi za ním ještě dnes.“

Já: „Pane, ale já nevím, jaký je jeho názor.“ Spasitel: „On to ví.“

Já: „Čeho tím dosáhnu, když za ním půjdu?“ Spasitel: „Jeho spásy.“

Já: „Můj Pane a Bože, to je ale zatím to nejtěžší, co musím udělat.“ Spasitel: „Udělej to, má dcero, je to důležité.“

Já: „Pane, už nemůžu psát, dostanu infarkt, když za ním půjdu.“

Spasitel: „Bojíš se?“

Já: „Strach nemám, ale po tom všem teď také věřím, že se nezmění. Ale když mu znovu dáš velkou milost, pak se to všechno může zase napravit.“

Spasitel: „Ano, má dcero, tak to je.“ Já:

„Mám ještě něco napsat?“

Spasitel: „Napiš, má dcero, že ho stále velmi miluji.“ Já: „Můj

Pane, mám mu přečíst i včerejší den?“ Spasitel: „Ten dnešní.“

Já: „Ano, Pane a Bože, udělám to. Pane, staň se tvá vůle.“

Pak jsem se Spasitele ještě zeptala, zda půjde se mnou za knězem, nebo zda tam budu sama.

Spasitel: „Budu vždy s tebou, kamkoli půjdeš.“

Poděkoval jsem Spasiteli a odešel z kaple na své pracoviště, abych pracoval. V kapli jsem byl asi 40 minut. V průměru v kapli zůstávám jen asi 15 minut.

Po práci jsem dopis pro otce Vogta odeslal doporučeně na poštu.

Bylo asi 16:15. Cestou domů jsem se modlila růženec za P. Vogta. Kolem 16:45 jsem se krátce pomodlila v kostele a v 16:50 jsem byla u P. Vogta. P. Vogt mě vyslechl.

Byl přátelský a řekl: „Uvidíme, jak to bude dál.“

Dal jsem mu k přečtení kopii dopisu, který jsem poslal svatému otci.

Když četl ten dopis, zeptal jsem se v duchu Spasitele, co mám teď říct, a uslyšel jsem: „Teď mlč.“

Byl to krátký rozhovor, tak krátký jako nikdy předtím. Požádala jsem o požehnání od P. Vogta. Požehnal mi a já odešla.

Večer nebyla mše svatá v Rotu. V

20:00 modlitební skupina:

Uctívali jsme Spasitele. Jako vždy jsem klečela přímo před Spasitelem.

Modlili jsme se tři litanie, Magnificat, litanii k Nejsvětější Trojici, litanii k Srdci Panny Marie a litanii ke všem svatým. Cítil jsem silné teplo a radost, které vycházely od Spasitele. Modlili jsme se 2 a půl hodiny.

Mnozí se opět vyzpovídali, nakonec jsem to udělal i já. Všichni odešli šťastní. Spasitel nám udělil mnoho milostí.

28.04.92 – úterý

9:45–10:45 v ordinaci:

Dnes jsem se nemodlila tolik jako obvykle. Děkala jsem si starosti o pana faráře Vogta, jak to asi bude dál.

Spasitel: „Piš, má dcero. Pán farář o tom jistě přemýšlí.“ Já: „Budu teď mluvit s dalšími osobami z církevních úřadů?“ Spasitel: „Budeš mluvit s několika lidmi.“

Já: „Ozve se mi pan farář Vogt z Freiburgu?“

Spasitel: „Ano, arcibiskup Oskar už je ode mě informován o tvém hlasu.“ Já: „Ano, neměl dosud zájem se mnou mluvit?“

Spasitel: „Ještě to přijde. On s tebou ještě promluví.“

Spasitel: „I když tě ostatní budou vysmívat, zapírat a hanit, musíš to všechno přijmout. Se mnou vydržíš až do konce.“

Zeptal jsem se ještě na pomocníci při přijímání, Františku.

Spasitel: „Ona s tebou ještě promluví.“

Já: „Mám jí něco říct o rozdávání svatého přijímání?“ Spasitel: „Řekni jí, co jsem ti řekl.“

Včera večer po modlitební skupině, poté, co jsem vyprávěla něco z rozhovorů se Spasitelem, mi dvě ženy řekly, že by se Spasitele neptaly, zda je s nimi, kdyby musely jít za knězem, protože je samozřejmé, že Spasitel je s nimi.

Spasitel: „Dávej pozor. Na takové poznámky neodpovídej, co by udělaly, vím nejlépe já.“

Já: „Řekni mi to, Spasiteli, jestli mi chceš něco sdělit.“

Spasitel: „Piš, má dcero, dokážeš si teď představit, co ti říkám?“ Já: „Ne, Pane. Jsem zvědavá.“

Spasitel: „Dostaneš dopis od Svatého otce. Smíš za ním přijít.“

Nejprve jsem tomu nechtěla věřit, pak jsem si myslela, že jsem něco špatně napsala, a požádala jsem Spasitele, aby mi to zopakoval.

Řekla jsem: „Prosím, zopakuj mi to ještě jednou, drahý Ježíši, můj duchovní vůdče.“ Pak jsem to slyšela podruhé.

Spasitel: „Dostaneš dopis a smíš jít za Svatým otcem.“

Já: „Můj Pane a Bože, kdy se tam mám vydat, to nechávám na tobě, neboť ty víš, jak to vypadá s mou prací tady. A pokud tam teď musím jet, tak tam poletím letadlem.“

Já: „Můj Pane a Bože, už se teď těším, že budu smět mluvit s Otcem nebeským. Velký Bože, ty víš všechno, vidíš všechno, děláš všechno, jak chceš, a všechno je správné, jak to děláš. Má velká láska. Člověk se od tebe nesmí oddělit.“

Věřím, že to by mohlo být to největší zlo, kdyby si někdo myslel, že se bez tebe obejde a může žít.

Z celého srdce ti děkuji za tvou lásku a mírnost, můj Pane a můj Bože.“ Spasitel: „Jdi v pokoji, má milá dcero.“

Moje duše byla plná lásky a pokoje a já jsem byla tak šťastná. S Pánem jsem mluvila přes 30 minut. V 12:00 hodin v kapli v klinice. Potom jsem se šla trochu projít ven a natrhala jsem Panně Marii malou kytici.

Od 15.00 do 15.45 jsem psala deník. Nejprve jsem v něm listovala a četla, co mi Spasitel vyprávěl v předchozích dnech.

Zúčastnila jsem se mše svaté v Rotu a obětovala svaté přijímání za svatého otce a za Marion.

Po mši přišla Marion a psaly jsme si deník.

29. 4. 1992 – středa

Dnes ráno jsem se opět více modlil.

V 10.00 hodin v ordinaci jsem se sjednotila se Spasitelem. Spasitel: „Piš, má dcero, musíš jít za panem děkanem Enzem.“ Já: „Můj Pane a můj Bože, můj Ježíši, můj duchovní vůdče. Proč?“ Spasitel: „Musíš mu říct to nejdůležitější, co jsem ti vnukl.“ Já: „Co je to u tebe to nejdůležitější?“

Spasitel: „Řekni mu to o válce, protože církve se musí naléhavě zlepšit.“ Já: „A jaké by to zlepšení bylo?“

Spasitel: „Piš, nejdražší dcero. Přijímání do rukou musí být naléhavě zrušeno. A svaté přijímání smí být předáváno pouze posvěcenými rukama kněze

Já: „Mám mu říct, že jsem napsala dopis Svatému Otcovi?“ Spasitel: „Můžeš mu to ukázat.“

Ještě jsem se zeptala, jak si Spasitel přeje, aby věřící přijímali svaté přijímání, ve stoje nebo na kolenou.

Spasitel: „Moje dcero, zapamatuj si to navždy. Já jsem Pán a Bůh, přede mnou musí každý projevit nejhlubší úctu.“

Já: „Pane, ale nejhlubší úcta je, když se před tebou skláníme a klečíme a přijímáme tě s čistým srdcem.“

Spasitel: „Ano, má dcero, ty to víš.“

Já: „Pane, mám jít hned za panem děkanem, nebo mám o tom informovat pana faráře Vogta, aby mi domluvil schůzku, protože on je můj místní kněz?“ Spasitel: „Jdi za panem farářem Vogtem a řekni mu, ať si domluví schůzku s dekanem Enzem.“

Já: „A co když kněz H., farář Vogt, řekne, že to mám udělat sám?“ Spasitel: „Pak to udělej na jeho odpovědnost.“

Já: „Kdy to mám udělat?“

Spasitel: „Moje dcero, udělej to co nejdříve.“ Já: „Pane, dnes jsi trochu přísný.“

Spasitel: „Moje dcero, kalich už dlouho přetéká.“

Já: „Drahý Spasiteli, tomu moc nerozumím. Odpusť mi, co to znamená: „Pohár přetéká?“

Spasitel: „Moje dcero, hřích je tak těžký, že už ho nedokážu unést.“

Já: „Můj Pane a Bože, smiluj se nad námi, zachraň nás, vždyť jsme přece tvoje děti. Ježíši, Synu Boha živého, mám ještě něco napsat?“

Spasitel: „Moje milá dcero, to stačí. Jdi v pokoji.“

Já: „Můj Pane a Bože, udělám to. Pane, staň se tvá vůle. Z celého srdce ti děkuji za tvá slova.“

Byla jsem s Vykupitelem spojena asi 30 minut.

12:00 v kapli: Modlila jsem se vroucně, pak jsem se sjednotila se Spasitelem. Já: „Můj Pane a Bože, napsala jsem pár slov, co bys napsal ty na mém místě?“

Spasitel: „Pamatuj si, má dcero, je to poselství pro kněze.“

Zeptala jsem se, zda mám jet za otcem Gebhardem Heyderem ještě tento týden.

Spasitel: „Příští víkend.“

Zeptala jsem se dále, zda mám jít za P. Vogtem, nebo zda mu mám zavolat, protože pak bych mohla jít po práci rovnou za k panu děkanovi.

Spasitel: „Zavolej mu.“ (P. Vogt) Já:

„Napsala jsem to správně?“

Spasitel: „Piš, má dcero, napsala jsi to správně.“

Já: „Pane, když se mě ptají, jak tě slyším, nedokážu to vůbec správně vysvětlit.“ Spasitel:

„Řekni jim, že mě slyšíš v hloubi svého srdce a tam jsem s tebou.“

Já: „Ale já pracuji v ušní klinice a mám hodně co do činění se zvukovodem, a neslyším tě svými ušima.“

Spasitel: „To je nadpřirozené.“

Já: „Ale oni říkají, že nadpřirozené může pocházet i od ďábla.“ Spasitel: „Ať se modlí za rozlišování duchů. Pak poznají, zda to nadpřirozené pochází od dobrého, nebo zlého ducha.“

Kolem 13:15 jsem zavolał panu faráři Vogtovi. Řekl jsem mu, že mi Spasitel řekl, abych šel za panem děkanem Enzem, a že by mi měl domluvit schůzku s panem děkanem. Byl překvapený a zeptal se ještě jednou.

Zopakoval jsem to podruhé.

Pan farář Vogt řekl, že si mám schůzku domluvit sám. Poděkoval jsem mu. Pan farář Vogt byl poněkud nepříjemný.

14:00 v kapli na pracovišti:

Hořce jsem plakala, pak jsem se krátce modlila a spojila se se Spasitelem.

Spasitel: „Jdi za ním (ctihodným děkanem Enzem) osobně po práci, po práci. Nezavolej mu předem.“

Já: „Bude doma, až za ním přijdu?“ Spasitel: „Ano.“

Já: „Ani nevím, kde bydlí. A co když mě nebude chtít poslouchat?“ Spasitel: „Bude tě poslouchat.“

Já: „Můj Pane a Bože, vkládám veškerou svou důvěru do tvých rukou.

Pane, staň se tvá vůle. Děkuji ti, udělám, co jsi mi řekl.“ V kapli v klinice jsem byl asi 15 minut.

Dostal jsem milost, moje duše byla okamžitě uzdravena a já byl šťastný a mohl jsem zase pracovat.

Cestou do Wieslochu za panem děkanem Enzem jsem se modlil růženec a další modlitby za pana faráře Erze. Krátce po 17.00 hodině jsem už byl ve Wieslochu v kostele sv. Vavřince. Krátce jsem se tam modlila a řekla Spasiteli: „Teď jsem tady a ani nevím, kde bydlí ctihodný děkan Enz.“

Prosil jsem Spasitele, aby mi dal sílu a pokoj a aby mi vnukl vše, co musím říci, až přijdu k P. děkanovi Enzovi. A věřím, že Spasitel je se mnou. Vyšel jsem z kostela a zeptal se jedné starší paní, kde bydlí P. děkan Enz. Řekla mi to a jako blesk jsem stál před farou.

Otevřela mi hezká žena a já jí řekl, že musím mluvit s panem děkanem, protože mě sem poslal Spasitel.

Okamžitě mi řekla, že pan děkan tam není.

Zeptal jsem se, zda si je tím jistá, protože mě sem poslal Spasitel.

Odpověděla, že je na děkanátu na Adenau Platz a zabývá se dětmi, které mají přijímání.

Zeptal jsem se, kdy se vrátí. Řekla mi, ať to zkusím znovu kolem 19.00, a já jí řekl, že ho budu hledat.

Nejprve jsem šel do budovy děkanátu na Adenau Platz. Tam mi jeden muž řekl, že pan děkan Enz už je dávno pryč. Potom jsem se vrátil do kostela a řekl Spasiteli: „Drahý Spasiteli, řekl jsi mi, že když přijdu za panem děkanem, bude doma.“

Spasitel: „Je doma.“

Já: „Tak ta paní lhala.“ Spasitel: „Jdi do domu.“

Potom jsem opustil kostel a šel ke dveřím fary. Nechtěl jsem vejít dovnitř a začal jsem se modlit, protože jsem vnitřně cítil, že pan

dekan Enz v domě. Držel jsem v ruce růženec a několikrát jsem se modlil AVE MARIA v latině, modlitbu k archandělu Michaelovi a několikrát Sanktus v latině. Pak přišel mladý pán a vešel dovnitř. Viděl, že se modlím růženec. Potom přišla starší žena, matka farní hospodyňky. Poté přišel ještě jeden řemeslník, kterého jsem již viděl v děkanátu a v kostele. Čtvrtý muž, který přišel, se postavil přímo přede mě a křičel a řval hlasitě: „Nemůže mi nikdo pomoci?“ Jeho hlas zněl zoufale. Okamžitě jsem ucítil ďábla ve svém nitru a neodpověděl jsem mu. Ale dál jsem se zbožně a polohlasem modlil jedno Zdrávas Maria za druhým.

On však mou modlitbu slyšel. Rozzuřil se a několikrát zazvonil u dveří, začal být neklidný a vyhrožoval mi, abych přestal modlit.

Posmíval se růženci, zvedl na mě ruku a řekl, že mě uhodí. Nehnula jsem se ze svého místa a modlila se dál.

Pak znovu zazvonil u dveří a z interkomu se ozval hlas hospodyně, že tu nikdo není. Muž pak odešel rozzlobený a rozzuřený. Modlila jsem se dál a o chvíli později jsem vzývala Pannu Marii a anděly a prosila je o pomoc. Prosila jsem: „Panno Maria, rozprostři svůj plášť nad tímto domem.“ Najednou se dveře otevřely a žena mi řekla, že můžu vejít, že mezitím přišel pan farář. Vypadala nejistě a já cítil, že není upřímná.

Řekl jsem jí: „Kde jsem já, tam je hned za mnou i ďábel.“

Růženec jsem ještě držel v ruce, když jsem přišel k děkanovi a řekl mu, že jsem se modlil před dveřmi, protože mi Spasitel řekl, že kněz je v domě, a proto jsem nechtěl zvonit. Podíval se na mě překvapeně.

Řekl jsem mu, co mi Spasitel řekl, že to pan děkan musí vědět.

Mluvili jsme spolu asi 25 minut a já mu přečetla poslední tři stránky z deníku a dala mu také k přečtení dopis, který jsem poslala svatému otci.

Řekl mi, že si promluví s panem farářem Vogtem.

Požádala jsem ho o požehnání a poklekla před ním na zem. Dal mi velmi krásné požehnání a já odešla.

Na parkovišti, kde stálo moje auto, jsem potkala hospodyni z fary a řekla jí, že by měla jít ke zpovědi.

Odpověděla, že to byla lži z nouze. Ještě jsem jí řekla, že to Bůh viděl. Pak se zasmála a šla dál.

V 18:25 jsem už byla v kostele v Rotu. Obětovala jsem svaté přijímání za pana děkana Enze a za pana faráře Vogta.

Po svatém přijímání, když jsem se sjednotil se Spasitelem, zeptal jsem se ho, zda bylo vše v pořádku s panem děkanem.

Spasitel: „Všechno to bylo správné.“

Spasitel: „Děkuji ti...“ Po chvíli Spasitel pokračoval: Spasitel: „Miluji tě, má milá dcero, jdi v pokoji.“

Po mši jsem si povídala s jednou jeptiškou (Steinhauserovou). Zachránila jsem ji před bludným učením a mluvila s ní asi 20 minut. Doma jsem si uvařila něco k jídlu a už tu zase byla návštěva. Zase jsem mluvila o Bohu, protože ten návštěvník nevěděl, jestli je pokřtěný.

V mém muži zuřil ďábel. Projevil se v něm hněv a nenávisť, dokonce si vyvrtnul svou nemocnou nohu. Potom přišla ještě Lucia.

Slíbila mi, že se za mě bude modlit, a řekla mi, že se už těší na pondělí, na modlitební skupinu. Ráda sem chodí modlit se.

V 22:45 jsem šla spát.

Už jsem strávil mnoho nocí s tak málo spánkem, to ví jen Bůh. A přesto mi Spasitel dává sílu pokračovat v práci.

Věřím, že tento den byl pro mě velkou lekcí. Spasitel mi totiž potvrdil, že slyším jeho hlas, a zároveň mi ukázal, jak je na mě Satan rozzlobený. Bez Spasitele bych ho určitě nepřemohl.

Děkuji ti, můj Pane a můj Bože, za tuto velkou milost, kterou jsi mi dnes dal.

Pro mě platí: „Kdo hledá, ten najde.“ A pro pana děkana platí: „Bděte, neboť nevíte, v kterou hodinu přijde.“

30.04.92 — čtvrtek

Dnes ráno jsem se hodně modlil. S kolegyní jsem se pak ještě modlil růženec. V

10.00 hodin jsem byla v ordinaci a pracovala. Při práci se mi dobře modlilo. Později jsem obracela své pacienty, kteří přišli na rentgen, ty ztracené ovce, které si nemyslí, že mají hřích, a nechodí ke zpovědi.

Jeden pacient byl z Maďarska, druhý z Itálie, třetí přišel z Rumunska a pak přišel ještě jeden Němec z Maueru. Byl to dobrý úlovek. Tak jsem dostala poselství od Spasitele až ve 12.30 v kapli v klinice.

Já: „Když jsem se včera modlil před dveřmi děkanova domu a ten muž s nečistým duchem stál přede mnou, byl jsi se mnou.“

Spasitel: „Ano, byl jsem s tebou.“

Já: „Proto na mě nemohl zaútočit.“

Já: „Jaký nečistý duch to v tom muži byl? Ptám se tě, protože jsi můj duchovní vůdce, a pokud to musím vědět, řekni mi to, pokud to tak chceš.“

Spasitel: „Napiš, má dcero, byl to Lucifer.“ Já:

„Luciferův démon, nebo sám Lucifer?“

Spasitel: „Sám Lucifer.“

Já: „Byl tam sám, nebo tam byli i jiní?“ Spasitel: „Byly tam celé zástupy.“

Já: „Můj Pane a Bože, jaký byl jeho záměr? Bylo to proto, že jsem se modlil před dveřmi děkana? Přišel zrovna teď, když jsem měl s panem děkanem projednat důležité věci. Můj Pane, řekni mi, jestli je to pro kněze důležité.“

(Satan byl rozzlobený, protože jsem s panem děkanem hovořila o zrušení přijímání na ruku a o zavedení přijímání do úst, neboť přijímání na ruku je dílem satana.)

Spasitel: „Piš, má dcero, kněží musí plnit mou vůli.“ Já: „Ale jaký je Luciferův cíl?“

Spasitel: „Chce je mít všechny.“

Já: „Můj Pane, napsala jsem to správně?“ Spasitel: „Ano, tak je to správně.“

Spasitel: „Piš, má dcero, kněží nyní upadají do zmatku.“ Já: „Proč?“

Spasitel: „Protože se nacházejí v bahně. Má dcero, zůstaň mi věrná a vytrvej.“

Já: „Spasiteli, něco se na mě valí. Můžeš mi to říct, vždyť jsem s tebou a uvěřím tomu.“

Spasitel: „Budeš prosetá.“

Já: „Drahý Bože, co znamená ‚být proséván‘?“

Spasitel: „Budeš vyslýchán mnoha lidmi. Dobře naslouchej mému hlasu.“ Já: „Můj Pane a Bože, to ale není snadné.“

Spasitel: „Už jsem ti řekl, že nakonec se mnou zvítězíš.“ Já: „Děkuji, můj Pane a Bože, stane se, jak jsi řekl.“

Byl jsem v kostele v červeném. Svaté přijímání jsem obětoval za Marion. Modlil jsem se zvláště za ni.

Přišel architekt Wolfgang a prohlédl si, kde chceme postavit modlitebnu. Byla tam také Roswita.

Večer přišla Marion, její matka a Erich. Když jsem s Marion psala deník, můj manžel, Irma a Erich se modlili růženec.

Děkuji Bohu za tuto milost.

01.05.92 – pátek

Doma, kolem 7:00:

Po 45 minutách modlitby jsem se sjednotil se Spasitelem.

Já: „Můj Pane a Bože, můj milosrdný Otče a Spasiteli, co mi chceš říct, abych to zapsal? Pane, staň se tvá vůle. Můj Pane, jsem nic. Ani se neodvažuji tě dnes o něco požádat. Možná proto, můj Pane, že jsem tak zklamaný z kněží. Bolí mě srdce kvůli nim. Ano, Pane, pláču kvůli kněžím. Chce se je zachránit z bahna, a oni neposlouchají.“

Spasitel: „Piš, má dcero. V nejbližší době musíš mluvit za mě. Budeš pozvána k arcibiskupovi.“

Já: „K komu? K arcibiskupovi

Saierovi?“ Spasitel: „Ano, má dcero.“

Já: „O čem s ním mám mluvit?“ Spasitel: „O tom, co jsem ti vložil do srdce.“

Já: „Kdy s ním budu mluvit, předtím, než půjdu k Jeho Svatosti, nebo poté, co s Jeho Svatostí promluví?“

Spasitel: „Než jsi mluvil s Vznešeným Otcem.“

Já: „Můj silný, nesmrtelný a svatý Bože, musím se na to připravit?“

Spasitel: „Modli se a post se.“

Já: „Ano, můj Pane, udělám to. A ty budeš se mnou.“ Spasitel: „Ano, budu s tebou.“

Já: „Musím ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Ano. Napiš ještě něco, má dcero. Vše, co jsem ti dosud vnukl, dodržuj pevně a věrně.“

Po chvíli Spasitel řekl:

„Jdi v pokoji.“

Asi 30 minut jsem byla v hlubokém spojení se Spasitelem. Poté jsem se ještě modlila, ale nezapsala jsem si všechno. Musím se zkrátit, jinak Marion nestihne psát.

Večer jsem byla v kostele na růženci. Byla to slavnostní zahájení mariánských modliteb v květnu.

Mohlo by to být hezčí, kdyby se modlilo více lidí.

Odpoledne byla u mě Marion a psaly jsme deník.

Hilde a Hedwig přišly po mši na návštěvu a já je posílila ve víře. Modlila jsem se za slečnu Wennebuschovou, aby už nerozdávala svaté přijímání.

Spasitel mi řekl: „Je třeba se za tuto věc modlit.“

02.05.92 — sobota

V 7:15 jsem byl veden do Waghäuselu na mši svatou, do první lavice před svatostánkem.

Ostatní věřící, kteří se mše svaté účastnili, seděli v zadní, menší části kostela, za oltářem.

Odtud není vidět svatostánek ani Pannu Marii z Waghäuselu, Matku s laskavým srdcem.

Nedokážu ani popsat, jak jsem na tomto místě před svatostánkem okamžitě obdržela milost.

Svatou mši sloužili tři kněží. Přijala jsem svaté přijímání duchovně a cítila jsem, že ke mně přišel Spasitel.

Poté jsem šla za Marion a psaly jsme si deník.

Ve 12:00 jsme se modlili Anděla Páně. Během modlitby jsem zaslechla, že má tchyně má být ještě tento měsíc odvezena. Nebylo mi to úplně jasné, tak jsem to řekla Marion. Když jsem přišla domů, posekala jsem poslední kousek trávníku na zahradě a pak jsem zasela zeleninu.

V 16:25 jsem šla do kostela v Rotu, kde jsem zůstala asi do 20:00.

Nejprve jsem se s několika ženami modlila růženec. Poté jsem se modlila sama až do cca 17:25. Pak jsem se sjednotila se Spasitelem.

Já: „Spasiteli, bylo správné, že jsem dnes ráno ve Waghäuselu spolusloužila mši svatou před svatostánkem?“

Spasitel: „Pokračuj tak dál, má dcero.“

Já: „Otec Berthold mi chtěl udělit svaté přijímání. Jelikož jsem však klečela na druhé straně kostela, tedy ne mezi ostatními věřícími, ale před svatostánkem, byla jsem s Pánem duchovně tak hluboce sjednocena, že jsem cítila, že je se mnou.“

A tak jsem nepřijala svaté přijímání, ačkoli otec Berthold dal znamení, že bych mohla. Spasiteli, bylo to správné?“

Spasitel: „Když ti chce dát svaté přijímání, jdi k němu.“

Já: „Ale když jsem se s tebou duchovně sjednotila, byl jsi přece se mnou.“ Spasitel:

„Ano, byl jsem s tebou.“

Nechtěla jsem se už na nic ptát. Pak nastalo ticho.

Pak jsem uslyšela: „Piš, má dcero.“ Pak bylo zase ticho.

Přemýšlela jsem, co asi teď přijde.

Pak jsem slyšel dál: „Ještě tento měsíc si vezmu tvou tchýni k sobě. Modli se za ni.“

Já: „Ano, Pane, budu se za ni modlit.“

Já: „Můj Pane, už se tě nemám na co ptát. Jsi laskavý a milosrdný. Miluji tě nade vše.“

Zase nastalo ticho.

Najednou mi z pravého oka ukápla velká slza. Přemýšlel jsem, co to znamená a co teď přijde.

Tehdy jsem uslyšela:

„Piš, má dcero: ,V Srbsku bude také válka.““ Já: „To je ale smutné, můj Pane.“

Zeptala jsem se: „Bude moje vlast zničena?“

Přitom jsem myslel na dvě velká města, Bělehrad a Pančevo. Spasitel: „Tak to bude.“

Já: „Můj Pane a Bože, co mám dělat?“ Spasitel:

„Modli se hodně.“

Já: „Pane, už nevím, jak se mám za všechno modlit. Je toho na mě tolik.“ Já: „Kdy to bude, můj Pane a Bože?“

Spasitel: „Piš, má dcero, v nejbližší době.“ Spasitel: „Má dcero, zůstaň silná.“

Já: „Ano, Pane, budu silná, protože ty to tak chceš.“ Já:

„Děkuji ti, můj Pane a Bože.“

Poté, co jsem dvě a půl hodiny klečela a modlila se v kostele, zůstala jsem ještě na mši svaté. Svě svaté přijímání jsem zasvětila své tchýni.

Když jsem přišla domů, můj manžel byl našťvaný, protože jsem byla pryč tak dlouho.

Nemohla jsem mu říct, co jsem se dozvěděla o jeho matce. Mičela jsem, protože mi nevěří a většinou se mnou bojuje.

03.05.92 — neděle

7:30 doma:

Začala jsem se modlit, poté jsem se sjednotila se Spasitelem.

Řekla jsem Spasiteli: „Co mám dělat? “ Když o tom, co přijde, povím doma, uvěří mi. “

Spasitel: „Piš, má dcero, oni ti neuvěří.“

Spasitel: „Lidé, kteří nejsou smířeni s Bohem, se musí naléhavě obrátit; teprve pak mohou být spaseni.“

Já: „Můj Pane a Bože, pokud budou Belhrad a Pančevo zničeny, bude to patřit k trestnému soudu?“

Spasitel: „Ano, má dcero, tak to je.“

Já: „Pane, v tomto městě bylo potrateno nejvíce dětí.“ Spasitel: „Uhodla jsi.“

Já: „Pane, mohu pro tyto lidi něco udělat?“ Spasitel: „Zde pomáhá pouze půst a modlitba.“

Po chvíli jsem slyšela Spasitele říkat:

„Moje dcero, miluji tě. Zůstaň mi věrná. Jdi v pokoji.“

Já: „Můj milující Otče, milost, milosrdenství a odpuštění pro všechny lidi, kteří se s Tebou ještě nesmířili. Můj Pane a Bože, zachraň je, aby nezahynuli. Děkuji Ti, můj milý Ježíši, můj duchovní vůdče, za Tvá živá slova a za mnoho milostí, které jsi mi dal.“

V 10.00 hodin jsem se zúčastnila mše svaté v Rotu.

Během mše svaté jsem trpěl. Děti a kněz neprojevovali žádnou úctu k Bohu. Odpoledne jsem byl na pouti na Letzenbergu.

Vrátila jsem se domů opět zklamaná. Kázal kanovník, ale ne to, co by lidé dnes měli slyšet. Pořád jen mluvil kolem horké kaše.

Když jsem po modlitbě scházel z Letzenbergu, od kaple Bolestné Panny Marie, dolů do vinice, potkal jsem před farou, aniž bych na to myslel, kanovníka. Řekl jsem mu, že příště budu kázat o Medžugorji. Podíval se na mě překvapeně. Řekl jsem, že brzy přijdu za arcibiskupem Oskarem. Podal mi ruku a já odešel. To jsem mu asi musel říct. Doma jsem se modlil růženec. Potom přišla Marion a psali jsme deník. Zatímco jsme psaly, můj manžel, Irma a Hedwig Heger se společně modlili růženec. Zlý mě i dnes opět trápil silnými bodavými bolestmi v pravém zápěstí. Pokaždé, když na to kropím svěcenou vodou a obětuji bolest za spásu duší, bolest zmizí.

04.05.92 – pondělí

Mezi 10:00 a 11:00 jsem se vroucně modlil na zubním křesle v klinice.

12:00 v kapli v klinice:

Po modlitbě jsem se vroucně modlila fatimskou modlitbu a ještě další modlitby.

Zeptala jsem se Spasitele, protože jsem včera v kostele tak trpěla, když děti tančily kolem oltáře.

Spasitel: „Napiš, má dcero, to se kolem oltáře nepatří. Je to oltář obětní. Tím kněz odvede děti od úcty.“

Já: „Včera odpoledne se mi také nelíbilo kázání na Letzenbergu.“ Spasitel: „Kázání neodpovídá dnešní době.“

Já: „To, co jsem slyšel, mi stačí.“ Pak nastal hluboký klid.

Pak jsem slyšela Spasitele říkat:

„Piš, má dcero, –“ ticho – „budeš muset odejít,“ – ticho – „nevíš, co teď přijde, že?“

Já: „Můj Pane a Bože,“ – ticho – „Velký Bože, svatý Bože, kam mám jít, ale než mi to řekneš, zbav mě strachu a bázně před lidmi a dej mi milost, abych učinila a splnila to, co je tvá vůle.“

Spasitel: „Musíš jít za spolkovým kancléřem Kohlem. On musí vyzvat lid k modlitbě.“ Já: „Co mu mám říct, když se mě zeptá proč?“

Spasitel: „Řekni mu, že přijde válka.“

Já: „Mám mu také říct, že Bělehrad a Pančevo budou zničeny?“ Spasitel: „Ano, napiš to, musíš mu to říct.“

Já: „Můj Pane, to je ale vážná věc.“ Spasitel: „Udělej to, má dcero.“

Já: „Ano, Pane, udělám to. Pane, staň se tvá vůle.“ Já: „Kdy mám jít?“

Spasitel: „Jdi, jakmile budeš moci.“

Já: „Můj Pane, když za ním přijdu, vyslechne mě?“ Spasitel: „Ano, vyslechne tě.“

Já: „Udělám to, prosím, dej mi milost a vše, co potřebuji, abych to mohla udělat.“

Pak jsem uslyšela Spasitele: „Miluji tě a děkuji ti, má dcero. Jdi v pokoji.“

Holger se vedle mě modlil v kapli a sledoval, jak si něco zapisuji.

Řekla jsem mu, co mi Spasitel svěřil, a on mi dal nápad, jak se dostat k spolkovému kancléři.

V Ludwigshafenu je mariánský klášter, kam chodí i jeho synové. Hned jsem si vzpomněla i na otce Stefana, ale ten je teď někde poblíž Kolína, vím jen, že Fridolin má jeho telefonní číslo.

Poté jsem se zeptala Spasitele, zda je tato cesta správná.

Spasitel: „Ano, má dcero, tak to také jde.“

Já: „Musím ještě něco zapsat, nebo je to tak, jak chceš?“ Spasitel: „Moje dcero, je to tak.“

Moje přestávka skončila. Nevyšla jsem na čerstvý vzduch a hned jsem pokračovala v práci.

V 18:15 jsem od Fridolina, který byl v Landershofenu, dostala telefonní číslo otce Stefana v Kolíně nad Rýnem: 0221—214535 – St. Columba.

Třikrát jsem se mu snažila na tomto čísle dovolat. Nikdo však telefon nezvedl.

V 18:40 ke mně přišlo šest lidí z Pirmasensu a okolí. Společně jsme šli do Mingolsheimu do kaple sv. Rocha a tam jsme se zúčastnili mše svaté, protože v Rotu žádná nebyla. Řekl jsem jim, že musíme všichni obětovat mši svatou za spolkového kancléře Kohla a jeho rodinu. Bylo nás sedm, kteří jsme tak učinili.

Domů jsem přišel asi o 15 minut později do modlitební skupiny. Ještě nikdy nepřišlo tolik lidí na modlitbu jako dnes. Přišel i otec Söllner, který v té době působil v kapli sv. Rocha.

Hodně jsme se modlili. Na konci věřící odcházeli šťastní. Otec se nejprve zdráhal udělit požehnání.

Pak mi položil několik otázek a teprve poté nám všem udělil nádherné požehnání.

Jeden věřící, Toni, který chodí na modlitební skupinu téměř vždy, se nad tím rozčiloval a byl trochu uražený, protože když jsme otce požádali, aby nám udělil požehnání, nejprve nám ho odepřel.

Řekl, že nám Panna Maria požehnání již udělila. Řekl jsem: „Ano, tomu věřím a je to pravda.“

A přesto nás kněz nechtěl požehnat, i když jsem ho o to požádal ještě jednou.

Toni na to řekl: „Tak to není pravý kněz.“

Kněz se zeptal, kdo mluvil shora, jestli to byl nějaký svatý, protože Toni seděl na schodech nahoře, protože už nebylo místo. Toni odpověděl: „Ano, svatý Antonín.“

05.05.92 – úterý

10:00 v ordinaci:

Po modlitbě jsem se spojil se Spasitelem. Zeptal jsem se na otce, který včera večer navštívil modlitební skupinu.

Spasitel: „Bylo to pokušení.“

Já: „Co myslíš tím pokušením? Vždyť ty říkáš, že přijímání do ruky musí být zrušeno, a ten kněz říká, že musí poslouchat biskupy.“

Spasitel: „Musíš pevně setrvat v tom, co jsem ti vložil do srdce.“ Já:

„Můj Pane, je to tak nejasné.“

Spasitel: „Moje slova, která jsem ti vložil do srdce, jsou živá slova.“ Já: „Co to znamená?“

Spasitel: „Ta slova zůstávají a nikdo je nesmí vyškrtnout.“ Já:

„Biskupové je určitě vyškrtnou.“

Spasitel: „Ale ne biskupové, kteří žijí v Boží milosti.“ Já: „Udělal Toni správně?“

Spasitel: „Já jsem to dopustil.“

Já: „Jak to mám rozumět, můj duchovní?“

Spasitel: „Kněz musí na přání vždy udělit požehnání.“

Řekla jsem, že se mi nepodařilo dovolat otci Stefanovi. Spasitel:

„Napiš, má dcero, jdi do kláštera.“

Já: „Kde to je, v Ludwigshafenu nebo v Oggersheimu?“

Spasitel: „V Oggersheimu.“

Spasitel: „Tam potkáš otce, který tě co nejrychleji spojí s kancléřem panem Kohlem.“

Já: „Nemám jít přes syny kancléře?“ Spasitel: „Poslouchej dobře otce.“

Já: „Bude ten otec vědět, že přijdu?“ Spasitel: „Ano, bude to vědět.“

Já: „Kdy tam mám jít?“ Spasitel: „Jdi ještě dnes.“

Já: „Mám otci říct, proč musím za kancléřem Kohlem, nebo mám mlčet?“

Spasitel: „Řekni mu, proč s ním musíš mluvit.“

Já: „Můj Pane a Bože. Udělám, jak jsi řekl. Pane, staň se tvá vůle. Ale prosím tě, můj milosrdný Bože, veď mě, abych nezabloudil. A prosím, dej mi milost, abych splnil tvou vůli.“

Pak jsem k tomu ještě dodal: „Jak to bude dál, to svěřuji do Božích rukou. O to se nestarám.“

Spasitel: „Ne. Moje dcero, s tím si nemusíš dělat starosti.“

Zeptala jsem se na svého manžela, protože jsem včera opět cítila, že je u něj nečistý duch.

Zeptala jsem se, zda jsem se mylila, nebo si to možná jen namlouvala.

Spasitel: „Nečistí duchové jsou kolem tebe častěji, než si myslíš.“ Já: „Jsem neustále vystavena pokušením.“

Spasitel: „Ano, musíš být vždy bdělá.“

Já: „Můj Pane, bez tebe jsem ztracená.“

Spasitel: „To je pravda. Ale se mnou se nikdy neztratíš.“

Já: „Musím ještě něco zapsat, když jsem se toho tolik ptala?“

Spasitel: „Děkuji ti, má dcero, že ses mě ptala. Jdi v pokoji, má milá dcero.“

12:15 v kapli:

Než jsem vešla do kaple, byla jsem v pokušení. Myslela jsem si, že jsem si něco špatně zapsala, že klášter je v Ludwigshafenu. Byla jsem trochu zmatená, protože Spasitel mi řekl, že je v Oggersheimu.

Když jsem vešla do kaple, přišel se modlit ve stejnou chvíli i Holger.

Řekl jsem mu, že se musím ještě jednou zeptat Spasitele na to, co mi nebylo jasné. Pak jsem se ho zeptal, jestli náhodou neví, kde přesně ten klášter leží.

On řekl: „V Oggersheimu.“

Pak jsem řekl, že už se Spasitele nemusím ptát. Takže toto zmatení pocházelo pouze od nečistého ducha, který mi vždy chce našeptávat opak toho, co mi říká Spasitel.

Krátce jsem se modlil a spojil se se Spasitelem.

Zeptala jsem se Spasitele, protože často pociťuji bodání na hřbetu pravé ruky, jako by mě bodl ostrý nůž.

Spasitel: „Piš, má dcero, nečistý duch se snaží, pokud mu to dovolíš, vtisknout ti rány. Ale to není má vůle.“

Já: „Proč to dělá?“

Spasitel: „Aby ses rychleji poddala tomu, co ti vkládám do srdce.“ Já: „Ale to je nepříjemná bolest, co mám dělat?“ Spasitel: „Dosud jsi jednala správně, má dcero. Modli se hodně.“

Já: „Pane, když se budu hodně modlit, bude na mě útočit ještě víc.“ Spasitel: „On ale bude slábnout.“

Já: „Děkuji ti, můj Bože, teď musím jít do práce.“ Spasitel: „Miluji tě, má dcero, jdi v pokoji.“

16:00: Hned po práci jsem jela do Ludwigshafenu. Cestou v autě jsem se už modlila růženec za kněze, se kterým se měla setkat. Cestu jsem vůbec neznala, ale byla jsem vedena do kostela v Oggersheimu. Uvnitř kostela byl jen jeden muž, který se modlil před svatostánkem. Když jsem se krátce pomodlila, zeptala jsem se Spasitele, co mám teď dělat.

Spasitel: „Jdi, ukážu ti to.“

Vyšel jsem z kostela a ten muž, který ještě před chvílí klečel před svatostánkem, už byl za mnou. Zeptal jsem se ho, jestli je tady klášter.

Muž řekl „tady“ a ukázal na budovu přede mnou. Pak jsem se zeptal, zda je to ženský nebo mužský klášter. Muž jen řekl: „Mužský.“

Vešel jsem do kláštera a v předsíni jsem uviděl obraz sv. Františka. Tam jsem se okamžitě modlil k sv. Františkovi Otče náš, Zdravas Maria a Sláva Otci a prosil ho, aby mi poslal toho správného kněze.

Přišel jeden kněz a já jsem ho oslovil. Šli jsme do zasedací místnosti.

Nejprve jsme oba mlčeli a já se na chvíli ponořil do modlitby a zkoumal, zda je to ten správný kněz. Uslyšel jsem hlas Spasitele: „Promluv s ním.“

Mohla jsem s ním mluvit otevřeně, protože byl také pokorný a cítila jsem mír, který z něj vyzařoval. Zůstala jsem tam na mši svaté. Po svatém přijímání jsem uslyšela Spasitele: „Udělala jsi správně, má dcero.“

Obětovala jsem svaté přijímání za tohoto kněze, za spolkového kancléře pana Kohla a za svou tchýni.

Cestou domů jsem v autě opět modlila růženec za úmysly toho kněze.

Kromě prosby o pomoc, s níž jsem se na tohoto kněze obrátil, aby mi domluvil schůzku s spolkovým kancléřem, jsem hovořil také o válce, která přichází z Ruska, a o přijímání z ruky, které má být zrušeno.

06.05.92 — středa

Od 8.30 do 11.30 hodin jsem ležela celou dobu na zubním křesle v klinice.

Nechal jsem si plombovat zuby. V duchu jsem se nepřetržitě modlil a modlil jsem se srdcem.

Nenechal jsem si dát injekci a obětoval jsem bolest za mnoho záměrů, zejména za H. Dr.

Eberta, který pracoval v této ORL klinice a v těchto dnech měl smrtelnou autonehodu.

Ti dva zubní lékaři, kteří mě ošetřovali, se také pomalu obraceli. Jednoho z nich jsem už jednou napomínal, aby šel ke zpovědi.

Po návštěvě zubaře jsem se vrátil na své pracoviště a dvě hodiny jsem pacientům dělal rentgeny.

Ve 13:30 jsem šla do kaple: Nechtěla jsem se Spasitele už na nic ptát, ale toužila jsem se s Ním sjednotit.

Modlila jsem se vroucně a uslyšela Spasitele: „Piš, má dcero.“ Já: „Ano, můj Pane a Bože, můj milý Ježíši, můj duchovní vůdče, budu psát. Ale prosím, dej mi milost a ochranu, abych mohla dělat to, co ode mě chceš.“

Spasitel: „Musíš jít“ – ticho – „moje dcero“ – ticho –

Já: „Velký Bože, Svatý Bože, kam?“ (V nitru jsem byla tak napjatá, co asi teď přijde.)

Spasitel: „Za spolkovým kancléřem, panem Kohlem, co nejrychleji.“

Já: „Pane a Bože, už jsem otci Joachimovi řekl, že musím mluvit s H. Kohlem.“

Spasitel: „On ti zavolá.“

Já: „Takže musím počkat, až mi zavolá?“ Spasitel:

„Ano, počkej.“

Já: „Musím ještě něco říct?“ Spasitel: „To, co

jsem ti řekl.“ Já: „Že přijde válka.“

Spasitel: „Ano, že válka brzy přijde.“

Já: „A ty jsi řekl, že vyzývá lid k modlitbě.“ Spasitel: „Ano, to musí udělat.“

Spasitel: „Piš, má dcero, jste ve velmi velkém nebezpečí. Nebezpečí přichází ze strany Ruska.“

Já: „Kdo jsou ti ‚vy‘?“

Spasitel: „Lidé v Evropě.“

Já: „Slyšela jsem od tebe, že touto válkou je v nebezpečí pouze Německo.“ Spasitel: „V nebezpečí jsou všichni.“

Já: „Ó, můj Pane, to nemohu napsat, je to pro mě příliš složité. Můj Pane a můj Bože, dostanu od otce Joachima schůzku, abych mohla mluvit s kancléřem H. Kohlem?“

Spasitel: „Piš, má dcero, dostaneš schůzku od otce, abys mohla jít za spolkovým kancléřem H. Kohlem.“

Já: „Ano, můj Pane, rozumím. Pane, staň se tvá vůle.“

Já: „Můj Pane a Bože, tak moc Tě miluji a jsem připravena udělat vše, co mi řekneš.“

Spasitel: „Moje dcero, to ti pro dnešek stačí. Jdi v pokoji.“

Odpoledne kolem 15.00 hodiny jsem poprvé četla poselství z Medžugorje od Královny míru ze dne 25. dubna 1992. Byla jsem ohromena. Tak mě to zapůsobilo, že teď musím zapsat jeho poslední část:

„Medžugorje je pro vás všechny znamením a výzvou, abyste se modlili a prožívali dny milosti, které vám Bůh dává. Proto, milé děti, přijměte tuto výzvu k modlitbě vážně.“

Večer jsem šel do Mingolsheimu do kaple sv. Rocha. Tam jsem se vyzpovídal. Svaté přijímání jsem obětoval za několik záměrů.

07.05.92 – čtvrtek

Mše svatá u otce v Mingolsheimu se mi nelíbila. Některé věci jsou v rozporu s pravou vírou. Proto jsem se zeptala Spasitele:

Spasitel: „Moje dcero, zapiš si to, buď opatrná na takové kněze.“ Já: „Můj milý

Otče, co znamená slovo ‚takoví kněží‘?“ Spasitel: „Ti, kteří zkreslují učení

Svatého otce.“

Spasitel: „Piš, má dcero, kněz musí být poslušný Nejsvětějšímu Otci.“ Já: „Budu mít ještě jednu rozhovor s otcem Söllnerem v klinice sv. Rocha?“ Spasitel: „Ano, ještě s ním budeš mít rozhovor.“

Spasitel: „Moje dcero, zůstaň mi věrná. Drž se toho, co jsem ti vnukl.“

Nemohu zapsat vše, o co se modlím a prosím Spasitele. Ale vím, že se také hodně modlím, aby mi Spasitel dal takovou víru, jako například: Když Petr kráčel po vodě a Spasitel stál na vodě naproti němu.

Řekla jsem Spasiteli, že nechci klesnout do vody, když mě přepadnou pochybnosti. Chci mít takovou víru, abych mohla po vodě dojít až k tobě.

Spasitel: „Piš, má dcero, daruji ti živou víru.“ Já: „Mám si to zapsat?“

Spasitel: „Ano.“

Spasitel pokračoval: „Tato víra je můj dar pro tebe.“

Já: „Můj Pane, to je ale ten nejkrásnější dar, jaký si mohu přát.

Za to se nedá dostatečně poděkovat. Ale Pane, určitě ode mě budeš hodně vyžadovat, když mi něco takového dáš?“

Spasitel: „Ano, má dcero, ještě to od tebe budu vyžadovat.“

Já: „Můj Pane a Bože, jsem také připraven udělat vše, co ode mě požaduješ. Pane, staň se tvá vůle.“

Řekl jsem Spasiteli, že teď musím jít do práce. Spasitel: „Přijď za mnou později, zeptej se mě.“

12:15–13:00 v kapli v klinice:

Modlila jsem se a pak jsem se spojila se Spasitelem. Já:

„Co je to živá víra?“

Spasitel: „Piš, má dcero. Máš mě a já jsem tvá víra.“ Já: „To je ale krásné.

Děkuji ti z celého srdce.“

Já: „Můj Králi všech králů, můj milující Otče, co ode mě žádáš?

„Vím, že nežádáš nic nemožného, a ráda to zapíšu, pokud si to přeješ.“

Spasitel: „Piš, má dcero. Žádám od tebe tvůj život.“ Já: „Můj Pane a můj Bože, můj Ježíši, dávám ti ho.“

Já: „Proč žádáš můj život, vždyť jsem ti ho už dala?“ Spasitel: „Dala jsi mi ho, ale já jsem ho od tebe ještě nepožadoval.“

Já: „Můj Pane a Bože, už se tě na nic nebudu ptát, je to těžké pochopit, řekni mi, až o tom budu muset něco vědět.“

Spasitel: „Já jsem tvůj život. Piš, má dcero.“ Já: „Můj

Pane a Bože, co mám psát?“ Spasitel: „Já určuji tvůj život.“

Já: „Ano, Pane. Ať se stane, jak si přeješ. Jsem tvé nic a můžeš mě mít pouze skrze svatou Matku Boží Marii.“

Spasitel: „Ano, má dcero, to se mi líbí.“ Spasitel: „Má milá dcero, jdi v pokoji.“

Večer jsem byla v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu na mši svaté. Svaté přijímání jsem obětovala za ubohé duše.

08.05.92 – pátek

10:00 v ordinaci:

Po modlitbě jsem se sjednotila se Spasitelem a zeptala se:

„Včera jsi řekl: ‚Já určuji tvůj život‘, můžeš mi o tom říct ještě něco, pokud chceš?“

Spasitel: „Všechno, co děláš, je mé dílo.“

13:00 v kapli v klinice:

Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, Pane, zapíšu to. Pane, staň se tvá vůle.“ Spasitel: „Musíš jít za otcem, do Oggersheimu.“

Já: „Možná k jinému otcí?“ Spasitel: „Do Oggersheimu, k otcí.“

Já: „Chtěla jsem nejdřív do Řezna, za otcem Gebhardem.“ Spasitel: „Nejdřív jdi za otcem do Oggersheimu.“

Já: „Řekl jsi, že mi zavolá.“ Spasitel: „Ano, zavolá.“

Já: „Teď už zbývá jen otázka, kdy?“ Spasitel: „Tento víkend.“

Já: „Můj Pane a Bože, půjdu. Pane, staň se tvá vůle.“ Já: „Musím ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Dcero moje, zeptej se mě později.“

Když jsem se pak podívala na hodiny, které visely v hale před kaplí, všimla jsem si, že jsem svou polední přestávku už o půl hodiny překročila. Čas ubíhá velmi rychle, když je člověk sjednocen se Spasitelem.

15:30:

Já: „Můj Pane a Bože, uvěří mi otcové, když za nimi přijdu?“ Spasitel: „Ne, má dcero, oni mají pochybnosti.“

Já: „Proč k nim mám jít, když mají pochybnosti? Tomu nerozumím.“ Spasitel: „Moje dcero, oni nemají tak otevřené srdce jako ty, kterým mě slyší. Moje dcero, dobře naslouchej mému hlasu.“

Já: „Můj Pane a Bože, to, co řeknu otcům, vkládám do tvých rukou.“

Spasitel: „Ano, má dcero, tak to je.“

Já: „Čeho dosáhnu, když promluví s otcí?“

Spasitel: „Že co nejdříve promluvíš s kancléřem Helmutem Kohlem.“ Já: „Drahý

Spasiteli, mám ještě něco napsat, nebo to stačí?“

Spasitel: „Piš, má dcero, řekneš otcům, že to s válkou myslím vážně. Má dcero, zůstaň mi věrná. Jdi v pokoji.“

09.05.92 — sobota

7:15 hod. mše svatá ve Waghäuselu.

Poté jsem byla do 13.00 u Marion a psaly jsme deník. Od 16.15 do 17.30 jsem se modlila v kostele v Rotu.

Večer na mě ďábel zuřil, a to prostřednictvím mého manžela. Musela jsem se zase hodně modlit. Pak nastal klid.

10. 5. 1992 — neděle

Před mší svatou jsem se modlil.

V 10:00 byla mše svatá v červeném, které jsem se zúčastnila.

Kolem 14.30 hod. jsem měla utrpení. Chtěla jsem se modlit asi 30 minut, ale nemohla jsem. Ležela jsem na gauči. Pak jsem prosila Spasitele o pomoc. Potom jsem uslyšela: „Jdi, dcero moje, udělej, co ti říkám. Modli se bolestný růženec.“

Najednou jsem dostala sílu a hned jsem se modlila dva růžence a litanii. Kolem 16:50 jsem se sjednotila se Spasitelem.

Já: „Řekl jsi, že zavolají.“ Spasitel: „Řekl jsem to.“

Já: „Kdo jsi, JÁ?“

Spasitel: „Tvůj Ježíš, má dcero. Satan má moc nad klášterem. Počkej, až ti řeknu, jak to bude dál. Ozvou se ti otec Joachim. Modli se za ně dál, má dcero.“

Večerní mariánská pobožnost.

11.05.92 – pondělí

V poledne v kapli ve 12:00:

Chtěla jsem vědět, zda jsem neslyšela něco nesprávného ohledně války v Srbsku. Spasitel: „Piš, má dcero, válka v Srbsku přijde a Bělehrad i okolí budou zničeny.“

Pak jsem chtěla vědět, zda se do toho vložil Zlý, kvůli mé tchýni. Chtěla jsem to ještě jednou ověřit, a proto jsem se zeptala Spasitele. Spasitel: „Moje dcero, tvá tchýně odejde tento měsíc domů.“

Spasitel: „Otec Joachim ti zavolá, buď připravena.“

Spasitel: „Piš, má dcero. Musím přivést trest na zemi.“ Zeptala jsem se: „Kdo jsi, ‚JÁ‘?“

Spasitel: „Piš, má dcero, já jsem Trojjediný Bůh, Bůh Otec, Bůh Syn, Bůh Duch Svatý.“

Já: „Můj Pane a Bože, čeho tím dosáhneš?“ (Tím trestáním) Spasitel: „Duše, které mi jsou věrné.“

Já: „Mám ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Moje dcero, to stačí. Jdi v pokoji.“

Na modlitební skupinu přišlo velmi mnoho lidí. Otec Berthold z Waghäuselu všem jednotlivě udělil primiciální požehnání. Naše modlitba trvala spolu s požehnáním něco přes tři hodiny. Děkuji Bohu za toto nečekané požehnání.

12.05.92 – úterý

Ordinace:

Zeptala jsem se Spasitele ještě jednou na trest.

Spasitel: „Trest je nezbytný, aby lidé poznali, ke kterému Otci patří, neboť se musí rozhodnout pro jednoho Otce.“

Měl jsem hodně práce a do kaple jsem přišel až v 15:00.

Zeptala jsem se Spasitele, zda mám jít za otcem Söllnerem do Mingolsheimu, protože náhle onemocněl.

Spasitel: „Jdi, má dcero, jdi za ním.“ Já: „Co mám říct?“

Spasitel: „Moje dcero, napiš to. Ať udělá to, co požaduji i od pana děkana Enze.

Řekni mu, že mi tím udělá velkou radost.“ Já: „Ano, můj Pane a Bože, vyřídím mu to.“

Spasitel: „Miluji tě, má dcero, jdi v pokoji.“

Můj manžel měl dnes narozeniny.

Zúčastnila jsem se mše svaté v Rotu v kostele.

Můj syn byl dnes operován ve Stuttgartu. Bylo to naléhavé. Bylo nás tam sedm a modlili jsme se za něj.

13.05.92 – středa

12:00 v kapli:

Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane, zapíšu to.“ Spasitel: „Tvému synovi se bude dařit.“ Po chvíli:

Spasitel: „Piš, má dcero, Slovensko je v nebezpečí. Nebezpečí je velmi blízko. Válka z Ruska přijde přes Slovensko.“

Spasitel: „Piš, má dcero.“ Já: „Ano, můj Pane a Bože.“ Spasitel: „Jdi.“

– Nastalo ticho a klid. Já: „K komu mám jít?“ Spasitel: „K otci Joachimovi.“

Já: „On mi nezavolal. Proč mi nezavolal, ty to víš, můj Pane a Bože, můj milý Ježíši a duchovní vůdče?“

Já: „Ale jestli jsi Bůh, tak mi řekni ‚Viva Jesu und Maria‘.“ Spasitel: „Napiš ‚Viva Jesu und Maria‘.“

Já: „Proč nezavolal otec Joachim?“ Spasitel: „Protože mu chybí živá víra.“

Spasitel: „Moje dcero, ty ale nevíš, jaká budeš zítra.“ Já: „Dobře, kdy mám jít za otcem?“

Spasitel: „Jdi ještě dnes.“

Já: „Bude tam otec Joachim, až přijdu?“ Spasitel: „Ano, má dcero, bude tam.“

Já: „Můj Pane a Bože, bude se mnou ještě mluvit?“ Spasitel: „Ano, bude s tebou mluvit.“

Já: „Co mu mám říct?“

Heiland: „Řekni mu, že to s tou válkou myslím vážně a že tě musí neprodleně spojit s kancléřem panem Kohlem, abys s ním mohl mluvit.“

Já: „Proč naléhavě?“

Spasitel: „Hřích převáží svou vahou.“ Já: „A co když řekne, že to nemůže udělat?“

Spasitel: „Pak jsi, má dcero, splnila svůj úkol.“

Já: „Můj Pane a můj Bože, můj duchovní vůdče, ale ty už předem víš, jestli to udělá.“

Já: „A ty jsi řekl, že válku už nelze zastavit. A válka přichází. Proč k ní tedy musím jít?“

Spasitel: „Piš, má dcero. Duše, které mi patří, musí být zachráněny.“ Já: „Drahý Spasiteli, můžeš mi dát znamení, které je od tebe a které ukazuje, že jsi mě poslal?“

Spasitel: „Ano, má dcero, dám ti ho.“ Já: „A co by to bylo?“

Spasitel: „Piš, má dcero, otec Joachim ti dá něco, co tě překvapí.“

Já: „V dobrém nebo ve zlém?“ Spasitel: „V dobrém.“

Já: „Můj Pane a Bože, půjdu za otcem Joachimem. Pane, staň se tvá vůle.“

Byl jsem s Verenou v Oggersheimu. Bylo to podobné jako při mé návštěvě u děkana Enze ve Wieslochu. Když jsem čekal před klášterem, stál přede mnou muž s nečistým duchem. Nejrady by mě roztrhal.

Teprve při třetí modlitbě růžence se dveře otevřely.

Řekl jsem, že chci mluvit s otcem Joachimem. Nejprve přišel jiný kněz, kterému jsem také řekl, co si Spasitel přeje.

Přišel otec Joachim a promluvili jsme spolu. Na závěr otec Joachim řekl, že se s pomocí policie pokusí zařídit, abych se dostal k panu Kohlovi.

Klášter jsem opustila v 18:40.

V 19:25 jsem už byl v Mingolsheimu v kapli sv. Rocha. Tam jsem se zúčastnil mše svaté, protože v Oggersheimu už žádna nebyla.

Ve 21:30 večer přišel ke mně Erich a vyprávěl mi, že otec Söllner, ten misionář, který v té době byl nemocný, když byl u mě v modlitební skupině, se dvakrát zeptal, kam to vlastně přišel. V modlitební skupině během modlitby usnul. Tento večer jsme se modlili také litanii k Panně Marii.

14. 5. 1992 – čtvrtek

Zeptala jsem se na muže, který včera stál u kláštera. Spasitel: „Ano, dcero moje, byl to nečistý duch.“

Spasitel: „Dcero moje, zapiš si to. Otcové udělají to, co jsem o tobě doporučil otci Joachimovi.“

Já: „Budu tedy mluvit s kancléřem, panem Kohlem?“

Spasitel: „Piš, má dcero. V příštích dnech nastanou některé katastrofy.“

Já: „Řekni mi o tom něco.“ Spasitel:

„Modli se, má dcero.“

Já: „Budu se modlit. Děkuji, můj Pane a Bože.“

Svatou mši jsem navštívila v Mingolsheimu v kapli sv. Rocha

15.05.22 – pátek

10:30 v ordinaci:

Spasitel: „Piš, má dcero. Válka je na dosah. Jdi za knězem, za panem farářem Vogtem. Jdi za ním ještě jednou. Jdi ještě dnes. Kněží mají s věřícími odříkat růženec.“

Kolem 11:20 jsem se zeptala ještě jednou.

Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, poslouchám.“

Spasitel: „Jdi za knězem, za panem farářem Vogtem. Má se modlit růženec před mší svatou.“

Já: „Drahý Bože, to jsem mu už řekla.“

Spasitel: „Vím, má dcero. Musíš za ním jít ještě jednou.“ Já: „A když se zeptá, proč.“

Spasitel: „Řekni mu, že válka je na dosah.“ Já: „Můj Pane a Bože, on mi nevěří.“ Spasitel: „A přesto za ním musíš jít.“

Já: „Mám mu ještě něco říct, kromě toho o růženci?“ Spasitel: „Napiš to, dcero moje, ušetří si tím utrpení.“

Já: „To je ale těžké říct. Nemohu říct něco jiného? Ale pokud to chceš, tak mu to řeknu.“

Spasitel: „Chci, abys mu to řekla.“ Já: „Ano, můj Pane, a co by to mělo být?“

Spasitel: „Neuposlechnutí mě je největším zlem, které může kněze potkat.“

12:30 v kapli:

Řekl jsem Spasiteli: „Drahý Bože, to je ale ještě tvrdší. A je pro mě těžké jít za knězem, protože vím, že mi nevěří.“

Spasitel: „Piš, má dcero, a jak těžké je pro mě zadržet hřích, protože vás všechny miluji.“

Spasitel: „Učiň tak, má dcero, jdi.“

Já: „Ano, můj Pane, udělám to, protože je to tvá vůle, ale je to pro mě velmi těžké.“ Spasitel: „Děkuji ti, má dcero, miluji tě. Jdi v pokoji.“

14:30: Nevěděla jsem, jak má modlit růženec.

Spasitel: „Piš, má dcero. Kněz má modlit růženec s věřícími a vést je v modlitbě.“

Já: „Půjdeš se mnou?“

Spasitel: „Ano, půjdu s tebou.“

Trochu jsem se vylekal a zeptal se, jak to, že bude kráčet vedle mě. Vylekal jsem se, protože jsem si říkal, jak chce kráčet vedle mě, když ho nevidím.“

Spasitel: „Půjdu s tebou a budu s tebou.“ Já: „Tomu nerozumím.“

Já: „Můj Pane, je mi nepochopitelné, že mám jít za knězem, protože jsi řekl, že není v Boží milosti.“

Spasitel: „Moje dcero, zapiš si to. U každého kněze se snažím o jeho spásu.“ Já: „Drahý Bože, už se tě na nic neptám. Půjdu za ním.“

V kostele v Rotu po přijetí svatě přijímání:

Spasitel: „Jdi, má dcero, jdi za ním.“

Kolem 19:45 jsem byl u pana faráře Vogta. Řekl jsem mu, co mi řekl Spasitel. Pan farář Vogt se mě zeptal, jestli to musím zapsat.

Já: „Musíte sloužit mši svatou?“

Pan farář Vogt: „To je moje povolání.“

Já: „U mě je to Boží vůle.“

Pan farář Vogt se zeptal, zda Spasitel řekl, že to mám zapsat.

Řekl jsem mu: „Ano, všechno je to v deníku, ale oni nechtějí, abych jim to četl.“ Pan farář Vogt řekl:

„Může mi to také něco pošeptat.“

Pak se mě zeptal, jestli jsem byl u pana děkana.

Odpověděl jsem: „Ano, zase lhal.“

Pan farář Vogt se zasmál.

Pak jsem mu vyprávěl, co se stalo, když jsem byl u pana děkana Enze. Pan farář

Vogt si to vyslechl.

Měl jsem pocit, jako bych u pana faráře Vogta byl zase zbytečně. Myslím si, že se za tím smíchem skrývá něco vážného. Udělal jsem, co jsem mohl, všechno ostatní vkládám do Božích rukou.

Když jsem vyšel z pokoje a stál na chodbě fary, viděl jsem, že ta čarodějnice stále visí ze stropu jako dekorace.

Vzpomněl jsem si, že když jsem byl před dvěma lety na léčebném pobytu v Kohlgrubu, v ordinaci jedné lékařky visela také čarodějnice. Vysvětlil jsem lékařce, že to není dobré, a ona tu čarodějnici pak odstranila. Dokonce mě pozvala k sobě domů a já jsem jí vyprávěl o svém obrácení.

Ptal jsem se sám sebe, zda by pan farář Vogt tu čarodějnici také sundal, kdybych mu to řekl.

16.05.92 — sobota

V noci od 1:30 do 2:30 jsem se modlil.

7:15 hod. Svatá mše v kostele ve Waghäuselu.

16.00 hod.: Navštívil jsem svého syna ve Stuttgartu.

V 18:30 jsem byl v Rotu na mši svatě v kostele.

Kolem 18:40 jsem se spolu s rodinou zasvětil Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Mariinu za úmysly Panny Marie.

17. 5. 1992 – neděle

Modlila jsem se od 7:15 do 8:50 a sjednotila se se Spasitelem. Spasitel:

„Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože. Velký Bože a Svatý Bože, budu psát. Pláču nad kněžími a tolika mrtvými a zraněnými ve válce.“

Ještě nikdy jsem nebyla tak zklamaná kněžími jako teď.

Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane, co mám zapsat?“ Po chvíli:

Já: „Pořád nevím, co mám napsat.“ Spasitel: „Dám ti znamení.“

Já: „Kdy a kde?“ Spasitel: „V

kostele.“

Já: „Slyšel jsem správně?“ Spasitel:

„Ano, v kostele.“

Já: „Obrátí se tím věřící v kostele?“ Spasitel: „Ano, obrátí se.“

Já: „Ale v kostele jsou přece už obráceni.“

Spasitel: „Ne, všichni se musí obrátit.“ Spasitel:

„Piš, má dcero.“

Já: „Ano, nejdražší Ježíši.“

Spasitel: „Kněží jsou v současné době zaslepeni. Má dcero, je třeba se za kněží hodně modlit.“

Já: „Ale Pane, víš přece, že se za ně už hodně modlím.“

Spasitel: „Moje dcero, napiš to. Je to důležité. Válka už je tady.“ Já: „Můj Pane, tomu teď nerozumím. Myslíš válku v Bosně?“ Spasitel: „Válku ve všech srdcích.“

Já: „To je pro mě všechno nepochopitelné. Nemůžeš mi to říct jasněji?“ Spasitel: „Pros o mír.“

Já: „Prosím, řekni mi to ještě jednodušeji ohledně té války.“

Spasitel: „Napiš to, má dcero. Tam, kde není láska, je jen nenávist. Mé dítě, válka začíná nejprve v srdci. O čem je srdce naplněno, o tom mluví ústa. Modlete se, aby vaše srdce byla čistá.“

Spasitel: „Piš, má dcero, kněží upadli do velkého mučednictví.“ Já: „Napsala jsem to správně?“

Spasitel: „Ano.“

Zopakoval to ještě jednou.

Já: „Můj Pane, vůbec se neodvážuji to napsat.“ Spasitel: „Ale napsala jsi to.“

Já: „Co je hlavním důvodem jejich mučednictví?“

Spasitel: „Jejich neposlušnost.“

Já: „Drahý Bože, už nemohu psát, je to pro mě příliš těžké.“

Spasitel: „Piš, má dcero. Lidé se ocitli ve velkém nebezpečí. Moje trpělivost překročila míru. Už se nemohu dívat na tento velký bahno.“

Já: „Drahý Bože, prosím, zachraň nás.“

Spasitel: „Moje dcero, věř tomu, nepochybuj. Zůstaň mi věrná. Jdi v pokoji.“ Já: „Můj Pane a Bože, děkuji ti. Zůstanu ti věrná.“

PS: Když jsem tento den přepisovala do deníku (všechno nejprve zapisuji do rukopisu), trápila mě po dobu 30 minut hluboká spavost. V duchu jsem neustále modlila se ke Spasiteli, pak to zase přešlo. Zlý nechce, abych to zapsala.

V 10.00 hodin jsem navštívil mši svatou v Rotu.

Kolem 15.00 přišla Marion, poté Adriane. Společně jsme se modlili růženec. Později přišli Fridolin a Claude z Lucemburska.

Vyprávěl jsem Claudovi o svém obrácení.

Poté jsme šli do kostela na mariánskou pobožnost. Claude byl s Fridolinem v kněžském semináři, ale nyní seminář opustil, protože byl zklamán kněžími.

Po návratu z kostela jsem mu znovu vyprávěl o svých zážitcích. Cítil jsem u Clauda nečistého ducha, ale také jsem si všiml, že ho moje vyprávění posílilo.

Claude mi vyprávěl, že dříve se hodně modlil a že mu kněží řekli, že se modlí příliš. Na to přestal, ale od té doby pociťoval duchovní vyprahlost a nyní odešel z kněžského semináře. On a Fridolin u nás přespali a v pondělí dopoledne odešli. Claude se zeptal mého manžela, zda se může vrátit.

Odcházel šťastný a zde obdržel mnoho milosti.

18.05.92 – pondělí

Dnes před osmi lety se mi zjevila Panna Maria v Medžugorji.

8:45 na pracovišti:

Protože jsem nepochopila, co mi Spasitel řekl o kněžích, zeptala jsem se ho znovu. Zeptala jsem se, co to znamená, že se kněží nacházejí v mučednictví.

Spasitel: „Neposloucháte můj hlas, ale hlas nečistého ducha.“ Já: „Co je příčinou vašeho utrpení?“

Spasitel: „Vaše neposlušnost!“ Pokračovala jsem v rentgenování.

Když jsem byla zase sama, pokusila jsem se spojit se Spasitelem v rentgenové místnosti. Spasitel: „Piš, má dcero, musíš odejít.“

Já: „Kam, můj Pane a Bože? Nevím, kam.“

Cítila jsem v sobě teplo a mír. V tu chvíli to bylo velmi krásné. Člověk věří, že není sám.

Láska je tu.

Já: „Stále nevím, kam mám jít.“

Spasitel váhal, než mi to řekl, a já jsem byl zvědavý, kam.

Já: „Vymyslel jsem si to, když jsem slyšel: ‚Musíš odejít‘?“ Mé srdce hoří láskou a já čekám trpělivě.

Zlý je také tady. Je netrpělivý a dává o sobě vědět.

A Spasitel mlčí.

Spasitel mi dává poznat, jak Zlý číhá. O půl hodiny později, kolem

10:15:

Spasitel: „Piš, má dcero, musíš odejít.“

— opět žádná odpověď —

Večer jsem byla v Rotu v kostele na mši svaté.

19. 5. 1992 — úterý

Dnes před osmi lety jsem byla pokřtěna.

Dnes jsem neslyšel žádný hlas, ani během modlitby, ani v kostele.

20.05.92 — středa

Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ježíši, milosrdná lásko, co mám zapsat? Nechci se tě ptát, ty víš všechno. Jen pokud je to tvá vůle, zapíšu to, protože jsem hříšnice, cítím, že nemám právo se tě ptát, protože před tebou jsem jen prach, nic jiného.“

Já: „Můj Pane a Bože, jsem připravena psát, protože jsi řekl: ‚Piš, má dcero.‘ Ale skrze Marii a pod ochranou svaté Marie, Matky Boží.“

Spasitel: „Tak je to správně, má dcero.“

Spasitel: „Moje dcero, včera to byl velký útok.“ Já: „Ale můj Pane a Bože, to vím.“

Spasitel: „Já jsem to dopustil. Satan chce všechno zničit. Dokonce i Patris má v moci.“

Nechtěla jsem se Spasitele ptát. Spasitel:

„Ještě počkej, má dcero!“ Já: „Ale ty přece víš všechno předem.“

Spasitel: „Ano, vím všechno, ale ty jsi ve škole lásky.“

Já: „Můj Pane, řekni mi, jaký nečistý duch byl u mého muže. To bylo nemožné. Protože jsem tam, kde se můj muž nacházel, posypala posvěcenou solí od otce Heydera.“

Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, můj Ježíši, můj duchovní vůdče.“ Spasitel:

„Byl to opět Lucifer se svým doprovodem.“

Já: „Neustále jsem se modlila, až jsem se z toho modlení skoro nemohla nadechnout.“ Spasitel:

„Moje dcero, nevzdávej to, musíš pokračovat.“

Já: „Můj Pane, vadí to Luciferovi, že musím jít za spolkovým kancléřem?“ Spasitel:

„Moje dcero, a na něco takového se ještě ptáš?“

Já: „Ano, můj Pane, protože jsem nic. Dala jsem ti všechno a nemám nic.“ Spasitel: „Piš, má dcero, miluji tě, má dcero, takovou, jaká jsi.“

Já: „Myslela jsem si, že kvůli útoku Lucifera dělám všechno špatně.“

Spasitel: „Moje dcero, zůstaň mi věrná. Pokušení na tebe musí přijít.“

Já: „Můj Pane a Bože, chtěla bych mít kněze. Co se stalo s panem farářem Vogtem, který byl teď na duchovních cvičeních?“

Spasitel: „Moje dcero, ta duchovní cvičení nejsou taková, jaká bych si přál.“

Já: „Můj Pane a Bože, vkládám vše do tvých rukou, ochraňuj mě, veď mě a nenechávej mě samotnou. Vkládám veškerou svou důvěru do tvých rukou a zůstanu ti věrná, protože tě miluji, i když na mě dopouštíš takové pokušení.“

Spasitel: „Moje dcero, později ti řeknu, jak to bude dál, teď ne.“ Já: „Můj Pane, děkuji ti, miluji tě a odpusť mi.“

Spasitel: „Jdi v pokoji, má milá dcero.“

Svatou mši jsem navštívila v kapli sv. Rocha. Nepřijímala jsem.

Kněz se posadil a nechal svaté přijímání rozdávat laikům. Tak to chtěl.

21. 5. 1992 — čtvrtek

9:20 v ordinaci:

Zeptala jsem se Spasitele, zda platí, že si tchýni vezme k sobě ještě tento měsíc. (To byla pokušení, k tomu se vrátím později.)

Spasitel: „Ano, má dcero, tento měsíc si vezmu tchýni k sobě.“

Já: „Otec v Stift-Neuburgu řekl, že soukromá zjevení s apoštoly jsou ukončena.“

Spasitel: „Soukromá zjevení mohou ukončit pouze světscí kněží.“ Zeptala jsem se na otce Söllnera, protože nerozdával svaté přijímání, ale přenechal to dvěma ministrantům.

Spasitel: „Kněz v Mingolsheimu neměl dovolit, aby svaté přijímání rozdávali laici.“

Já: „Co měl dělat, bylo mu špatně.“

Spasitel: „Počkat. To, že mu bylo špatně, nepocházelo ode mě.“

Spasitel: „Piš, má dcero, dobře poslouvej. Budeš mít zjevení v kostele.“ Zeptala jsem se, jestli jsem dobře slyšela.

Spasitel to zopakoval ještě jednou.

Já: „Drahý Spasiteli, myslíš v Rotu, v St. Leon-Rot?“ Spasitel:

„Ano, v Rotu, v St. Leon-Rot.“

Já: „Prosím tě, řekni mi, kdy to bude, smím to vědět?“

Spasitel: „Brzy.“

Já: „Jak poznám, jestli je to Panna Maria, nebo ďábel?“ Spasitel: „Poznáš ji.“

Já: „Uvidí ji v kostele i ostatní?“ Spasitel: „Ano.“

Já: „Všichni?“

Spasitel: „Jen někteří.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, Pane, staň se tvá vůle.“

Poté jsem pacientům udělal rentgen. Když jsem skončil, spojil jsem se se Spasitelem. Ostatní v této době chodí kouřit a já hledám Boží blízkost.

Když jsem se sjednotila, uslyšela jsem Spasitele:

„Zapiš, má dcero, toto zjevení.“ Okamžitě jsem se

zeptala: „Jaké zjevení?“

Spasitel: „Zjevení tvé nebeské Matky bude znamením, že je vždy přítomna a je s vámi.“

Já: „Milostivý Bože, nemohu ti za to dostatečně poděkovat. Už teď se těším, ale to znamená, že teď musím ještě více se modlit a postit. Můj Pane a Bože, musím ještě něco vědět o mariánském zjevení v Červeném kostele?“

Spasitel: „Ano, má dcero, musíš ještě něco vědět.“ Já: „A co by to bylo?“

Spasitel: „Zůstaň jí vždy věrná.“ (Matce Boží).

Já: „Ano, Spasiteli, víš, že ji milujeme. Slibuji ti, že budu nebeské Matce věrná.“

Já: „Ale ty jsi řekl ‚zjevení nebeské Matky‘. Ptám se tě ještě jednou, protože ďábel nedokáže vyslovit jméno Marie. Mohl bys mi to to zopakoval?“

Spasitel: „Piš, má dcero, budeš mít zjevení nebeské Matky Marie.“

Já: „Odpusť mi, můj Pane a Bože, pečlivě jsem ten hlas prověřila.“ Spasitel:

„Tak je to správně, má dcero.“

Spasitel: „Jdi v pokoji, má milá dcero.“

Večer jsem se zúčastnil svaté mše v kapli sv. Rocha v Mingolshelmu.

22.05.92 – pátek

V kapli kliniky mezi 12:10 a 13:00 hod.

Já: „Včera v kapli sv. Rocha při svatém přijímání otec Söllner váhal a nechal mě čekat až do konce; klečela jsem u přijímacího pultu. Měl také potíže s tím, aby mi podal svaté přijímání. Bylo to, jako by mu někdo vytáhl ruce.“

Spasitel: „Napiš, má dcero, to byl v otci nečistý duch. Nečistý duch nechce, abys přijímala svaté přijímání v pokleku a ústy.“

Já: „Řekl jsi, že se mnou bude mluvit.“

Spasitel: „Už by s tebou mluvil, kdyby nad ním neměl moc Satan.“ Já: „Nemohu mu pomoci?“

Spasitel: „Nech to na mně, má dcero.“ Spasitel:

„Válka pokračuje.“

Já: „Jaká válka?“

Spasitel: „Válka v Jugoslávii. Bude válka i v Makedonii a Srbsku.“ Já: „Myslel jsem, že to už skončí.“

Spasitel: „Války se dále šíří.“

Já: „Chtěla bych vědět, jestli mám ještě něco zapsat?“ Spasitel:

„Moje dcero, chci, abys to zapsala.“ Já: „Ano, můj Pane a Bože, můj Ježíši, a co by to mělo být?“

Spasitel: „O včerejším zjevení Panny Marie musíš informovat kněze.“

Já: „Kdy?“

Spasitel: „V příštích dnech.“

Já: „Drahý Bože, on mi neuvěří.“ Spasitel: „Udělej to, má dcero.“

Já: „Mám to říct jen knězi, nebo i ostatním, které znám?“ (Měla jsem na mysli zjevení).

Spasitel: „Řekni to, má dcero, řekni jim to.“

Pak jsem se zeptala na otce v Oggersheimu, proč mi nezavolal. Spasitel: „Kdyby přede mnou nezavřel své srdce, zavolal by.“ Spasitel: „Moje dcero, kněží jsou ve velkém zmatku.“

Já: „Můj Pane a Bože, řeknu to knězi. Pane, staň se tvá vůle.“ Já: „Komu o tom mám říct jako prvnímu?“ (Myslela jsem tím zjevení.)

Spasitel: „Moje dcero, můžeš to říct nejprve knězi nebo lidem, jak chceš. Stane se to. Jdi v pokoji, moje dcero, miluji tě.“

Já: „Děkuji ti, můj milý Bože, můj milý Ježíši.“

Navštívil jsem růženec a mši svatou v červeném v kostele.

23.05.92 – sobota

7:15 – mše svatá ve Waghäuselu.

Po přijetí svatého přijímání jsem zůstal před svatostánkem a modlil se.

Nejprve litanie k Panně Marii v latině, pak růženec a vroucí modlitby. Když jsem se na chvíli sjednotila se Spasitelem, uslyšela jsem:

„Moje dcero, zapiš si to.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, ale nejprve mi odstraň pochybnosti a vše, co mi brání udělat to, co mi říkáš.“

Spasitel: „Zjevení Panny Marie se uskuteční.“

Okamžitě jsem se zeptala: „Kdy, můj Pane a Bože, můj duchovní vůdče, můj milý

Ježíši? Myslíš v Červeném kostele?“

Spasitel: „Ano, má dcero.“

Já: „Nevím kdy, můj Pane a Bože.“ Spasitel: „V těchto dnech.“

Já: „Spasiteli, řekni mi to prosím ještě jednou, neřekl jsi ‚Marie‘.“ Spasitel: „Piš, má dcero, zjevení Panny Marie, nebeské Matky Marie, se v těchto dnech uskuteční v kostele v Rotu.“

Já: „Vložím veškerou svou důvěru do tvých rukou. Pane, staň se tvá vůle.“ Spasitel: „Jdi v pokoji.“

Pak jsem ještě uslyšela: „Mám tě velmi rád, má dcero.“

Já: „Ano, Pane, udělám, co jsi mi řekl. Děkuji ti, můj Pane a Bože.“

Hned poté přišly pokušení. Šel jsem nakupovat do Globusu. Obvykle se vždy modlím v autě, tentokrát jsem se ale nemodlil. A hned jsem autem narazil do nákupního vozíku.

Když jsem přišel domů, chtěl jsem zapálit svíčku na větší slávu Boha a Panny Marie. Při zapalování vystřelil z svíčky velký plamen na mou hlavu a moje vlasy se spálily. Zlý chce zabránit zjevení Panny Marie.

Odpoledne jsem šla do kostela, kde jsem se modlila od 16:30 do 18:15.

Mezitím jsem se vyzpovídal a zeptal se kněze, zda si dokáže představit, že by se v Rotu, v tomto kostele, zjevovala Panna Maria. Kněz to popřel a já na to řekl: „Já také ne.“

Řekl jsem, že nejsem hoden vidět Pannu Marii a že ani v Medžugorji bych si nepřál ji vidět.

Milý Bůh nás oba zkoušel.

Kněz mi řekl, že nevěří, že mi Spasitel řekl, abych se modlila růženec před mší svatou.

Přišla jsem domů a plakala jsem. Celou noc jsem téměř nespala. Neustále mě budil můj manžel.

Trápily ho nečisté myšlenky, bylo to nesnesitelné.

24.05.92 – neděle

Před mší svatou doma.

Modlila jsem se, než jsem se sjednotila se Spasitelem.

Spasitel: „Piš, má dcero, zjevení Panny Marie se uskuteční v kostele v Rotu ve St. Leon-Rot.“

Já: „V Rotu nebo v St. Leonu, máme dva kostely.“

Spasitel: „V Rotu, tam, kam vždy chodíš.“

Spasitel: „Toto zjevení poznáš. Nemusíš se bát. Po tomto zjevení se mnoho změní.“

Já: „Můj Pane a Bože, řekl jsi, že se to stane v těchto dnech.“ Spasitel: „Čas určuji já.“

Já: „Pan farář Vogt nevěří, že se musí modlit růženec před svatou mší. Myslí si, že se to dá modlit i jindy.“

Spasitel: „Moje dcero, zapiš si to, ten kněz, pan farář Vogt, je neposlušný kněz. Musí se vrátit a uznat učení Svatého Otce.“

Já: „Pan farář Vogt říká, že to, co mu od tebe sděluji, je tvá vůle.“ Spasitel: „Zapiš si, má dcero, tvá vůle je mou vůlí.“

Já: „Pak farář Vogt ještě potvrdil, že to, co řekl otec v Stift-Neuburgu, že soukromá zjevení skončila s apoštolý, je pravda.“

Spasitel: „To je v rozporu s učením Nejsvětějšího Otce.“

Já: „Kdy se Panna Maria zjeví, před svatým přijímáním nebo po něm?“ Spasitel: „Panna Maria se zjeví po svatém přijímání.“

Já: „Před požehnáním nebo po požehnání, pak už budou všichni venku.“ Spasitel:

„Někteří lidé ještě budou uvnitř.“

Já: „Musím ještě něco vědět?“ Spasitel:

„Zůstaň mi věrná, má dcero.“

Já: „Můj Pane a Bože, můj milý Ježíši, budu ti věrná.“

Spasitel: „Modli se hodně, má dcero. Jdi v pokoji, má dcero, mé milé dítě.“ Já: „Děkuji, můj Pane a Bože.“

Svatou mši jsem navštívila v červeném. Večer byla mariánská pobožnost. Předtím jsem se s věřícími modlila růženec.

25. 5. 1992 – pondělí

Dnes jsem měla volno.

Od 7:00 do 9:30 jsem se modlila a sjednotila se se Spasitelem. Spasitel:

„Piš, má dcero, zapiš to.“

Já: „Můj milý Ježíši, zapíšu to, protože to není má vůle, ale tvá. Uvědomila jsem si totiž, že jsem nic a toto nic může, jen když ty to chceš. Spasitel: „Piš, má dcero. Zjevení Panny Marie se dnes večer uskuteční v Rotu v kostele.“

Chtěla jsem vědět: „Pane, kdo jsi, že ke mně mluvíš, než to zapíšu?“ Musím to ověřit. “

Spasitel: „Jsem tvůj Pán a Bůh, tvůj Ježíš, tvůj Spasitel, tvůj duchovní vůdce.“ Já: „Ano, můj Pane, jak říkáš, tak se stane.“

Já: „Prosím, zopakuj mi, co jsi mi předtím řekl.“

Spasitel: „Moje dcero, zjevení Panny Marie se uskuteční dnes večer v Rotu v kostele.“

Já: „Co je dnes za den?“

Spasitel: „Dnes je 25. května, den, který se mi líbí.“

Já: „Ale jiní ji viděli s korunou a hvězdami na hlavě.“ Ptala jsem se proto, že jsem Pannu Marii viděla pouze se svatým zářem. Spasitel: „Uvidíš ji tak, jak je to má vůle.“

Já: „Ale já nejsem hoden vidět Pannu Marii.“ Spasitel:

„Dosud nebyl nikdo hoden ji vidět.“

Já: „Mám si zapsat, co říká, nebo si to budu pamatovat?“ Spasitel: „Budeš si to pamatovat.“

Poté mi z očí tekly slzy, které mi nepatřily. Zeptala jsem se: „Pláčeš, můj Ježíši?“

Spasitel: „Ano, má dcero, v tuto chvíli jsem jen trpící Ježíš. Zvěrstva přesahují veškerou míru. Piš, má dcero, je třeba se modlit jako nikdy

. Má dcero, zůstaň mi věrná a vytrvalá. Musím zkrátit čas.“ Já: „Co to znamená?“

Spasitel: „Všechno, co bylo v mém plánu, musím urychlit.“

Já: „Ježíši, ty jsi Spasitel. Ty jsi Vítěz. Máš všechny duše ve své ruce.“ Spasitel: „Piš, má dcero, zapiš si to. Těch je jen velmi málo.“

Já: „Ale kněží kážou, že jsi milosrdný, jako by všichni šli do nebe.“ Spasitel: „Kněží nekážou podle mé vůle. Má dcero, to by pro dnešek stačilo. Velmi tě miluji, jdi v pokoji.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, ať se stane tvá vůle.“

Při sjednocení jsem pocítila klid a mír.

Nechtěla jsem nikomu nic říkat o dnešním večeru a cítila jsem, že to ani není Boží vůle. Trápily mě pochybnosti.

Před mší svatou jsem se modlil růženec a pokropil jsem svčnou vodou místo, kde jsem klečel. Prosil jsem Spasitele, aby zůstal se mnou, až se zjeví Panna Maria. Dnes jsem nesvětil svaté přijímání za jiné, ale za sebe, abych dostal sílu, kdyby to byl ďábel, abych byl silnější a ďábel mi nemohl nic udělat, a na závěr jsem se ještě modlil za pana faráře Vogta a za svatého Otce, vždy jedno Pater noster, jedno Ave Maria a Gloria patri, modlitbu k archandělu Michaelovi, a pak jsem Panně Marii darovala ještě tři Ave Maria. Poté jsem se modlila Cor Jesu Sacratissimum.

Vedle mě seděla Roswitha a já jsem jí řekl, ať zůstane až do konce. Více jsem neřekl, protože to bylo uprostřed svaté mše. Zůstala, ale nevěděla proč.

Panna Maria se nezjevila.

Tak jsem odešel z kostela. Nebyl jsem smutný, to byla určitě pokušení. Večer v 20:00 v modlitební skupině:

Uctívali jsme Spasitele.

Pán farář Dochart vyslyšel zpovědi. Šla jsem za ním a vyprávěla mu o tom pokušení. Plakala jsem u něj a chtěla jsem se všeho vzdát, ne proto, že bych nesměla vidět Pannu Marii, ale proto, že se do toho vložil ďábel a já si toho nevšímala.

Stačilo mi totiž, že jsem Pannu Marii jednou viděla, a to 18. 5. 1984. Byla jsem rozzlobená, protože mě ďábel tak pokoušel.

Ted' mi to je jasnější. Pan farář Dochart byl dobrý. Uklidnil mě a řekl, že i svatá Terezie z Ávily měla takové pokušení. Posílil mě a já byla zase veselá a šla se znovu modlit do modlitební skupiny.

26. 5. 1992 – úterý

Ráno jsem se modlila hodinu. Nespojila jsem se se Spasitelem.

Kolem 16:30 mi zavolal otec Joachim z Oggersheimu. Mluvil se mnou po telefonu asi 25 minut. Řekl mi, že bych měl napsat panu kancléři Kohlovi a požádat ho o schůzku, stejně jako u Svatého otce.

Já: „Udělám to, co mi Spasitel řekne.“

18:30: Růženec a svatá mše v červeném.

Svaté přijímání opět rozdávala jeptiška. Nepřijal jsem od ní svaté přijímání, vrátil jsem se na své místo a přijal jsem svaté přijímání duchovně.

27. 5. 1992 – středa

Modlila jsem se asi 2 hodiny a sjednotila se se Spasitelem. Spasitel:

„Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, můj Ježíši, Synu Marie.“

Spasitel: „Nechal jsem k tobě promluvit nečistého ducha, abys věděl, jak nebezpečné je, když člověk neposlouchá ten hlas. Zjevení Panny Marie ještě přijde.“

Já: „Kdy?“

Spasitel: „To určím já.“

Spasitel: „Moje dcero, napiš si to, nečistý duch dokáže napodobit všechno.“ Já: „Řekl jsi, že dostanu dopis od Vznešeného Otce a pak, že moje tchyně tento měsíc odejde domů.“

Spasitel: „Všechno ještě přijde.“

Já: „A že mi otec Joachim domluví schůzku s panem kancléřem Kohlem.“

Spasitel: „S tou schůzkou ještě počkej, to se vyřeší. Nemusíš si tu schůzku nechat domluvit. Existuje jiná cesta.“

Já: „Pane, jsem zklamaná z kněží v Oggersheimu. Žádný z nich nechce nic udělat. Mají snad všichni strach?“

Spasitel: „Moje dcero, oni vidí a přece nevidí, slyší a přece neslyší.“ Já: „Pane, tyhle tři dny, sobota, neděle a pondělí, mě šokovaly, připadalo mi, jako by mi Satan všechno nalhal. Připadalo mi, jako by ke mně promlouval nečistý duch v srdci, a ne ty.“

Spasitel: „Těmito pokušeními musíš projít. Cesta ke mně je trnitá, liší se od pohodlné cesty, kterou kráčí téměř všichni.“

Já: „A včera večer ta jeptiška opět rozdávala svaté přijímání. Já jsem ho od ní nepřijal.“

Spasitel: „Udělala jsi správně.“

Já: „A ona v tom pokračuje, i když ví, že to nesmí, že rozdává svaté přijímání.“ Spasitel: „Vždycky poslouchá nečistého ducha.“

Já: „Ale po mši jsem ji viděl v autě. Mávala mi, jako by byla nejšťastnějším člověkem na světě.“

Spasitel: „Nečistý duch jí může dát i zdánlivou radost, aby si myslela, že dělá správnou věc. Tato zdánlivá radost nepřináší žádné ovoce.“

Já: „Můj Pane, už se tě na nic neptám, pokud chceš, řekni mi to.“ Spasitel: „Moje dcero, měj ve mě důvěru.“

Já: „Teď se cítím tak mizerně a bezmocně. Nejrady bych se schovala a jen tiše se modlila, už ani tu modlitební skupinu nechci.“

Spasitel: „Moje dcero, vzdát se je snadné, ale vytrvat je těžší. Modli se, abys měla vytrvalost ve všem. Rolník čeká, až bude sklizeň zralá.“

Spasitel: „Moje dcero, modli se hodně. Nenech se ovlivnit ostatními.“ Jdi v pokoji. Miluji tě.“

Modlila jsem se ještě vroucně.

Děkuji ti, můj Pane a Bože, za toto poučení, které jsem tak nutně potřebovala. Nemám žádné pochybnosti, ale je to pro mě vážnější.

Zúčastnil jsem se mše svaté v kapli sv. Rocha. Předtím jsem se modlil 45 minut, ale žádný hlas jsem neslyšel.

28. 5. 1992 – čtvrtek – Nanebevstoupení Páně

Svatá mše a procesí v Rotu.

Večer — mariánská pobožnost. Předtím jsem se modlil růženec.

29. 5. 1992 – pátek

Byla jsem doma, mám ještě dovolenou do středy 10. 6. 1992.

Brzy ráno jsem se nejprve modlila hodinu, pak jsem přijala duchovní svaté přijímání.

Spasitel: „Piš, má dcero, svět se hroutí. Je ztracen.“

Já: „To nemohu napsat, řekni mi to, Chvála Ježíši Kristu a Marii.“ Slyšela jsem: „Chvála Ježíši Kristu a Marii.“

Já: „Ale ty jsi silný a nesmrtelný Bůh, nemůžeš dopustit, aby svět zahynul.“

Spasitel: „Bahno je příliš velké.“

Já: „Drahý Bože, když kněz uslyší ode mě, že svět je ztracen, prohlásí mě za blázna.“

Spasitel: „Piš, má dcero, svět se nechce obrátit. Jsou věrní otci lži. Všichni, kdo patří ke mně, již byli prohlášeni za blázny.“

Já: „A ti ostatní, kteří patří Otcům lži, nejsou blázni?“

Spasitel: „Jen do té doby, než široká cesta skončí.“

Zeptal jsem se na zjevení Panny Marie, protože se do toho 25. 5. 1992 vložil ďábel.

Spasitel: „Zjevení Panny Marie budeš mít, ale neptej se, kdy.“

Já: „A co mám říct panu faráři Vogtovi? (Myslel jsem přitom na zjevení Panny Marie). Spasitel: „Modlí se s věřícími příliš málo.“

Já: „Pane, je možné, že je teď vedle mě nečistý duch, protože cítím, že tam je.“

Spasitel: „Ano, On je neustále s tebou. Modli se bez přestání. Neboj se, jsem s tebou.“

Já: „Můj Pane a Bože, ten svět je na tom špatně, jako Sodoma a Gomora.“

Spasitel: „To se nedá srovnávat. Sodoma a Gomora byly varováním pro svět. Ale svět to nechtěl slyšet.“

Já: „Mám ještě něco zapsat?“ Spasitel: „Modli se za spásu duší.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, prosím, dej mi sílu a lásku k modlitbě, vytrvalost, odhodlání a milost, abych se nikdy nebál nečistého ducha a abych ti byl vždy věrný. Pane, staň se tvá vůle.“

V poledne jsem se asi dvě a půl hodiny procházel lesem. Cítil jsem silnou touhu modlit se a v lese jsem se modlil žaltář.

Večer jsem se zúčastnil růžence a mše svaté v kostele v Rotu.

30. 5. 1992 – sobota

Ráno jsem se modlila asi 1,5 hodiny.

Ve Waghäuselu jsem nebyla. Celou noc jsem téměř nespala. Byla jsem u Marion a psaly jsme deník.

Od 16:20 do 20:00 jsem se modlila v kostele v Rotu.

Modlil jsem se žaltář, křížovou cestu a sedm slov Ježíše na kříži, poté jsem zůstal na mši svaté a účastnil se bohoslužby.

31. 5. 1992 — neděle

Modlila jsem se před mší svatou. Na mši svatou jsem přišla v červeném.

Při vroucím rozhovoru jsem se zeptala Spasitele, zda to byl on, kdo ke mně promluvil, že ještě tento měsíc si vezme mou tchýni?

Spasitel: „Ne, nebyl jsem to já. Piš, má dcero, co jsem ti vložil do srdce, poznáš, co je ode mě. Bděj, modli se, zlý číhá. Patříš zcela mně, miluji tě, piš, má dcero, jsi mé dítě.“

Zeptala jsem se ho, jestli by mi mohl říct: „Chvála Ježíši Kristu a Marii.“ To jsem slyšela třikrát.

Pak jsem uslyšela: „Jdi v pokoji, má dcero.“ Bylo to asi v 8.30 ráno.

V 19:00 byla pobožnost, předtím se modlil růženec. Pobožnost byla velmi slavnostní, protože dnes byl poslední den, kdy se konala májová pobožnost. Přišlo mnoho lidí. Kolem 21:00 jsem se ještě modlila růženec.

1. 6. 1992, pondělí

Stále jsem měla dovolenou a byla jsem doma, neodjela jsem ani pryč, abych ušetřil na modlitebnu.

V noci mezi 3.00 a 4.00 hodinou jsem se modlil růženec a litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Modlil jsem se také mezi 9.00 a 10.00 hodinou.

V poledne jsem se šel projít do lesa a přitom jsem se modlil dva růžence. Večer jsem se zúčastnil růžence a mše svaté v červeném kostele. V 20:00 byla modlitební skupina.

Dnes jsem mluvil o účtě a o tom, jak správně přijímat svaté přijímání. Dnes jsem si říkal, jak je dobře, že Spasitel dopouští pokušení, protože moje tchyně by už po těch pokušeních byla mrtvá.

Pak by ďábel zvítězil. Moje tchyně je dobrá žena, ale je tvrdohlavá. Místo v neděli chodí vždy v sobotu večer na mši svatou.

Na svátek Božího těla také nechtěla jít v procesí. Dává přednost přijímání na ruku a tak to také dělá. Ať už přijímá svaté přijímání od laika nebo od kněze, necítí žádný rozdíl. Je stoupenkyní Hitlera.

Ještě dnes o něm básní. Nechce se účastnit mé modlitební skupiny. A když jde z kostela domů, nechce jít se mnou.

Moje tchyně se raději nechává ovlivnit tím, co o mně říkají ostatní, místo aby za mnou přišla a udělala si vlastní představu o mém obrácení a přesvědčení. Přesto ji mám ráda, protože je to moje tchyně.

Jsem vděčná, že je u nás, protože nám například pomáhá s žehlením.

V neděli, když se sejde celá rodina, tchyně s námi vždycky večeří u stolu, tak to bylo vždycky.

Ďábel by mi všechno zničil, kdyby moje tchyně v květnu opravdu zemřela. Pak bych možná uvěřila, že přijímání z ruky je také správné.

Ale milý Bůh určuje hodinu, kdy někdo zemře.

I tak zůstávám Spasiteli věrná, protože toto pokušení nebylo první a nebude ani poslední.

02.06.92 — úterý

V 6:30 jsem se zúčastnil ranní mše v Mingolsheimu .

Po mši svaté jsem hovořil s otcem Söllnerem, misionářem ze Steylu, který působil v Africe a nyní žije v St. Augustinu u Bonnu. Při tomto rozhovoru jsem nebyl sám, Spasitel byl se mnou. Otec byl šťastný, když jsem mu vyprávěl, co mi Spasitel řekl.

03.06.92 – středa

Od 8:00 do 9:45 jsem se modlila a sjednotila se se Spasitelem. Hodně jsem plakala, protože na mě přicházejí pokušení.

Řekla jsem, že musím ten hlas prověřit, a požádala jsem Spasitele, aby mě pozdravil takto: „Chvála Ježíši Kristu a Marii.“

Spasitel: „Chvála Ježíši Kristu a Marii.“ Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj nebeský Otče, můj Trojjediný Bože, píšu, protože tak chceš.“ Spasitel: „Panna Maria se zjeví ve vaší církvi.“

Já: „Kdo je Panna Maria?“

Spasitel: „Je to má nevěsta, má dcera, má matka a vaše matka.“ Spasitel: „Má dcero, nepochybuj.“

Já: „Drahý Bože, řekni mi něco o tomto zjevení, protože se neodvážuji se zeptat, protože jsem nehodná. Jsem hříšnice, Pane.“

Spasitel: „Věříš teď, že jsem to já?“ Já: „Věřím, ale není to snadné. Kdo jsi?“

Spasitel: „Jsem tvůj Ježíš.“

Já: „Proč se to s tím biskupem, papežem a spolkovým kancléřem Kohlem nespĺnilo?“

Spasitel: „To ještě přijde.“

Chtěl jsem se ještě něco dozvědět o mariánském zjevení a připomněl jsem Spasiteli, že mi o tom ještě nic neřekl.“

Spasitel: „Ona se zjeví. Ještě nenastal ten čas.“

Já: „Řekl jsi, že dáš znamení v kostele.“

Spasitel: „Toto znamení přijde před zjevení Panny Marie. Toto znamení je také pro kněze, zapiš si to, má dcero. Obdržíš dopis od církevních úřadů. Dávej pozor a zůstaň mi věrná a věrná Vznešenému Otci. To, co je v rozporu s učením Vznešeného Otce, nemusíš poslouchat ani následovat.“

Spasitel: „Dcero má, přinášej mnoho obětí.“

Já: „Drahý Bože, pokusím se, ale nic ti slíbit nemohu.“

Já: „Drahý Spasiteli, včera, když jsem mluvil s otcem Söllnerem, to jsem nebyl já.“

Spasitel: „Mluvil jsem za tebe.“

Já: „To jsem jasně pocítila a posílilo mě to, a otec byl úplně jiný, jako by se s ním něco stalo. Co to bylo?“

Spasitel: „Vidíš, má dcero, mé působení mění člověka. A já mohu působit pouze skrze vás.“

Ještě chvíli jsem se vroucně modlila o milost.

Pak jsem uslyšela: „Jdi v pokoji, má milá dcero.“ Poté jsem se pomodlila modlitbu díků.

Když jsem se několikrát modlila k Duchu Svatému, pocítila jsem ve svém srdci zcela zvláštní teplo a mnoho lásky. Cítila jsem klid a mír a neměla jsem žádné pochybnosti.

Večer jsem se zúčastnila mše svaté v kapli sv. Rocha.

04.06.92 — čtvrtek

V noci jsem se modlila od 4:00 do 5:00, pak znovu od 8:10 do 10:00. Po hodině modlitby jsem se sjednotila se Spasitelem.

Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, drahý Ježíši, ty živé Slovo.“

Spasitel: „Ještě budeš mluvit s knězem, s. farářem Trunkem.“

Spasitel: „Nelíbí se mi, že dal bratrovi svaté přijímání do ruky.“ Já: „Ano, Pane, viděl jsem to. Bratr přijal svaté přijímání, ještě než kněz pronesl: ‚Pane, nejsem hoden...‘“

Já: „Pane, odpusť mi, protože v tu chvíli jsem se musel v duchu smát, i když je to jistě smutné.

Připadalo mi to tak chamtivé, jak ten bratr přijímal svaté přijímání.

Spasitel: „Tím jste mě oba urazili.“

Já: „Ale Pane, kdyby kněz nedal bratrovi svaté přijímání do ruky, neurazili bychom tě.“

Spasitel: „To je pravda. Modli se za tuto věc, aby kněz nedával svaté přijímání do neposvěcených rukou.“

Já: „Drahý Bože, půjdu ke zpovědi, protože jsem tě urazila.“ Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj nebeský Otče, napíšu to, protože ty jsi ve mně. Ty jsi ve mně vším.

Používáš také mé ruce k psaní.“

Spasitel: „To se mi líbí, má dcero.“

Já: „Co mám napsat, drahý Bože, prosím tě o milost a slitování, abych napsala jen to správné. Dej mi prosím pevnou víru.“

Spasitel: „Piš, má dcero, jsi pozvána.“ Já: „K komu?“

Nic jsem neslyšela a zeptala jsem se znovu.

Já: „Můj Pane a Bože, ke komu?“ Spasitel:

„K jedné komisi.“

Já: „To jsem si vymyslela?“

Spasitel: „Jsi pozván do komise.“ Já: „Kdy, kde a proč?“

Spasitel: „To ještě přijde, buď trpělivý.“

Já: „Budeš se mnou na té komisi?“ Spasitel: „Ano, budu s tebou.“

Já: „Můj Pane, pak se nemusím bát, jak to bude dál.“ Vše vkládám do tvých rukou.“

Spasitel: „Tak to bude.“

Spasitel: „Moje dcero, miluji tě. Jdi v pokoji.“

Ještě jsem úplně nedokončila modlitbu, když už na mě venku čekaly dvě ženy. Jedna byla švagrová Roswithy a druhá sestra otce Ferdinanda Thomeho, která bydlí v Černém lese.

Bylo 10:00 a asi 45 minut jsem s vámi hovořil o mém obrácení.

10:50: Cítil jsem, že se musím ještě jednou sjednotit se Spasitelem.

Toto „musím“ bylo poněkud podivné. Ale člověk se musí poučit i z pokušení, když přijdou.

Myslím, že vize z roku 1984 byla jednodušší, kvůli rozlišování duchů. Pannu Marii vidíte, ale hlas jen slyšíte a potřebujete delší dobu, abyste ten hlas prověřili.

Abych si zachoval vytrvalost při prověřování hlasu, dává mi Spasitel pocítit lásku a také milost, a také dopouští pokušení, zda rozlišujeme ticho.

Jelikož mě dnes ráno vyrušily ženy, spojila jsem se v 10:50 opět se Spasitelem.

Spasitel: „Moje dcero, zapiš si to. Zjevení Panny Marie budeš mít asi za čtyři týdny.“

Já: „Drahý Bože, drahý Ježíši, nebeský Otče, prosím, zopakuj to ještě jednou.“ Spasitel to hned zopakoval.

Já: „Kde?“

Spasitel: „V kostele v Rotu.“ Já:

„Musím ještě něco vědět?“

Spasitel: „Ano, má dcero, nemusíš se bát, jsem s tebou. Má dcero, nezklam mě.“

Já: „Drahý Bože, chci být s tebou vždy sjednocena, pak tě nezklam.“ Spasitel: „Modli se hodně, má dcero, a post se.“

Já: „Drahý Bože, budu se snažit.“

Myslela jsem na Clauda z Lucemburku, ale nechtěla jsem se ptát, pak jsem uslyšela:

„Můžeš napsat Claudovi. On teď nemůže být knězem. Měli byste se za něj dál modlit.“ Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, děkuji ti, drahý Ježíši, děkuji ti, drahý Duchu Svatý. Splnila jsem tvou vůli, když jsem se s tebou znovu sjednotila?“

Spasitel: „Ano, splnila jsi mou vůli. Jdi v pokoji, má milá dcero.“ Večer jsem se účastnila růžence a mše svaté v červeném kostele.

05.06.92 – pátek – Pátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Měla jsem ještě dovolenou a modlila jsem se doma od 9:00 do 11:00, litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, litanie k Panně Marii, modlitby k Duchu Svatému atd.

Spasitel: „Piš, má dcero, toto znamení v kostele se stane tobě.“ Já: „Můj Pane, dala jsem ti všechno. Ale jestliže to říkáš, tak to tak bude. Jak mám poznat, že to je od tebe?“

Spasitel: „Budu s tebou. Nech, ať toto znamení, které přijde, působí v tobě.“ Já: „Jak mám vědět, že jsi se mnou?“

Spasitel: „Moje milost ti nebude chybět. Zůstaň silná a odvážná a nenech se ovlivnit ostatními.“

Já: „Ale Pane, ty víš, že jsem tak slabý.“ Spasitel: „Se mnou jsi silný.“

Já: „Kdy to přijde?“ Spasitel: „Čas patří mně.“

Já: „Drahý Spasiteli, velmi tě miluji, nedovol, abych se od tebe někdy oddělil.“

Je nepopsatelně krásné být sjednocen se Spasitelem. Nelze za to poděkovat slovy. Je třeba Pána neustále chválit a velebit, dnem i nocí.

Spasitel: „Piš, má dcero, lidé se nacházejí na scestí. Nechtějí se obrátit. Jen málokdo poznal, že jsem stále zde. Má dcero, zůstaň mi věrná, já jsem tvá cesta. Na této cestě se nemůžeš ztratit. Má dcero, dávám ti milost, abys mi byla věrná.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, přijímám milost být ti věrná, neboť ty sám mi stačíš a ty dokážeš vše. Na zemi jsem poznala, že ty jsi blaženost, a nyní očekávám blaženost na věky věků.“

Spasitel: „Moje dcero, potěšila jsi mě tím, co jsi napsala.“ Já: „Ano, milý Bože, to promluvilo mé srdce, ne moje ústa.“

Spasitel: „Moje dcero, jsi ještě poupětem voňavé květiny, která teprve musí rozkvést.“

Poté jsem uslyšela Spasitele: „Jdi v pokoji, má dcero.“ Na růženec a na

svatou mši jsem byla v červeném v kostele.

06.06.92 – sobota

V 7:00 jsem byl na mši svaté v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu.

Po mši jsem hovořil s německým knězem, který působí jako misionář v Brazílii.

Vyprávěl mi, že byl v Číně ve vězení. Asi 20 minut jsem s ním hovořil o přijímání na jazyk. Chodil o dvou berlích. Na závěr mi dal ještě požehnání.

16.30 – 18.15: Modlil jsem se v kostele v Rotu. Dnes jsem se také vyzpovídal u pana faráře Vogta.

07.06.92 – pondělí po Letnicích

Modlil jsem se od 7:45 do 9:05.

Já: „Můj Pane a Bože, jestliže chceš, promluv ke mně. Tvá služebnice naslouchá.“

Spasitel: „Ano, má dcero, mluvím k tobě. Jsi netrpělivá.“

Já: „Mám to napsat?“

Spasitel: „Ano, napiš to. Důvěřuj mi.“

Nikdo kromě Boha nemohl vědět, co jsem chtěla vědět ve své duši. Ale dostala jsem odpověď.

Spasitel: „Zjevení Panny Marie se uskuteční v nejbližší době.“ Já: „Ale ty jsi řekl za čtyři týdny.“

Spasitel: „Moje dcero, víš, že se zjeví.“

Já: „Proč necháváš Pannu Marii zjevit se v Červeném kostele?“ Spasitel:

„Aby se ve vašem kostele hodně modlili.“

Já: „Ale v našem kostele se modlí více než v jiných kostelech v okolí.“ Spasitel: „Chci, aby z tohoto kostela vzešlo mnoho odvážných vyznavačů.“

Spasitel: „Zapiš, má dcero, znamení, které ti dávám, je mé znamení. Má dcero, toto znamení bude ještě před zjevováním Panny Marie.“

Já: „Jak se mám k tomuto znamení chovat? Musím mlčet, je to jen pro mě, nebo i pro ostatní?“

Spasitel: „Nebude ti chybět milost. Bude to tak, jak se mi zlíbí.“ Já: „Drahý Bože, ať se tedy stane tvá vůle.“

Spasitel: „Duch Svátý ti dá osvětlení. Nemusíš si předem dělat starosti. Modli se k mé Matce. Ona tě miluje. Chrání tě a vede tě.

Jsi její milované dítě.“

Já: „Pane, to nemohu napsat.“

Spasitel: „Napiš to. Tvá matka tě nikdy neopustila. Nezklam ji. Má dcero, zůstaň nám věrná.“

Já: „Budu věrná tobě a Panně Marii, protože vás velmi miluji.“ Spasitel: „Moje dcero, nyní tě žehnám.“

Poklekla jsem na zem.

Slyšel jsem: „Ať na tebe sestoupí požehnání Otce, Syna a Ducha Svatého.“ Zkřížil jsem se a s úctou jsem řekl: „Chvála Ježíši Kristu a Marii.“

To bylo poprvé, co mě Spasitel požehnal.

Poté Spasitel řekl: „Jdi v pokoji, má dcero.“ Navštívila jsem mši svatou v červeném.

08.06.92 – Svatodušní pondělí

V noci od 2:20 do 3:20 jsem se modlila za mír a za ubohé duše. Od 8:10 do 9:10

jsem se modlila dál.

Já: „Můj Pane a Bože, můj milovaný Otče, děkuji ti, že mě káráš a dopouštíš pokušení. Díky tomu tě nemiluji méně, ale více. Nyní nemám žádné pochybnosti ani strach. Víím, že jsi vždy se mnou a že to, co dopouštíš, musí být, protože je to tvá vůle.“

Odpusť mi, že jsem tě urazil a byl netrpělivý. Slibuji ti, že se polepším. Pochopil jsem, že všechno má svůj čas a že ty tento čas určuješ, a tak je to správné. Spojuji se s milou Pannou Marií a s tebou, drahý Ježíši, a děkuji všemohoucímu milosrdnému Otci, že po Adamovi a Evě máme nyní ještě nebeskou Matku a Spasitele Ježíše Krista. “

Modlila jsem se ještě vroucně a řekla Spasiteli: „Nemusím se tě na nic ptát, ty víš všechno.“ (Moje myšlenky se upíraly k tomu znamení)

Spasitel: „Ano, vím všechno. Toto znamení, které přijímáš, je ode mě, pro všechny. Máš to znamení přijmout.“

Já: „Ano, můj Pane, rozumím tomu lépe, přijmu ho, až přijde.“

Spasitel: „Svět je ve velkém nebezpečí. Všechny mé děti jsou v nebezpečí. Budte vždy připraveni na hodinu, která přijde.“

Já: „Jaká hodina?“

Spasitel: „Soud. Každý nese odpovědnost sám za sebe.“

Já: „Drahý Bože, musím se už teď tak moc bát soudu?“ Spasitel: „Lásko! Už teď. Láska je měřítkem, podle kterého budete všichni souzeni. Neustále pros o lásku. Já jsem láska, mé dítě. A každý si může čerpat, kolik chce.“

Já: „A co když ostatní nepřijdou, aby čerpali tuto lásku?“ Spasitel: „Oni si již zvolili svého Otce.“

Já: „Drahý Bože, budu z této lásky čerpat více než dosud. A prosím tě právě teď, daruj mi mnoho lásky, abych ji mohla dávat i ostatním.“

Spasitel: „Moje dcero, měj důvěru. Miluji tě. Jdi v pokoji.“

Večer v červeném na mši svaté. V

20:00 byla modlitební skupina.

09.06.92 – úterý

Dnes byl poslední den dovolené.

V noci od 4:00 do 5:30 jsem se modlila za mír, za kněze a za Vatikán.

Spasitel: „Včera jsi v modlitební skupině mluvila správně. Nemusíš se bát, mluv tak dál. Jsem s tebou. Tvé modlitby se mi líbily (z pondělí po Letnicích). Já: „Roswitha měla minulou noc trápení. Nemohla spát.“ (Dala jsem jí kopie deníku, aby si je schovala.)

Spasitel: „Nečistí duchové nechtějí, aby se dozvěděla, co jsi napsala. Nemusíš se bát. Je pod mou ochranou.“

Já: „Můj manžel řekl, že jsem včera mluvila příliš dlouho.“ Spasitel: „To už říkal i dříve. Neposlouchej ho. Nepřítel se nachází i ve tvém domě.“

Já: „Můj Ježíši, teď je to ve mně tak krásné. Je ve mně takový klid a mír.“

Spasitel: „Teď jsme jedno.“

Já: „Ó, má lásko, děkuji ti. Chceš mi ještě něco říct?“ Spasitel: „Moje dcero, odpočiň si. Jdi v pokoji, má milá dcero.“ Já: „Děkuji ti, můj velký a milosrdný Bože. Jdu spát.“

V 10:40 jsem se znovu modlila. Byl to poslední den z desetidenní dovolené.

Hodně jsem se modlila, ale pro Spasitele to nestačilo.

Spasitel: „Moje milá dcero.“ Já:

„Mám to napsat?“

Spasitel: „Napiš to. Dávej pozor na každé slovo, které vyslovíš.

Nečistý duch tě bude napodobovat. On chce zničit vše, co jsi dosud udělala. To, co jsi napsala, se snaží zničit.“

Já: „Drahý Bože, ty to dopustíš?“

Spasitel: „Dám ti ochranu. Má dcero, poznala jsi a vždy budeš poznávat toho nečistého ducha. Nebude ti chybět milost. Má milá dcero, jdi v pokoji.“

Já: „Drahý Bože, z celého srdce ti děkuji za tuto velkou milost.“

Večer jsem byl v kostele v Rotu na růženci a na mši svaté. Své svaté přijímání jsem zasvětil otci Gebhardu Heyderovi.

10. 6. 1992 — středa

10:00 v ordinaci:

Spasitel: „Lidé jsou ve velkém nebezpečí.“ Já: „Ale já nemohu nic udělat.“

Spasitel: „Ale ano, můžeš něco udělat. Jdi za knězem a řekni mu to. Blíží se válka.“ Já: „Drahý Bože, už jsem mu to řekla.“

Spasitel: „Měl by se více modlit s věřícími.“ Spasitel: „Piš, má dcero, máte málo času.“ Já: „K jakému knězi mám jít?“

Spasitel: „K panu faráři Vogtovi.“

Já: „Ale ty jsi řekl, že je neposlušný.“

Spasitel: „Ať si to dobře rozmyslí. Moje dcero, jdi za ním.“ Já: „Týká se tato válka Německa?“

Spasitel: „Všechny.“

Já: „Mohu mu něco říct, aby věděl, že to je od tebe?“ Spasitel: „Řekni mu to, mé ovce poslouchají můj hlas.“

Já: „Drahý Bože, řeknu mu to. Pane, staň se tvá vůle. Můj drahý Ježíši, můj Pane a Bože, děkuji ti.“

Spasitel: „Moje milá dcero, miluji tě. Jdi v pokoji.“

Ve 12:00 jsem se modlila v kapli na pracovišti k Andělu Páně. Holger mi přinesl knihy ke čtení.

16.00 hodin: Byla jsem na cestě domů a modlila jsem se bolestný růženec za pana faráře Vogta.

Kolem 17:50 jsem byl v Rotu v kostele a krátce se modlil.

Od 18:00 do 18:30 jsem byl u pana faráře Vogta. Četl jsem mu z deníku, ze dne 24. 5. 1992, 29. 5. 1992, 3. 6. 1992, 5. 6. 1992, 7. 6. 1992, 8. 6. 1992 a dnes, 10. 6. 1992. Smál se při tom.

Na konci řekl, že se prostě musí víc modlit.

Požádal jsem ho o požehnání a pak jsem odešel. Když jsem ho opouštěl, ještě jsem mu řekl, že už toho mám po krk.

Na to pan farář Vogt řekl: „Řekněte to Spasiteli.“ Odpověděl jsem: „On to už slyšel.“

Řekl jsem to proto, že mi nevěří, co mi říká Spasitel.

V 19:00 jsem šla do kaple sv. Rocha modlit se růženec a zúčastnila se tam mše svaté. Poté jsem měla rozhovor s panem farářem Trunkem.

Zeptala jsem se Spasitele, zda mám nyní mluvit s panem farářem Trunkem. Spasitel přitakal.

Já: „Bude se mnou mluvit?“ Spasitel:

„Ano, bude s tebou mluvit.“

Náš rozhovor trval asi 30 minut. Řekla jsem panu faráři Trunkovi, co mi Spasitel řekl.

11. 6. 1992 — čtvrtek

11:30 v ordinaci:

Řekl jsem Spasiteli, že pan farář Vogt včera prohlásil, že to vše jsou výhrůžky.

Spasitel: „Nech to na mně, všechno přijde v pravý čas.“ Pak jsem se zeptal na pana faráře Trunka.

Spasitel: „Udělal jsi dobře, že jsi za ním šel.“

Já: „Ale on řekl, že mu svatý biskup Oskar Saier řekl, že musí podávat svaté přijímání do ruky.“

Spasitel: „On to nedělá ze své vůle.“

Já: „Drahý Bože, řekl jsi, že toho, kdo zkresluje učení Svatého Otce, není třeba poslouchat ani následovat.“

Spasitel: „To je pravda.“

Já: „Jak to teď je, musí kněz poslouchat biskupa, když mu řekne, že má podávat přijímání do ruky?“

Spasitel: „Ne.“

Já: „Prosím, řekni mi něco jiného než ne.“

Spasitel: „Tento kněz je v mých očích neposlušný.“

Já: „Řekl, že i papež podává svaté přijímání do rukou.“

Spasitel: „Svatý otec je k tomu donucen. Ne všichni biskupové poslouchají svatého otce.“ Já: „Řekl, že chce jít do Engelswerku, ale biskup mu k tomu nedává svolení. Můžeš mi k tomu něco říct, nebo mi do toho nic není?“

Spasitel: „Ale, to se tě týká. Kněz H., farář Trunk, má jít do Engelswerku. Máš mu říct, ať má ke mně větší důvěru.“

Já: „Řekl, že musí být poslušný biskupovi.“ Spasitel: „Mně však neposlouchá.“

Já: „Drahý Bože, je to jeho vůle nebo Tvá vůle, aby šel do Engelswerku?“ Spasitel: „Moje dcero, to je má vůle, a to už delší dobu.“

Já: „Má biskupovi říct, co jsem napsala?“

Spasitel: „To neudělá, protože biskup nevěří v soukromá zjevení.“

Já: „Tomu nerozumím, jak to je, když je Svatý otec nucen podávat svaté přijímání do ruky, pak může i kněz říci, že je k tomu nucen.“

Spasitel: „Moje dcero, Svatý otec je mi poslušný. Je veden mým Duchem.“ Já: „Drahý Bože, už se tě nikdy nebudu ptát.“

Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi, jak ses ptala. Jdi v pokoji, moje milá dcero.“

Mezi 12:05 a 13:00 v kapli:

Spasitel: „Moje dcero, dávej pozor, já jsem láska, pokora, mírnost, mír, klid, trpělivost, radost, pravda, světlo, cesta, já jsem tvůj život.“

Vše, co je v rozporu s tím, je nečistý duch. Pamatuj si, že po mém rozhovoru zachováš klid a lásku.

Nečistý duch nezanechává dobré plody.“

Já: „Drahý Bože, ten nečistý duch je tu zase.“ Spasitel:

„Moje dcero, já jsem tu také.“

Spasitel: „Piš, má dcero, to, co dnes napíšeš, uchovej v tichosti.“

Já: „A Marion, ta musí psát, a Roswitha to musí uchovat, je to tak?“ Spasitel: „Ale nikdo jiný.“

Já: „Ale já potřebuji kněze.“

Spasitel: „Kněze ti dám. Ještě počkej.“

Já: „Jak mám poznat, že jsi to byl ty, kdo ke mně promluvil? Řekni mi k tomu prosím ještě jedno slovo.“

Spasitel: „Piš, má dcero, to, co jsem ti řekl, naplní tvé srdce.“

Já: „Čím?“ Spasitel:

„Láskou.“

Já: „Ať se tak stane. Ať je mé srdce naplněno láskou nejen teď, ale navždy.“

Růženec a mše svatá v červeném.

12.06.92 — pátek

10:00 v ordinaci:

Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, můj nebeský Otče, Ježíši, milosrdný Bože, co mám psát?“

Čekala jsem na hlas, ale nic nepřišlo. Řekla jsem si, že sama si nic říct nemohu.

Já: „Drahý Bože, nedovol, aby se do toho vložil ten zlý.“ Spasitel:

„Vidíš, to může udělat jen tehdy, když to dovolím.“

Já: „Cítím v sobě silné teplo, klid a mír. Mé srdce hoří láskou. Je to úžasný pocit, který nelze popsat slovy.“

Spasitel: „Moje dcero, budeš hodně zkoušena.“

Já: „Ale bez tebe ty zkoušky nezvládnou.“

Spasitel: „Ano, proto mě potřebuješ. Zkouška přichází od úřadů.“

Já: „Vždyť já jsem v zkouškách tak špatná. (Myslela jsem na zkoušky ve škole.) Spasitel: „Budu s tebou.“

Zeptal jsem se na svou tchýni, protože v květnu nezemřela. Spasitel: „To jsem dopustil. Nečistý duch tím potvrdil, že mu přijímání na ruku vyhovuje a také to, že svaté přijímání rozdávají laici.

Kdyby zemřela, věřil bys, že přijímání na ruku je správné.“

Já: „To je ale těžké poznat, když se do toho vměšuje nečistý duch.“ Spasitel: „Dávej pozor na každé slovo. Já jsem mírnost.“

Já: „A jak je to s Bělehradem? Vměšoval se tam také?“ Spasitel: „Ne, to teprve přijde.“

Já: „Zatím jsem si všimla, že se nečistý duch vměšoval dvakrát při smrti mé tchyně a 25. 3. 1992 při oznámení zjevení Panny Marie a při oznámení, že to bude za čtyři týdny.“

Spasitel: „To jsou jen místa, kde se vměšoval. Tuto zkušenost je třeba prožít.“

Já: „Co je to zkouška?“

Spasitel: „Braň mé učení, zůstaň mi věrný, nedělej si předem starosti. Já se za tebe přimluvím.“

Já: „Děkuji, můj Pane a Bože, teď tomu lépe rozumím.“

Já: „Dnes ráno jsem málem narazil autem do tramvaje. Chybělo málo a způsobil bych nehodu. Během jízdy jsem se modlil litanii k Panně Marii. Právě když jsem se modlil Virgo Prudentissima – ora pro nobis, byl jsem oslepen a tramvaj jsem neviděl. Měl jsem už nohu na brzdě, ještě než jsem tramvaj zaznamenal očima. Myslím, že to byl anděl strážný.“

Spasitel: „Modli se bez přestání. Nečistý duch tě chce zničit, ale nemůže, já jsem s tebou.“

Spasitel: „Piš, má dcero, na Slovensku bude válka.“ Já: „A co Černá Hora?“

Spasitel: „Černá Hora bude brzy zničena.“

Já: „Drahý Bože, raději už nechci nic vědět. Je to přece strašné. Odpusť mi, můj Pane a Bože, budu se více modlit. Dej mi prosím milost, abych se mohla hodně modlit.“

HI. Mši a růženec jsem navštívila v Rotu v kostele.

13.06.92 — sobota

Na ranní mši jsem byl v Mingolshelmu v kapli sv. Rocha (v 7:00).

Poté jsem se modlil dva růžence za svou rodinu, jejíž členové ještě nejsou pokřtěni. Ve 14.00 hod. jsem byl pozván k bratrovi, který také bydlí v Rotu.

Byla to oslava narozenin mého bratra Paula.

Byl tam i můj nejmladší bratr Vladimír, moje sestra Sonja a spousta dalších, synovci a neteře atd.

Nikdo z nich se mi nevysmíval, všichni byli ke mně velmi milí.

Od 16:30 do 18:30 jsem pak šel do kostela a modlil se. U Spasitele je to hezčí než na grilování.

Vyzpovídal jsem se u P. Vogta. Během zpovědi jsem mu také řekl, co v kostele nedělá správně, např. že se při vyznání víry neobrací k svatostánku, ale dívá se na shromáždění, protože by měl být přece vzorem ve víře v Trojjediného Boha ve svatostánku.

14.06.92 — neděle

Modlil jsem se od 7:10 do 8:25 doma. Při

sjednocení:

Spasitel: „Moje dcero, ve zpovědnici jsi mluvila výborně. Já jsem za tebe promluvil. Kněz se mýlí téměř ve všem, o čem jste mluvili.“

Já: „Drahý Bože, odpusť mu. Nedivím se, že jsou kostely prázdné.“ Já: „Drahý Spasiteli, co musím vědět?“

Spasitel: „Piš, má dcero, válka se dále šíří. Válka v Bosně se bude zhoršovat. Modli se za mír.“

Já: „Drahý Bože, zapomněla jsem se tě zeptat na něco, co je pro mě velmi důležité.“

Já: „Jsi přítomen v malých úlomcích svaté hostie?“ Spasitel: „Ano, jsem přítomen i v malých úlomcích.“

Spasitel: „Piš, má dcero, když tam válka skončí, začne jinde. Má dcero, lidé jsou nespokojení, to není ode mě.“

Po chvíli jsem uslyšela:

„Moje dcero, miluji tě.“

Zeptala jsem se, zda to mám zapsat.

Spasitel: „Ano, zapiš to.“

Já: „Cítím hluboký pokoj a teplo. Můj Pane a Bože, děkuji ti za tuto milost, kterou jsi mi právě dal.“

Je mi líto, že to nedokážu popsat lépe. Cítím, že nejsem schopna něco takového napsat. Nejsem také básnířka.“

Spasitel: „Moje dcero, zůstaň mi věrná, jdi v pokoji.“

10.00 hod. – Svatá mše v červeném.

13:00 Růženec a modlitba.

Odpoledne přišla Marion a psaly jsme deník. Poté jsem se modlila růženec.

15. 6. 1992 — pondělí

V ordinaci:

Modlila jsem se vroucně a stěžovala si.

Spasitel: „Miluji tě, má dcero.“ Já: „To jsem dobře slyšela.“

Spasitel: „Dosud jsi jednala správně. Nedělej si starosti s tím, co teprve přijde.“

Já: „Pane, bolí mě, že stále rozdávají svaté přijímání do ruky.“

Spasitel: „Piš, má dcero, přijímání do ruky je svatokrádež. Má dcero, v nejbližší době se vše změní. Tvým úkolem je upozornit kněze, aby věřícím podávali přijímání pouze do úst.“

Já: „Ale všichni říkají, že musíš být biskupům poslušná.“ Spasitel:

„Řekni jim, že to nedovolím.“

Já: „Pak řeknou, že nemusí věřit soukromým zjevení.“

Spasitel: „Kněží, kteří nevěří v uznaná soukromá zjevení, nežijí v Boží milosti.“

Já: „Pane, napsal jsem to správně?“

Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi to. Jdi v pokoji.“

18.30 Růženec a mše svatá v červeném.

20.00 Modlitební skupina: Zúčastnili se farář Dochart a otec Berthold z Waghäuselu. Přišlo velmi mnoho lidí. Nebylo už volného místa.

16. 6. 1992 – úterý

10.00 v ordinaci:

Spasitel: „Piš, má dcero, Satan sílí. Musíte se modlit ještě více. Válka se zhoršuje.“

Já: „Jak to myslíš, drahý Bože, zhorší se?“ Spasitel:

„Válka je ve všech srdcích.“

Já: „Je tam ještě tolik nenávisti?“

Spasitel: „Skoro už jen nenávist.“

Já: „Mám ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Zapiš si to. Kaple bude schválena. Přijde dar.“

Já: „Drahý Spasiteli, děkuji ti. To je pro mě velká radost. Neboť jsi viděl, že už nemáme místo a že tolik lidí přichází, aby se modlilo.“

Spasitel: „Moje dcero, miluji tě, jdi v pokoji.“

Při tom spojení jsem pocítila mnoho tepla a hluboký pokoj.

Já: „Drahý Spasiteli, znáš mé srdce a mou lásku k tobě. Nemusím ti to říkat. Zůstanu ti věrná.“

V 18:30 jsem se zúčastnil růžence a mše svaté v Rotu.

Svaté přijímání jsem obětoval za své zesnulé rodiče a sourozence.

Po svatém přijímání jsem se zeptal Spasitele, zda to bylo správné, respektive zda jsem to dnes ráno v kapli správně pochopil.

Spasitel: „Můžeš tomu věřit, je to pravda.“

17. 6. 1992 – středa

10:00 v ordinaci:

Váhala jsem, zda mám psát, myslela jsem si, že Spasitel možná nechce, abych psala. Pak jsem uslyšela: Spasitel: „Moje dcero, chci, abys psala.“

Já: „Můj Pane a Bože, odevzdávám se zcela tvé vůli.“

Spasitel: „Svět je ve velkém nebezpečí. Falešní proroci jsou na cestě.“ Já: „Drahý Bože, vysvětli mi to s těmi proroky jasněji.“

Spasitel: „Jsou to paraziti pro lidi.“ Já: „A jaký je lék?“

Spasitel: „Zůstaň věrný pravému Kristovu učení.“

Já: „Jak mám poznat, že je to falešný prorok?“ Spasitel: „Nejsou vedeni mým Duchem.“

Já: „Jak poznám, že je veden nečistým duchem?“ Spasitel: „Falešný prorok má mnoho stoupenců, sympatizantů.“ Já: „A ti ostatní, kteří jsou vedeni tvým Duchem?“ Spasitel: „Je jich velmi málo.“ (Stoupenci)

Já: „Drahý Bože, to mi ale nestačí. Co ještě musím vědět o falešných prorocích?“

Spasitel: „Moje dcero, jim chybí láska. Falešný prorok nikdy nemluví o pravém Kristově učení. Nevěř jim. Se mnou zvítězíš.“

Já: „Pane, jen s tebou dokážu rozlišit jedno od druhého.“ Spasitel: „Moje dcero, jen se mnou.“

Já: „Budu v nejbližší době mluvit s takovým prorokem?“

Spasitel: „Ano, s několika. Má dcero, měj trpělivost. Zůstaň mi věrná. Jdi v pokoji.“ Pak jsem ještě uslyšela: „Miluj mě.“

Svatou mši jsem navštívila v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu.

18.06.92 — Boží tělo — čtvrtek

Modlila jsem se od 7:45 do 8:45 a sjednotila se se Spasitelem.

Spasitel: „Piš, má dcero, lidé v současné době směřují do propasti.“

Já: „Co je to propast, přesně to nevím.“

Spasitel: „Do pekla, má dcero. Všichni k tomu dali svou svobodnou vůli.“

Já: „Ostatní mi řeknou, že jsi laskavý a milosrdný, drahý Bože, a že to nemůže být pravda.“

Spasitel: „Duše již nežijí. Vybrali si svého otce.“ Já: „Drahý Bože, jak tomu otci říkáš?“

Spasitel: „Knížetem světa.“ Já:

„Proč ho nazýváš knížetem?“

Spasitel: „Podle jeho pýchy poznáš jeho děti.“

Já: „Drahý Bože, dnes je svátek, svátek Božího těla. Dnes ráno byla procesí. Můžeš mi o tom něco říct?“

Spasitel: „V tento svátek mě uctívají jen velmi málo. Má dcero, srdce lidí ochladla. Očištění duší musí brzy přijít. Trest je nezbytný, jinak půjde do pekla ještě více duší.“

Já: „Mám ještě něco zapsat?“ Spasitel: „Moje dcero, žádám tě...“

Já: „Ale drahý Bože, řekni mi to nejdřív. Chvála Ježíši Kristu a Marii a Viva Jesu e Maria.“

Slyšela jsem to a pak jsem se zeptala: „Co ode mě žádáš?“

Spasitel: „Úplné odevzdání se mi.“

Já: „Můj Trojjediný Bože, můj Králi všech králů, můj Spasiteli. Odevzdávám se ti zcela. Milý Bože, nedokážu to takhle zapsat v němčině, ale ty víš, jak to myslím.“

Já: „Můj Pane a Bože, patříš mi celý. Můj Spasiteli, miluji tě nade vše. Učiň se mnou, co chceš. Dej, ať si vždy uvědomuji, že ti patřím.“

Milý Bože, proč chceš všechno zpět, vždyť jsem ti už všechno dala.“

Spasitel: „Ty to víš, má dcero. Dostaneš znovu úkol. Teď ještě ne, má dcero. Zůstaň mi věrná a vytrvalá.“

Bylo 8:45. Ztratila jsem pojem o čase. Můj manžel mě zavolal a řekl, že už je pozdě na mši. Dnes mše začínala už v 9:00. Vstala jsem a byla jsem hotová tak rychle, že jsem byla v kostele ještě tři minuty před 9:00. V kostele jsem se z celého srdce modlila, aby věřící nepřijímali svaté přijímání nehodně. Nakonec se svatého přijímání zúčastnilo jen málo lidí. V kostele byl také jeden posedlý. Před proměněním opustil kostel. Svaté přijímání jsem obětovala za svého syna. Procesí se zúčastnilo mnoho lidí.

Ve 13:00 jsem šel do kostela na modlitbu růžence a poté jsem zůstal na pobožnost.

19. 6. 1992 — pátek

Nemám hlas. Navštívil jsem mši svatou a růženec v kostele v Rotu.

20. 6. 1992 — sobota

Modlila jsem se doma od 7.00 do 8.45 hodin, asi 45 minut.

Při sjednocení jsem řekla Spasiteli: „Jestliže chceš, můj Pane a Bože, pak budu psát.“

Spasitel: „Ano, chci, má dcero, piš.“

Byla jsem zklamaná z toho, co vysílali v televizi z Katolického dne. Sledovala jsem to u své tchyně.

Ženy chtějí, aby byl zrušen celibát, a co hůř, chtějí sloužit svatou mši.

Spasitel: „Nazývají se katolíky, ale nejsou jimi. Jen málokdo je podobný mému srdci. Není mou vůlí, aby žena sloužila svatou mši.“

Napiš, má dcero, je to dílo Lucifera.“ Já: „A celibát?“

Spasitel: „Kněz musí být podle mého vzoru knězem a věrným tradici. Být katolíkem znamená také být věrný Svatému otci.“

Já: „Proč se P. Vogt při vyznání víry neotáčí k tabernáku nebo ke Spasiteli, když je vystaveno Nejsvětější svátost? Proč stojí čelem k lidu?“

Spasitel: „Protože tam je ještě tolik pýchy.“

Já: „Pane, vždycky mluvíš o nebezpečích, která lidem hrozí. Ale já nemám žádného kněze, kterému bych to mohla říct.“

Spasitel: „Moje dcero, kněz přijde. Už to nebude dlouho trvat.“

Spasitel: „Napiš, má dcero, miluji tě a ty mě zklamáváš, protože nevěříš tomu, co ti říkám.“

Já: „Protože se vmísil nečistý duch.“ Spasitel: „To musí být.“

Já: „Drahý Bože, chci tomu věřit, ale pan farář Dochart, pan farář Vogt a můj manžel mě uvádějí do zmatení.“

Spasitel: „To vím. Musíš jim dokázat, že jsem to já.“ Já: „Jak?“

Spasitel: „Máš mě.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože. Udělám to. Pane, staň se tvá vůle.“ Spasitel: „Moje milá dcero, jdi v pokoji.“

Kolem 9.00 hodiny jsem přišla k Marion do Wiesentalu. Byli u ní mladí lidé. Mluvila jsem o svých zážitcích a o svém obrácení. Při vyprávění jsem cítila silné útoky nečistého ducha. Nečistý duch byl dost silný, několikrát mi zablokoval vyprávění.

K jednomu chlapci, který seděl vedle mě, jsem řekla: „Ty jsi se nevyzpovídal.“ Pokropila jsem ho svěcenou vodou. Odpoledne se tento chlapec vyzpovídal v Karlsruhe na Dni katolíků, kde jsem dnes také byla. Naposledy se vyzpovídal před pěti lety a když jsem ho odpoledne znovu viděla, ožil a vypadal tak šťastně.

Během tohoto Dne katolíků jsem měl příležitost vést mnoho zajímavých rozhovorů. Musel jsem často a mnohokrát bránit papeže a přijímání do úst. Poté jsem hovořil před třemi televizními kamerami. Oslovil jsem také biskupa Wolfganga Kirchgässnera, pomocného biskupa z Freiburgu. Zeptal jsem se ho, co si myslí o plodech Medžugorje a proč tam ještě nebyl. Odpověděl: „Ano, Bůh je všude.“

Řekl jsem: „Ano, i tady.“

Nebyl nadšený z toho, že se mnou mluví. Přesto jsem od něj požádal o požehnání. Marion byla u toho.

Po náročném Dni katolíků jsem se nakonec musel i vyzpovídat. Seznámil jsem se s pokorným knězem, otcem Engelbertem Recktenwaldem. Doufám, že se s ním někdy znovu setkám, je to dobrý zpovědník.

Když jsem mluvil před televizními kamerami, Beate Hambschová byla třikrát u toho. Věřím, že Beate se na tomto katolickém dni v Karlsruhe opravdu probudila, aby pracovala pro Spasitele. Zažila, že když člověk pracuje pro spásu duší, dostává od Spasitele mnoho milostí. Marion byla také pilná. Hodně mluvila o katolické víře, protože na tuto akci přišlo mnoho ztracených synů. Díky Bohu za tuto milost, že jsme mohli předávat Boží slovo.

21.06.92 — neděle

Modlil jsem se od 7:45 do 9:00 a plakal jsem kvůli Dni katolíků.

Byla jsem zklamaná a přemýšlela jsem, jestli bylo správné to, o čem jsem včera celý den mluvila s lidmi a pak před třemi kamerami.

Spasitel: „Napiš, má dcero, to, co jsi včera udělala, bylo dobré. Mluvil jsem skrze tebe.“

Já: „A Marion a Beate?“

Spasitel: „Jsou to mé nástroje, má dcero, zůstaň mi i nadále věrná.“

Já: „Můj Pane a Bože, máš pravdu. Člověk se může rychle vzdát, když vidí, co se všechno odehrálo na Dni katolíků. Dalo by se říct, že katolíci už nejsou katolíci.“

Spasitel: „Piš, má dcero, o lásku je třeba prosit. Má dcero, budu vždy s tebou.“

Já: „Ale cítím, že tam teď je i ten nečistý duch. Dává o sobě vědět a cítím, jak mi cuká ruka.“

Spasitel: „Je také rozzlobený, protože mě nemůže najít.“

Spasitel: „Se mnou ho vždy porazíš. Tam, kde jsem já, je i on.“

Já: „Ale v srdci je klid, ticho a mír, cítím to jako něco nepopsatelně krásného.“ Spasitel: „Tam nemůže vstoupit nečistý duch, protože jsi si vybral mě.“

Já: „Pověz mi, kdo jsi?“

Spasitel: „Moje dcero, jsem tvůj Pán a Bůh, tvůj duchovní vůdce.“ Já: „Drahý

Bože, odpusť mi, že se ptám znovu.“

Spasitel: „Moje dcero, miluji tě, jdi v pokoji.“

13:00 — Růženec v kostele v Rotu.

22.06.92 — pondělí

V ordinaci:

V tu chvíli jsem Spasitele milovala tak moc, že mi tekly slzy z očí. Modlila jsem se vroucně. Když jsem se sjednotila se Spasitelem, byla tam taková láska.

Spasitel: „Dcero moje, piš. Vše, co napíšeš, bude vytištěno v knize.“

Před tiskem to zkontroluje kněz.“

Já: „Chceš to, Pane, nebo mám snad zůstat v tichosti, ve skrytu?“ Spasitel: „Chci, aby se ta kniha dostala mezi lidi.“

Já: „Některé věci, které jsou zbytečné, je třeba vynechat.“ Spasitel: „To udělá kněz.“

Já: „Drahý Bože, já nemám kněze. Spasitel: „Já ti kněze dám.“

Já: „Můj Pane a Bože, když bude ta kniha vydána, vyženou mě z církve.“

Spasitel: „Moje dcero, napsala jsi pravdu. Jsem s tebou.“ Spasitel: „Piš, moje dcero, ta kniha musí být brzy vytištěna.“

Já: „Drahý Bože, prosím, dej nám milost, abychom dokázali psát rychleji.“ Spasitel: „Ano, to můžeš udělat.“

Já: „Pane, ať se stane tvá vůle s tou knihou.“

Já: „Musím 11. 6. 1992 přečíst sv. faráři Trunkovi?“ Spasitel: „Ano, udělej to.“

Já: „Musím ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Děkuji ti, má dcero, že následuješ mou vůli.“ Já: „Dělám to, protože tě miluji, drahý Bože, nade vše.“

Spasitel: „Jdi v pokoji, má milá dcero.“

18:30 Modlitba růžence, mše

svatá v červeném

20:00 Modlitební skupina

23.06.92 — úterý

10:00 v ordinaci:

Dnes ráno jsem se modlila asi hodinu.

Při sjednocení se Spasitelem mě několikrát vyrušili lékaři. Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj milý Ježíši, co chceš, abych zapsala?“

Spasitel: „Moje dcero, v Evropě bude nová válka. Ruská válka se dále rozšiřuje.“

Kolem 10:55 jsem rentgenoval dvanáctiletého chlapce. Měl krvácení z nosu a zlomený nos. Řekl jsem mu, že se musí modlit i po ránu, když vstává. Odpověděl, že se to nenaučil a že pochází z bývalé NDR. Dala jsem mu modlitební lístky a on se potěšil. Pak jsem mu ještě řekla pár slov o svém křtu v dospělosti.

Po chvíli (po rentgenu) jsem se znovu obrátila k Ježíši. Bylo to jako vedení, měla jsem se znovu sjednotit se Spasitelem. Spasitel: „Piš, má dcero, je to důležité.“

Já: „Můj Pane a Bože, a co by to mělo být?“

Zeptala jsem se také, zda zvládnou to, co musím zapsat. Spasitel: „Zavolej je všechny k modlitbě.“

Já: „Slyšela jsem správně?“

Spasitel: „Moje dcero, slyšela jsi správně.“ Spasitel: „Vyzvi všechny k modlitbě.“

Já: „Jak to mám udělat? Kněží mě neposlouchají. K panu Kohlovi jít nemůžu. Mnozí, s nimiž mluvím, nadávají na papeže. Mnozí vystoupili z církve nebo nadávají na víru. S lidmi je to momentálně tak zlé.“

Já: „Drahý Bože, prosím, dej mi radu. Jak mám lidi vyzvat k modlitbě?“ Spasitel: „Ano, má dcero, jdi sama za spolkovým kancléřem panem Kohlem.“

Já: „Kdy chceš, abych za ním šla?“ Spasitel: „Co nejdříve.“

Já: „Můj Pane a Bože, udělám to. Pane, staň se tvá vůle. Prosím tě, veď mě, provázej mě a zůstaň se mnou.“

Spasitel: „Moje dcero, tak se stane.“

Já: „Drahý Bože, miluji tě nade vše, děkuji ti.“ Spasitel: „Milá dcero, udělej to co nejdříve.“

Já: „Ano, můj Pane, půjdu za spolkovým kancléřem.“

Spasitel: „Tato válka přinese více mrtvých a více škody.“

Já: „Cítím kolem sebe, že supové (démoni) jsou zase tady, i když jsem rozsypala posvěcenou sůl.“

Spasitel: „Moje dcero, pro ně je to utrpení, ale kvůli tomu, co píšeš, jsou nuceni být s tebou. Nucí je k tomu Nejvyšší.“

Já: „Tak to je tedy Lucifer.“

Spasitel: „Ano, má dcero, uhodla jsi.“

Já: „Drahý Spasiteli, po modlitební skupině jsem nemohla usnout. Byla jedna hodina v noci. Cítila jsem neklid, bylo to nepříjemné, jako bych měla všude pod kůží červy, kteří se pod kůží plazili a hýbali se. Okamžitě jsem si vzpomněla na demony a hned jsem vylezla z postele. Pokropila jsem sebe i postel svěcenou vodou a odříkala krátký exorcismus, a všechno bylo zase pryč. Pokropila jsem tolik svěcené vody, že postel, ve které jsem usnula, byla mokrá.“

Spasitel: „Ano, bylo jich mnoho, kdybys je viděla, zemřela bys.“ Já: „Drahý Bože, uvěří mi to někdo?“

Spasitel: „Uvěří, až bude příliš pozdě.“

Já: „Myslím, že na to tak rychle nezapomenu. Je mi z toho zle, jaké to musí být v pekle. Milý Bože, prosím, zachraň lidi.“

Spasitel: „Moje dcero, jdi v pokoji.“ Růženec a mše svatá v červeném.

24.06.92 – středa

10:00 v ordinaci:

Modlila jsem se vroucně a poté jsem řekla: „Pane, jestliže chceš, abych to zapsala, ať se stane, Pane, tvá vůle.“

Spasitel: „Ano, má dcero, napiš to.“

Já: „Je tak krásné cítit teplo, lásku Spasitele a hluboký pokoj. Takhle by se daly strávit celé hodiny.“

Spasitel: „Chci svým lidem zkrátit čas.“

Já: „Drahý Bože, řekni mi to jinak, není mi to jasné.“ Spasitel: „Lidé musí zemřít dříve.“ (než je v Božím plánu)

Zase mě vyrušili. Volala mě Veronika, že mám návštěvu. Byl to mladý muž, který u mě před deseti lety pracoval jako civilní služba a teď už brzy dokončí studium medicíny. Tehdy se chtěl stát protestantským knězem, ne proto, že by věřil, ale protože si myslel, že si tam dobře vydělá. Připomněl jsem mu to a pak jsem mu vyprávěl o své dnešní víře. Andreasovi bylo teď 30 let. Znovu řekl, že až dokončí studium, odejde do Švýcarska, protože tam se vydělává lépe, tam platí víc peněz.

12:00 v kapli. Jsem pořád v kapli. Jen to už v deníku nezmiňuji, aby toho nebylo příliš.

19:30 v kapli sv. Rocha — mše svatá.

25. 6. 1992 – čtvrtek

bez hlasu — Byl jsem v kostele v Rotu na růženec a na mši svatou.

26.06.92 — Svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Modlitební společenství:

Spasitel: „Lidé se musí obrátit, protože na ně čeká velké nebezpečí. Zbývá vám už tak málo času.“

Já: „Drahý Bože, neodvážuji se tě zeptat. Prosím, pomoz mi. Ty víš všechno. Co ode mě chceš?“

Spasitel: „Aby jsi mi zůstala věrná. Jdi v pokoji, má dcero.“ Růženec a mše svatá v červeném.

27.06.92 – sobota

V 7:15 jsem byla v kostele ve Waghäuselu na mši svaté. Poté jsem s Marion psala deník a dopis spolkovému kancléři H. Kohlovi.

Mezi 16:30 a 18:15 jsem byl v kostele v Rotu, modlil se tam a zpovídal se. Večer přijeli z Lantershofenu dva studenti teologie, Matthias a Fridolin. Až hluboko do noci jsem jim četl ze svého deníku.

28. 6. 1992 – neděle

Doma jsem se modlila asi hodinu. Fridolin zpíval v koupelně. Rušil mě i můj manžel. Bylo těžké spojit se se Spasitelem.

Fridolin, Matthias a já jsme šli do kostela ve Waghäuselu. Po svatém přijímání mi Spasitel potvrdil poselství. Plakala jsem. Papír, na který jsem ráno psala, jsem roztrhala, nechtěla jsem tomu věřit. A teď to Spasitel zopakoval. Musela jsem tolik plakat, a přesto jsme šli za otcem Aemilianem.

S otcem Aemilianem jsem mluvil asi 20 minut.

Fridolin a Matthias poslouchali. Cítila jsem, že nejsem sama. Spasitel byl se mnou. Řekla jsem, že přijímání do úst je správná cesta. Otec Aemilian se domníval, že Spasitel vychází z malých částí hostie. Po rozhovoru jsem od něj ještě požádala o požehnání.

Do oběda nám zbývala už jen hodina a 15 minut. Fridolin se modlil a Matthias mi pomáhal s vařením.

Poté jsme ve 13:30 šli do kostela na modlitbu.

Když jsme se vrátili domů, modlili jsme se latinsky bolestný růženec za mír.

29.06.92 – pondělí

10:00 Ordinace:

Včera jsem byla nespokojená po rozhovoru s otcem Aemilianem. Proto jsem se zeptala Spasitele, zda je v malých kouscích hostie.

Spasitel: „Piš, má dcero, i v těch malých kouscích jsem já. Poslouchej dobře, má dcero, ten kněz zkresluje učení Nejsvětějšího Otce. Modli se za něj.“

Spasitel pokračoval: „Piš, má dcero, válka se šíří velmi rychle. Všichni se do ní zapojí.“

Já: „Kdo jsou všichni?“

Spasitel: „Všichni, kdo mají v srdci nenávist.“ Já:

„A ti, kdo mají lásku?“

Spasitel: „Ti nemusí bojovat.“

Já: „Ale těch, kteří mají v srdci nenávist, je více než těch, kteří mají v srdci lásku.“ Spasitel: „S těmi několika jsem já, oni zvítězí.“

Já: „Připadá mi to jako David a Goliáš.“ Spasitel:

„Tak to je, má dcero.“

Spasitel: „Ty patříš k těm nemnohým, kteří mají lásku.“

Já: „Musí se tedy ostatní bát?“

Spasitel: „Pokud mě milují, nebudou se bát.“ Neptala jsem se, jen jsem přemýšlela, zda je i mým ženichem. Spasitel: „Ano, jsem tvůj ženich.“

Já: „Ale ještě tomu úplně nerozumím.“ Spasitel:

„Moje dcero, ty jsi moje nevěsta.“

Já: „Drahý Pane Ježíši Kriste, řekni mi to prosím jasněji, co je to nevěsta?“ Spasitel:

„Nevěsta je ta, která mi již dala všechno.“

Já: „Drahý Bože, ale myslím, že jsem hříšnice a nedokážu pochopit, že jsem tvá nevěsta.“

Spasitel: „Dosud to nikdo nepochopil.“

Spasitel: „Moje milá dcero, zůstaň mi věrná. Nenech se ovlivnit ostatními. Jdi v pokoji.“

Já: „Drahý Bože, miluji tě a děkuji ti, a nemám jiného přání, než ti být věrný.“

HI. Mše a růženec v červeném.

Jako zástupce přijel kněz z Indie, pan farář Vogt byl na lázeňské kúře.

20:00 Modlitební skupina: P. Dochart vyslychal zpovědi.

30.06.92 — úterý

10.00 hod. v ordinaci:

Modlila jsem se vroucně a svěřovala Spasiteli mnoho lidí, na závěr ještě všechny duše. Spasitel:

„Moje dcero, líbí se mi, co jsi řekla. Piš, moje dcero, jsi unavená, odpočiň si.“

Já: „Ale zítra chci jet do Rodalbenu, u Pirmasensu. Tam se nachází velké znamení pro svět.“

Spasitel: „Ano, jdi tam, má dcero, toto znamení je mým znamením.“ Já: „Toto znamení by mělo být určitě uctíváno v kostele.“

Proč to nedělají?“

Spasitel: „Protože kněží nežijí v Boží milosti.“

Já: „Ale už je to 40 let. Musí se přece něco stát.“ Spasitel: „Něco se stane. Ale ještě ne teď.“

Spasitel: „Zapiš si to. Miluji tě, má dcero.“ Po chvíli:

Spasitel: „Znamení přijde.“ (Znamení, které mi Spasitel již slíbil.)

Já: „Musím se na to připravit?“ Spasitel:

„Zůstaň vždy ve mně.“

Já: „Ano, můj Pane, mým jediným přáním je být vždy s tebou, neboť nic krásnějšího neexistuje.“

Spasitel: „Toto znamení se stane v kostele.“ Spasitel:

„Chceš, aby se toto znamení stalo na tobě?“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, můj Ženichu, ale také, abych nebyla od tebe oddělena a abych tě chválila a velebila se svatými na věky věků. Neboť není nic krásnějšího, než být v tvé lásce.“

Spasitel: „Tak tomu bude, má dcero.“

Spasitel: „Dostaneš ode mě úkol, abys mi pomohla zachránit ostatní duše.“ Já: „Kdo jsou ti ostatní?“

Spasitel: „Duše, které pochybují.“

Já: „Ó můj Pane, to je ale hodně. Ale udělám to tak, jak si přeješ, protože tě miluji nade vše.“

Spasitel: „Moje nevěsto, jdi v pokoji.“

Já: „Drahý Bože, slyšela jsem to správně? Prosím, řekni mi to ještě jednou.“ Spasitel:

„Ano, má dcero, ty jsi má nevěsta.“

Já: „Můj Pane a Bože, můj Ženichu, děkuji ti za všechno.“ Růženec a mše svatá v červeném.

01.07.92 – středa

10:00 v ordinaci:

Po asi 10 minutách vroucí modlitby nastalo asi 15 minut ticha, pak jsem uslyšela Spasitele:

„Moje dcero, velká válka již začíná. Všichni lidé na zemi nesou odpovědnost. Přeji si, aby se hodně modlili. Čiňte pokání a postěte se. Miluji tě, moje dcero, jdi v pokoji.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, děkuji ti, můj milý Pane Ježíši. Smiluj se nad všemi lidmi.

Zachraň nás, Pane, nedopusť, abychom zabloudili, jsme tvá děti.“

Odpoledne jsem vedl modlitbu v domě rodiny Wafzigových. Bylo tam několik věřících, obě místnosti byly plné. Poté jsme šli na mši svatou.

Mši svatou celebroval pan farář Weber. Myslím, že to byla poslední, kterou jsem u něj slavil. Pan farář Weber brzy odejde do důchodu.

Poté jsme šli k Brigitte a Franzovi. Byl tam také Fridolin, spolu se třemi studenty, Josefem, Markusem a Matthiasem.

U Brigitte a Franze bylo ještě mnoho dalších lidí a já jsem mluvil o svých zážitcích, zkušenostech a o své víře.

2. 7. 1992 – čtvrtek

10:00 hod. Pracoviště – ordinace:

Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane, co chceš, abych napsala?“ Spasitel: „Dej mi svou budoucnost.“

Já: „Můj Pane a Bože, můj Ježíši, dávám ti ji, protože jsem svůj život a svou budoucnost vložila do tvých rukou a patří tobě.“

Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi, jak jsi to řekla.“

Já: „Ano, můj Pane, Ježíši, protože vím, že jsi tak dobrý a že u tebe je jen dobro.“

„Nedokážu si představit nic jiného, než být vždy s tebou. Já jsem ratolest vinného kmene.“

Spasitel: „Piš, má dcero, budoucnost určuji já.“ Já: „Jak to mám

poznat, když to určuješ ty?“ Spasitel: „To, co od tebe žádám, to máš

prostě udělat.“ Já: „Jak mám vědět, že to je od tebe?“

Spasitel: „Dám ti to poznat.“

Já: „Drahý Bože, musím už teď něco udělat?“ Spasitel:

„Ano, má dcero.“

Já: „Co, můj Pane a Bože, můj Ženichu?“ Spasitel:

„Pevně věř v to, co ti říkám.“

Já: „Můj Pane, můj milý a milosrdný Bože, budu v to pevně věřit, neboť jsi mi již dal živou víru.“

Spasitel: „Piš, má dcero, budoucnost bude taková, jakou ji chci já.“ Já:

„Myslíš mou budoucnost?“

Spasitel: „Ano, tvá budoucnost, patří mi.“

Já: „Ať je tak, jak chceš, můj Pane a Bože. Velmi tě miluji, můj Pane a Bože.“ Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi, jak jsi to řekla.“

Spasitel: „Piš, má dcero, miluji tě, má nevěsto, jdi v pokoji.“ Já: „Můj Pane a Bože, děkuji ti.“

Vzpomněla jsem si, že mi Spasitel řekl, že mě chce nést.

Spasitel: „Chci tě nést tam, kam já chci. Budeš na dvou místech zároveň.“

Já: „Ale Pane, já jsem jen jeden.“

Spasitel: „Já tě mohu rozmnožit.“

Já: „Drahý Bože, tomu nerozumím, ale věřím, že to dokážeš.“ Já: „Pane, k čemu mě potřebuješ na dvou místech?“

Spasitel: „Abych přesvědčil nevěřící. Má milá dcero, je hezké, že ses zeptala. Má dcero, zůstaň mi věrná.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, budu ti věrný. Děkuji ti, můj milující Otče.“

02.07.92 – čtvrtek

Růženec a mše svatá v červeném.

03.07.92 — pátek

10:00 v ordinaci:

Modlila jsem se vroucně, chtěla jsem psát jen tehdy, pokud je to Boží vůle. Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane, budu psát, protože to chceš.“ Spasitel: „Moje milá dcero, chtěl bych změnit čas.“ Já: „Jak se dá změnit čas?“

Spasitel: „Zkrátím ji.“

Já: „Drahý Bože, jsem tak hloupá, nerozumím tomu, řekni mi to jednodušeji.“ Spasitel: „Přichází na vás pohroma.“

Já: „Můj Pane a Bože, to je zase výhrůžná zpráva.“ Spasitel: „Lidé se nechtějí obrátit.“

Já: „Drahý Bože, smím vědět, co nazýváš pohromou?“

Spasitel: „Piš, má dcero, přichází katastrofa v podobě sucha.“

Já: „Drahý Spasiteli, zase cítím toho nečistého ducha. Tahá mě za pravou ruku. Je to on, nebo si to jen namlouvám?“

Spasitel: „Ano, je jich několik.“

Já: „Dnes ráno jsem se už tolik modlila.“ Spasitel: „Modli se dál.“

Já: „Drahý Bože, děkuji ti, že se nebojím.“ Spasitel: „Se mnou se nemusíš bát.“

Já: „Jak mám vědět, že jsi vždy se mnou?“ Spasitel: „Jsem vždy s tebou.“

Já: „Vlastně mám pocit, jako bych nikdy nebyla sama. Mám ještě něco napsat?“

Spasitel: „Napiš to. Jsi moje milovaná dcera.“

Já: „Miluji tě, můj Pane a Bože, nade vše a přeji si, abych tě nikdy nepřestala milovat.“

Spasitel: „Jdi v pokoji, má dcero.“

Mezi 16:00 a 17:00 jsem zalévala zahradu. Po deseti kbelících vody mi bylo špatně, měla jsem nevolnost a závratě a dostala jsem silné bolesti v srdci.

Sotva jsem mohl dýchat. Pomalu jsem si lehl do postele. Okamžitě jsem se napil svěcené vody, kterou posvětil otec Gebhard Heyder, a nastříkal si do úst Nitrolingual-Spray 04.

Můj syn chtěl zavolat lékaře. Pak mě začalo bolet v horní části břicha.

Bolesti srdce trvaly asi 15 minut. Řekla jsem Spasiteli, že nesmím umřít, protože ještě musím dopsat deník. Napila jsem se ještě jednou posvěcené vody. Bylo mi lépe.
Pak jsem šla do kostela. Po svatém přijímání mi bylo ještě lépe. Můj Spasitel je nejlepší lékař.
Potom přišli Fridolin z Lantershofenu a Erich z Rotu. Četli jsme z knihy Barbary Weigandové. Kniha, kterou by měl přečíst každý.

04.07.92 – sobota

Po hodině modlitby jsem se při spojení zeptala Spasitele, zda by chtěl, abych dnes psala.

Spasitel: „Ano, má dcero, chci, abys psala.“

Já: „Ruší mě můj manžel a tchyně. Bohužel nemohu psát.“

Když je člověk sjednocen se Spasitelem, ďábel si nic nepřeje víc, než rušit, aby člověk nic nezapsal.

Tchyně je momentálně nemocná. V posledních dnech ani nechodila do kostela a sotva chodí. Ale právě teď, když píšu tuto zprávu doma, vysává schodiště tím těžkým vysavačem, jako by byla nejzdravější člověk na světě.

Boha stavím na první místo. Když se nejprve modlíte, můžete později s láskou dělat mnoho věcí lépe, uklízet nebo pracovat, a zvládnete toho mnohem víc a lépe.

Sotva jsem se znovu sjednotila, můj manžel mě vyrušil.

Nikdo nebere ohled na to, že se mnou mluví Spasitel. V práci je to skoro lepší než doma.

Sousedův pes teď štěká, auta na ulici projíždějí kolem.

„Drahý Spasiteli, snažím se s tebou mluvit.“

Asi o 15 minut později: Můj manžel odešel a já zůstala sama. Položila jsem sluchátko na bok, aby nezvonilo.

Přepadla mě pokušení. Chvilí jsem plakala.

Přemýšlela jsem, jestli to vůbec je Spasitel, kdo ke mně mluví. Bylo to pro mě těžké. Řekla jsem Spasiteli, že bych raději hned zemřela, pokud ke mně mluví ďábel a ne Spasitel. Protože jsem vše dala Spasiteli a ne ďáblu.

Pak jsem uslyšela:

„Piš, má dcero, cesta ke mně je strmá a úzká. Je na ní tak málo lidí. Ano, má dcero, i ty jsi na této cestě. Čím je strmější, tím více pokušení na tebe přichází.“

Já: „Drahý Spasiteli, je pro mě těžké to psát, protože nemám kněze, který by vyslechl, co mi říkáš. Jsem tak nezkušená a cítím se tak hloupá, když píšu, a jsem velká hříšnice. Nejsem hodna slyšet Tvůj hlas. Jedna věc mě však nemůže klamat, a tou je má láska k Tobě. Spasiteli, teď už nemohu psát dál.“

Spasitel: „Jdi v pokoji, má dcero.“

Já: „Drahý Bože, prosím, odpusť mi. Děkuji ti také za tyto pokušení, která jsou pro mě tak těžká. Jsem přece jen slabý člověk, zrno prachu.“

16.30 – 19.45 hod.: V této době jsem byla v Rotu v kostele. Obětovala jsem vše, i svaté přijímání, Panně Marii. Potom jsem se ještě vyzpovídala u otce Paula Adambukulama, zástupce P. Vogta.

05.07.92 — neděle

7.30–9.15 hod.: Modlila jsem se doma před svatou mší a sjednotila se s ní.

Spasitel: „Zapiš si to, má dcero, dám ti čas na úkol, který musíš splnit.“ Já: „Pane, jaký úkol musím splnit? Souvisí to s církví?“

Spasitel: „Ano, tento úkol je pro církev.“

Já: „Mohu tento úkol přirovnat k evangeliu?“ Spasitel: „Ano, můžeš.“

Já: „Nechci hádat, prosím, řekni mi to.“ Spasitel: „Piš, má dcero.“

Chvíli jsem čekala a řekla: „Nevím, můj Pane, není mi to jasné a ani si nedokážu představit, jaký úkol to bude.“

Spasitel: „To ještě přijde. Tento úkol, který ti dávám, musíš splnit.“ Já: „Ale nemůžu nic udělat, když nevím co.“

Spasitel: „Ten dopis pro Jeho Svatost otce dej otci, který je zde jako zástupce, a on ho musí předat Jeho Svatosti otci osobně.“

Já: „Chtěl jsi, aby ten kněz přišel do našeho kostela?“ Spasitel: „Ano, byla to má vůle.“

Já: „Chce to také udělat?“ Spasitel:

„Ano, udělá to.“

Já: „Jsem rád, že mám kopii dopisu pro Svatého Otce. Ano, můj Pane, udělám to. Ať se stane Tvá vůle.“

Spasitel: „Moje milovaná dcero, mám tě rád, jdi v pokoji.“

Ještě jsem se pomodlila modlitbu díků.

Ve 13:30 byl růženec, žádná pobožnost. Ale Hedwig H. po růženci ještě přednesla litanii k Nejsvětější Krví.

Před kostelem stáli dva bezdomovci, kteří hledali deky na spaní. Pozvala jsem je k sobě domů. Hedwig šla také s námi.

Dala jsem jim oběd a pak jsem se s Hedwig H. modlila růženec. Jeden z těch dvou bezdomovců okamžitě usnul a druhý se modlil s námi. Dali jsme jim dvě deky na spaní a oni odešli.

18:30: V Mingolsheimu jsem se zúčastnil modlitby růžence a mše svaté v kapli sv. Rocha. Byla tam i Hedwig.

06.07.92 – pondělí

10:00 ordinace:

Díky Bohu, že nebylo tolik pacientů. V létě jich je méně než v jiných ročních obdobích. O to víc se pak dá modlit, protože zbytečné rozhovory nemám rád. Věčný život nezačíná až po smrti, ale už teď tady na zemi.

Proto je první a druhé přikázání tak důležité. Tam, kde není úcta k Bohu, tam není ani láska.

Po modlitbě jsem se spojil se Spasitelem.

Spasitel: „Nastal čas, kdy budete všichni zkoušeni. Dávej pozor, Satan je silný. Mnozí tuto zkoušku neprojdou. Chybí jim láska. Modlete se bez přestání. Duch je ochotný, tělo je slabé. Boží Duch spočívá ve vás. Musíte Mu vzdávat čest.“ Spasitel: „Moje dcero, nepochybuji, jdi v pokoji.“

Já: „Cítím teď v sobě mnoho tepla a lásky, ale mrzí mě, že ten hlas nazývám pouze ‚hlasem‘, protože jde o vnitřní rozhovor.

O hlase se mluví, když ho slyšíme nahlas nebo když mluvíme. Já to slyším z hloubky, která je tak nepochopitelná. Proto tě prosím, můj Pane a Bože, odpusť mi.

Nepochybuji o tvé lásce a tvé přítomnosti, ale divím se, že ostatní lidé něco takového neslyší.

Zpočátku jsem si myslel, že to slyší každý, stejně jako já. Ale když pak člověk slyší, že tomu tak není, potřebuje jistě nějaký čas, než pochopí, že je to velká milost od tebe a ne ode mě samotného.

Děkuji ti, můj Pane, můj milý Ježíši, za tuto velkou milost.

Růženec a mše svatá v Rotu.

20:00 Modlitební skupina: Modlili jsme se dvě hodiny.

07.07.92 – úterý

10:00 ordinace:

Modlila jsem se a sjednotila se.

Spasitel: „Piš, má dcero, potřebuji...“

Já: „Pane, kdo jsi, když říkáš: „Piš, má dcero?““ Spasitel: „Můžeš psát Ježíši.“

Spasitel: „V nejbližší době potřebuji silné vyznavače. Ty ještě nejsi tak silná, má dcero.“

Já: „Drahý Bože, drahý Ježíši, co musím udělat, abych byla silná?“ Spasitel:

„Plně mi důvěřuj.“

Já: „Můj Pane a Bože, prosím, daruj mi tu milost, abych k tobě měla plnou důvěru.“ Spasitel: „Moje dcero, dám ti ji.“

Já: „Můj Pane a Bože, jsi můj milující Otec. Dal jsi mi již živou víru, poté věrnost vůči tobě a nyní důvěru v tebe.

Jsou to ctnosti?“

Spasitel: „Ano, to jsou ctnosti, které nyní máš.“

Já: „Paní Beckerová mi dala lístek, na kterém stálo, že jeden mladý muž, R. Denninger, trpí nemocí, Crohnovou chorobou.“

Spasitel: „Tento pán má nést tento kříž s láskou.“ Já: „Napsal jsem to slovo kříž správně?“

Spasitel: „Ano, ten kříž, který jsem mu dal.“ Poté:

Spasitel: „Moje dcero, těší mě, že ti kniha Barbary Weigandové dělá radost a pomáhá ti.“

Já: „Ano, můj milý Ježíši, je to také jedna z nejlepších knih. To by si měli přečíst všichni.“

Zeptala jsem se Spasitele na svou dovolenou, protože jsem přece vše odevzdala Spasiteli. Já: „Co bys udělal na mém místě?“

Spasitel: „Zůstaň doma, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, udělám to. Děkuji ti za dobrou radu.“ Já: „Mám ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Miluji tě, má dcero, jdi v pokoji.“

18:30 Růženec a mše svatá v červeném.

08.07.92 – středa

10:00 v ordinaci:

Veronika a já jsme se společně modlily bolestný růženec, poté litanii k drahocenné krvi a další modlitby.

Já: „Drahý Bože, je krásné, když ti člověk odevzdá všechno, je pak prostý problémů, hněvu, pochybností a strachu. Jak říkáš, tak se stane. Vše se má stát tak, jak ty chceš.“ Spasitel: „V nejbližší době dojde k velké katastrofě.“

Já: „Kde?“

Spasitel: „Všichni jsou moje děti, je třeba se modlit.“

Spasitel: „Jedna z těch jaderných elektráren zahubí mnoho lidí. Napiš, má dcero, všechno kvůli penězům. Německo se zapojí do této války proti Srbsku.“ Já: „Takže v Srbsku nakonec bude válka?“

Spasitel: „Ano, brzy.“

Já: „Drahý Spasiteli, tvůj duch je spojen s mým duchem, proto ke mně tak promlouváš.“

Spasitel: „Ano, tak to je.“

Spasitel: „Dávej na sebe pozor, pokušení jsou silnější. Moje dcero, drž se pevně mé ruky.“

Já: „Můj milý a milosrdný Bože, tak učiním. Kéž mi to můj anděl strážný připomene a ochrání mě, a prosím, ať Panna Maria rozprostře svůj ochranný plášť nad všemi svými dětmi a nade mnou.“

Spasitel: „Moje dcero, jdi v pokoji.“

V 15:45 mi zavolal otec Joachim z Oggersheimu. Mluvil jsem s ním asi 10 minut. Chtěl vědět, jestli jsem mluvil s kancléřem H. Kohlem. Řekl mi, že jsem kancléře viděl s jeho ženou, když se zrovna dívali na balet v Mnichově. (Viděl jsem je v televizi, ve zprávách, které jsem sledoval u tchyně.) Možná je to důležitější než číst dopis a plnit Boží vůli. V době prázdnin se u nás ve středu konala také mše svatá, nemusel jsem chodit do kaple sv. Rocha.
18.30 Růženec a mše svatá v červeném.

09.07.92 – čtvrtek

Dnes ráno jsem se modlila přes hodinu. Při sjednocení:

Spasitel: „Piš, má dcero, jsi pozvána k papeži.“

Já: „Před Veronikou dovolenou, nebo až po ní? A dostanu u Otce audienci?“

Spasitel: „Ano, budeš s ním mluvit.“

Já: „Můj Pane, věřím tomu, co jsi řekl. Nyní věřím, že se to tak stane.“

Spasitel: „Moje dcero, nemusíš vědět, co tě v nejbližší době čeká. Tvá budoucnost patří mně.“

Já: „Ano, můj Pane, ať je tak.“

Já: „To znamená, že si nemusím dělat starosti s tím, jak to bude dál. Ty mi tu starost vezmeš.“

Spasitel: „Napsala jsi to správně, líbí se mi to. Tak to bude.“ Spasitel: „Moje dcero, miluji tě, jdi v pokoji.“

18:30 Růženec a svatá mše v červeném.

Chvilí po svatém přijímání jsem se modlila, aby mě oslovil otec Adambukulam, abych mu mohla říct, co Spasitel chce.

Když jsem vycházela z kostela, oslovil mě otec a zeptal se mě, zda zítra pojedu do Heidelbergu. Ještě jsem mu stačila říct, že pro něj mám vzkaz od Spasitele.

Řekl mi, že pokud zítra v 6:45 nebude stát před kostelem, tak s námi do Heidelbergu nepojede.

Přátelsky se se mnou rozloučil.

Anton, pomocník při svatém přijímání, viděl, že s ním mluvím.

10.07.92 – pátek

10:00 v ordinaci:

Řekla jsem Spasiteli, že jsem dnes ráno kolem 6:50 stála před kostelem v Rotu a že tam otec Paul nebyl.

Můj manžel a já jsme se pak společně modlili během cesty do Heidelbergu. V klinice jsem se pak modlila s Veronikou.

Spasitel chtěl, abych to napsala.

Spasitel: „Lidé by se měli schovat před letadlem.“ Já: „Platí to i pro Spolkovou republiku Německo?“

Spasitel: „Ano, má dcero.“

Já: „Je Spolková republika ohrožena letadly?“ Spasitel:

„Ano, brzy. Letadla přilétají z východu.“

Já: „Pane, to je ale velmi těžké, co tam musím napsat.“ Spasitel:

„Moje dcero, všichni by se měli modlit.“

Spasitel: „Moje dcero, lidé se ocitli ve velkém nebezpečí. Vyzvi je k modlitbě. Musím opět zkrátit čas. Každý má už tak málo času.“

Já: „Musím ještě něco zapsat, drahý Bože?“

Spasitel: „Ano, všechno, co napíšeš, musí být brzy vytištěno.“

Já: „Drahý Bože, prosím Tě o milost, abychom s Marion psaly rychleji, protože při psaní máme tolik překážek, že se nám nedaří postupovat tak rychle.“ Spasitel: „Moje dcero, musíte se snažit.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, budu se snažit psát.“ Spasitel: „Moje dcero, miluji tě, jdi v pokoji.“

Při sjednocení jsem pocítila teplo a mnoho lásky a dostalo se mi tolik milosti, zejména klidu a pokoje. Ano, cítila jsem, že Spasitel je ve mně přítomen.

Mluvil jako Spasitel, který chce zachránit všechny své děti.

15:00: Otevřela jsem balíček od nakladatelství Miriam. V oběžníku jsem četla, že Pan Josef Künzli zemřel. Už dlouho jsem se za něj modlila, protože měl tu knihu vytisknout, a teď zemřel.

Začala jsem plakat, zapálila jsem za něj svíčku, pokropila jsem ho svěcenou vodou a hned jsem se za něj začala modlit.

18.30 hod.: Růženec a svatá mše v červeném.

Po mši svatě jsem dala dopis pro svatého otce, P. Paula Adambukulama, a řekla jsem mu, aby mu ho osobně předal. Pak jsem ho pozvala na pondělí

V 19:45 jsem mu začala číst z mého deníku, co pro něj řekl Spasitel. Pozvala jsem ho také na modlitební skupinu ve 20:00, aby viděl, za co a jak se modlíme. Řekl, že přijde ke mně domů. Potom přišla Marion a psaly jsme si deník.

11. 7. 1992 – sobota

Do kostela ve Waghäuselu jsem přišla v 8:15 místo v 7:15 a vůbec jsem si toho nevšimla. Irma mě oslovila a zeptala se mě, jestli vím, kolik je hodin.

Když jsem řekla „7:15“, zasmála se a vysvětlila mi, že už je 8:15. Něco takového se mi ještě nestalo.

Potom jsem šla za Marion a psaly jsme si deník.

Odpoledne jsem šla do kostela mezi 16:30 a 19:45. Modlila jsem se za mnoho věcí.

12.07.92 – neděle

7:50–9:00: Po modlitbě jsem se sjednotila.

Spasitel: „Svět je ve velmi velkém nebezpečí. Evropa má málo času na to, aby vše napravila. Téměř všichni lidé budou ztraceni. Nejsou připraveni na věčný život.“

Lidé odevzdali svou vůli Satanovi.“ Já: „Ale je tolik těch, kteří chodí do kostela.“ Spasitel: „Z nich ještě mnozí odpadnou.“

Já: „Je to to „prosévání“?“ Spasitel:

„Ano, Satan již prosévá.“

Spasitel: „Piš, má dcero, svět ještě nikdy nebyl v takovém hříchu jako nyní.“

Válka se rozšíří stejně rychle jako všechny války dosud. Má dcero, modli se, modli se hodně. Modlitbou můžete mnoho napravit.“

Já: „Mám ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Potřebuji velmi mnoho modlitebních skupin.“

Já: „V našem okolí máme mnoho modlitebních skupin.“ Spasitel: „Není jich dost, aby zachránily velké množství lidí.“

Spasitel: „Moje dcero, každý den se ztrácí tolik duší. Modlitební skupina, kterou vedeš, přináší mnoho plodů, ale ty ještě musíš dozrát.“

Já: „Co musíš udělat, aby dospěli?“ Spasitel: „Musíš milovat.“

Já: „Neodvažuji se zeptat, všechno to zní jako varovné poselství.“

Spasitel: „Téměř celá apokalypsa je varovným poselstvím. Mé děti, nemohu vás utěšit. Musíte se hodně modlit a postit. Ti, kteří mě milují, budou spaseni. A ti, kteří mě nemilují, si již zvolili svého otce, knížete tohoto světa.“ Já: „Drahý Ježíši, ty jsi vítěz a spasitel světa, můžeš je všechny spasit.“ Spasitel: „Moje dcero, svobodná vůle lidí je vede do propasti. Moje dcero, miluji tě a stále miluji všechny lidi. Jdi v pokoji.“

Já: „Drahý Bože, odpusť nám všem. Miluji tě i za ty, kteří tě nemilují.“

Smiluj se nad námi a prosím, zachraň nás, abychom nezahynuli. Děkuji ti za tato bolestná slova, která jsou varovným poselstvím pro svět.“

10:00: Navštívil jsem mši svatou v Rotu.

13:30 Modlitba růžence bez kázání v Rotu v kostele. Otec Paul nebude mít kázání.

13.07.92 – pondělí

10:00 Ordinance:

Modlila jsem se vroucně a pak jsem se sjednotila se Spasitelem.

Spasitel: „Moje dcero, poslouchej dobře. Všechny tištěné listy vezme kněz, zkontroluje je a nechá vytisknout. Které nakladatelství je vytiskne, to určí kněz. Nemusíš se o to starat.“

Potom Spasitel řekl:

„Uchovávej svůj deník v tichosti, protože Satan je silný. Chce zničit vše, co jsem napsal. Teprve až bude kniha hotová, smí být čtena.“

Já: „Musím ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Ano, měla bys to zapsat. Můj duch je spojen s tvým, pak mě uslyšíš jasněji.“

Spasitel: „Piš, má dcero, válka bude v příštích dnech silnější.“ Já: „Kterou máš na mysli, v Bosně nebo v Rusku?“

Spasitel: „Na obou stranách, to můžeš napsat, má dcero. Modli se za umírající.“ Já: „Musím ještě něco vědět?“

Spasitel: „Ano, má dcero, nechod sama, beze mě.“

Já: „Drahý Bože, přeji si být vždy s tebou a u tebe.“ Spasitel: „To se mi líbí, má dcero, jdi v pokoji.“

Já: „Můj Pane a Bože, miluji tě a děkuji ti.“

14.07.92 — úterý

10:00 v ordinaci:

Při spojení:

Spasitel: „Piš, má dcero.“ Já: „Zase kvůli válce?“ Spasitel: „Ano, modli se za Srbsko.“

Já: „Myslela jsem, že H. Panić všechno napraví?“

Spasitel: „Je to past Satana.“

Já: „Takže to není ten správný muž pro Srbsko?“

Spasitel: „Ne, je to vlk v rouše beránčím.“

Já: „Lze této válce zabránit, když říkáš, modli se za Srbsko?“ Spasitel: „Mohlo by být zachráněno mnoho duší. Při válce v Srbsku bude ztraceno více duší než v Bosně a Chorvatsku dohromady.“

Po chvíli jsem uslyšela:

„Napiš, má dcero: Zjevení Panny Marie se brzy uskuteční.“ Já: „Kde?“

Spasitel: „V Červeném kostele. Modli se a post se. Znamení brzy přijde, v nejbližší době.“

Já: „Proč říkáš v nejbližší době?“

Spasitel: „Protože čas určuji já. V tomto kostele se musí modlit.“ Spasitel: „Moje dcero, poslouchej dobře. Nezklam mě.“

Já: „Ne, můj Pane a Bože, nezklamu tě. Prosím, dej mi milost, abych byla statečná.“

Spasitel: „Moje milá dcero, jdi v pokoji.“

18:30 Růženec a mše svatá v červeném.

Kolem 21.00 hod. mě navštívil otec Paul Adambukulam. Slíbil mi, že v pondělí opět přijde do modlitební skupiny.

15.07.92 — středa

10:00 v ordinaci:

Modlil jsem se a sjednotil se se Spasitelem.

Spasitel: „Lidé se nacházejí v Satanově pasti.“ Já: „Drahý Bože, když říkáš ‚lidé‘, myslím tím všechny.“ Spasitel: „Je to jen malý počet těch, kteří se v ní nenacházejí.“

Já: „To zní jako ve vidění svatého Don Boska.“

Spasitel: „Moje dcero, nemýlíš se. Všichni by se měli obrátit. Pro mnohé je už příliš pozdě.“

Já: „Mám ještě něco zapsat?“ Spasitel: „Ano, zapiš to, je to dokonce velmi důležité.“ Já: „Ano, můj Pane a Bože, a co by to mělo být?“

Spasitel: „Letos vypukne válka v Srbsku. Napiš, má dcero, že velkou vinu na tom nese bahno v církvi. Biskupové se musí vrátit k pravému učení církve.“

Já: „Co je teď v církvi nejhorší, proč je v církvi tolik špíny?“ Spasitel: „Znesvěcení mého těla. Je nutné co nejdříve zrušit přijímání z ruky.“

Já: „Jsem tak bezmocný.“

Spasitel: „To je pravda. Ale se mnou nejsi bezmocná.“ Já: „Co mám jen dělat?“

Spasitel: „Stále o tom mluv. Tak rychle, jak to bylo zavedeno, musí to být také zase zrušeno. Piš, má dcero, pokud to neudělají, přijde na ně trest. Neuposlechnutí mě je největším zlem, které může postihnout všechny lidi.“

Spasitel: „Mluv o tom dál. Budu s tebou, když o tom budeš mluvit. Má dcero, zůstaň mi věrná. Miluji tě, jdi v pokoji.“

16.07.92 — čtvrtek

10:00 hodin v ordinaci:

Po modlitbě jsem se spojila se Spasitelem. Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane. Děkuji ti, že ke mně promlouváš, a miluji tě nade vše, neboť mi nejde o zvědavost, co mi řekneš, ale jde mi o spásu duší a o to, abych plnila tvou vůli, protože říkáš, že jsem tvá služebnice. Jelikož sjednocuji svého ducha s Tvým Svatým Duchem, nemusím se bát, že by se do toho vložil někdo jiný. To je možné pouze tehdy, když to Ty dovolíš.“

Spasitel: „Piš, má dcero, všichni se musí odvrátit od široké cesty, neboť nemají mnoho času. Jelikož musím zkrátit čas, musí k obrácení dojít rychle. Je tolik mrtvých a žádný kněz je nemůže pohřbít, modli se za ně.“

Já: „Stačí to, co jsem napsala, nebo musím ještě něco napsat?“ Spasitel: „Musíš co nejrychleji postavit kapli.“

Já: „Drahý Bože, dej architektovi Wolfgangovi milost, aby ten plán vypracoval rychleji, peněz také ještě nemám dost.“

Spasitel: „Všechno bude připraveno v pravý čas.“

Já: „Drahý Bože, pošli mi prosím také dělníky, kteří mi pomohou postavit kapli.“ Spasitel: „Moje dcero, máme málo času.“

Já: „Proč říkáš ‚my‘?“ Spasitel:

„Jsem s vámi.“

Já: „Pane, ať se stane tvá vůle. Budu se snažit splnit tvou vůli. Prosím tě o milost k tomu.“

18.30 hod. Růženec a mše svatá v červeném.

17.07.92 – pátek

10:00 v ordinaci:

Modlila jsem se a sjednotila se se Spasitelem.

Spasitel: „Moje dcero, potřebuji mnoho modliteb. Válka začala.“ Já: „Řekl jsi, že válka začala 1. 7. 1992.“

Spasitel: „Ruská válka.“

Já: „Dobrý Bože, proč nazýváš tuto válku ruskou válkou?“

Spasitel: „Protože stojí za Srby. Tuto válku nebude možné zastavit.“ Já: „Mám ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Ano. V nejbližší době bude mnoho mrtvých.“

Spasitel: „Moje dcero, potřebuji silné modlitebníky.“ Já:

„Spasiteli, co nazýváš silnými modlitebníky?“

Spasitel: „Ty, kteří se modlí srdcem. Napiš, má dcero, brzy budeš mít zjevení Panny Marie.“

Já: „Ale to jsi mi už říkal.“ Spasitel: „Blíží se to.“

Já: „Co znamená ‚blíží se‘?“ Spasitel:

„Miluj ji.“

Já: „Nemiluji ji dost?“ Spasitel: „Málo s ní mluvíš.“

Já: „Drahý Ježíši, slibuji ti, že v budoucnu budu více mluvit s naší Pannou Marií a budu ji více milovat.“

Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi, co jsi napsala. Moje dcero, miluji tě, jdi v pokoji.“

Odpoledne jsem zjistila, že mi přišla pošta z Úřadu spolkového kancléře (AZ: 012—K—0007772/92/0()01). — viz kopie, strana - 155 -

V 18.30 jsem se v této věci modlila růženec v kostele a zůstala jsem i na svaté mši.

Po svatém přijímání jsem se zeptala Spasitele, co mám dělat. Bylo asi 19:40.

Spasitel: „Věříš, že s ním budeš mluvit?“ Já: „Ano, věřím.“

Spasitel: „Modli se za něj, dostaneš ještě dopis od spolkového kancléře.“ Já:

„Ano, pane, budu se za něj modlit a za tuto věc.“

18.07.92 — sobota

V 7:15 jsem byla v kostele ve Waghäuselu, poté u Marion, jako téměř každou sobotu po mši svaté, protože pak ještě píšeme deník. Dnes jsem Monice Hambschové darovala knihu od Barbary Weigandové a řekla jsem jí, že až ji přečte, bude mi lépe rozumět.

16.30–18.30 v Rotu v kostele: Modlila jsem se a poté šla ke zpovědi k otci Paulovi Adambukulamovi. Sotva jsem byla doma, byla jsem znovu napadena. Tentokrát démon přešel na Hedwig H. a mého manžela. Hedwig chce za každou cenu, abych v kostele nosila šátek, protože to někde řekla nějaká obdařená osoba.

Řekla jsem jí: „Myslím, že ano, že bychom měly nosit šátky, ale nemusí se někdo posmívat, když je sám nenosí. Myslím, že pro Spasitele je dnes důležitější mít čisté srdce než 1000 žen, které nosí šátek, ale mají nečisté srdce. Pokud Spasitel chce, abych v kostele nosila šátek v tomto horku, pak jsem připravena nosit šátek hned zítra.“

Hned jsem vzala růženec a modlila se. Potom nastal klid. Je zvláštní, že tyto pokušení přicházejí hned po zpovědi.

19.07.92 — neděle

Modlila jsem se v noci od 4:20 do 5:20 a ráno od 8:00 do 9:15.

Jelikož mě včera večer, dnes v noci a dnes ráno trápil nečistý duch, zeptala jsem se po modlitbě při sjednocení Spasitele:

Já: „Chceš, abych psal, nebo nechceš, abych psal?“ Spasitel: „Ale ano, chci, abys psal dál.“

Já: „Věřím, že ke mně promlouváš, a uvědomila jsem si, že nečistý duch nechce, abych psala.“

Spasitel: „Piš, má dcero, lidé visí na provaze a jsou nejistí.“

Já: „Drahý Bože, řekni mi něco jiného, tohle mi není jasné.“ Spasitel:

„Lidé už nejsou schopni věřit.“

Já: „Proč jsou tak neschopní věřit?“ Spasitel: „Protože nemilují toho, kdo je vykoupil.“ Nevěděla jsem, co mám říct.

Spasitel: „Zeptej se mě, má dcero.“

Já: „Je to pro mě těžké, protože zatím nemám kněze, který by mi to, co píšu, zkontroloval.“

Spasitel: „Ještě přijde jeden kněz. Ten to přečte a co nejrychleji to dá do tisku.“

Poté:

Spasitel: „Válka se v nejbližší době zhorší.“ Já: „Myslela jsem, že politici uzavřeli mír?“

Spasitel: „Piš, má dcero, oni neuzavřeli mír se mnou. Já jsem Král tohoto míru. Kromě mě nikdo nemůže dát mír. Světský mír je jen zdánlivý mír. Ten nevydrží dlouho. Předpověděl jsem to ve svém plánu.“

Já: „Co je to, tvůj plán?“

Spasitel: „Předpověděl jsem, že přijde čas Antikrista. A ten čas už nastal. Já: „Můj Pane a Bože, to je ale strašné.“

Spasitel: „Silní budou prověřeni.“

Já: „Prosím, Spasiteli, pomoz nám, protože jsme tak slabí.“

Spasitel: „Pýcha člověka musí být vymýcena. Lidé musí znovu milovat, aby poznali svého Spasitele. Má dcero, miluj mě, jdi v pokoji.“

V 10.00 hodin jsem byla v kostele v Rotu na mši svaté a ve 13.30 hodin na růženci. Dnes nebyla žádná pobožnost.

20.07.92 – pondělí

10.00 hodin V ordinaci:

Jako každé ráno jsem se i dnes modlila, poté jsem se sjednotila. Spasitel:

„Piš, má dcero, je to důležité.“

Od té chvíle mě čtyřikrát vyrušil doktor Arndt. Lékař byl dost neklidný. Spěšně stále chodil dovnitř a ven. To se stává velmi často, když se mnou mluví Spasitel. Lékaři v místnosti dlouho nevydrží.

Obvykle v této místnosti zapisují nálezy pacientů nebo telefonují kvůli práci i soukromým záležitostem, a to ne zrovna málo. Když vedou zbytečné rozhovory, modlím se za ně, protože při své práci v této místnosti se mohou modlit a pracovat. Většinou tu strávím půl hodiny. Jinak jsem v rentgenové místnosti, místnosti bez denního světla, kde rentgenují pacienty.

Když byla místnost prázdná, zeptala jsem se Spasitele, co je to důležité, co mi chtěl říct. Spasitel: „Moje dcero, nepochybuj.“

Já: „Můj Pane, nebudu pochybovat. Budu pevně věřit tomu, co mi říkáš, a zapíšu si to.“

Spasitel: „Přijde velké zemětřesení. Všichni ho pocítí. Bude velmi silné.“

Já: „Patří to k trestu?“

Spasitel: „Ano, za neposlušnost lidí. Neposlušnost vůči mně. Já: „Co mohu udělat?“

Spasitel: „Můžeš něco udělat. Modli se.“

Já: „Mám pocit, že mě nikdo neposlouchá.“ Spasitel: „Tak to je, má dcero.“

Spasitel mi řekl něco, co jsem nechtěla napsat. Spasitel: „Zůstaň mi věrná, jdi v pokoji.“

Pak jsem se přece jen rozhodla zapsat to, co mi Spasitel řekl: „Kněží a politici spolupracují.“

Když jsem to nakonec napsala, uslyšela jsem:

„Děkuji ti, dcero.“

18:30 Růženec a mše svatá v červeném.

20:00 Modlitební skupina: Otec Paul Adambukulam se modlil s námi a poté ještě vyslechl zpovědi. Byl tam také Fridolin a mnoho dalších, kteří už dlouho nebyli přítomni.

21. 7. 1992 – úterý

10:00 v ordinaci:

Modlila jsem se vroucně a sjednotila se se Spasitelem.

Spasitel: „I já tě miluji. Patříš zcela mně. Já jsem tvůj život. Protože jsi mi dala vše, postarám se o tebe.“

Spasitel: „Moje dcero, je mnoho problémů, které je třeba vyřešit.“ Já: „A jaké to jsou?“

Spasitel: „Jedním z nich je: Kněží mi musí patřit. Musí pohrdat světskými věcmi. Musí být věrní Svatému otci a tradici. Odchýlit se od Svatého otce znamená odchýlit se ode mě. Kněží se musí vrátit k pravému učení církve, jinak kněz není druhým Ježíšem.“

Spasitel: „Napiš, má dcero, všichni, kdo se ti posmívají, posmívají se mně. Ty mi je musíš doporučit.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, učiním tak.“

Spasitel: „Piš, má dcero. Působení mého znamení na tobě se blíží. Zůstaň mi věrná a vytrvej.“

Já: „Drahý Bože, musím se ještě jednou zeptat, protože jsem Holgerovi a Fridolinovi něco z deníku řekla, bylo to správné?“

Spasitel: „Dělej to dál, má dcero.“

Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi, když se ptáš.“

Já: „Proč mi pořád říkáš, že ti mám zůstat věrná? Nejsem ti snad věrná?“ Spasitel: „Jsi, ale nevíš, co s tebou bude zítra.“

Já: „Můj Pane, jak to myslíš?“

Spasitel: „Protože máš svobodnou vůli a tu ti nemohu vzít.“ Já: „Ale já vždy sjednocuji svou vůli s tvou.“

Spasitel: „A přesto se můžeš zítra rozhodnout jinak.“

Já: „Drahý Bože, pak bych raději zemřel teď, než abych se rozhodl jinak. Ó, drahý Bože, vím, že víš všechno předem. Nikdy nedovol, abych se od tebe oddělil. Jsem tvé dítě a tvým bych chtěl být vždy.“

Spasitel: „To, co jsi napsala, pro mě bylo důležité. Miluji tě, má dcero. Jdi v pokoji.“

18:30 Růženec a mše svatá v červeném.

22.07.92 — středa

8:15 v ordinaci:

Spasitel: „Moje dcero, chci, abys psala.“

Já: „Můj milý Ježíši, je to pro mě tak těžké, nikdo nebere vážně to, co píšu.“ Spasitel: „Přichází čas, kdy budou brát vážněji to, co píšeš.“ Spasitel: „Piš, má dcero, válečné lodě v Jaderském moři jsou připraveny zahájit válku s Černou Horou.“

Já: „Černá Hora a Srbsko mají momentálně mír.“ Spasitel: „Ale ne mír ve svých srdcích.“

Já: „Musím ještě něco vědět?“

Spasitel: „Ano, nový kněz v červeném brzy přijde.“ Já: „Je to vůle Freiburgu, nebo tvoje?“

Spasitel: „To je má vůle. Nový kněz bude před mší svatou odříkávat svatý růženec.

Lidé v červeném poznají, že se nacházejí ve velkém hříchu. Chci vás všechny zachránit.“

Chtěla jsem vědět, zda mám jít za otcem Gebhardem Heyderem.

Spasitel: „Jdi za ním, jdi. Promluv s ním.“

Spasitel: „Moje dcero, miluji tě, hodně se modli. Jdi v pokoji.“

Odpoledne jsem byl nakupovat v Globusu. Když jsem skončil a stál před autem, všiml jsem si, že pod toaletním papírem v nákupním vozíku leží ještě šampon a hřeben, ani jedno z toho nebylo u pokladny naskenováno. Okamžitě jsem se vrátil a zaplatil to. Pokladní mi řekla, že se to dneska stává málokdy. Věděl jsem, že to pro mě byla pokušení. Dříve bych něco takového určitě neudělal, ale teď, po křtu, chci být dobrým křesťanem, protože to tak vyžaduje moje svědomí.

Kdyby mi naučovali o 5 DM víc, také bych se vrátil a reklamoval to. Proto říkám, že pokud je to v můj prospěch, vrátím se, protože Bůh vidí vše a ďábel padá do jámy, kterou mi vykopal.

18:30 hod. Svatá mše a růženec v Rotu.

23.07.92 — čtvrtek

Od 9:30 do 10:30 jsem byla v ordinaci. Spasitel:

„Slyšíš mě, má dcero?“

Já: „Ano, slyším tě, můj Pane.“

Spasitel: „Piš, má dcero, svět se nachází ve velkém nebezpečí. Satan projevuje svou nejvyšší moc. Svět je jím oslepen. Tentokrát si odnáší velkou kořist. Téměř všichni ho poslouchají.“

Já: „Musím něco vědět nebo udělat?“

Spasitel: „Ano, udělej něco pro mě. Napiš to prosím, má dcero. Vše, co napíšeš, musíš nechat vytisknout.“

Já: „Řekl jsi, že to udělá kněz.“

Spasitel: „Ano, přijde také kněz. On to udělá.“

Já: „Pane, mám strach, že vyškrtne tu část o zrušení přijímání z ruky a také to, že laici nesmějí rozdávat svaté přijímání. Mám strach, že to nenechá vytisknout.“

Spasitel: „Moje dcero, on to neudělá.“ (On nic nevynechá.)

Já: „Pak bude tento kněz mít živou víru a bude v Boží milosti.“ Spasitel: „Ano, má dcero.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, již předem za tohoto kněze. Budu se za něj hodně modlit a postit.“

Spasitel: „Moje dcero, udělej to.“

Já: „Pane, chtěla bych se tě zeptat, jestli mám jít tam, na místo, kde bydlí Josef a Gisela, abych tam přednesla přednášku. Je to také tvá vůle?“

Spasitel: „Moje dcero, budu velmi rád, když tam půjdeš a přednášku předneseš.“ Já: „Pane, budeš se mnou?“

Spasitel: „Ano, jsem vždy s tebou.“

Já: „Drahý Bože, děkuji ti z celého srdce.“

Spasitel: „Piš, má dcero, co myslíš, že teď přijde?“ Já: „Jsem zvědavá.“

Čekala jsem s údivem, co Spasitel teď řekne. Spasitel:

„Znamení přijde.“

Já: „Můj Pane a Bože, teď se neptám, kdy. Ale Pane, staň se tvá vůle. Neboť se od tebe nechci nikdy odloučit. Miluji tě tak moc, že tě, živého a milujícího Trojjediného Boha, stavím na první místo ve svém životě.“

Poté mě vyrušil Dr. Arndt. Telefonicky si rezervoval soukromou leteckou dovolenou. V době, kdy telefonoval, jsem se za něj modlila a lepila čísla na rentgenové obálky. Tak byl můj rozhovor se Spasitelem přerušen.

12:00 v kapli v klinice.

Po modlitbě jsem se spojil se Spasitelem:

Já: „Dnes dopoledne jsi mi něco řekl o tom znamení. Musím o tom vědět ještě něco?“

Spasitel: „Ano, má dcero, stane se to tobě.“

Já: „Pane, nedělám si s tím starosti. Patřím ti zcela.“ Spasitel: „Moje dcero, to se mi líbí.“

Spasitel: „Moje dcero, zůstaň mi věrná, jdi v pokoji.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, miluji tě, budu ti věrná. Děkuji ti, že jsi ke mně opět promluvil.“

Při rentgenu: Mladá žena upadla a narazila si obličej. Musel jsem ji rentgenovat. Řekl jsem jí, že se musí ráno modlit.

Ona: „Modlím se ráno i večer.“ Já: „Ale musíte jít ke zpovědi.“ Ona: „Já jsem ale evangelická.“

Podíval jsem se na ni a ona plakala. Dal jsem jí modlitební lístek a ona odešla s úsměvem.

Dalším pacientem byl mladý muž. Někdo mu na rozlučce se svobodou zmlátil celý obličej. Vyprávěl jsem mu, jak nečistý duch působí skrze lidi. Řekl jsem mu také, že musí tomu člověku odpustit, modlit se za něj a děkovat Bohu za tuto zkoušku.

Dal jsem mu modlitební lístky a poslal ho ke zpovědi. Byl rád a šel k lékaři na další vyšetření.

18:30 Růženec a mše svatá v červeném.

24. 7. 1992 – pátek

9:00 v ordinaci:

Spasitel: „Piš, má dcero, potřebuji mnoho vyznavačů, kteří budou bránit mou víru.“

Já: „Ale milý Bože, lidé se bojí lidí a navíc mají strach.“

Spasitel: „Vidíš, má dcero, s bázní před lidmi ke mně nikdo nepřijde. Modli se, má dcero, abys byla osvobozena od bázně před lidmi. Nečistý duch způsobuje bázni před lidmi. Nelze sloužit dvěma pánům. Má dcero, piš.“

Všechno jsi dosud napsala správně.“ Já: „Ale já mám tolik chyb.“

Spasitel: „Nezáleží na tom, kolik chyb máš, ale na tom, co k tobě mluvím.“

Já: „Jsi můj duchovní vůdce, mohu otci Gebhardovi v Řezně přecíst úryvek ze svého deníku?“

Spasitel: „Můžeš.“

Já: „Mám ještě něco udělat?“

Spasitel: „Ano, můžeš něco udělat.“ Já:

„Co?“

Nejprve jsem nic neslyšela.

Po chvíli:

Spasitel: „Vidíš, nemůžeš mluvit o sobě.“

Já: „Ano, to jsem si už několikrát uvědomil. Ale ostatní to nepoznávají. Myslí si, že mluvím sám k sobě.“

Spasitel: „Člověk musí přece více naslouchat Bohu než ostatním.“

Zeptala jsem se Spasitele, zda může Beate zkontrolovat deník kvůli chybám. Spasitel: „To můžeš udělat. Má dcero, miluji tě, jdi v pokoji.“

18:30 Růženec a mše svatá v červeném.

25. 7. 1992 – sobota

Byla jsem na ranní mši ve Waghäuselu. Když Beate šla ke zpovědi, modlila jsem se za ni a za otce Wernera Egona, protože byla ve zpovědnici asi hodinu. Večer jsme chtěli odjet do Řezna, ale obytný vůz nefungoval. Rozhodli jsme se tedy, že odjedeme autem následující den.

26. 7. 1992 — neděle

Kolem 9:45 jsme byli s manželem v Řezně v kostele karmelitánského kláštera. Poté jsem strávila čas od 10:45 do 15:45 s otcem Gebhardem Heyderem. Úžasný učitel. Prohlédl si několik dní z deníku.

Prověřil, co mi Spasitel vkládá do srdce, a řekl, že to odpovídá Bibli. Otec Gebhard se v Bibli dobře vyzná, protože je také biblistou a sám Bibli přeložil a okomentoval.

Četl jsem mu hodně z deníku a u některých dnů hned řekl, který biblický verš k tomu patří, např. deník ze dne 3. 7. 1992 se shoduje s Evangeliiem podle Jana, kap. 14, verš 23.

Když jsem otcí Gebhardovi řekl, že mě lidé budou považovat za blázna, otec Gebhard mi opět citoval větu z evangelia...

A tak to pokračovalo, několik hodin s ním.

Děkuji Bohu, že jsem měl tu čest s tímto knězem hovořit. Na závěr mi požehnal vodu, svíčky, sůl a obrazy.

Poté jsem se u něj vyzpovídal.

Zvláště na mě zapůsobilo, že to, co mi Spasitel již předem řekl o světě a o tom, co se s ním stane, to otec Gebhard již věděl.

Takže tato poselství byla potvrzením pro něj a zároveň i pro mě. Otec Gebhard je ve svých projevech velmi přesný a korektní.

Když jsme jeli z Řezna domů, byl můj manžel opět napaden nečistým duchem. Musela jsem tedy jet asi 200 km sama a on spal vedle mě v autě.

V té době jsem se neustále modlila růženec a další modlitby. Můj manžel se v Řezně také vyzpovídal, a přesto ho trápily výčitky. Teď už se nedivím proč. Vše obětuji Spasiteli.

Když jsme přišli domů, chtěla jsem psát a sjednotit se se Spasitelem.

Bohužel to však nebylo možné. Přišly ženy, které vedly zbytečné rozhovory. Tak jsem byla rušena. Cítila jsem, jak na tyto ženy působil nečistý duch. Nebylo těžké nečistého ducha rozpoznat.

Šla jsem spát kolem půlnoci, aniž bych slyšela slova Spasitele.

27.07.92 – pondělí

10:30 v ordinaci:

Po modlitbě jsem se sjednotila se Spasitelem.

Spasitel: „Piš, má dcero, válka se v nejbližší době zhorší. Modlete se hodně. V Iráku bude válka. Tato válka se bude šířit daleko. Má dcero, miluji tě, jdi v pokoji.“

18.30 Růženec a mše svatá v červeném.

20.00 Modlitební skupina. Farář Dochart vyslýchal zpovědi.

28. 7. 1992 — úterý

10.00 doma:

Modlila jsem se a sjednotila se se Spasitelem. Spasitel:

„Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože.“

Spasitel: „Ty také nemůžeš vědět, co máš teď zapsat.“ Pak jsem dlouho nic neslyšela.

Já: „Ano, Pane, nevím, co mám napsat. Věřím tomu, co říkáš, už nepochybuji.“

Spasitel: „Máš strach?“

Já: „Nemám strach. Ale když přijde, po rozhovoru s tebou, pak to nebudeš ty, protože ty lidem strach neděláš.“

Spasitel: „Ano, má dcero, napiš to: Lidé...“

V tu chvíli jsem se bránila dál zapisovat to, co jsem slyšela. Nechtěla jsem už dál psát, protože jsem přemýšlela, co asi přijde.

Spasitel: „Piš slovo za slovem.“ Já:

„Ano, udělám to, můj Pane.“

Spasitel: „Lidé jsou ohrožováni mnoha katastrofami. Jedna z nich je už velmi blízko.“ V duchu jsem se ptal, kde.

Spasitel: „Ptáš se, kde? Moje děti jsou všude. Je třeba se modlit za všechny.“ Já: „Můj Pane, budu se modlit za všechny.“

Ted' jsem myslel na Wolframa a modlil se za jeho záležitosti.

Spasitel: „Bude to dobré.“

Já: „Můžeš mi o tom něco říct?“ Spasitel: „To, co dělá, je má vůle.“

Spasitel: „Můžeš si ještě něco zapsat. Ale to, co máš zapsat, není dobré.“ Já: „Ale Pane, všechno, co od tebe pochází, je dobré.“

Spasitel: „To je pravda, má dcero.“ Já:

„Mám to tedy přeškrtnout?“ Spasitel: „Ne.“

Já: „Chceš ode mě něco?“ Spasitel:

„Ano.“

Já: „Mohu se zeptat, co prosím?“

Spasitel: „Tvé zdraví.“

Já: „Prosím, tomu nerozumím, řekni mi to prosím ještě jednou, možná jsem si to jen vymyslela.“

Spasitel: „Moje dcero, chci tvé zdraví.“

Já: „Můj Pane a Bože, nerozumím tomu, ale dávám ti své zdraví. Neboť tvá láska je silnější než mé zdraví. Prosím, nedovol, abych se od tebe někdy oddělila.“

Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi, co jsi napsala. Miluji tě, moje dcero, jdi v pokoji.“

Já: „Děkuji ti, můj milý Ježíši, můj duchovní vůdče, že jsi ke mně promluvil a že miluješ mě, hříšníka.“

18:30 Růženec a svatá mše v červeném.

Po svatém přijímání jsem se zeptala Spasitele: „Drahý Spasiteli, žádal jsi ode mě dnes ráno zdraví? Pochopila jsem to správně? Prosím, odpusť mi, že se ptám ještě jednou.“

Spasitel: „Ano, má dcero, žádal jsem tě o zdraví a ty jsi mi je dala

“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože.“

29.07.92 – středa

10:05–11:45 doma:

Modlila jsem se vroucně a sjednotila se s Ním.

Spasitel: „Piš, má dcero, nerozumíš tomu, co to znamená, že chci tvé zdraví. S tvým zdravím nakládám, jak se mi zlíbí.“

Já: „Ano, můj Pane, můžeš činit, jak se ti zlíbí.“

Z mých očí tekly slzy, zcela nadpřirozeným způsobem, bez mého přičinění. Zeptala jsem se:

„Pláčeš, můj Pane?“

Spasitel: „Ano, má dcero, mé slzy jsou utrpením. Ty, které vycházejí z tvých očí, jsou mé slzy.“

Já: „Mám pocit, jako bych s tebou byla jedno. To znamená, že nejsem sama. Cítím v sobě také úplně zvláštní klid. Je to tak krásné, uvnitř jsem tak svobodná, jako by všechny problémy a starosti zmizely. Nemám strach, žádné pochybnosti, žádné břemeno.“

Já: „Chtěl jsem se tě ještě zeptat na zdraví, které jsem ti dal. Chci vědět, jestli jsem to správně pochopil. Nevím, jestli je to, co si myslím, správné.“

Spasitel: „Řekni, co si myslíš.“

Já: „Myslím tím, že když mi dáš nemoc, utrpení, neříkáš kdy, ale dáš to, kdy chceš.“

Spasitel: „Moje dcero, napiš si to, to jsou utrpení za odpuštění.“

Já: „Čeho dosáhnu těmito utrpeními za odpuštění?“

Spasitel: „Nejprve budeš trpět se mnou. Pomůžeš mi nést kříž. Tím bude zachráněno mnoho duší.“

Já: „Ó, můj Pane, dokážu ten kříž nést, vždyť ty to víš předem. Mám už teď obavy, abych se od tebe neodvrátil, vždyť jsem tak slabý člověk.“

Spasitel: „Beze mě by ses určitě odvrátil, ale se mnou ne.“ Já: „Co musím udělat, abych byl vždy s tebou?“

Spasitel: „Být mi věrný.“

Já: „Pane, teď jsem ti věrný, ale nevím, jaké to bude zítra.“ Spasitel: „Nemysli na zítřek, daruj mi toto ráno.“

Já: „Ano, můj Pane, udělám to.“

Spasitel: „Dostaneš mé znamení. Mé rány.“ Já: „Kde, doma?“

Spasitel: „V kostele.“

Já: „Na kterých částech těla?“

Spasitel: „Na všech pěti. Na srdci, na rukou a na nohou.“

Spasitel: „Ano, má dcero, na těch viditelných, které nehnisají.“

Já: „To znamená, že budeš znovu ukřižován, ve mně.“

Spasitel: „Ano, má dcero, uhodla jsi.“

Já: „Drahý Bože, budu muset s ranami pracovat v nemocnici?“ Spasitel: „Budoucnost patří mně, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane, svou budoucnost jsem ti již odevzdala. Milý Bože, ale ta stigmata jsou tou největší bolestí.“

Spasitel: „Ano, má dcero, to jsou oni. Ale touto bolestí lze zachránit mnoho duší.“

Já: „Pane, staň se tvá vůle, patřím ti zcela.“ Spasitel: „Moje dcero, kříž se mnou je sladký.“

Já: „Co znamená sladký?“

Spasitel: „Budeš ho se mnou nést až do konce.“

Já: „Pane, jsou to stigmata jako u sv. Františka a u otce Pia?“ Spasitel: „Ano, jsou stejná jako u sv. Františka a u blahoslaveného otce Pia.“ Já: „Ale pak musí být svatý i otec Pio.“

Spasitel: „Ano. Brzy jím bude.“

Já: „A co když zemřu s těmito ranami?“ Spasitel: „Moje dcero, já jsem nesmrtelný.“

Já: „Můj Pane a Bože, miluji tě nade vše.“ Spasitel: „Láska nezná hranic ani míry.“

Já: „To rád slyším. Děkuji ti, už jsem s tebou mluvil tak dlouho. S tebou se nedá najít konec.“

Spasitel: „Já jsem počátek i konec.“

Já: „Můj Pane a Bože, můj milý Ježíši, můj Ženichu, můj duchovní vůdče, jsem připravena nést s tebou kříž. Ale pro jaké duše?“

Spasitel: „Pro hříšníky, kteří žijí ve tmě a mohou kdykoli skončit v pekle.“ Já: „Mohou do pekla skončit i kněží?“

Spasitel: „Ano, i oni mohou.“

Spasitel: „Moje dcero, budeš trpět za všechny duše.“ Já: „To je ale hodně.“

Spasitel: „Moje dcero, já je všechny miluji.“

Já: „To je krásné a tak musíme i my lidé milovat všechny.“

Spasitel: „Se mnou to dokážete. Beze mě nemůžete milovat. Moje dcero, miluji tě a děkuji ti. Jdi v pokoji.“

Večer jsem byla v kapli sv. Rocha na mši svaté, kterou sloužil kněz ze

Zairu. Byl při čtení mše svaté trochu rychlý. Při rozdávání svatého přijímání mě neviděl, protože jsem klečela u přijímací lavice.

Jedna sestra mu musela dát znamení, že chci přijmout Spasitele. Stál asi metr ode mě, a přesto mě neviděl.

Kaple sv. Rocha je kaple v budově lázeňské kliniky. Kněží se tam střídají přibližně každé čtyři týdny. Většinou jsou tam kněží na léčení a během této doby tam vykonávají pastorační činnost. Často jsou to kněží ze steylských misionářů, a proto tam přichází mnoho kněží z různých zemí.

30.07.92 — čtvrtek

9.00–10.45 doma:

Nejprve jsem se modlila, pak jsem se sjednotila. A pak jsem tak moc plakala, protože jsem se bála, zda to vydržím, kdybych dostala Pět ran. Bála jsem se, že to nevydržím až do konce a možná se od Spasitele odvrátím.

Pak jsem prosila Spasitele, aby mi dal milost k tomu, a pak bych byla připravena trpět pro spásu hříšníků.

Miluji Spasitele tak moc, že si nedokážu představit, že bych o něj přišel. To by bylo to nejhorší, co by se mi mohlo stát.

Přeji si, aby každý přemýšlel o tom, jak je na tom s jeho blízkostí a láskou k Bohu a bližním. Už teď mohu říci, že Bůh je skutečně láska a bez této lásky už nemohu žít.

Jsem připravena nést s Ním pět otevřených ran, abych neztratila lásku a zůstala s Spasitelem spojena, abych zachraňovala hříšníky. Sama nic nedokážu.

V tuto chvíli už nemám strach a ani nepláču. Bylo mi to odebráno.

Spasitel: „Piš, má dcero, velmi tě miluji. Rány, které poneseš, jsou mými ranami.“

Spasitel: „To znamená, že budeš se mnou a já tě neopustím. Budeme jedno.“ Já: „Můj Pane a Bože, nedokážu to pochopit, ale věřím tomu.“

Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj milý milosrdný Bože.“

Spasitel: „Utrpení, které tě čeká, přijde velmi brzy.“ Já: „Musím něco udělat nebo se připravit?“

Spasitel: „Taková, jaká jsi teď, mi stačí. Drž se toho, co jsi řekla.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, slibuji ti to, prosím, dej mi k tomu svou milost, abych to dodržela a nezahladila sama sebe.“

Spasitel: „Máš k tomu milost. Má dcero, zůstaň mi věrná, miluj mě dál. Jdi v pokoji.“

Už několik týdnů mě bolí levé rameno a horní část paže. Je to zánět kosti. Obětovala jsem tuto bolest za spásu duší.

18.30 hod. Růženec a svatá mše v červeném.

P. Vogt se vrátil z lázní.

Po svatém přijímání jsem řekl Spasiteli: „Ty víš, co ti chci říct. Nepochybuji o tom a věřím tomu, ale chci si být jistý.“

Spasitel věděl, na co se chci zeptat, a řekl:

Spasitel: „Dostaneš pět svatých ran. Nebude to trvat dlouho. Věř tomu. Nezmýlila ses.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, že jsi mi to potvrdil po svatém přijímání.“ Celý den jsem cítila tolik radosti a lásky. To se nedá popsat.

31.07.92 — pátek

9.00–11.00 doma:

Modlil jsem se a sjednotil se se Spasitelem.

Já: „Má nekonečná lásco, můj milý Ježíši, pokud chceš, jsem připravena psát.“

Spasitel: „Ano, má dcero, piš, potřebuji mnoho duší, které mi jsou věrné, které uklidní můj hněv.“

Já: „Jsi Bůh, i s hněvem?“

Spasitel: „Moje dcero, lidé jsou neposlušní.“ Já: „Kněží nemluví o Božím hněvu.“

Spasitel: „Kněží, kteří jsou v mé milosti, již kážou to, co jim vkládám do úst. Má dcero, je jich však velmi málo. Modli se, aby bylo více dobrých kněží. Kněží dnes již nekážou. Uzavřeli přede mnou svá srdce.“

Já: „Mám o tom vyprávět, že od tebe dostanu pět ran?“ Spasitel: „Moje dcero, zatím to zachovej v tichosti.“

Já: „Proč to ještě nesmím říct? Smím to vědět?“

Spasitel: „Těch pět ran, které dostaneš, jsou mé rány, a to zatím nikdo z nich nedokáže pochopit.“

Já: „Pochopili to u těch ostatních, kteří nesli tvé rány, jako například u sv. Františka a dalších?“

Spasitel: „Ano, církve ano, ale oni (kněží) se tomu neustále vysmívají.“ Já:

„Můžeš mi říct jiné slovo pro vysmívat se?“

Spasitel: „Stali se lhostejnými při proměňování.“

Já: „Drahý Bože, ani já nedokážu pochopit to o svatých ranách.“ Spasitel: „V tu chvíli nejsi sám sebou, ale já jsem v tobě.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, teď tomu rozumím lépe. Ve srovnání s Tebou jsem přece jen zrnko prachu.“

Spasitel: „Piš, má dcero, svět je v krizi. Už se z ní nedokáže dostat.“

Já: „Co nazýváš krizí, milý Bože?“

Spasitel: „Krise je úplné odvrácení se od svého Boha.“ Já: „Je to hlavní důvod tohoto hněvu?“

Spasitel: „Ano, má dcero, uhodla jsi.“

Já: „Ale můj Bože, je tu ještě tolik těch, kteří se k tobě hlásí.“ Spasitel:

„Moje dcero, jsou v Satanově síti.“

Já: „Drahý Bože, za koho tedy budu s tebou trpět?“ Spasitel: „Za ty, kteří jsou v síti satana.“

Já: „Drahý Bože, to musí být velká výzva.“

Spasitel: „Moje dcero, se mnou už jsi velká. Dal jsem lidem svobodnou vůli a lidé budou patřit tam, kam si zvolili a kam chtějí patřit.“

Zeptala jsem se, zda jsem to napsala správně. Spasitel:

„To mi stačí.“

Spasitel: „Moje dcero, miluji tě, zůstaň mi věrná. Jdi v pokoji.“

Když jsem dopis dopsal, zavřel jsem velké kovové posuvné dveře na balkon. A v tu chvíli se mi prst zasekl ve dveřích. Bolelo to strašně a krvácel jsem.

U lékaře jsem dostal injekci proti tetanu. Bolest jsem obětoval k větší slávě Boží.

18:30 Růženec a mše svatá v červeném.

1. 8. 1992 – sobota

V 7:15 jsem byla v kostele ve Waghäuselu. Od 13:20 do 14:10 doma:

Spasitel: „Moje dcero, jsem s tebou. Miluji tě.“ Já: „Mám si to zapsat?“

Spasitel: „To si můžeš zapsat.“

Já: „Děkuji ti za tvou lásku, kterou už několik hodin tak silně pociťuji.“

Myslela jsem, že je to jen moje vůle, že jsem se tak toužebně chtěla sjednotit se Spasitelem, že jsem to sotva mohla vydržet.

Spasitel: „Moje dcero, to byla má vůle, sjednotit se s tebou.“

Já: „Drahý Bože, čeká mě něco, protože ses se mnou chtěl sjednotit?“ Spasitel: „Ano, něco tě čeká.“

Já: „Smím to vědět, můj Pane a Bože? Prosím tě o milost, abych zvládla vše, co na mě čeká. Můj Pane a Bože, přijímám to, i když nevím, co na mě čeká. Pane, ať se stane tvá vůle, a ne má.“

Spasitel: „Moje dcero, jsi vyvolená, máš snad pochybnosti, moje dcero?“ Já: „Ne, můj Pane.“

Potom dlouho nic nenásledovalo a já jsem přemýšlel o tom, co mě čeká. Spasitel:

„Nemůžeš říct, že to vychází z tebe.“

Já: „Ne. Nevím, co přijde. Musím plakat kvůli tomu, co mě čeká?“ Spasitel: „Můžeš se radovat.“

Já: „Co to bude, z čeho se budu radovat? Nedokážu si představit, z čeho bych se teď měl radovat.“

Spasitel: „Budeš vždy spojen s Pannou Marií.“ Já: „Copak jsem s ní nebyl spojen?“

Spasitel: „Můžeš s ní také mluvit.“ Já: „Už jsem s ní mluvil.“ Spasitel: „Ona bude také mluvit s tebou.“

Já: „To znamená, že ji uslyším, stejně jako tebe?“

Spasitel: „Ano, má dcero, uslyšíš ji stejně jako mě.“ Já: „Jak ji poznám, až promluví?“

Spasitel: „Ona se ti představí, poznáš její hlas.“ Já: „Ano, můj Pane, už se na to těším. Kdy to bude?“ Spasitel: „Jakmile přijde znamení.“

Já: „Ale ty jsi řekl, že se zjeví v kostele v St. Leon-Rot.“ Spasitel: „Ano, to se stane.“

Já: „Jednou?“

Spasitel: „Několikrát.“

Spasitel: „Vše uchovej v tichosti.“

Já: „Pane, prosím, dej mi milost, abych to vše mohla uchovat v tichosti. Říkáš, že z čeho je srdce plné, o tom mluví ústa. Prosím, dej mi milost, aby o tom můj jazyk mlčel.“

Spasitel: „Ano, má dcero, dostaneš ji.“

Spasitel: „Moje dcero, já a tvá svatá Matka Boží Marie tě milujeme. Jdi v pokoji.“

Já: „Můj Pane a Bože, děkuji ti za tolik milosti. Děkuji milé Boží Matce, že chce mluvit i se mnou, hříšnicí. Ó, Matko milosrdenství, útočiště hříšníků, veď mě a chraň mě.“

15.30 – 18.15 hod.: Modlila jsem se v kostele v Rotu a zpovídala se u P. Vogta.

2. 8. 1992 — neděle

8.00–9.20 hod.:

Spasitel: „Piš, má dcero, miluješ mě mou láskou. Tato láska je můj dar za tvé „ano“ ke mně. A tato láska je největším darem, který jsem ti dal.“ Já: „Cítím, jako bych musela být s tebou neustále spojena. Neustále mě to k tobě táhne. Tak toužebně čekám, až se s tebou spojím.“

Spasitel: „Protože mi zcela patříš.“

Spasitel: „Piš, má dcero, chci od tebe tvé sebevědomí.“ Já: „Prosím, řekni mi pro to jiné slovo.“

Spasitel: „Sama nic nedokážeš, já jednám za tebe.“

Já: „Drahý Bože, jak to má fungovat nebo se to má stát, nerozumím tomu. Můj Pane, pomoz mi, abych tomu lépe porozuměla.“

Spasitel: „Všechno, co děláš, dělám já.“

Já: „Takže to nejsem já, ale ty, kdo to dělá.“ Já: „Jak mám poznat, že to děláš ty?“

Spasitel: „Řekni, než něco uděláš: „Učiň to, Pane, jak chceš.““ Já: „Pak jsem tvým nástrojem, kterého se používáš.“

Spasitel: „Ano, má dcero, tak to je.“

Já: „Můj Pane a Bože, udělám to, jak chceš. Prosím, dej mi milost, abych to dokázala, protože to určitě není snadné.“

Myslela jsem přitom na pokoru.

Spasitel: „Řekni to, má dcero, je to správné, k tomu potřebuješ pokoru.“

Já: „Pane, každý den prosím o pokoru, **to je ta nejtěžší ctnost.**“

Spasitel: „Toho dosáhneš jen tehdy, když jsi se mnou. A když poznáš, že ty nejsi nic a že já jsem vše v tobě, a když poznáš, že sama od sebe nic nedokážeš, pak jsi dosáhla pokory, která se mi tak líbí.“

Chtěla jsem si pospíšet, abych stihla včas přijít do kostela na mši svatou. Spasitel: „Ano, má dcero, potřebuji tě tam také. Miluji tě, má dcero, jdi v pokoji.“

10.00 hod. mše svatá v Rotu.

13.30 hod. růženec – poté jsem se modlila k svatým ranám. V 19.00 hod. jsem se doma modlila bolestný růženec.

3. 8. 1992 – pondělí

8.00–10.00 hod. v ordinaci:

Poté, co jsem se vroucně modlila ke Spasiteli.

Spasitel: „Moje dcero, dobře jsem tě vyslyšel. To, co s tebou bude, je moje starost, stejně jako to, co teprve přijde. Tvým úkolem, moje dcero, je sloužit mi tak, jak si to přeji.“

Já: „Pane, ale prosím, dej mi poznat, co chceš. Řekni mi, co chceš, abych udělala.“ Spasitel: „Musíš se na mě zcela spolehnout.“

Já: „Ano, můj Pane, to udělám.“

Já: „Drahý Bože, jelikož jsem se sjednotila s Tvým Duchem Svatým, nedovol prosím, aby se můj duch vměšoval do psaní, to by mě znejistilo.“

Spasitel: „Piš, má dcero, připravil jsem pro tebe plán. Tento plán se musí naplnit.“

Já: „Drahý Bože, mám strach, že se nenaplní.“ Spasitel: „Naplní se, pokud budeš vždy se mnou.“

Já: „Drahý Bože, chci být vždy s tebou. Prosím, nedovol, abych se od tebe někdy oddělila. Drahý Bože, teď se bojím tě o něco požádat. Řekni mi, jestli mám ještě něco zapsat. Udělej se mnou, co chceš. Patřím ti úplně.“

Spasitel: „Moje dcero, napiš to. Nedělej si s tím starosti, mám někoho, kdo toto dílo vykoná.“

Já: „Pane, nerozumím, proč se tomu říká dílo.“

Spasitel: „Moje dcero, toto dílo je z mé ruky a týká se spásy duší. Je to dílo pro spásu duší. Máme velmi málo času, moje dcero.“

Já: „Můj Pane, když mi něco takového říkáš, pak ode mě něco žádáš.“ Spasitel: „Ano, má dcero, utrpení za smíření.“

Já: „Můj Pane a Bože, můj Trojjediný Bože, můj milosrdný Ježíši, jsem připravena trpět s tebou pro spásu duší z lásky k tobě a k lidem. Milý Bože, nezměnila jsem svůj názor, neboť tvůj názor je nyní mým názorem. Neboť to, co myslíš ty, je správné, a ne to, co myslím já.“

Spasitel: „To se mi líbí, má dcero, co jsi napsala.“ Já: „Už nemám žádné přání.“

Spasitel: „Opravdu nemáš žádné přání?“

Já: „Neodvážuji se si něco přát, protože jsem tak nehodná.“ Spasitel: „Přej si, má dcero, já to chci.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, pak si přeji, abych mohla kříž, který mi dáváš, nést s láskou a věností s tebou až do konce a aby se kostel v St. Leon-Rot stal podle názoru Svatého otce vzorovým kostelem, aby si z něj vzaly příklad jiné kostely.

Přeji si, aby svaté přijímání bylo rozdáváno v kleče, s výjimkou těch, kteří nemohou klečet, a aby bylo rozdáváno ústně s paténou.

Přeji si, abys nám dal kněze, kteří budou každý den k dispozici pro sv. zpověď a zpovědní rozhovor, a aby svaté přijímání bylo v úctě rozdáváno pouze posvěcenými rukama kněze.

Aby se v kostele opět více uctívala Panna Maria, sv. Josef, svatí andělé a svatí.

Přeji si, aby kněz se věřícími před mší svatou odříkával růženec a aby se kněz během mše svaté obracel k svatostánku spolu s ministranty, s výjimkou kázání.

- Aby se v kapli, která se staví doma, vždy modlilo za spásu duší.

Zvláště musí být uctívány tvé svaté rány.

- Aby byli v této kapli lidé uzdraveni na těle i na duši přímluvou Panny Marie a svatého Josefa.

- Aby nikdo, kdo se modlí v této kapli, nezahynul.

- Aby byla zachráněna moje rodina, ta současná i tři předchozí generace.

- Prosím o zvláštní ochranu pro tuto kapli a aby se v ní i po mé smrti nadále modlili.

- Aby v této kapli, ó Bože, byla ti vzdávána větší čest, chvála a dík než dosud v jakékoli jiné kapli

Můj Pane, toho, co jsem vyjmenovala, je mnoho. Ale Pane, říkám, že pokud to chceš, ať se tak stane, ne proto, že jsem něco, ale proto, že ty jsi ve mně vším.“

Spasitel: „Moje dcero, tak to bude.“ Já: „Můj

Pane, slyšela jsem správně?“

Spasitel: „Moje dcero, napiš to, stane se to tak, jak jsi to napsala.“ Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, DĚKUJI.“

V tuto chvíli venku velmi silně hřmí a prší, je to jako bouřka. Moje duše je v klidu, míru a velké lásce k milovanému Bohu a k Panně Marii.

V Rotu nebyla mše svatá, šla jsem do kaple sv. Rocha v 19:30.

20:15 Modlitební skupina. Modlitební skupina existuje již pět let.

04.08.92 – úterý

Doma mezi 10:55 a 11:55. Nejprve jsem se modlila, pak jsem se sjednotila.

Spasitel: „Je mnoho věcí, které se mi nelíbí.“ Já: „Můj Pane a Bože, co se ti nelíbí?“

Spasitel: „Že Matthias držel půst s Andreasem (André z Belgie).“ Já: „Ale to přece dělali i apoštolové.“

Spasitel: „Moje dcero, to není má vůle.“ Já: „Musím ještě něco vědět ohledně Matouše?“ Spasitel: „Modli se za něj.“

Já: „A jak je to s Beate?“

Spasitel: „Neměla by dál číst tvůj deník.“ Já: „Ale ty jsi řekl, že ho smí opravovat.“ Spasitel: „Ale ne měnit.“

Já: „A co Fridolin, může říct faráři Stefanovi o ranách, které dostanu?“

Spasitel: „Má to uchovat v tichosti.“

Já: „Chceš, abych v nejbližší době šla na duchovní cvičení?“ Spasitel: „Ještě ne.“

Spasitel: „Jsem tvůj duchovní vůdce, patříš mi zcela.“ Zeptal jsem se Spasitele na tu ženu s kohoutkem.

Spasitel: „Řekni Fridolinovi, ať si na tu ženu dá pozor. Modli se za Fridolina.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, budu se modlit za všechny tyto záležitosti. A za Fridolina se budu modlit ještě více.“

Spasitel: „Těší mě, že Fridolin má přání chodit v pondělí do modlitební skupiny.“ Já: „Pak se bojím, že Marion nebude dál psát deník.“

Spasitel: „Ona bude psát dál.“

Já: „Co bys udělal na mém místě pro matku Matěje?“ Spasitel: „Moje dcero, nech to na mně.“

Já: „Chceš, abych ještě něco zapsal?“ Spasitel: „Ano, chci, abys ještě něco zapsal.“ Já: „Ano, můj Pane a Bože.“

Pomyslel jsem na starostu.

Spasitel: „Promluv s ním, já ti vnuknu, co mu řekneš.“

Já: „Drahý Bože, mám ještě jednu otázku: mám v srpnu jet do Schia?“ Spasitel: „Nemáš tam jet. Zůstaň mi poslušná.“

Spasitel: „Moje dcero, to, co teď přijde, musíš zapsat. Jizvy, které dostaneš, se objeví ještě letos.“

Já: „Jaký rok tím myslíš?“ Spasitel: „1992.“

Já: „Ano, můj Pane, můj milosrdný Ježíši, ať se stane, jak jsi řekl.“ Spasitel: „Moje dcero, nezklam mě.“

Já: „Pane, dej mi milost, abych tě nikdy nezklamala.“

Spasitel: „Poslouchej jen mě, nenech se ovlivnit ostatními. Toto znamení, které ode mě dostaneš, má být svědectvím pro všechny slepé, aby znovu viděli, a pro hluché, aby znovu slyšeli. Piš, má dcero, toto znamení, mé rány ve tvém nitru, vyvolá ve světě velký rozruch.“

Já: „Pane, tomu úplně nerozumím, mohl bys mi prosím říct něco jiného?“

Spasitel: „Bude to kvas. Díky tvé knize se rychle rozšíří. Proti ranám, které na sobě budeš mít, nemají šanci, protože budou ode mě. Moje dcero, miluji tě, jdi v pokoji.“

Večer jsem byla v kostele v Malsch. Nejprve jsem šla do Mingolsheimu, ale tam nebyla mše. Tak jsem jela do Malsch, abych nezmeškala mši svatou.

05.08.92 – středa

Doma mezi 10:45 a 12:45.

Modlil jsem se a pak jsem se sjednotil se Spasitelem. Pociťil jsem hlubokou lítost nad všemi svými hříchy a plakal jsem. Cítil jsem se jako hříšník a Pán Bůh mě vyvolil, abych byl jeho nástrojem. Ó, jak se cítím před Bohem nehodný. Kolik pokory je třeba, aby člověk poznal své hříchy. Chodím se zpovídat téměř každý týden, každý den lituji hřích, a přesto stále upadám do hříchu. Pro některé nejsou hříchy, kterých lituji, hříchy, ale pro mě je i ten nejmenší hřích tím největším. To jistě pochopí jen velmi málo lidí, ani sám pan farář Vogt.

Spasitel: „Piš, má dcero, uvěříš tomu, co ti řeknu?“

Já: „Drahý Spasiteli, už jsi mi dal víru, tak přece mohu věřit.“ Spasitel: „Ale ty ještě pochybuješ.“

Já: „Můžeš mi prosím ještě vzít ty pochybnosti?“ Spasitel:

„Ale ony se vždycky vrací.“

Já: „Prosím tě, abys mi je zase vzal.“

Spasitel: „Moje dcero, pochybnosti nepocházejí ode mě. Musíš se stále modlit: „Chraň nás před pochybnostmi.““

Já: „Ano, můj Pane, prosím, chraň mě před pochybnostmi, aby moje víra byla pevná jako skála.“

Spasitel: „Piš, má dcero, cvič se v trpělivosti.“

Já: „Trpělivost je velká ctnost, myslela jsem, že ji dostanu od tebe.“ Spasitel: „Dostaneš ji, ale ještě ne teď.“

Já: „Ano, můj Pane, budu cvičit trpělivost. Prosím, odpusť mi mou netrpělivost. Prosím, očisti mou duši, abych byla zcela čistá a mohla se stát svatou, abych tě vždy chválila a velebila se všemi svatými v nebi.“

Já: „Pane, bylo to to, co jsi mi chtěl říct, jestli tomu uvěřím?“ Spasitel: „Přijde něco úplně jiného. Zapiš to, slovo za slovem.“

Spasitel: „Chci od tebe celé tvé bytí.“

Já: „Můj Pane a Bože, můj milosrdný Ježíši, dávám ti to, celé své bytí.“ Já: „Můžeš mi o tom něco říct?“

Spasitel: „Moje dcero, utrpení, které snášíš, je mým utrpením.“ Já: „Ale to jsi mi už řekl.“

Spasitel: „Budeš pak ve mně.“

Já: „A co pak s mým tělem?“

Spasitel: „Tvé tělo je viditelným znamením pro lidi.“ Já: „Jsem tak hloupá, že tomu nerozumím.“

Spasitel: „Kdybys to dokázal pochopit, nebylo by to ode mě. I pro teology je to těžké, protože to nedokážou pochopit.“

Já: „Můj Pane, pokud jsem znamením pro lidi, čeho lidé skrze mě dosáhnou?“

Spasitel: „Světlo, které vzejde z temnoty.“ Já: „Znamená to, že slepí budou opět vidět?“

Spasitel: „Ano, má dcero. Tvé otevřené rány budou zářit pro všechny. I slepý bude opět vidět. Kvůli těmto ranám, které dostaneš, budeš hodně vysmívána a zesměšňována. Přijmi to všechno, tím bude mnoho duší zachráněno před zatracením.“

Já: „Pane, napsala jsem to správně? Mám vyškrtnout to, co není správně?“

Spasitel: „Ne, já jsem to napsal, ne ty. Tvé ruce jsou mým nástrojem. Má dcero, velmi tě miluji, zůstaň mi věrná. Jdi v pokoji.“

Růženec a mše svatá v červeném.

06.08.92 — čtvrtek

Modlila jsem se hodinu v tichosti, než jsem se sjednotila se Spasitelem. Vše jsem odevzdala Ježíši.

Spasitel: „Ano, má dcero, tak to bylo správné.“

Spasitel: „Piš, má dcero, lidé se musí naléhavě obrátit. Mají před sebou krátký čas. Satan je silný. Musí být podmaněn modlitbami. Lidé se v současné době modlí velmi málo. Řekni to starostovi, ať se tě pokusí

„Spojit se s panem spolkovým kancléřem Kohlem. Neměl by s tím váhat.“

Já: „Mám mu ukázat dopis od pana spolkového kancléře Kohla?“

Spasitel: „Ano, to můžeš. Pokud bude chtít, ať napíše spolkovému kancléři, že s ním musíš mluvit. Řekni mu, že i starosta nese odpovědnost za to, aby lidé žili v míru.“

Já: „Mohu mu to přečíst?“

Spasitel: „Ano, to můžeš, ale nic víc.“

Já: „Neptej se mě, co mám napsat, řekni mi to prosím. Možná to bude stačit.“

Spasitel: „To nestačí, má dcero, napiš to. Svět ještě nikdy nebyl v takovém neklidu jako teď. Každý čelí velkému nebezpečí. Mohl bych je téměř všechny vyplivnout, ale stále je miluji. Jsou to všechny mé děti. Ale zachráněno bude jen tak malé množství!“

Spasitel: „Piš, má dcero, chci, abys psala dál. Má dcero, splň mé přání.“

Já: „Jaké přání? Vše jsem ti dala, já přece nic nedokážu.“ Spasitel: „Ale ano, se mnou dokážeš všechno.“

Já: „Pane, jaké je tvé přání, a když budu s tebou, splním ti každé přání.“

Spasitel: „Piš, má dcero, mým přáním je nést tě u sebe.“

Já: „Jak to mám pochopit? Ale jestli je to tvé přání, splním ti ho, a pak mě můžeš nést, kam budeš chtít.“

Spasitel: „Piš, má dcero, můžeš být zároveň tady i tam, kde já chci.“

Já: „Můj Pane, udělám, co chceš, protože vím, že všechno, co děláš, je dobré, a proto tě miluji nade vše a děkuji ti za všechno.“

Pak mě vyrušil můj manžel. Nereagovala jsem, protože Spasitel byl pro mě teď důležitější.

Spasitel: „Moje dcero, tvé srdce bude probodeno.“

Já: „Můj Pane a Bože, ať je tak, jak chceš.“

Spasitel: „Tvé srdce bude pak mým srdcem. Krev, která bude proudit z tvého srdce, je mou krví. Tato krev bude prolita za spásu duší. Každá kapka krve je drahocenná.“

Já: „Ó, můj Pane, tak tomu nerozumím. Vysvětli mi to jednodušeji.“ Spasitel: „Moje krev je vaší spásou.“

Já: „Ó, Pane, jak strašné to musí být, když tě v Nejsvětější hostii přijímá ruka, když svaté částice padají na zem. Ó, jak musí být kněží slepí. Pane, prosím, odpusť jim, nevědí, co činí, když dávají svatou hostii do ruky.“

Spasitel: „Ano, má dcero, tak to je.“

Já: „Můj Pane, je pro mě velmi těžké psát. Člověk by měl plakat krvavé slzy kvůli těmto svatokrádežím, neúctě a lhostejnosti vůči Tobě, Trojjedinému Bohu. Nech zazářit své svaté světlo, aby vyšli z temnoty a aby byli spaseni Tvou drahocennou krví.“

Spasitel: „Moje dcero, tak se stane. Moje milá dcero, potěšilo mě, že jsi pokračovala v psaní. Miluj mě, jdi v pokoji.“

Kolem 16.15 hod. jsem byla u starosty, pana Martina. Mluvila jsem s ním o spolkovém kancléři panu Kohlovi. Řekl mi, že se pokusí spojit mě s panem spolkovým kancléřem Kohlem. Na závěr jsem mu ještě řekla, že by neměl vynechávat mše.

18:30 Růženec a mše svatá v Rotu.

07.08.92 – pátek – Pátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

10:00–11:30 doma:

Modlil jsem se vroucně a řekl jsem Spasiteli: „Udělám vše, co chceš, ale jedné věci se bojím, a to že budu při utrpení od tebe oddělen.“

Spasitel: „Když trpíš, jsem s tebou. Trpím s tebou.“ Po chvíli ticho.

Plakala jsem.

Spasitel: „Piš, má dcero, **Slovo se stalo tělem**, tvé srdce bude mým. Slova, která vzejdou z tvého srdce, budou mými slovy.“

Já: „Bude to Duch Svatý, kdo bude skrze mě mluvit?“

Spasitel: „Ano, má dcero, Duch Svatý bude skrze tebe mluvit.“ Já:

„Drahý Spasiteli, všimnou si toho i ostatní?“

Spasitel: „Ne všichni. Jen ti, kteří jsou v Boží milosti.“ Já: „A co ti ostatní, kteří to nepoznají?“

Spasitel: „Budou se ti posmívat, vysmívat se ti a prohlásí tě za blázna.“ Já: „Co mám tedy dělat?“

Spasitel: „Ne ty něco uděláš, ale já něco udělám. Moje dcero, ty budeš pak mým nástrojem.“

Já: „Poznám, že jsi to ty?“ Spasitel: „Ano, už jsi to poznala mnohokrát.“

Já: „Můj Pane a Bože, čeká mě ještě něco? Jak to bude, když budeš se mnou, budu pak moct jíst?

Myslím tím, když dostanu od tebe rány? Ale říkám předem, Pane, ať je, jak chceš.“

Spasitel: „Moje dcero, budoucnost patří mně.“

Já: „Ano, Pane, zase jsem na to zapomněla. Odpusť mi, prosím.“ Já:

„Mám si ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Ano, má dcero, ještě něco od tebe potřebuji.“ Já:

„Drahý Bože, můžeš to mít.“

Spasitel: „Napiš to, potřebuji tvou úplnou odevzdanost mně.“

Já: „Můj Pane, už jsem ti dala všechno. Dávám ti znovu všechno. Udělej se mnou, co chceš. Patřím ti úplně.“

Spasitel: „Moje dcero, miluji tě, zůstaň mi věrná, udělám, co budu chtít. Jdi v pokoji, moje dcero.“

18.30 Růženec a mše svatá v červeném.

08.08.92 – sobota

11:00–12:45: Po modlitbě jsem se sjednotila se Spasitelem.

Zeptala jsem se Spasitele, zda mám říct P. Vogtovi, že dostanu pět ran a že mi bude probodnuto srdce.

Spasitel: „Ano, řekni svému knězi, panu faráři Vogtovi, že od mě dostaneš pět ran a že ti bude probodnuto srdce.“

Já: „Ale Pane, on tomu určitě zase neuvěří. Co mám dělat?“ Spasitel: „Moje dcero, uvěří tomu, až bude příliš pozdě.“

Já: „Dobrý Bože, pak nemá smysl mu to říkat.“ Spasitel: „Ale má to smysl, má dcero.“

Já: „Jaký to má smysl?“

Spasitel: „Už nemůže říkat, že nic nevěděl.“

Ještě chvíli jsem s Spasitelem mluvila, ale nic jsem si nezapisovala.

Spasitel: „Teď piš, má dcero. Dobře poslouchej.“

Já: „Ano, Spasiteli, dobře poslouchám. Víím, že můj rozum to nepochopí, ale mé srdce to pozná a pocítí, protože mé srdce ví, co ode mě chceš, ale lidé to nevědí. Proto budu vždy nejprve naslouchat tobě, protože tvá láska mě dosud nezklamala.“

Spasitel: „Všechno, co si zapíšeš, dobře uchovej.“ Já:

„Ale to jsi mi už jednou řekl.“

Spasitel: „Satanovi není nic milejšího, než zničit to, co píšeš, prostřednictvím dobrých lidí.“ Já:

„Drahý Ježíši, budu to lépe chránit.“

Po chvíli, kdy nastalo ticho a klid, zeptala jsem se, zda to, co jsem napsala, stačí. Spasitel: „Ne, má dcero, vše, co jsi napsala, je důležité i pro budoucí časy.“ Spasitel: „Mé dílo bude dokonáno. Velcí budou ještě žasnout.“

Já: „Kdo jsou ti velcí?“

Spasitel: „Biskupové. Na tomto díle poznají plody. Já jsem vinný kmen tohoto díla. Vylévám svou krev za všechny, to znamená, že i ten největší hříšník se může obrátit, pokud chce. Přišel jsem na svět pro hříšníky. Každý hříšník je mi milý, stejně jako spravedliví. Moje dcero, toto dílo, záchranu duší, dokončíš se mnou. Co jsem začal, to také dokončím. Zachraňuji své děti, ty, které ještě lze zachránit. Tvá cesta, moje dcero, je mou cestou.“

Já: „Pak se na této cestě neztratím.“

Spasitel: „Na této cestě se neztratíš. Jsi se mnou. Má milá dcero, děkuji, že jsi ke mně přišla. Jdi v pokoji.“

16:30 V Rotu v kostele: Modlila jsem se růženec. Jelikož se dnes v Rotu nekonala zpověď, šla jsem se kolem 17:45 vyzpovídat do kaple sv. Rocha.

V 19:00 jsem se zúčastnil mše svaté v kostele v Mingolsheimu.

9. 8. 1992 — neděle

8:15–9:45: Po modlitbě jsem se sjednotila se Spasitelem.

Když se sjednocuji se Spasitelem, vždy přijímám duchovní svaté přijímání a vroucně se modlím.

Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane, budu psát.“

Spasitel: „Miluji tě, má dcero. Musím své děti zkoušet až do samého konce, neboť úkol, který jim dávám, musí být splněn. O vše, co jsi napsala, jsem již postaral, aby se to všechno naplnilo.“

Přemýšlela jsem, zda to Spasitel udělal předem.

Spasitel: „Ano, předem. Proto si nedělej starosti, kdy se něco stane. Tvým úkolem je milovat mě a lidi a plnit mou vůli. Láska, kterou ode mě ještě dostaneš, je jako drahocenný klenot, který září ze všech stran. A tam, kde září, bude láska proudit.“

Já: „Pane, dostanu ještě více lásky?“

Spasitel: „Ano, pokud budeš trpět se mnou, budeš přijímat a rozdávat více lásky. Budeš moci rozdávat mnoho lásky. Má dcero, zapiš si ještě toto: Jizvy, které dostaneš, budou trvat delší dobu, aby bylo zachráněno mnoho duší. Včera ti kněz (v kapli sv. Rocha) řekl, že jizvy jsou darem milosti. Můžeš napsat, že je to mimořádně velký dar milosti. Dávám ho, komu chci. Zapiš si, že budeš moci pracovat s ranami a budeš je muset nosit dlouho. Tak dlouho, jak budu chtít.“ Já: „Ano, můj Pane a Bože, můj milující Otče. Už teď ti děkuji za tento mimořádně velký dar milosti, který dostanu. Jsem připravena a přejí si, abych mohla nést a snášet rány s tebou tak dlouho, jak budeš chtít.“

Spasitel: „Moje dcero, máš obavy kvůli ranám. Vlož tyto obavy do mých rukou. Ať jsou to mé obavy a už ne tvé.“

Já: „Ó, můj Pane, tak toužím po Tvé lásce. Prosím, daruj mi mnoho lásky.“

Spasitel: „Dám ti mnoho lásky, ale ještě ne teď. Snesla bys to teď?“ Já: „Nemusím už nic zapisovat?“

Spasitel: „Ale ano, máš ještě něco zapsat.“ Já: „Ano, můj

Pane, co tedy?“

Spasitel: „Ta bolest, kterou cítíš ve svém srdci, je moje bolest.“

Já: „Myslel jsem, že to je možná tím horkem. Je to pálivá bolest.“ Spasitel: „Trochu to připouštím, abys pocítil mou lásku.“

Já: „Jsou tvá utrpení láskou?“

Spasitel: „Ano, pravá láska k vám, mým dětem.“

Já: „Můj Pane, děkuji ti za všechna utrpení, která mi dáváš, přeji si tě vždy milovat. Prosím, ať se od tebe nikdy neoddělím, ani skrze těžká utrpení.“

Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi, jak jsi napsala. Děkuji ti. Je mým přáním být s tebou a u tebe. Moje milá dcero, jdi v pokoji.“

13:30 Růžencová modlitba v kostele. Dnes nebyla pobožnost, zůstal jsem v kostele při křtu dítěte.

19.00 hod. Navštívil jsem mši svatou v kapli sv. Rocha.

10.08.92 – pondělí

Po modlitbě:

Nechtěla jsem se Spasitele na nic ptát, protože jsem toho nehodna.

Já: „Drahý Spasiteli, chceš, abych něco zapsala?“ Spasitel: „Ano, chci, abys psala, má dcero.“ Poté nastalo ticho.

Spasitel: „Moje dcero, piš, slovo za slovem.“ Já: „Ano, můj Pane.“

Spasitel: „Vše, co snášíš, mi obětuj za těžké hříšníky. Tvůj strach jsem ti vzal.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože.“

Já: „Drahý Bože, cítila jsem to, když jsem před chvílí plakala a bála se, že nevydržím rány. A pak najednou pláč ustoupil a já už neměla strach.“ Spasitel: „Moje dcero, napiš to, válka v Bosně a Hercegovině bude ještě silnější. Ohroženy jsou sousední země.“

Já: „Můj Pane, chtěla jsem se tě na něco zeptat: mám napsat faxem spolkovému kancléři Kohlovi, jestli to tak chceš?“

Spasitel: „Ano, udělej to.“ Já:

„Budeš se mnou?“

Spasitel: „Moje dcero, chci naprostou diskrétnost, nikomu to nesmíš říct.“ Já: „A panu faráři Dochartovi?“

Spasitel: „Jemu ano, ale nikomu jinému. Až budeš mít rány, všichni je uvidí. Má dcero, miluj mě i nadále tak jako dosud. Je mou vůlí i tvou vůlí, abychom byli vždy sjednoceni. Tuto vůli ti nikdo nemůže vzít, ty jsi mi ji dala.“

Já: „Ó, můj Pane a Bože, to, co jsi mi právě řekl, mi dělá dobře. Děkuji ti, má velká lásko. Můj milý Ježíši, musím se ještě připravovat na utrpení za smíření?“

Spasitel: „Moje dcero, zůstaň bdělá a nikdy přede mnou nezavírej své srdce.“

Já: „Pane, nerozumím moc dobře, když říkáš: ‚nezavírej přede mnou své srdce‘, řekni mi prosím, jak to myslíš, řekni mi prosím jiná slova.“

Spasitel: „Chci vstoupit do tvého srdce, kdy se mi zachce, a ne kdy se to zachce tobě.“

Já: „Ale můj Pane, to můžeš udělat kdykoli a já si přeji, abys se mnou vždy zůstal a nikdy mě neopustil.“

Spasitel: „Vždy u tebe zůstanu, věř tomu.“ Já: „Ale

někteří říkali, že jsou opuštěni.“ Spasitel: „Bůh své děti nikdy neopouští.“

Spasitel: „Moje dcero, napiš ještě něco.“

Já: „Ale Pane, chci, abys mi řekl, když jsem uzavřela své srdce.“ Spasitel: „Děláš to často.“

Já: „Ale já to nevím. Jak mám poznat, že stojíš před dveřmi mého srdce?“

Spasitel: „Upřednostňuj mě před světskými věcmi.“

Já: „Ale já ještě nevím, kdy u těch dveří stojíš.“ Spasitel: „Nech své srdce tam, kde je tvůj poklad.“

Já: „To také úplně nechápu.“

Spasitel: „Moje dcero, miluj mě taková, jaká jsi.“

Já: „Pane, odpusť mi, chtěl jsi mi ještě něco říct.“ Spasitel:

„Splň mé přání.“

Já: „Ano, ó můj Pane a Bože, prosím tě o milost, abych splnil to, co ode mě žádáš, aniž bych předem věděl, co mě čeká. Nechť se tvé přání splní s tvou pomocí.“

Spasitel: „Přeji si, abys nosil rány, které ode mě dostaneš, bez rukavic.“

Já: „Drahý Bože, můj Ježíši, můj duchovní vůdče, jak prosím? Možná jsem to nepochopila, nebo se do toho vložil můj duch. Prosím, řekni mi to ještě jednou.“

Spasitel to zopakoval ještě jednou, že nemám nosit rukavice. Já: „A co když

lékaři řeknou, že je mám nosit?“

Spasitel: „Pak řekni, co jsem řekl.“

Já: „A když ostatní řeknou, že se chci chlubit?“ Spasitel:

„Neposlouchej, co říkají ostatní.“

Napadlo mě, že jde o AIDS nebo infekci.

Léčitel: „Tyhle rány nehnisají.“

Já: „Mám je nosit úplně odkryté, úplně odkryté?“

Spasitel: „Ano, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, udělám to, jak si přeješ.“

Já: „Můj Pane a Bože, omdlím, když dostanu rány?“ Spasitel: „Dostaneš je při plném vědomí.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, rozumím.“

Já: „Dostanu je všechny najednou, nebo nejdřív na rukou?“ Spasitel: „Nech to na mně.“

Já: „Ano, Pane, ať se stane, jak si přeješ.“ Spasitel: „Moje dcero, miluji tě, jdi v pokoji.“

Těchto 90 minut s Vykupitelem mi připadalo jako 5 minut.

Růženec a mše svatá v červeném v kostele.

20:00 – modlitební skupina

11.08.92 – úterý

Od 9.00 do 10.00 hod. jsem se modlila s Fridolinem.

Od 11.00 do 13.00 jsem se modlila sama a sjednotila se. Spasitel:

„Moje milá, napiš to.“

Myslela jsem si, že dnes neřekne „moje dcero“.

Spasitel: „Moje milá, tak to máš napsat.“ Já:

„Děkuji, můj Pane a Bože.“

Spasitel: „Všechno, co napíšeš, bude co nejrychleji vytištěno, tak jak to chci já. Svěř to knězi, kterého ti dám. On to udělá tak, jak to chci já. Piš, má dcero, nevšímej si svých chyb. Ty opomíjejí to nejdůležitější.“

Já: „Pane, proč tak spěcháš s tímto psaním a proč z toho má být kniha?“

Spasitel: „Musím opět zkrátit čas. Lidé se nechtějí obrátit ke svému Otci, který je miluje.“

Já: „Pomůže ta kniha lidem, aby se obrátili?“

Spasitel: „To se dozví. To ostatní teprve přijde. Buď přesvědčena, že tato kniha pomůže mnoha lidem.“

Já: „Pane, k tomu se nechci vyjadřovat. Ať je tak, jak chceš.“ Poté: Myslel jsem na Fridolina.

Spasitel: „Líbilo se mi, že jste se modlili společně. Jsem vždy s vámi.“ Myslela jsem si, že u Fridolina je to také trochu zvědavost.

Spasitel: „Moje dcero, on se stane knězem. Modli se s ním dál.“ Já:

„Děkuji, můj Pane, budu v tom pokračovat.“

Potom mi přišel na mysl farář Dochart a já jsem přemýšlela, zda to bylo správné podle vůle Spasitele.

Spasitel: „Potěšilo mě, že jsi mu to řekla.“

Pak jsem si vzpomněla na Fridolina, protože jsem mu řekla, že dostanu stigmata. Měla jsem strach, jestli bylo správné, že jsem mu to řekla.

Spasitel: „Jemu to můžeš říct, to přece víš, má dcero.“

Já: „Ano, Pane, to jsi mi už jednou řekl, ale nebyla jsem si jistá.“ Zeptala jsem se Spasitele dále:

„Proč chceš, abych, když dostanu znamení ran, nenosila rukavice?“ Spasitel: „Potřebuji velkorysé vyznavače a proto má světlo svítit na ty, kteří jsou ve tmě.“

Bylo 12:00 a já jsem rozhovor přerušil, abych se pomodlil k Andělu Páně. Po modlitbě jsem řekl Spasiteli:

„Těšíš se, když se modlím k Matce Boží.“ Spasitel: „Já jsem u toho také.“

Já: „Ano, můj Pane, to je pravda. Pane, v mém srdci je tak krásný pocit, cítím se tak svobodná a nedokážu to slovy popsat.“

Spasitel: „Moje dcero, dala jsi mi všechno, dokonce i dnešní a zítřejší den, který tě čeká. Tak to má být.“

Já: „Ano, Pane, udělej to, jak chceš.“

Spasitel: „Moje dcero, ještě si to zapiš. Dávám ti ještě čas na rozmyšlenou ohledně toho, co jsem od tebe požadoval. Tento čas je omezený.“

Já: „Můj Pane a Bože, už teď říkám „ANO“. Jsem tvůj vinný kmen. Mohu přinášet ovoce jen tehdy, když zůstanu na vinném kmeni. Udělej se mnou, co chceš, abych mohla přinášet dobré ovoce. A to, Pane, mohu jen s tebou.“

Spasitel: „Moje dcero, pak budeš prořezána, abys mohla přinášet dobré ovoce.“ Já: „Co mám udělat?“

Spasitel: „Zbav se marnivosti. Oblékej se skromněji. Daruj šaty chudým. Vystačíš si s málem. Daruj své boty chudým.“

Přemýšlela jsem, kolik si jich mám nechat, možná dva páry.

(To o botách jsem nechtěl psát. Nakonec jsem to ale napsal, protože jsem cítil, že to musím napsat.)

Já: „Chtěla bych se tě zeptat na něco, na co jsem se tě ještě nikdy nezeptala. Chceš, abych nosila na hlavě šátek nebo šálu? Hraje to nějakou roli, protože jsem tvá nevěsta?“

Spasitel: „Ano, pro mě to hraje velkou roli.“ Spasitel: „Nos to, má dcero, ten pokrývku hlavy.“ Já: „V nemocnici nebo v kostele?“

Spasitel: „Všude.“

Já: „Bude to pro mě ale těžké, nosit pokrývku hlavy. Já: „Proč?“

Spasitel: „Aby ses nestal domýšlivým, a navíc, moji vyvolení vždy nosili pokrývku hlavy.“

Já: „Je to kvůli tradici, nebo proto, že to tak chceš?“ Spasitel: „Protože to tak chci.“

Já: „Ale pan farář Vogt to nepochopí.“ Spasitel: „Jsi moje nevěsta?“

Já: „A co ostatní? Mají také nosit pokrývku hlavy?“ Spasitel: „Ano, ale nepožaduji to od všech.“

Já: „Když to udělám, ostatní řeknou, že jsem blázen.“ Spasitel: „Udělej to, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane, budu nosit pokrývku hlavy, protože to tak chceš a z lásky k tobě.“

Spasitel: „Moje dcero, dělej to, co od tebe žádám.“

Já: „Drahý Bože, prosím tě o milost, abych vždy poznala, co ode mě chceš.“

Spasitel: „Moje dcero, jsi moje perla, o kterou se musím starat. Zůstaň mi věrná. Jdi v pokoji.“

V 18.30 jsem byla s Fridolinem v Rotu v kostele na růženci a na svaté mši. Před a po svatém přijímání jsem Spasiteli řekla, že jsem si dobře rozmyslela, co ode mě žádá, a dala jsem mu své „ANO“. A pak jsem prosila Spasitele, aby mi Matka Boží pomohla nést kříž a aby mi byla útěchou v utrpení.

Řekla jsem mu, že se od něj nikdy nechci odloučit.

Zopakovala jsem, že z lásky k Ježíši a k lidem, pro spásu duší a obrácení hříšníků, jsem připravena nést s ním tato utrpení smíření. Po svatém přijímání mi Spasitel při sjednocení řekl:

Spasitel: „Děkuji ti, má dcero, miluji tě, zůstaň mi věrná. Přijímám to.“

12.08.92 – středa

Modlila jsem se v noci od 2:30 do 3:30 a ráno od 9:30 do 11:30. Ráno jsem se modlila a sjednocovala se:

Spasitel: „Moje dcero, napiš to.“

Já: „Ano, milý milosrdný Otče, milý Ježíši, milý Duchu Svatý.“

Spasitel: „Rány, které ode mě dostaneš, se ti vtisknou do rukou, nohou a do srdce. Pro duše dobré vůle poteče mnoho krve. Bude to moje krev, má dcero, pro spásu duší. Moje krev musí být velmi uctívána. Tvým úkolem je naplnit mou vůli, až budu tuto krev prolévat. Bude to velká bolest. Bude ti dopřáno tolik, kolik sneseš. Znáám míru, kterou dokážeš snést. Důvěřuj mi. Jsem tvůj Ženich. Je také mou vůlí být s tebou vždy sjednocen. Se mnou ti nebude nic chybět.“

Já: „Pane, jak to myslíš, že mi nebude nic chybět?“ Spasitel: „Mám vše, co potřebuješ.“

Já: „Ano, můj Pane, věřím tomu. Milý Bože, chci ti říct, že tě teď miluji tak moc, že chci udělat vše, co si přeješ.“

Spasitel: „Moje dcero, rány na mých rukou budou krváčet, poprvé v pátek. V ten den nemusíš pracovat. Osvobodí tě od práce.“

Já: „Budu se pak moci modlit?“

Spasitel: „Ostatní budou muset hodně modlit. Moje dcero, buď přesvědčena, že to udělají.“

Spasitel: „Miluji všechny lidi.“

Pomyslela jsem na trnovou korunu.

Spasitel: „To ještě přijde. Trnová koruna k tomu patří. Nejprve dostaneš bičování, poté trnové korunování. Stane se to tak, jak jsem trpěl na Kalvárii. Je to moje ukřižování v tobě. Tvá bolest bude mou bolestí. Tato utrpení za hříchy jsou mými utrpeními za hříchy. Já jsem v tobě a ty jsi ve mně. Pak budeme jedno.“

Já: „Prosím, můj Pane a Bože, jen mi vezmi strach, abych se nebála ďábla a aby mi nemohl nic udělat. Pokud mi něco udělá, ať je zachráněno nespočetné množství duší před zatracením.“

Spasitel: „O to se postarám, má dcero.“

Spasitel: „Budeš vystavena větším pokušením než ostatní duše. Proto se za tebe bude také hodně modlit. Je mou vůlí, aby se hodně modlilo.“

Spasitel: „Tvým úkolem je ještě být mi vždy věrná.“

Já: „Že ti budu věrná, k tomu jsi mi již dal milost.“ Spasitel: „Ano, to jsem již učinil.“

Já: „Ale já potřebuji kněze.“

Spasitel: „Jeden přijde. O kněze nebudeš mít nouzi.“ Spasitel: „Milá dcero, to pro dnešek stačí. Jdi v pokoji.“

19:00 Růženec a mše svatá v Mingolsheimu v kapli sv. Rocha.

13. 8. 1992 — čtvrtek

9:50–11:00 doma:

Modlila jsem se vroucně a sjednotila se.

Spasitel: „Ó, má dcero, napiš to. Vše, co píšeš, je má vůle. Bez mě nejsi nic a nic nemůžeš. K tomu mě potřebuješ ve všem. Já jsem Pán a Bůh pro všechny. Vše se musí řídit podle mě. Vy hříšní lidé se musíte probudit. Nastal čas, kdy budete souzeni podle toho, co jste mi přinesli. Každý se mi musí zodpovídat. Nic přede mnou nemůžete skrýt. Dal jsem vám oči, abyste viděli, a uši, abyste slyšeli. Co to děláte, že nevidíte ani neslyšíte? Vše je jen šílenství. Můj hněv dopadne na každého. Mé neposlušné děti, probudte se! Jsem Bůh světla, a ne temnoty. Zůstaňte v mém světle. Proste o světlo, které vás osvětluje. Neboť až přijde temnota, už nebudete moci prosit. A pak budete patřit Bohu temnoty. Pak bude jejich utrpení věčné. Má dcero, vyzvi je všechny k modlitbě. Má matka a vaše matka vás všechny miluje a má ráda, vraťte se všichni k ní. Čeká na vás s otevřenou náručí. Milujte ji. Ona mi přednese vaše modlitby (přimluvu).

Její přimluvu neodmítnu. Má dcero, vše, co tě čeká, vlož do neposkvrněného srdce Panny Marie, neboť její srdce je i mým srdcem. Tam se musí nepřítel stáhnout. Milá dcero, piš dál. “

Já: „Ano, můj Pane a Bože, můj milující Otče.“

Spasitel: „Nedělej si tolik starostí o své utrpení za smíření. To je můj problém, ne tvůj. Děkuji ti za tvé „ano“ a přijal jsem ho. Nic ti nebude chybět. Měj důvěru. Já jsem tvůj život, má dcero. Znáám tvou slabost.

V pravý čas ti dám vše, co potřebuješ. Nedělej si starosti předem. Utrpení, které tě čeká, je za dveřmi. Zaklepu, až přijde ta hodina. U mě se vše děje v pravý čas.

Moje dcero, velmi tě miluji a nyní tě žehnám.“ Poklekla jsem na zem, abych přijala požehnání.

Spasitel: „Žehnám ti, má dcero, ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého. Jdi v pokoji.“

Řekla jsem: „Amen.“

Poté: „Díky Bohu Pánu.“

Nevěděla jsem, jestli jsem to řekla správně.

Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi to.“

Krátce před obědem jsem řekla svému synovi, ať bere Boha vážněji. Ještě jsem mu řekla, ať jde ke zpovědi.

On řekl: „Stejně ti nemůžu věřit.“

Pak jsem mu řekla, že bude věřit jako Tomáš, až uvidí rány. Už dlouho jsem si všimla, že se vyhýbá modlitební skupině, i když by se jí někdy mohl účastnit.

V současné době celá moje rodina naslouchá tomu, co vám našeptává nečistý duch. Já zůstanu věrný našemu Pánu a Bohu, i kdybych zůstal sám.

18:30 Růženec a mše svatá v červeném.

Netušila jsem, že se dnes v evangeliu mluví o Tomášovi, který nevěřil, že Ježíš vstal z mrtvých, když mu to vyprávěli ostatní učedníci.

Po svatém přijímání jsem se zeptala Spasitele, zda mám jít za farářem Vogtem a říct mu, že dostávám Spasitelovy rány.

Spasitel: „Jdi za ním, promluv s ním.“

Tak jsem po mši šla za farářem Vogtem a řekla mu to. Trochu se usmál a řekl: „Vy tomu věříte.“

Já: „Ano, věřím.“

Pak jsem mu ještě řekl, že Spasitel prohlásil, že uvěří, až bude příliš pozdě. Požádal jsem ho ještě o požehnání a vesele jsem se vydal domů.

14.08.92 – pátek

10.00–11.45 doma:

Modlitba – sjednocení

Spasitel: „Piš, má dcero, chci, abys psala.“ Já: „Ano, drahý Ježíši, můj duchovní vůdče.“

Spasitel: „Moje dcero, válka sílí. Ve světě panuje chaos. Nepřítel již ulovil velkou kořist. Lidé čekají příliš dlouho, než se smíří se svým Bohem. Válka již napáchala dost škody, ale přinese ještě více. Vyzvi politiky k obrácení. Jsou zaslepeni Satanovým závojem. Budou se muset přede mnou zodpovídat z velké odpovědnosti. Žádný politik nebude osvobozen. Mnohé z nich budu muset vyplivnout.“

Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi, že si všechno zapisuješ. Tuto práci obzvláště odměním.“

Já: „Pane, chtěla bych se tě ještě zeptat na rány. Řekl jsi, že stojíš před dveřmi, a pan farář Vogt se o tom nevyjádřil příznivě. Musím ještě něco vědět nebo poznat, než zaklepeš na dveře mého srdce, protože je třeba dávat pozor, aby se do toho nevměšoval nečistý duch.“

Spasitel: „Piš, má dcero, rány, které dostaneš, jsou moje a snadno je poznáš.“

Já: „Jak to, milý Trojjediný Bože?“

Spasitel: „Krev, která bude vytékat z ran, je moje krev. Člověk nemá tolik krve, aby z nich mohla vytékat.“

Já: „Ale to vědcům nestačí.“

Spasitel: „Tyto rány se nehojí a nehnisají. Tyto rány budou vyzařovat světlo, které vrátí zrak slepým. Tato krev, kterou skrze tebe prolíjí, bude jejich spásou. Má dcero, pokud tomu někdo nevěří ani tehdy, nebude tomu věřit ani později.

Piš, má dcero, pro některé jsem byl a pro některé budu ukřižován nadarmo. Tyto duše si již zvolily svého Otce.“

Ještě chvíli jsem mluvil se Spasitelem. Pak:

Spasitel: „Zapiš to, má dcero. Při vtisknutí ran do kostela budeš vydávat hlasité výkřiky. Ten bolestný výkřik musí být.“

Já: „Pane, bolí to tak moc?“

Spasitel: „Ano, má dcero, je to největší bolest.“ Já: „Vyděsí se pak mnozí?“

Spasitel: „Moje dcero, strach není nic hrozného ve srovnání s bolestí, kterou pocítíš. Tato pekelná bolest je jen kapkou v moři pekla.“

Já: „Ano, můj Pane, rozumím. Ať se stane, jak si přeješ.“ Přemýšlela jsem, jestli ještě něco přijde a Spasitel mi ještě něco řekne.

Spasitel: „Ano, ještě něco přijde. Co nejdříve ti vtisknu do těla znamení.“

Já: „Můj Pane a Bože, odevzdávám se tvé vůli. Dovol mi jen milovat tě a být s tebou, nyní i na věky věků.“

Spasitel: „Moje dcero, vyvolil jsem tě. Jsi má nejmilovanější, nyní i na věky.“

Já: „Drahý Bože, mám to nejdražší vyškrtnout?“ Spasitel:

„Copak nemohu říci, komu chci?“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože.“

Já: „Cítím se tak nehodná slova ,nejdražší‘.“

Spasitel: „Moje milá dcero, nyní tě žehnám.“

- Poklekla jsem -

Spasitel: „Žehnám ti ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého. Jdi v pokoji, má dcero.“

Já: „Díky Bohu Pánu. Chvála Ježíši Kristu, nyní i na věky věků. Amen.“

Jako obvykle jsem se pomodlil modlitbu díkůvzdání a obětoval duchovní přijímání za všechny lidi a všechny ubohé duše v očistci.

18.30 Růženec a svatá mše v červeném.

Po svatém přijímání jsem se zeptala Spasitele, zda mám poslat fax spolkovému kancléři H. Kohlovi.

Spasitel: „Udělej to, má dcero, já to chci.“

Pozdě večer jsem pak šla k Roswithě. Její syn mi pomohl odfaxovat dopis spolkovému kancléři.

Kolem 23.30 jsem se ještě modlila růženec.

15. 8. 1992 – sobota – Nanebevzetí Panny

Marie V 4:15 ráno jsem se začala modlit.

Spojila jsem se se Spasitelem.

Spasitel: „Ten dopis byl správný. Nedělej si s tím dopisem starosti.“ Slzy mi

tekly z očí, zcela spontánně, bez mého přičinění.

Spasitel: „Napiš to, má dcero, válka sílí. Němci se do této války nesmí vměšovat.“

Já: „Musím to říct?“

Spasitel: „Až se tě na to zeptají. Lidé musí být vyzváni k modlitbě. Modlitbou mohu mnoho změnit.

Moje dcero, modli se hodně. Satan je silný. Mnoho dobrých křesťanů padne do jeho spárů.

Vše, co si teď zapíšeš, dobře uchovej. Dám ti zvláštní ochranu. Má dcero, miluji tě, jdi v pokoji.“

Od 10:30 do 12:30 jsem byla u Marion a psaly jsme si.

Od 16:30 do 19:45 jsem byl v kostele v Rotu. Tam jsem se vyzpovídal a zůstal i na mši svatou v 19:00.

16. 8. 1992 – neděle

Od 8:30 do 10:00 jsem se modlila.

Svěřila jsem Spasiteli mnoho duší skrze Neposkrvněné Srdce Panny Marie, stejně jako ubohé duše.

Plakala jsem z hloubi srdce a řekla Spasiteli:

„Drahý Ježíši, jsem připravena snášet pokání za všechny duše.“

Najednou mi z očí tekly velké, těžké slzy. Ano, nebyly to mé slzy. Byly to slzy Spasitele, které jsem prolila.

Spasitel: „Piš, má dcero, budeš trpět za všechny duše. Miluji je všechny. Všechny jsou mými dětmi.

Ne všechny chtějí plnit mou vůli. Tvá utrpení za jejich spasení

jsou už velmi blízko.“

Spasitel: „Moje dcero, velmi tě miluji. Napiš to. Láska, kterou ti dávám a kterou ti dám, je má láska a můj dar pro tebe.“

Já: „Pane, ale to je největší ctnost.“

Spasitel: „Ano, napiš to. Tuto ctnost dostává jen málokdo. Mohu ji dát tomu, komu chci. S touto láskou zvítězíš nad vším.“

Já: „Můj Pane a Bože, jak ti mohu poděkovat za tento veliký dar?“

Spasitel: „Moje dcero, už jsi mi poděkovala tím, že jsi mi dala všechno. Můžeš tuto mou lásku předávat dál, pokud chceš. Lásky se ti nebude nedostávat. U tebe se může napít mnoho duší.

Moje dcero,

ty jsi můj svatostánek.“

Já: „Ó, můj Pane, to všechno nedokážu pochopit.“

Spasitel: „Kdybys tomu rozuměla, nebylo by to ode mě.

Piš, má dcero, já jsem také nepochopitelná láska. Řekla jsi svému knězi, že tvé srdce to dokáže pochopit. Rozum nedokáže pochopit to, co chápe srdce. Já jsem ve tvém srdci, má dcero. Beze mě nemůžete nic.

Jen láska dokáže vše. Bez ní nemůžete žít. Lásku dokážu jen já. Má dcero, kněz, na kterého čekáš, ještě přijde. Nedělej si s tím starosti. Nedělej si starosti předem.“

Já: „Můj Spasiteli, prosím, nedovol, abych byla v té velké bolesti od tebe oddělena.“ Spasitel: „Nikdo tě ode mě nemůže oddělit, protože patříš zcela mně.“

Napadlo mě, zda bych se mohla oddělit sama od sebe.

Spasitel: „Sama od sebe nemůžeš nic.“

Já: „Ó, můj Pane, teď jsem uklidněná a ulehčená.“ Spasitel:

„Tak je to, má dcero.“

Já: „Nech mě tedy trpět s tebou tak dlouho, jak budeš chtít, za spásu duší.“ Spasitel: „Moje dcero, to, co jsi napsala, se mi obzvláště líbí.“

Je mou vůlí, abys to činila. Se mnou ti nebude nic chybět. Vše, co říkáš, jsem já. Ano, má dcero, jsem tvůj Pán a Bůh. Tvé tělo je mým tělem. Tvá vůle je mou vůlí. Tvé požehnání je mým požehnáním.“

Já: „Pane, smím tedy žehnat?“

Spasitel: „Moje dcero, máš hodně žehnat.“ Řekla jsem, že požehnání je něco velmi velkého.

Spasitel: „I já jsem veliký.“

Já: „Jak mám žehnat?“

Spasitel: „Já tě za ruku povedu.“

Já: „Ach, můj Pane, teď jsem hotová. Musím ještě něco zapsat? Chceš to? Spasitel: „Moje milá dcero, miluj mě více ve svém bližním.“

Já: „Ano, můj Pane, udělám to.“

Spasitel: „Moje dcero, nyní tě žehnám. Ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého.“

Já: „Amen. Díky Bohu Pánu. Chvála Ježíši Kristu a Marii nyní i na věky věků. Amen.“

Já: „Drahý Bože, bylo správné, že jsem to řekla i Marii?“ Spasitel:

„Těší mě to slyšet.“

13:00 Růženec a modlitba v červeném .

19:00 mše svatá v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu.

17.08.92 – pondělí

10:00 v ordinaci:

Spasitel: „Moje dcero, miluji tě nade vše.“ Já: „Pane, to přece nemohu napsat.“

Spasitel: „Napiš to. Moje dcero, líbí se mi, jak jednáš. Jen tak pokračuj. Neboj se, že nedostaneš dost lásky. Já jsem Bůh lásky. Lásku, kterou ode mě dostáváš, vždy dál rozdávej. Lásky se ti nebude nedostávat. Buď pokorná a mírná. Já jsem s tebou.“

Já: „Pane, myslela jsem, že s tebou budu až tehdy, až dostanu rány.“ Spasitel: „Moje dcero, ty už teď jsi se mnou. Já jsem vše v tobě.“

Já: „Pane, cítím v srdci oheň.“

Spasitel: „Já jsem oheň lásky. Tento oheň nikdo nemůže uhasit. Hoří tam, kde já chci.“

Já: „Můj Pane, teď bych mohl plakat. Jak tě miluji, to víš jen ty sám. Drahý Spasiteli, musím ještě něco vědět?“

Spasitel: „Nech to na sebe působit. Nedělej si starosti předem.“

Já: „Můj Pane, věřím, že není nic krásnějšího, než být s tebou v lásce.“

Ó, můj milý Ježíši, a ty přicházíš do univerzitní nemocnice, do té ordinace, a snižuješ se k takové ubohé rentgenové asistentce.

To bych si dříve nikdy nedokázala představit, že něco takového existuje. Můj Pane, nedokážu ti poděkovat slovy. Děkuji ti svou láskou k tobě a k bližním.“

Já: „Ó, můj Pane, ty jsi pramenem lásky. Teď ji cítím tak silně.“ Spasitel: „Moje dcero, buď připravena na to, co od tebe žádám.“

Já: „Můj Pane a Bože, jsem připravena, pokud ti tak stačím.“ Spasitel:

„Moje dcero, stačí mi, jaká jsi.“

Já: „Můj milý Ježíši, tak neváhej dlouho. I já mám žízeň.“ Spasitel: „Potěšilo mě, že jsem to od tebe slyšel.“

Spasitel: „Moje milá dcero, jdi v pokoji.“ Já: „Díky Bohu, Pánu.“

Růženec a mše svatá v červeném.

20:00 Modlitební skupina.

18.08.92 — úterý

10:00 v ordinaci:

Po hluboké a vroucí modlitbě se mi opět derou slzy do očí.

Spasitel: „Moje dcero, miluji tě, napiš to. Nastal čas, kdy dokončím své dílo. Patříš zcela mně.“

Z mých očí tekly slzy, které nebyly moje. Zeptala jsem se: „Jsou to tvé slzy?“

Spasitel: „Ano, jsou to mé slzy. Je to utrpení za tebe. Má dcero, nech mé dílo v tobě působit.“

Já: „Pane, jak nazýváš své dílo?“

Spasitel: „Moje dcero, je to moje ukřižování v tobě.“ Já: „Kolik hodin to bude trvat?“

Spasitel: „Stejně jako na Kalvárii.“

Já: „Bude u toho Panna Maria?“

Spasitel: „Tvá nebeská Matka je přítomna při každém ukřižování. Poskytne ti útěchu. Miluj ji tak, jako miluješ mě.“

Já: „Vylévám při ukřižování hodně krve?“ Spasitel: „Skoro všechnu.“

Já: „Budu pak ještě žít?“

Spasitel: „Moje dcero, to je pro vás nepochopitelné.“

Spasitel: „Mohu nahradit vše, co chybí. Nic ti nebude scházet. Já jsem tvůj život.“

Já: „Pak budou díky této prolité krvi spaseny duše.“

Spasitel: „Ano, má dcero, velmi mnoho a velmi mnoho se tím obrátí. Dojde k uzdravením.“

Já: „Kdo může být uzdraven?“ Spasitel:

„Každý.“

Já: „Pane, ale přece nejsou všichni nemocní.“

Spasitel: „Ale ano. Největší nemocí je, že mě téměř všichni už nemilují.“ Já: „Drahý Bože, já tě přece miluji.“

Spasitel: „To vím, má dcero.“

Spasitel: „Zapiš si, má dcero, znamení, která dostaneš, stane se to v příštích dnech. Buď připravena, má dcero.“

Já: „Drahý Ježíši, prosím tě o milost, abych to všechno vydržela a zůstala pevná a věrná, a abych tě po tom, co se stane, milovala ještě mnohem více.“

Spasitel: „Moje dcero, buď přesvědčena, že mě poté budeš milovat ještě více.“

Já: „Stane se to v kostele?“

Spasitel: „Ano, stane se to v kostele.“

Spasitel: „Moje dcero, přenech vše mně, jsi mým nástrojem.“

Já: „Můj Pane a Bože, můj milující Otče, ať se stane, jak si přeješ.“ Spasitel: „Moje dcero, obdaruji tě velkou milostí. Moje milá dcero, jdi v pokoji.“

Já: „Díky Bohu Pánu.“

18.30 Růženec a svatá mše v Rotu.

19.08.92 — středa

10.00 hod. — ordinace:

Spasitel: „Piš, má dcero, slovo za slovem. Rány, které ode mě dostaneš, budou krvácet každý pátek, kromě velkých svátků. Krev, která poteče, je svatá krev.“

Já: „Pane, ale já nejsem svatá.“

Spasitel: „Pak to nejsi ty. Jsem to já. Rány, které dostaneš, budou hluboké.“

Já: „Můj Pane a Bože, nerozumím slovu ‚hluboké‘, jak to myslíš?“

Spasitel: „Nejsou to povrchní rány. Piš, má dcero, proto poteče mnoho krve. Nemusíš se bát toho množství krve, které bude prolita.“

Spasitel: „Moje dcero, určil jsem pro tebe den, kdy dostaneš rány. Je to den, který se líbí mně a mé i tvé matce.“

Já: „Pane, nechci vědět, kdy to bude. Nebo to musím vědět? Necháám to na tobě. Prosím tě, dej mi v ten den mnoho milosti, abych byla statečná, neměla strach a nepochybovala, a aby se ke mně nepřiblížil nečistý duch.“

Spasitel: „Moje dcero, tak to bude.“

Já: „Můj nejdražší Ježíši, nevím, jestli mám ještě něco zapsat.“ Spasitel: „Piš, má dcero, chci, abys to všechno uchovala v tichosti.“ Já: „Mohu vědět proč?“

Spasitel: „Kvůli nedostatku místa a zvědavci jsou tu první.“ Já: „Ano, můj Pane, budu se řídit tvou vůlí.“

Já: „Pane, nemusím už nic vědět?“

Spasitel: „Ale ano, má dcero, musíš vše snášet trpělivě a s láskou.“

Já: „Drahý Bože, toho se mi nedostane, neboť jsi mi dal ctnost trpělivosti a lásku mi ještě dáš. Věřím a přeji si, abych to dokázala.“

Spasitel: „Moje dcero, jsem s tebou a vždy s tebou budu.“

Já: „Pane, až to přijde (rané), poznám to předem?“ Spasitel: „Pocítíš mou lásku. Já jsem láska, má dcero.“

Já: „Ano, můj Pane, rozumím. Děkuji ti, můj Pane a Bože.“ Spasitel: „Moje milá dcero, nesu tě u sebe.“

Já: „Ano, Pane, můžeš mě nést, kamkoli chceš.“

Já: „Ó, můj Pane, můj milý Ježíši, tak moc tě miluji. S tebou jsem vždy tak šťastná.“

Spasitel: „Moje milá dcero, jdi v pokoji.“ Já: „Díky Bohu Pánu.“

Růženec a mše svatá v Mingolsheimu v kapli sv. Rocha.

20. 8. 1992 – čtvrtek

10:00 v ordinaci:

Spasitel: „Piš, má dcero, chci tvé hnutí.“

Já: „Drahý Bože, to jsi mě ptal už na začátku, ale ještě tomu úplně nerozumím, a přesto ti dávám své pohyby.“

Spasitel: „Já určím, kam máš jít.“

Já: „Pane, půjdu, kam budeš chtít. Dej mi prosím poznat, že to také činím.“

Spasitel: „Dcero má, napiš to. Já jsem Pán a Bůh všeho, co se hýbe. Kdo patří mně, musí se podle mě řídit.“

„Napiš to, má dcero, chci, abys se přísně podřídila mně.“

Já: „Drahý Bože, chci to udělat, prosím, pomoz mi v tom. Jsem tak slabá a prosím, nech můj jazyk mlčet, když musím mlčet.“

Spasitel: „Moje dcero, budeš mluvit, až já to budu chtít. O to se neboj.“ Já: „Ale Pane, tomu „přísně“ nerozumím. Řekni mi o tom něco.“

Spasitel: „Co jsem začal, to také dokončím.“

Já: „Teď se bojím, že udělám něco špatně.“ Spasitel: „Dcero má, se mnou se ti to nestane.“

Já: „Můžeš mi ještě něco říct o tom „přísném uspořádání“?“ Spasitel:

„Tvé „ano“ znamená „ano“ a tvé „ne“ znamená „ne“.“

Já: „Drahý Bože, dnes mám více než jindy pocit, že jsi také přísný Otec. Je to jen moje představitost?“

Spasitel: „Moje dcero, zvěrstva ve světě jsou veliká. Zkrátil jsem čas. Nepřítel je všude. Lidé nevědí, co činí. Dovolím mnoho z toho, co nepřítel chce. Lidé se musí obrátit.“

Já: „Drahý Bože, prosím, dej milost a slitování všem. Jsem připravena zachraňovat duše s tebou. Patřím ti zcela. Udělej se mnou, co chceš a kdy chceš. Velmi tě miluji, můj dobrý a milosrdný Trojjediný Bože.“

Spasitel: „Moje dcero, ještě chvíli vytrvej, než nastane ten správný čas. Jsem s tebou, nedělej si s tím starosti. Drž se pevně mé ruky.“

Já: „Ježíši, Králi nad všemi králi, udělám to.“ Spasitel: „Moje dcero, miluji tě. Jdi v pokoji.“ Já: „Díky Bohu Pánu.“

12:00 hodin v kapli v klinice.

Spasitel: „Chci, abys něco zapsala. Chci, abys splnila mou vůli.“ Já: „Můj Pane a Bože, jaká je tvá vůle?“

Spasitel: „Aby ses až do konce nosil rány, které dostaneš.“

Já: „Můj Pane, udělám to s tebou, protože tě miluji, protože je to tvá vůle a protože chci, aby duše byly zachráněny před ztracením.“

Spasitel: „Piš, má dcero, rány ti přinesou mnoho problémů, trápení. Všechny problémy, všechno trápení dej mně, já vše vyřeším. Nic nepodnikej sama. Musíš mi být poslušná. Má dcero, nejprve mě musíš vyslechnout.

Moje dcero, chci, abys mi byla poslušná.“

Já: „Můj Pane a Bože, prosím tě o milost, abych byla poslušná. Je to velká ctnost, kterou tak nutně potřebuji.“

Spasitel: „Moje dcero, napiš to, dnes už dostaneš poselství. Je mým přáním ti je dát.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, děkuji ti.“ Spasitel: „Moje milá dcero, jdi v pokoji.“

18:30 Růženec a mše svatá v červeném.

21.08.92 – pátek.

10:00 v ordinaci:

Včera jsem málem přestala psát úplně. Měla jsem zlost, protože píšu a rozumím tak špatně. Z lásky k Ježíši píšu dál.

Spasitel: „Je mou vůlí, abys psala. Má dcero, už to nebude trvat dlouho, abys psala dál. Bude za tebe psát někdo jiný. Do té doby musíš ještě trpět.“

„Napiš, má dcero, dám tvému muži utrpení na kříži.“ Já: „Mám to napsat?“

Spasitel: „Ano, napiš to. Musí je přijmout a nemá jinou možnost.“

Já: „Pane, nechci vědět, jaké utrpení ho čeká. Víím jen, že když mu je dáš, bude to pro něj dobré. Prosím, nedopust, aby byl ztracen. Víím, že je lehkomyšlný.“

Spasitel: „Moje dcero, dám mu čas, aby se mohl obrátit.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože.“

Spasitel: „Tvůj muž udělá to, co chce. Trest je nezbytný.“ Já: „Spasiteli, včera mi nebylo porozuměno.“

Spasitel: „Moje dcero, patříš mi. Málokdo tě pochopí, protože to nejsi ty, ale já, a oni mě nechtějí pochopit. Ne každý snáší pravdu. Piš, moje dcero, já jsem pravda. Nediv se, když se k tobě lidé tak chovají.“

Tak se mnou zacházeli už tehdy. Zůstaň i nadále pokorná a mírná.“ Já: „Pane, prosím tě o pokoru a mírnost. To mi nestačí. Dej mi prosím hodně lásky, abych ji mohla předávat dál. Jen s tvou láskou se mi všechno daří.“

Spasitel: „Moje milá dcero, líbí se mi, jak jednáš. Nevychítej si, že to není správné. Dělam s tebou, co chce. To se ostatním nebude líbit. Každý se musí podřídít mně. Je to také má vůle.“

Já: „Můj Pane a Bože, dělej, jak chceš.“ Po chvíli:

Spasitel: „Ano, má dcero, napiš to. Rozhodl jsem se uskutečnit svůj plán. Od mě dostaneš pět ran. Mé „ANO“ je „ANO“. Nebude ti chybět ani bolest, ani milost. Bděj a buď připravena.“

Já: „Drahý Bože, teď tě tak moc miluji. Vrhám se ti do náruče a chci zůstat navždy v tvém srdci.“

Spasitel: „Moje dcero, navždy patříš mně. Nikdo nás už nemůže rozdělit. Nyní jsme nerozluční. Nyní na tebe vylévám svou lásku, abys překonala vše, co na tebe přijde. Touto láskou porazíš všechny.“

Já: „Pane, cítím ve svém srdci, že je horké a stále se zahřívá.“ Já: „Jak to jen dokážeš?“

Spasitel: „Jsem Bůh lásky.“

Já: „Je to tak krásné. Už se nemyslím na zlost. Věřím, že láska tu zlost vymazala.“

Spasitel: „Tak je to, má dcero.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, za tuto velkou milost.“ Spasitel: „Jdi v pokoji, má milá dcero.“

Jako vždy jsem se pomodlila modlitbu díků.

18.30 hod. Růženec a mše svatá v červeném.

22.08.92 — sobota

7.30–9.00 Modlitba – sjednocení.

Spasitel: „Piš, má dcero, slovo za slovem.“ Já: „Ano, má vznešená láska.“

Spasitel: „Moje dcero, chci tvou úplnou oddanost.“

Já: „Pane, už jsem ti dala všechno. Je ještě něco, co jsem ti nedala?“

Spasitel: „Daruj mi své smysly.“

Já: „Můj Pane a Bože, daruji ti je. Vše má patřit tobě.“ Spasitel: „Budu za tebe vidět a slyšet.“

Spasitel: „Piš, má dcero, dostaneš ode mě jiné smyslové orgány. Uvidíš a uslyšíš to, co ostatní nevidí a neslyší.“

Já: „Pane, patří to k mystice?“ Spasitel:

„Ano, to patří k mystice.“

Spasitel: „Piš, má dcero, žádám tě ještě o tvůj souhlas s ranami.“

Já: „Můj Pane a Bože, můj milý a milosrdný Ježíši, má nepochopitelná a nekonečná láska, dávám ti svůj souhlas, abys mi vtiskl rány do mého těla, mé tělo je nyní tvým tělem. A to je pro spásu všech duší a obrácení hříšníků, kteří mají dobrou vůli.“

Spasitel: „Moje dcero, to mi stačí.“ Spasitel:

„Musel jsem to ještě jednou ověřit.“

Spasitel: „Jsi má nejmilovanější dcera.“ Já:
„Pane, mám to zapsat?“ Spasitel: „Ano, zapiš
to.“

Já: „Pane, nedokážu pochopit, že jsem ti nejmilovanější.“ Spasitel: „Jsi, má
dcero.“

Já: „Pane, mám strach, že jsem největší hříšnice.“ Spasitel: „To
si myslíš, protože jsi tak malá.“

Já: „Ó, můj Pane, opět žízním po Tvé lásce, jsem tak nenasytný. Prosím, ponoř mě
do svého pramene lásky, abych už nikdy nežíznil.“

Spasitel: „Že budeš dokonalá a nikdy nebudeš žíznit, to budeš až v ráji.“ Já: „Pane, myslela
jsem, že na zemi je už ráj, když ti dáme všechno.“ Spasitel: „Moje dcero, ještě máš svůj
oděv.“

Já: „Co nazýváš rouchem?“

Spasitel: „Tvé tělo. Jsi v předstupni ráje, stejně jako existuje předstupně pekla.“

Já: „To znamená, že ještě můžu jít do očištnice?“

Spasitel: „Moje dcero, to nech na mně. Raduj se, že jsi se mnou.“

Spasitel: „Dosud jsi plnil mou vůli. Zůstaň ve mně a se mnou i nadále, pak splníš i to ostatní, co tě
čeká.“

Já: „Můj Pane, můj milující Otče, miluji tě tak moc, že nemám žádné jiné přání, než plnit
tvou vůli a být vždy v tobě a s tebou.“ Spasitel: „Žehnám ti, má dcero, ve jménu Otce, Syna
a Ducha Svatého. Jdi v pokoji, má milá dcero.“

Já: „Díky Bohu Pánu. Chvála Ježíši a Marii, nyní i na věky. Amen.“

Mezi 16:30 a 17:15 jsem se modlila v kostele v Rotu a vyzpovídala se u P.
Vogta.

V 18:15 jsem se zúčastnil mše svaté v kostele v Mingolsheimu. Byla tam i Adriana. Prožila krásný
okamžik, když jsem poklekl na zem a přijal svaté přijímání od faráře Kesenheimera.

Kolem 21:00 jsem se modlil bolestný růženec.

23. 8. 1992 – neděle

8:20: Jako vždy jsem se modlila, než jsem se sjednotila.

Spasitel: „Moje milá dcero, napiš to. Tvým úkolem je přivést ke mně mnoho duší. Miluj je
všechny. Každá duše je mi drahá, jedna jako druhá. Nikoho nesud.“

Ptala jsem se na včerejšek, kdy jsem klečela před farářem v Mingolsheimu a měla útoky. Před
svatým přijímáním jsem měla pokoj a teprve po přijetí a po spojení jsem měla pokoj znovu.

Spasitel: „Nečistí duchové jsou vždy kolem tebe a budou tě neustále napadat. Tomu se
nevyhneš. Nemusíš se bát, jsem s tebou.“

Já: „Pane, když jsi se mnou, proč jsi to nečistým duchům dovolil, když jsem klečel?“

Spasitel: „Aby ses přesvědčil, jak nečistí duchové bojují, když někdo klečí přede mnou.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane, doufám, že ostatní přijmou toto učení a budou přinášet oběti, klečet před tebou
při přijímání sv. přijímání.“

Spasitel: „Moje dcero, chci od tebe něco.“

Já: „Ano, Pane, dávám ti to, aniž bych věděl, co chceš.“ Spasitel:

„Chci, abys se ke všemu říkal ano.“

Já: „Pane, slyšel jsem to správně?“

Spasitel: „Ano, napiš to.“

Já: „Můj Pane a Bože, můj milující Trojjediný Bože, dávám ti své „ano“ ke všemu.“ Já: „Drahý
Bože, ale prosím, dej mi také poznat, že jsi to ty, když říkám to „ano“. K tomu musím mít také
rozlišování duchů.“

Spasitel: „Napiš, má dcero, milost rozlišování duchů dostaneš, už to nebude trvat dlouho.“

Spasitel: „Moje dcero, opravdu jsi mi dala všechno.“ To jsem nechtěla napsat.

Spasitel: „Napiš to. Mé dílo může začít.“

Já: „Můj Pane, můžeš mi ještě darovat lásku? Moje duše touží po více lásky. Potřebuji mnoho lásky, nestačí mi to. Připadám si jako žebrák, který prosí o chléb. Ty jsi hořící ohniště lásky. Ponořím se do této lásky“

Spasitel: „To ještě nesneseš. Až dostaneš utrpení za smíření, udělám to. Má dcero, lásky ti nechybí, jsem s tebou.“

Já: „Ano, můj Pane. Člověk musí být spokojený s tím, co má.“ Já: „Co mám dělat s dopisem od spolkového kancléře Kohla?“

Spasitel: „Moje dcero, ještě počkej. Ještě ti vnuknu, co máš udělat. Modli se dál za politiky.“

Spasitel: „Moje dcero, miluji tě. Jdi v pokoji.“ Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, za všechno.“

10.00 hod. svatá mše v červeném.

13:00 Růženec a modlitba.

Odpoledne jsem měla silné bolesti hlavy, ale cítila jsem při tom velkou lásku ke Spasiteli.“

24.08.92 – pondělí

9:45:

Já: Milý Bože, včera a dnes ráno mezi 3.00 a 6.00 hodinou jsem měla bodavé a silné bolesti hlavy.

Spasitel: „Moje dcero, to byly mé utrpení za smíření.“

Já: „Drahý Spasiteli, dnes v noci jsem spala jen dvě a půl hodiny, teď musím do práce a večer mám ještě modlitební skupinu. Momentálně se cítím tak čilá, jako bych spala celou noc. Je to Tvá milost?“

Spasitel: „Ano, má dcero, jinak bys to nevydržela.“

Já: „Chtěla bych se tě zeptat, jestli mám o víkendu jít za otcem Gebhardem Heyderem, je to tvá vůle?“

Spasitel: „Moje dcero, jdi za otcem Gebhardem, jdi za ním.“

Já: „Mohu mu vyprávět o ranách, které od tebe dostanu?“ Spasitel: „Máš mu to vyprávět nebo mu přečíst, co jsi napsala.“

Já: „Pane, kdy si mám vzít dovolenou?“ Spasitel: „Máš si ji zapsat na září.“

Já: „Včera jsem měl obavy, jestli bylo správné, co jsem řekl Claudiovi z Lucemburska (o ranách).“

Spasitel: „To jsi nebyl ty, ale já, kdo to řekl. Už si s tím nedělej starosti. Jsi jen mým nástrojem.“

Já: „Drahý Spasiteli, byl včerejšek začátkem utrpení za smíření?“ Spasitel:

„Ano, to byl začátek.“

Já: „Drahý Spasiteli, musím ještě něco vědět?“

Spasitel: „Piš, má dcero, o ranách, které ode mě dostaneš, stane se to v nejbližší době.“

Já: „Pane, to jsi mi už řekl.“ Spasitel: „Chci, abys byl připraven.“ Já: „Co tím myslíš, připraven?“

Spasitel: „Abych mohl působit v době, která mi vyhovuje.“ Já:

„Drahý Bože, co nazýváš nejrychlejší dobou?“

Spasitel: „To se může stát každou chvílí, každou hodinu nebo každý den.“ Já:

„Řekl jsi mi ‚být připraven‘, co ještě podle tebe znamená být připraven?“

Spasitel: „Musíš být velkorysý.“

Já: „Můj Pane a Bože, prosím tě o milost, abych byla velkorysá a abych byla připravena tak, jak ty chceš.“

Spasitel: „Moje dcero, tuto milost ti daruji již nyní. Ale velkorysých je málo.“

Já: „Můj Pane a Bože, děkuji ti za tuto velkou milost.“

Já: „Můj milý Ježíši, v mém srdci to hoří jako oheň. Ó, má hořící lásko, miluji tě nade vše.

Věřím, že láska zvítězí nad všemi utrpeními.“

Spasitel: „Ano, má dcero, zvítězí.“

Spasitel: „Moje milá dcero, očekávám od tebe trpělivost a lásku ke všemu. Té ti nebude scházet, stačí ji jen dál rozdávat.“

Já: „Ano, můj Pane, budu to dělat.“

Spasitel: „Piš, má dcero, včera jsem měl radost, že jsem s tebou mohl trpět.“ Já: „A já, Pane, milovala jsem tě během těch utrpení tak moc, že je to pro mě nepochopitelné.“

Spasitel: „Ano, má dcero, tak to je. Má milá dcero, děkuji ti. Jdi v pokoji.“

Já: „Díky Bohu Pánu.“

Provedla jsem rentgenové vyšetření pacienta z Chorvatska. Oba jsme dostali milost, když jsem mu vyprávěla o Bohu. Pacient plakal a odešel šťastný.

Další pacient přišel z Hamburku, narozen v roce 1909.

Řekl mi, že Bůh neexistuje, a nadával na minulost. Pokropil jsem ho svěcenou vodou a požehnal mu, aniž by to viděl. Potom nadával dál, zejména na Nejsvětějšího Otce.

Řekl jsem mu, že kdyby teď stál před Božím soudem, šel by do pekla. Pak jsem mu řekl, že by se měl modlit.

Na to odpověděl, že by si raději ukousl nos, než aby se modlil. Řekl jsem mu, ať si ukousne nos a pak odejde.

Krátce předtím jsem se za něj už modlil, poté jsem si vzpomněl na Bibli: „Neházejte perly před svině.“

Další pacient pocházel z Ruska, z oblasti Volhy. Léta pracoval na Sibiři. Byl pokorný a potěšily ho modlitební lístky, které jsem mu dal.

18:30 – Růženec a mše svatá.

20:00 Modlitební skupina.

25. 8. 1992 – úterý

26. 8. 1992 – středa

10:00 ordinace:

Já: „Prosím tě, můj Pane a Bože, můžeš mi říct jiné slovo pro ‚nejrychlejší čas‘?

V němčině to neexistuje.“

Spasitel: „Moje dcero, ale ty jsi to pochopila.“ Já: „Ano, ale ostatní tomu nerozumí.“

Spasitel: „Moje dcero, kdybych ti to sdělil tak, aby to ostatní pochopili, ty bys tomu nerozuměla. Mluvím k tobě, ne k ostatním.“

Já: „Ano, můj Pane, přijmu to tak, jak jsi to řekl.“

Spasitel: „Moje milá dcero, už ti nezbývá moc času, než dostaneš stigmata. Moje dcero, poslouchej mě dobře. Já jsem tvůj Pán a Bůh. Ostatní se tě budou snažit od všeho odradit. Neposlouchej je. Se mnou je všechny poznáš. Pravá láska je ve mně. Mé milé dítě, zapiš si to, budeš mít tolik závistivců, jako nikdo dosud.“

Já: „Pane, a to všechno mám snášet?“

Spasitel: „To přece nedokážeš, má dcero, já to s tebou vydržím.“ Já: „Můj Pane, zbav mě toho ‚já‘.“

Spasitel: „Moje dcero, tvé já jsem Já.“

Já: „To je ještě můj zvyk, který si musím odnaučit.“

Já: „Můj Pane, už jsem chvíli čekala, nic se nestalo, nic jsi neřekl, musím se teď vrátit ke své práci?“

Spasitel: „Moje dcero, posílil jsem tvou duši, abys měla odvahu ke všemu.“ Já: „To znamená, že jsem teď odvážná.“

Spasitel: „Ano, má dcero. Má dcero, mám obzvláště rád ty, kdo mají silnou víru. Miluji tě, jdi v pokoji.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože.“

19:00 — Svatá mše v kapli sv. Rocha.

27.08.92 — čtvrtek

10:00 hod. Ordinace u Sdružení:

Spasitel: „Moje dcero, slyšíš mě?“ Já: „Ano, můj Pane, slyším tě.“

Pak jsem chvíli nic neslyšela, protože vešla paní doktorka Hermannová. Později:

Já: „Drahý Spasiteli, čeká mě něco?“ Spasitel:

„Ano, bičování, přijmi vše.“ Já: „Ano, můj Pane, udělám to.“

Já: „Jak poznám, že to je od tebe?“

Spasitel: „Lásky se ti nebude nedostávat. Obětuj ji za těžké hříšníky.“ Já: „Ano, můj Pane, obětuji ji za těžké hříšníky.“

Spasitel: „Buď připravena, má dcero.“ Já:

„Stane se to ve dne nebo v noci?“

Spasitel: „V noci, má dcero.“

Já: „Bude to bičování bez krve, nebo krvavé bičování?“ Spasitel: „Bude to krvavé bičování.“

Spasitel: „Snášej tu bolest.“

Já: „Ano, udělám to, drahý Bože, protože tě tak moc miluji. Můj Pane a Bože, den po bičování vkládám do tvých rukou. Nebojím se, co bude dál a co bude.“

Spasitel: „Moje dcero, převzal jsem tu starost za tebe.“

Já: „Ano, můj Pane, ať se stane, jak si přeješ. Miluji tě, můj Pane a Bože, více, než jsem si myslela, že tě mohu milovat.“

Spasitel: „Moje dcero, budu v tobě bičován. Tu bolest pocítíme společně. Dovolím tolik, kolik budeš schopna snést. Moje dcero, mé jho je sladké.“

Já: „Mám ještě něco napsat?“

Spasitel: „To stačí. Má milá dcero, jdi v pokoji.“ Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože.“

18:30 Růženec a mše svatá v červeném.

28.08.92 – pátek

10:00:

Spasitel: „Moje milá dcero, napiš to.“

Já: „Můj Pane a Bože, říkám už teď, neboť nevím, co ode mě chceš, ani zda mám něco udělat, říkám k tomu ‚ANO‘. Můj Pane, ať se stane, jak chceš. Vše k tvé větší slávě a ke spáse duší.“

Spasitel: „Moje dcero, znám tvé touhy. Líbí se mi. Mou vůlí je nést tě v sobě. Dosud jsi zkouškami prošla. Další ještě přijdou.“

Já: „Pane, mám se bát, že je nezvládnou?“

Já: „Ó, můj Pane a Bože, mám teď jediné přání, a to, abych se od tebe nikdy neoddělila, ani při velkých utrpeních.“

Spasitel: „Moje milá dcero, zapiš si to. Velká utrpení jsou mými utrpeními. Dostaneš odpurná utrpení, těch pět ran najednou. Nech je na sebe působit.“ Já: „Ano, můj Pane a Bože, nechám je na sebe působit.“

Spasitel: „Budu v tobě, budu s tebou a budu s tebou. Nečistý duch nebude v tvé blízkosti.“

Já: „Je tato událost už velmi blízko?“

Spasitel: „Tak blízko, že se to může stát kdykoli.“

Já: „Pane, řekl jsi, že se to stane v kostele v Rotu.“

Spasitel: „Zkrácením času mohu rozhodovat, jak se mi zlíbí.“ Já: „Ano, můj

Pane, rozumím. Můj Pane, máš vždy pravdu.“ Spasitel: „Piš, má dcero, ve mně není nic špatného.“

Spasitel: „Piš, má dcero, vše, co se mnou musíš snášet, bude tvou velkou odměnou v nebi.“

Já: „Drahý Bože, chtěla bych se tě ještě jednou zeptat, zda mám nosit rány otevřené a zda jsem to naposledy správně pochopila. (Myslela jsem bez rukavic nebo zakrytí.)“

Spasitel: „Ano, má dcero, až je dostaneš, nos je odkrytý. Je mou vůlí, abys je tak nosila.“

Já: „Ano, Pane, rozumím, udělám to.“ Já: „A co když budou v pátek krváčet?“

Spasitel: „Pak uděláš to, co ti vnuknu. Nestarej se o to, co říkají ostatní, vždy dělej to, co ti řeknu.“

Já: „Drahý Bože, musím ještě něco zapsat, nebo můžu jít dozadu na rentgen?“

Spasitel: „Jdi, plň svou povinnost, má milá dcero, jsem s tebou. Já jsem tvůj pokoj.“ Já: „Můj milý Ježíši, tak jdeme pracovat.“

Já: „Děkuji ti z celého srdce za všechno.“

18:30 Růženec a mše svatá v červeném.

Po svatém přijímání jsem se zeptala Spasitele ohledně otce Gebharda Heydera, zda k němu mám jít.

Spasitel: „Jdi za ním, má dcero, jdi.“ Já: „Přijme

mě vůbec?“ Spasitel: „Přijme tě.“

29.08.92 — sobota

7:15 v Rotu, doma:

Vlastně jsem chtěla jet za otcem Gebhardem do Regensburku, ale cítila jsem, že nejprve musím napsat. Venku zuřila bouře. Hřmělo a byla hlasitá bouřka, a to brzy ráno.

Spasitel: „Ano, má dcero, napiš to. Čeká tě mnoho obtíží. Jednou z nich je, že ještě nemáš kněze, který by ti stál po boku. Otec Gebhard je jediný. Těší mě, že za ním jdeš. Dobře ho poslouvej. Budu k tobě promlouvat skrze něj. Otec Gebhard je pro tebe ten správný kněz.“

Já: „Drahý Bože, smím přechíst to, co jsi řekl?“ Spasitel: „Ano, smíš.“

Já: „Jaké potíže ještě jsou?“

Spasitel: „Lidé jsou nevěřící. Mají jen zdánlivou víru. Máš kolem sebe mnoho nepřátel.“

Spasitel: „Neopustím tě. Se mnou je všechny porazíš. Má dcero, piš slovo za slovem.“

Já: „Ano, můj Pane, udělám to.“

Hlas: „Rány, které dostaneš, se mohou objevit kdykoli, ale čas určí já.“

Já: „Kdo jsi teď, já?“

Hlas: „Piš, má dcero, nyní k tobě promlouvá Bůh Otec.“

Já: „Můj Pane a můj Bože, nedokážu to pochopit, ale věřím tomu, co říkáš.“ Bůh Otec: „Jsi vyvolená mnou, mým Synem a Duchem Svatým. A patříš Trojjedinému Bohu. Tvá Nebeská Matka ti bude stát po boku a zůstane s tebou, dokud budeš trpět s mým Synem za smíření. Já, můj Syn a Duch Svatý jsme s tebou. Má dcero, všechny obtíže, které na tebe přijdou, je všechny, jednu po druhé,

s námi překonáš. Tvá křížová cesta je i mou křížovou cestou. Budeš ji muset projít až do konce.“

Já: „Děkuji, můj Pane a Bože, projdu křížovou cestu s tebou až do konce.“ Já: „Prosím tě o trpělivost, vytrvalost a hodně lásky.“

Bůh Otec: „Moje dcero, toho se ti nebude nedostávat.“

Já: „Drahý Bože, myslel jsem si, že Ježíš vybral tu hodinu pro rány.“ Bůh Otec: „To, čím jsem já, tím je i Ježíš a Duch Svatý. Jsme jedno. Jsme neoddělitelní.“

Já: Myslela jsem na sebe, že při utrpení dostanu málo lásky.

Bůh Otec: „Já jsem láska, utrpení je smíření. Budeš trpět za hříšníky, má dcero.“

Já: „Pochopila jsem, můj Pane a Bože. Ó, má velká láska, nedovol, abych byla někdy od tebe oddělena.“

Bůh Otec: „Moje dcero, s Trojjediným Bohem ti nic nebude chybět. Nyní tě žehnám, moje dcero: Nechť tě požehná Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svatý. Jdi v pokoji, má vyvolená dcero.“

Já: „Díky Bohu Pánu. Chvála a sláva všemohoucímu a milosrdnému Trojjedinému Bohu.“

-Regensburg-

Po napsání tohoto textu jsme jeli do Řezna. Cestou tam byl můj manžel sužován nečistým duchem. Musela jsem se hodně modlit. Venku zuřila bouře. Když jsme dorazili do Řezna, bylo mému muži opět dobře a bouře ustala.

Setkal jsem se s otcem Gebhardem a nejprve jsme si půl hodiny povídali.

Potom jsem šel do kostela, který je součástí kláštera. Bylo vystaveno Nejsvětější svátost a konala se adorace. Kněz vedl modlitbu růžence. Poté nastalo ticho.

Večer v 17:15 v karmelitánském klášteře jsem slyšela Spasitele a poté jsem si před Nejsvětější svátostí zapsala následující.

Spasitel: „Prostřednictvím otce Gebharda promluvím k tvému muži, abys od mě dostala moje rány. Buď si jistá, že to dopadne dobře, nemusíš se bát.“

Já: „Pane, jak to bude s mým synem?“

Spasitel: „Tvůj muž to řekne tvému synovi, až se objeví jizvy.“ Spasitel: „Děkuji ti, že jsi sem přišla.“

Já: „Chtěl jsi, abych sem přišla?“ Spasitel: „Ano, chtěl jsem, abys sem přišla.“ Já: „Pak jsem splnila tvou vůli.“

Spasitel: „To jsi splnila, má dcero. Jsi klenot.“ Nechtěla jsem to napsat.

Spasitel: „Napiš to.“

Já: „Pane, proč mi říkáš drahokam?“

Spasitel: „Drahokam je vzácný, je třeba se o něj starat.“

Já: „Pane, jsem pod tvou ochranou a ochranou Panny Marie.“ Spasitel: „Napiš to. Ano, to jsi, má dcero. Jdi v pokoji.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože.“

Protože jsem se zdržela v kostele v klášteře, musel na mě můj manžel čekat přes hodinu. Pospíchala jsem za ním.

Karavan jsme zaparkovali na parkovišti u Dunaje. S otcem Gebhardem jsem měla schůzku asi v 18:30.

Otec Gebhard přišel a povídali jsme si. Potom otec Gebhard odešel asi na dvě hodiny do svého pokoje v klášteře.

Když se vrátil, přinesl nám otec Gebhard velkou sochu Panny Marie, která byla určena pro naši kapli. Otec Gebhard řekl mému muži vše, co potřeboval vědět o mně a o tom, co mě čeká. Můj muž se také vyzpovídal u otce Gebharda.

Když můj manžel odešel, povídali jsme si s otcem Gebhardem o náboženství a já mu dál předčítala z deníku. Kolem 21.00 hodiny jsme s manželem doprovodili otce Gebharda zpět do kláštera.

U otce Gebharda jsem našla Ježíše a pro mě je milostí, že jsem s ním mohla být znovu. Je to pokorný kněz, plný lásky a klidu. Mluví pravdu jasně a zřetelně, ve všem je přesný, je to dobrý biblický badatel, který umí Bibli dobře vysvětlovat. Teď, když tak nutně potřebuji dobrého kněze, je tu, aby mi pomohl.

Moderní kněží bohužel pomoci nemohou, proto musím jít k

Otcem Gebhardem Maria Heyder. Děkuji Bohu, že mi dal tohoto kněze.

30.08.92 – neděle

V obytném voze „Salve Regina“ v Řezně, na parkovišti u Dunaje:

7:45 ráno, modlitební společenství:

Spasitel: „Piš, má dcero, piš to.“ Najednou jsem pocítila teplo a lásku.

Spasitel: „Já jsem láska. Moje dcero, neopustil jsem tě, jsem s tebou.“ Já: „Zůstaneš se mnou?“

Spasitel: „Ty patříš mně.“

Já: „Ó, můj Pane, je to s tebou tak krásné.“

Spasitel: „Moje milá dcero, napiš to. To, o čem jsi včera mluvila s otcem Gebhardem, bylo správné. Rány, které ode mě dostaneš, se objeví velmi brzy. Je to tak blízko, jako by se to už stalo. Jsem s tebou, o nic se neboj.“ Já: „Drahý Bože, může se stát, že dostanu bičování později?“ Spasitel: „Mohu to udělat, jak chci.“

Spasitel: „Napiš, má dcero, chci, abys rány na rukou nosila otevřené a ne svázané. Žádám to od tebe.“

Já: „Ale proč je to tak důležité?“

Spasitel: „Z ran budu vyzařovat světlo.“ Já: „Pane, je to viditelné světlo?“

Spasitel: „Ti, kteří jsou ve tmě, je uvidí. Ó, má dcero, je jich tolik ve tmě. Potřebují toto světlo, aby znovu viděli.“

Já: „A jak je to s tím chladem?“

Spasitel: „Jsem planoucí oheň lásky. Se mnou ti nebude zima.“

Spasitel: „Moje dcero, chci, abys ještě něco zapsala. Nenech na začátku fotografovat žádné novináře. Tak se vyhneme mnoha zvědavcům. Zvědavost pochází z nečistého ducha. Přivedu k tobě lidi, bez novinářů. Nenech se ovlivnit zvědavci. Nezapomeň, že já jsem Pán, jemuž patří rány. Ty jsi mým nástrojem. Má dcero, se mnou se nemusíš bát. Miluji tě a varuji tě před nebezpečím. Dobře naslouchej mému hlasu. Moje ovce znají můj hlas.“

Já: „Můj milý Ježíši, rozumím. Děkuji ti za všechna obrácení a za mnoho milostí, které jsi mi dosud dal.“

Spasitel: „Moje dcero, buď opatrná, jdi v pokoji.“ Já: „Díky Bohu Pánu.“

V 9.30 jsem se modlila při vystavení Nejsvětější svátosti oltářní.

V 9:45 byla mše svatá v karmelitánském klášteře, které jsme se zúčastnili.

Po obědě za námi otec Gebhard znovu přišel do karavanu.

Daroval nám krucifix. Slzy mi tekly z očí. Doma jsme měli pověšený krucifix přibližně stejné velikosti, ale musela jsem ho vrátit, protože nám nepatřil. Ten kříž jsem si oblíbila a s těžkým srdcem jsem se ho vzdala.

A teď jsme během 24 hodin dostali jiný kříž, na kterém je červeně vyznačeno pět svatých ran.

Než jsme odjeli do Řezna, poprosila jsem Spasitele, aby mi, pokud to tak chce, dal malé znamení, zda se rozhoduji správně. Teď to vím, dostala jsem krucifix.

Znovu jsem se mohla vyzpovídat u otce Gebharda. Vyslechl si, co jsem mu přečetla ze svého deníku, a dal mi poučení, sílu, odvahu a utěšil mě kvůli utrpení, které mě čeká. Jeho útěcha pro mě byla povzbuzením.

Otec Gebhard se dobře vyzná v mystice a jsem vděčná, že mě poučil. Bylo to, jako by skrze něj promlouval Spasitel, a ta slova se mi vryla hluboko do srdce.

Otec Gebhard nám posvětil mnoho svíček a svěcené vody.

Na zpáteční cestě domů řídil můj manžel sám, bez obtíží. Byl šťastný a veselý.

31.08.92 – pondělí

10:00 – ordinace:

Spasitel: „Moje milá dcero, piš.“

Já: „Ano, můj Trojjediný Bože, můj milý Ježíši.“

Spasitel: „Rány, které dostaneš, lze v těchto dnech očekávat. Má dcero, buď připravena. Stane se to přece v kostele. Je to má vůle. Nedělej si starosti, jak to bude dál.“

Všechny starosti jsem vzal na sebe. Ty jsi mým nástrojem. Vše, co jsi napsala, dobře uchovej.“

Já: „Milý Bože, co musím vědět, co je nejdůležitější ohledně ran?“ Spasitel: „Milovat mě.“

Díky lásce vše zvládneš. Lásky se ti nebude nedostávat. Jsem s tebou, v tobě a v tobě. Jsi zcela ve mně.“

Spasitel: „V těchto dnech pocítíš ve svém srdci velký oheň. Je to oheň mé lásky. Mnozí z mých vyvolených tento oheň nedokázali unést.“ Já: „Drahý Bože, ale vydržím já tento oheň?“

Spasitel: „Moje dcero, zapiš si to. Po prvním porodu budeš muset zůstat v posteli (utrpení – možná jizvy po ranách, pomyslel jsem si) po určitou dobu.“

Já: „A modlitební skupina?“ Spasitel:

„Bude se modlit.“

Já: „Budeš se mnou, i když zůstanu v posteli?“ Spasitel:

„Jsem vždy s tebou.“

Já: „Můj Pane, ať je tak, jak chceš. Tak moc tě miluji.“

Spasitel: „Moje milá dcero, já tě také tak moc miluji, jdi v pokoji.“ Já: „Je to tak správně, jak jsem to napsala?“

Spasitel: „Ano, děkuji ti.“

18:30 Růženec a mše svatá.

20:00 Modlitební skupina

1. 9. 1992 — úterý

v ordinaci:

Spasitel: „Moje dcero, včera jsi udělala všechno správně, nenech se ovlivnit ostatními.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože.“

Spasitel: „Tyto pokušení, jako včera, budeš mít častěji. Zůstaň silná. Vždy mi tyto osoby svěřuj.“

Já: „Ano, můj Pane, udělám to.“

Já: „Pane, chci psát to, co chceš ty, a ne to, co chci já.“ Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi, co jsi řekla.“

Spasitel: „Moje dcero, přej si, abys se mnou v budoucnu vše projednávala. Nejprve to se mnou prober. Svěřuj se mi. Co se ti nelíbí, řekni mi to nejprve. Pokud něco potřebuješ, zeptej se nejprve mě. Mohu ti dát a nahradit vše. O nic nebudeš mít nedostatek. Těmito utrpeními za smíření bude zachráněno mnoho duší.

Buď vždy veselá, má dcero.“

Já: „Můj Pane, dej mi prosím milost, abych byla vždy veselá.“

Spasitel: „Moje dcero, tuto milost budeš mít. Moje dcero, jsem s tebou. Jdi v pokoji.“

Já: „Děkuji ti, má velká láska.“

18:30 Růženec a mše svatá v červeném.

Kolem 20:30 zavolal otec Gebhard Heyder a já jsem mu vyprávěla o tajemství, které mi Spasitel dnes ráno svěřil a které bylo určeno pouze mně. (Spasitel mi toto tajemství potvrdil ještě jednou ve 12:15 a po svatém přijímání v kostele.)

Otec Gebhard mě utěšil, když jsem mu to tajemství svěřila.

2. 9. 1992 – středa

10:00 v ordinaci:

Modlitební shromáždění!

Spasitel: „Chci, abys to zapsala.“ Já: „Ano, můj Pane, co tedy?“

Spasitel: „Chtěl jsem, aby ti otec Gebhard zavolal, abych ti dokázal, že slyší můj hlas. Zavolá ti znovu. Dobře mu naslouchej.

Moje dcero, zapiš si, že utrpení za smíření začne již dnes. Poznáš je, protože jsem s tebou.“

Já: „Jaká budou ta utrpení? Krvavá nebo jiná?“ Spasitel:

„Nech je na sebe působit.“

Já: „Můžu tedy zítra a pozítří jít do práce?“ Spasitel: „Ano, můžeš.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, rozumím.“ Já: „Můžu si dnes ještě jít zaplavat?“ Spasitel: „Jdi si zaplavat.“

Spasitel: „Moje dcero, musím ti ještě něco říct.“ Já: „Ano, můj Pane a Bože.“

Spasitel: „Nech působit to, co ti daruji.“ Já: „Pane, co mi prosím daruješ?“

Spasitel: „Moje svaté pět ran.“

Já: „Pane, nechám je na sebe působit. Prosím, dej mi sílu a odvalu, lásku a vše, co potřebuji, abys na mě mohl působit, neboť jsem slabá a sama nic nedokážu.“

Spasitel: „Moje dcero, to vše dostaneš.“

Já: „Pane, nemám strach, nemám pochybnosti a věřím. Mám v tebe velkou důvěru. Zůstanu ti věrná, protože vím, že jsi se mnou, že jsi u mě a že jsi ve mně. Děkuji ti svou láskou k tobě.“

Spasitel: „Moje dcero, zůstaň taková. Plníš mou vůli.“

Spasitel: „Žehnám ti, má dcero. Teď můžeš zůstat sedět.“

(Možná jsem mohla zůstat sedět proto, že právě vešel lékař, který by se jistě divil, co dělám na podlaze.)

Spasitel: „Nechť tě požehná Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svatý. Jdi v pokoji, má milá dcero.“

Já: „Díky Bohu Pánu, chvála Trojjedinému Bohu.“ HI. Mše v kapli

sv. Rocha v Mingolsheimu.

03.09.92 – čtvrtek

Rentgenové oddělení — archiv mezi 10:30 a 11:05 hod.:

Spasitel: „Piš, má dcero,

Já: „Ano, můj Pane a Bože, můj duchovní vůdče.

Spasitel: „Musíš pro mě něco udělat, má dcero. Vše, co ode mě dostaneš, snášej trpělivě. Začátek je velmi těžký. Nikdo z mých vyvolených to neměl snadné. Všichni prošli stejnou cestou, jakou teď procházíš ty. Dostaneš mých pět ran, budeš vědět kdy.

Já: „Den ano, ale ne kdy. Ráno nebo večer.“

Spasitel: „Po svatém přijímání. Dostaneš všech pět ran najednou.“ Já: „To umřu bolestí.“

Spasitel: „Neumřeš. Jsem s tebou. Dovolím tolik bolesti, kolik sneseš.“

Já: „Musím ještě jít k lékaři?“

Spasitel: „Ne, pak můžeš jít spát.“ Já: „Můžu ještě chodit?“

Spasitel: „Ano, ještě můžeš běhat.“

Já: „Udělal jsem dosud něco špatně?“ Spasitel: „Ne, pokračuj tak jako dosud.“

Já: „Můžu to říct některým, aby přišli do kostela?“

Spasitel: „Ano, ale neříkej, co se stane. Řekni to jen některým. Dnes budeš znovu trpět za hříchy. Dnes budou krvavé.“

Já: „Myslíš bičování?“ Spasitel: „Ano, má dcero.“

Já: „Prosím, dej mi milost, abych to všechno vydržela.“

Spasitel: „Moje dcero, té ti nebude scházet. Jsem s tebou, moje dcero. Velmi tě miluji, zůstaň mi drahá.“

Já: „Ano, můj milý Ježíši, já tě také velmi miluji. Zůstanu ti věrná.“

Spasitel: „Moje dcero, piš dál. Připravil jsem pro tebe krásný příbytek v nebi.“

Já: „A to mám zapsat?“ Spasitel: „Ano, zapiš si to.“

Spasitel: „Proto tě prosím, projdi touto křížovou cestou až do konce. Se mnou to zvládneš.“

Já: „Milý Ježíši, udělám všechno, co chceš, ale jen pokud budu vždy s tebou.“

Zeptala jsem se Spasitele, zda jsem to správně pochopila, že si musím vtisknout do paměti rány a zůstat v posteli.

Spasitel: „Musíš určitou dobu zůstat v posteli. Je třeba se hodně modlit.“ Spasitel: „Svaté přijímání přijmeš doma. O to se postarám.“ Já: „Prosím, daruj mi mnoho lásky před vtisknutím stigmatu.“

Spasitel: „To udělám.“

Spasitel: „Nyní tě žehnám, má dcero.“ Poklekla jsem na zem.

Spasitel: „Nechť tě požehná Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svatý. Jdi v pokoji. Já: „Díky Bohu Pánu.“

Já: „Chvála Ježíši Kristu a Marii. Děkuji za všechno, můj Pane a Bože, můj milý Ježíši.“

04.09.92 — pátek

Já: „Můj Pane a Bože, můj milovaný Ježíši, můj duchovní vůdče. Chtěla bych nyní napsat, co mi leží na srdci. Včera jsi ode mě požadoval oběť, abych byla v noci krvavě bičována. Byla jsem připravena na bičování, ale ty jsi to nedovolil a dnes mám dostat svaté rány. Jak to mám pochopit? Prosím tě, pomoz mi. Nemiluji tě proto o nic méně a chci ti zůstat i nadále věrná.“

Myslela jsem na Abrahama a Joba a něco mi došlo.

Já: „Neušetřil jsi mě utrpení za mé hříchy. Tak silné bolesti hlavy, které trvaly tak dlouho, neznám. Obětoval jsem je a neodmítl jsem je znovu přijmout. Moderní kněz by možná řekl, že tato pokušení jsou od ďábla, ale tomu nevěřím, protože tvá láska a tvůj pokoj nechyběly. Neměla jsem strach z toho, co přijde. Co mi k tomu řekneš, můj Pane a Bože?“

Spasitel: „Moje dcero, piš. Slyšíš mě?“ Já: „Ano, můj Pane a Bože.“

Spasitel: „Všechno, co jsi napsala, je správné. Vše, co jsi očekávala, teprve přijde. Čas určuji já. : Má dcero, zapiš to. Všichni, kdo budou dnes večer v kostele, budou žasnout nad tím, co se stane. Téměř všichni jsou slepí. Pro ně zazáří světlo. Pokračuj ve své povinnosti, jako dosud.

Z mého díla sklídí plody. Já jsem živý strom, ty jsi můj plod. Má dcero, miluji tě, jdi v pokoji.“

18.30 Růženec a svatá mše v Rotu.

05.09.92 – sobota

8.00 hod. — Modlitební společenství

Spasitel: „Moje dcero, miluji tě. Změnil jsem svůj plán. Bude to pokračovat tak, jak chci já.

Já: „Myslela jsem si, že jsem udělala něco špatného, protože jsem byla připravená na to, aby se stalo všechno, co jsi řekl.“

Spasitel: „Moje dcero, udělala jsi všechno správně. Čas určuji já.“ Já: „Řekl jsi, že se to stane po svatém přijímání.“

Spasitel: „To mohu změnit.“

Já: „Drahý Bože, už se tě na to nemohu ptát. Řekni, co chceš. Tomu všemu nerozumím, proto to nechávám na tobě.“

Spasitel: „Moje dcero, přijde čas, kdy nebudete mít žádné východisko a budete muset udělat to, co chci já.“

Já: „Drahý Ježíši, mohl bys mi to vysvětlit jasněji? Nerozumím tomu.“ Spasitel:

„Přicházejí horší časy.“

Já: „Prosím, řekni mi, drahý Bože, co je to nejhorší, co přijde?“ Spasitel:

„Velká válka v Evropě.“

Já: „Tak to nemusím stavět kapli?“

Spasitel: „Ale postav ji. Bude ušetřena. Válka se blíží a silně se šíří.“

Přemýšlel jsem, zda ještě dostanu stigmata.“ Spasitel: „Ptáš se. Ano.

Dostaneš je. Den určí já.“ Já: „Můj Pane a Bože, ať se stane také tvá vůle.“

Spasitel: „Modlete se hodně, mé děti, modlete se. Moc satana je nezměrná. Já jsem to tak dopustil. Ať vezme vše, co se ode mě odvrátilo. Lidé to tak chtějí. Zvolili si svou širokou cestu. Zůstaň mi věrná, má dcero, tak jako dosud. Svým věrným dětem jsem dal ochranu vaší nebeské Matky Marie. Stojí pod jejím ochranným pláštěm, tam nepřítel nemá místo. Modlete se ke své Matce, hodně. Její přímluvu neodmítnu. Ona své děti neopustí.“

Já: „Ale tuhle válku lze zastavit.“ Spasitel: „Jen půstem a modlitbou.“

Já: „Musím něco udělat?“

Spasitel: „Nedělej si předem starosti. Vše přijde v pravý čas.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane, za lásku, za tvou radu a za zprávu o tom, co nás čeká.“

Spasitel: „Žehnám ti, má dcero.“ Poklekla jsem.

Spasitel: „Nechť tě požehná, má dcero, Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svatý. Jdi v pokoji.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože. Chvála Ježíši Kristu nyní i na věky. Amen.“

Od 16:30 do 19:45 jsem se modlil v kostele a vyzpovídal se. Poté jsem zůstal ještě na mši svaté.

06.09.92 – neděle

7:30–9:20:

Modlila jsem se a opět mě přepadly určité pochybnosti. V myšlenkách jsem měla mnoho otázek. Poté jsem se modlila s velkou vroucností.

Spasitel: „Piš, má dcero, rány, které dostaneš, se stanou ještě v těchto dnech. Hodinu určí já.“

Já: „Pane, kdo jsi teď?“

„Já!“ Moje dcero, k tobě nyní promlouvá Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svatý. Nepochybuj, moje dcero, urážíš mě tím. Patříš zcela mně. Nemusíš se bát. Zůstaň mi věrná a vytrvalá.

Já: „Ó, můj Pane a Bože, prosím, odpusť mi, nikdy tě nebudu moci pochopit, ale vrhám se ti do náruče a objímám tě jako malé dítě. Můj milující Otče, ať se stane, jak si přeješ.“

Spasitel: „Moje dcero, dostaneš ode mě pět ran.“

Já: „Myslela jsem, že jde o anděla, jako v případě sv. Terezie z Ávily. Možná proto, že mi to vyprávěl jeden kněz.“

Spasitel: „Můžu to udělat tak, jak chci.“

Já: „Můj Pane a Bože, teď mi to je mnohem jasnější. Nesmí se člověk spoléhat na to, co je napsáno v některých knihách. Ty to přece děláš tak, jak chceš.“ Spasitel: „Ano, tak to je, má dcero.“

Já: „Mám ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Ano, má dcero. Tvé srdce bude probodnuto světlem, které vzejde ze mě. Toto světlo pronikne tvým srdcem. V tvém srdci vzplane oheň. Tento oheň je má láska. Pak už nebudeš moci dělat, co se ti zlíbí. Já jsem vše v tobě. Budeš dělat vše, co já chci.“

Já: „To zní jako u svatého Pavla.“

Spasitel: „Moje dcero, opakuji to, co se již stalo. Jsem stejný Bůh jako tehdy. Moje dcero, jsi a budeš pouze mým nástrojem, kterého se budu používat.“

Já: „Pane, musím teď jít do kostela?“ Spasitel:

„Ano, udělej to, má dcero.“

Já: „Už je 9:15.“

Spasitel: „Žehnám ti, má milovaná dcero.“

Poklekla jsem.

Spasitel: „Nechť tě požehná Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svatý. Jdi v pokoji, má milovaná dcero.“

Já: „Chvála Ježíši Kristu. Díky Bohu Pánu. Amen.“

10:30 mše svatá v červeném.

13:00 Růženec a modlitba.

07.09.92 – pondělí

Mám tři týdny dovolené.

8.30 hod. :

Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj milující Otče, můj Ženichu.“ Spasitel:

„Tvé utrpení za smíření brzy přijde.“ Já: „Co to znamená, BRZY, můj Pane?“

Spasitel: „O tom, kdy to bude ‚BRZY‘, rozhodnu já, až přijde správný čas. Má dcero, bude to tak, jak já chci.“

Já: „Pane, co bude tak, jak chceš, smím to vědět?“ Spasitel: „Tvá budoucnost.“

Já: „Můj Pane a Bože, ať je tak, jak chceš a jak se ti líbí.“

Já: „Drahý Ježíši, momentálně je to pro mě těžké, protože je to nepochopitelné a připadám si jako ten nejhloupější. Cítím se, jako bych do tohoto světa nepatřila. Zdá se mi, jako by všichni byli chytřejší než já, jako bych chodila do první třídy. Je to k pláči. Cítím se opuštěný všemi. Cítím se opuštěný i tebou. Lékaři by teď řekli: „Ta patří k psychiatroví“, ale já jsem střízlivý a čekám, co ode mě chceš.

Spasitel: „Piš, má dcero, tvým úkolem je následovat mě a činit, co chci, i když se vše jeví jinak.

Má dcero, líbí se mi u tebe vše, co děláš. Svěř starosti, které nyní máš, do mých rukou.“

Já: „To je všechno těžké pochopit. Vkládám vše nepochopitelné do tvých rukou.“ Spasitel: „Moje milovaná dcero, napiš to. I tato zkouška, kterou nyní procházíš, musí být. Vše je podle mé vůle. Pět ran, které dostaneš, dá tobě i ostatním světlo, abys mě lépe pochopila. Bez mého světla jste stále ve tmě. Až světlo pronikne temnotou, uvidíte. Já jsem světlo a pravda.

Moje milovaná dcero, děkuji ti, že jsi dnes přece jen psala. Žehnám ti, moje dcero.

Poklekl jsem...

18.30 Růženec a mše svatá v červeném.

20.00 Modlitební skupina.

08.09.92 – úterý

Dopoledne: Po modlitbě – sjednocení

Spasitel: „Pět svatých ran se v nejbližší době zjeví, proto buď vždy připravena. Má dcero, změnil jsem ten čas, muselo to tak být.

Vše se děje tak, jak chci. Lásky se ti nebude nedostávat.“

Já: „Drahý Spasiteli, když se mě lidé ptají, jestli slyším tvůj hlas, smím jim to říct?“

Spasitel: „Můžeš to říct, nemusíš to popírat. Má dcero, nemluvím k tobě jen kvůli tobě, ale i kvůli ostatním.“

Já: „Můj Pane, když budu mít stigmata a nebudu mít kněze, přijdeš ke mně i duchovně?“

Spasitel: „Jsem vždy s tebou, má dcero. Pak budu všim v tobě, ty už nebudeš ničím.“

Já: „Drahý Bože, ale já ještě žiji.“ Spasitel:

„Tvůj život je můj život.“

Já: „Můj Pane, přijmu to, ale nedokážu to pochopit. Pane, staň se tvá vůle. Jsem přece jen tvým nástrojem.“

Poté mě Pán požehnal.

9.00 hod.: Byla jsem ve Waghäuselu s Fridolinem na mši svaté.

18:30 Růženec a mše svatá v Rotu, v Rotu jsem nepřijímal, protože jsem dnes ráno již přijal Spasitele ve Waghäuselu.

20:30: Otec Gebhard zavolaal, přesně jak Spasitel řekl. Telefonovali jsme asi 25 minut. Děkuji Bohu za tento telefonát.

09.09.92 – středa

Doma – modlitba – sjednocení

Spasitel: „Piš, má dcero.“ Já: „Ano, můj milující Ježíši.“

Spasitel: „Všechno, co jsi napsala, je moje zásluha. Mluvíš tak, jak já chci. Tvým úkolem je psát dál, i když máš tolik chyb, líbí se mi to.

Tvé chyby jsou neškodné ve srovnání s chybami teologů, protože chyby teologů vedou lidi do propasti. Moje dcero, piš dál.

„Znám tvé těžkosti. Znáám tvou lásku ke mně. Obojí se mi na tobě líbí. Utrpení, která snášíš, jsou projevem mé lásky k tobě. Tolik utrpení, kolik ode mě dostáváš, tolik lásky také dostáváš. V utrpení spočívá spása duší. Budu v tobě muset snášet mnoho utrpení, protože chci zachránit mnoho duší.“

Já: „Můj Pane a Bože, rozumím tomu lépe. Pane, učiň, jak chceš.“

Spasitel: „Ještě něco napiš. Těch pět Hl. Rány, které ode mě dostaneš, se stanou za krátkou dobu. Nech je působit, až ta utrpení přijdou.“

Já: „Budu vědět předem, kdy ta utrpení přijdou?“

Spasitel: „Už tě na to připravuji, abys to věděla. Má milovaná dcero, líbí se mi, jaká jsi. Zůstaň pokorná, abych tě mohl zahrnout mnoha milostmi. Miluj mě i nadále, tak jako dosud. Tvá láska je mou láskou. Líbí se mi, že mě chceš milovat stále více. Jsem vždy připraven ti darovat více lásky.“

Já: „Co mám teď dělat?“

Spasitel: „Plň svou povinnost, to, co teď musíš udělat. Žehnám ti, má milá dcero.“

Poklekl jsem a poprosil Spasitele, aby požehnal také těm dvěma ženám, které právě přicházely, Marianne a paní Müllerové.

Spasitel: „Ano, požehnám i jim.“

Spasitel udělil požehnání.

Hl. Mše v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu.

10.09.1992 – čtvrtek

10:30 doma:

Modlitba sjednocení.

Spasitel: „Piš, má dcero. Chci, abys psala. Než se to všechno stane, bude mnoho trápení.“

Já: „Co se stane, můj Pane a Bože?“ Spasitel:

„To, co s tebou chci uskutečnit.“

Já: „Pane, co chceš? Co mám s tebou uskutečnit?“ Spasitel:

„Celou křížovou cestu až do konce.“

Já: „Musím přijmout tento trest?“

Spasitel: „Toto utrpení není pro tebe, ale pro mě, ale můj hněv se projeví na nich. Krev, kterou prolíješ, je pro ty, kteří mají dobrou vůli, ale ne pro rouhače.“ Já: „Ale Pane, ty jsi prolil svou krev za všechny.“

Spasitel: „Tehdy ano, má dcero, dnes již ne, ti si již zvolili svého otce. S rouhači nemusíš mluvit.“

Já: „Jak mám poznat, že jsou to rouhači?“

Spasitel: „Já je poznám, ne ty. Moje dcero, napiš ještě něco. Znamení, která dostaneš, se stanou v těchto dnech.“

Já: „Pane, ať se stane, jak a kdy chceš, nemám strach ani pochybnosti, patřím ti zcela.“

Spasitel: „Piš, má dcero. Nesmíš poslouchat, když tě ostatní kárají. Ty jejich slabosti nevidíš.

Poslouchej mě dobře, já jsem tvůj duchovní vůdce, i když uděláš něco špatného a ostatní si toho na tobě všimnou, pro mě je to přesto správné. Tak to chci mít. Většina lidí přehlíží své vlastní chyby.

Pokud se budeš nechat poučovat od každého, odvrátíš se ode mě. Satan je chytrý, dávej pozor, když uděláš něco špatného a ostatním se to nelíbí, je to ode mě. Zvědavce kolem sebe nepotřebuješ.

Všechny zvědavce nejprve pošli modlit se, aby litovali svých hříchů, tím si ušetříš spoustu starostí.“

Já: „Drahý Bože, k tomu potřebuji pokoru. Prosím, daruj mi milost, abych byla pokorná.“

Spasitel: „Moje dcero, budeš pokorná a mírná, tak jako já. Neboť pak budeš zcela ve mně.“

Já: „To je ale špatné, když kněží ještě nevěří.“

Spasitel: „Každý kněz je druhým Kristem, za každého kněze se musí modlit. Miluji vás všechny, má dcero.“

Já: „Ale Pane, já je také všechny miluji, ale oni mě nemilují.“ Spasitel: „Tak je to, má dcero, ani vy mě nemilujete všichni.“

Já: Spasitel mě požehnal...

Růženec a mše svatá v červeném

11.09.1992 – pátek

7:40 až 8:30

Můj manžel mi to ztěžoval.

Přišlo mnoho Biblí od otce Gebharda Heydera.

Spasitel: „Chci, abys psala. Velmi tě miluji. V nejbližší době budeš čelit častějším útokům satana. Dávám ti za pravdu v tom, co se týká tvé rodiny. On hledá nejkratší cestu, stejně jako vy hledáte nejkratší cestu ke mně skrze Marii, tak i nečistý duch hledá nejkratší cestu k vám. Moje dcero, včera jsi udělala správně. Moje dcero, nečistí duchové jsou na tebe obzvláště rozzlobení, ale se mnou je všechny porazíš. Moje dcero, modli se za svého manžela, potřebuje tvou pomoc.“

Spasitel ke mně promluvil: „Piš dál, má dcero. Přijde na tebe hořící oheň.“

Já: „To nenapíšu. To určitě není od Tebe, milý Bože.“ Spasitel: „Ale ano!

Hořící oheň lásky.“

Já: „Můj Pane, teď jsem se zalekl, že se spálím.“ Spasitel: „Budeš hořet v mé lásce. Tímto ohněm budeš zcela očištěn.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, prosím, očisti mě, abych byla vždy s tebou a nikdy od tebe oddělena.“

Spasitel: „Moje milovaná dcero, žehnám ti.“ Já:

„Spasitel mi požehnal...“

Růženec a mše svatá v červeném

12.09.1992 sobota

7:30 až 9:00

Spasitel: „Moje dcero, piš. Chci, abys dělala, co chci. Tam, kam tě vedu, tam máš jít.“

Já: „Pane, jak mám poznat, že mě vedeš?“

Spasitel: „Můžeš se mě zeptat! Cesta ke mně bude strmější.“ Já:

„Pane, co znamená strmější?“

Spasitel: „Bude namáhavější a bude vyžadovat mnoho síly. Tuto sílu můžeš získat pouze ode mě. Pros za sebe a své bližní, aby šli touto cestou s tebou. Jinak je můžeš na té strmé cestě ztratit.“

Já: „Ano, můj Pane, v budoucnu budu prosit o více síly pro sebe a své bližní.“ Spasitel: „Tvé srdce je již mým srdcem. Musím je napravit tak, jak se mi líbí. Z tohoto srdce bude vyzařovat mnoho milosti a toto zraněné srdce se stane pramenem lásky.“

Já: „Můj Pane a Bože, můj milý Ježíši, jak mám poznat, že je to už teď tvé srdce?“

Spasitel: „Ten žár, který cítíš ve svém srdci, je oheň mé lásky; zesílí, když to budu chtít.“

Já: „Můj Pane a Bože, cítím tento oheň, ale nevěděl jsem, co to pro mě znamená. Uvědomil jsem si, že díky tomuto ohni tě mohu milovat ještě více. Moje duše touží být s tebou. Cítil jsem, že mé srdce je v tuto chvíli jako hořící pec a že tento oheň nikdy neuhasne. Nyní lépe chápu, když čtu v „Litanii k Srdci Ježíšovu“:

Ty hořící ohni lásky.

Dosud mi to nebylo jasné, ale nyní tomu rozumím. Děkuji ti, můj Pane a Bože, za tuto velkou milost a osvícení.

Ještě k tomu dodám, můj Pane a Bože, že tvé srdce je živý, hořící oheň lásky. Ó, kéž tento oheň nikdy neuhasne, neboť pak vím, že jsi vždy se mnou. Ježíši, miluji tě z celého srdce, ze všech svých sil, miluji tě nade vše.

Spasitel: „Moje milovaná dcero, těší mě, že jsi to pochopila, zůstaň taková, jaká jsi, pevně se drž mé ruky.“ Já: Spasitel mi požehnal...

16:30 až 19:45 Modlitba a mše svatá v kostele v Rotu.

13.09.1992 – neděle

9:30 až 11:15 doma

Dnes v noci od 2.30 do 3.30 hodin byl před mým domem neklid. Opilci zaparkovali naproti mému domu. Musela přijet policie.

Modlitební společenství!

Spasitel: „Piš, má dcero, jsem s tebou, v tobě a s tebou, patříš zcela mně. Nenech se ovlivnit ostatními. Viděla jsi to včera a dnes v noci. Satan se všemi prostředky snaží odvrátit tě ode mě.

Je silný, má dcero, ale ty jsi se mnou ještě silnější. Moje dcero, zůstaň věrná své modlitební skupině, tak jako dosud. Satan si nic nepřeje víc, než rozdělit tvou modlitební skupinu.“

Spasitel: „Piš, má dcero, ta pálivá bolest, kterou jsi včera pociťovala, byla mou bolestí.“

Já: „Cítila jsem je tak pálivě a bodavě celý den, a teď už je nemám.“ Spasitel: „Připravuji tě na to, co se v těchto dnech stane. Teď cítíš pálení ve svém srdci.“

Já: „Ale není to silné.“

Spasitel: „Bude však velmi silné.“ Já:

„Zvládnou to?“

Spasitel: „Zvládneš to.“

Já: „Musím pak zavolat lékaře?“

Spasitel: „To není třeba, ty víš, co máš dělat.“ Já:

„Ano, můj Pane, udělám, co chceš.“

Spasitel: „Piš, dcero, rány z ukřižování dostaneš v kostele.“ Já: „Červené?“

Spasitel: „Ano, červené.“

Já: „Uvidím tě pak?“

Spasitel: „Uvidíš mě. Světlem, které ze mě vychází, přijmeš stigmata a toto světlo s tebou zůstane tak dlouho, jak budu chtít. Já jsem světlo a zaháním temnotu. Moje dcero, stigmata, která dostaneš, jsou moje rány.“

Já: „Ale to jsi mi už jednou řekl.“

Spasitel: „To ti svět nemůže napodobit. Ani biskupové si to už nedokážou vysvětlit, protože jim chybí světlo. Proto buď pokorná, neboť oni musí být tímto světlem osvětleni. Má dcero, já je všechny miluji.“

Já: „Můj Pane, co když o tom budou rouhat?“

Spasitel: „I ti, kdo se rouhají, mohou být nyní spaseni.“ Já:

„Jak to, můj Pane a Bože?“

Spasitel: „Tím, že jim daruješ lásku, která jim chybí.“ Já: „Jak jim mohu darovat lásku?“

Spasitel: „Já jsem ta láska.“ Já:

„To udělám.“

Spasitel: „Jsi mým nástrojem, kterým disponuji.“

Já: „Ó můj Pane a Bože, to je velmi těžké pochopit.“

Spasitel: „Osvítím ty, kteří mají dobrou vůli. Ve svém srdci poznají, stejně jako jsi to poznal ty, že já jsem láska.“

Já: „Ano, můj Pane, teď to chápu. Věda to svým rozumem nedokáže pochopit. Láska v našich srdcích přesahuje vědu. Milý Spasiteli, jak marná musí být pozemská věda ve srovnání s tím nebeským, co nás čeká.“

Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi, co jsi napsala. Nyní tě žehnám.“ Já: „Řekla jsem: Prosím, celý svět.“

Spasitel: „Nechť tě požehná Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svatý. Jdi v pokoji, má milovaná dcero.“

Já: „Díky Bohu Pánu. Chvála Ježíši Kristu a Marii nyní i na věky věků.

Amen.“

V 12:45 jsem se modlila růženec a modlitbu v červené barvě.

V 14:30 jsem se s Hetwigem modlil bolestný růženec a zúčastnil se mše svaté v kapli sv. Rocha v Mingolsheimu. Po mši svaté jsem asi 30 minut hovořil s misionářem otcem Steilerem.

14.09.1992 – pondělí

doma:

2:10 až 3:05 v noci modlitba

9.30–11.15 modlitební shromáždění

Plakala jsem! Jeden kněz v kapli sv. Rocha mě včera večer zmátl. Obhajoval přijímání do ruky.

Požádala jsem Spasitele, aby mi dal odpověď, pokud to chce. Jsem si totiž jistá, že správnou cestou je přijímání do úst.

Tomuto knězi jsem nemohla uvěřit. „Drahý

Spasiteli, mýlila jsem se?“

Spasitel: „Moje dcero, nemýlila ses, je to velká svatokrádež u kněží, kteří ještě podávají svaté přijímání do ruky. Protože to ještě obhajují, musíš se podrobit zodpovědnosti. Všichni, kdo ještě podávají svaté přijímání do ruky, jsou mi lhostejní. Má dcero, to, co jsi dosud dělala, je správné. Napiš, má dcero, že rány, které dostaneš, budou velmi bolet.“

Já: „Už teď se bojím, když to slyším.“ Spasitel: „Moje dcero, bojíš se teď?“

Já: „Ne.“

Spasitel: „Se mnou se bát nebudeš. Bolesti, které budeš mít, budou silnější, když se bude málo modlit.“

Já: „Ó můj Pane, kdo mě pak vyslyší a bude se modlit?“

Spasitel: „Moje dcero, ti, kdo chtějí být spaseni, se budou modlit. Já budu v tobě ukřižován za spásu duší. Moje dcero, každý má jen krátký čas pro sebe. Budou se modlit. Piš, moje dcero, spaseno bude jen malé množství.“

Já: „Budou trpět za všechny duše.“

Spasitel: „Moje dcero, téměř nikdo se nechce obrátit.“ Já:

„Tak to nemusím trpět za všechny?“

Spasitel: „Ale ano, jinak by nemohli říci, že jsem za ně netrpěl.“ Já: „Drahý Ježíši, je pro mě velmi těžké psát, je to bolestivé.“

Spasitel: „Moje milovaná dcero, žehnám ti. Zahrnuji do celý svět, zvláště všechny nemocné a umírající.“

18:30 Růženec a mše svatá červená

20:00 Modlitební skupina Rot.

První tři roky jsme se modlili asi hodinu. Poslední dva roky se modlíme asi dvě až dvě a půl hodiny.

Spasitel ode mě požadoval, aby se hodně modlilo.

15.09.1992 – úterý

10:30 až 13:00

Předtím jsem se modlila společně s Fridolinem. Poté sama a spojila jsem se se Spasitelem.

Spasitel: „Piš, má dcero, bolesti, které budeš mít, spoj je s Mariinými bolestmi. Mariiny bolesti jsou také mými bolestmi. Obětuj vše nebeskému Otci. Skrze vaše oběti bude uzdraveno mnoho duší.“

Já: „Můj milý Ježíši, tak moc tě miluji, udělám, jak chceš. Jen mi to řekni, abych to věděla. Teď mám hluboký pokoj, který se nedá popsat. V tomto pokoji je tolik lásky a mám přání, abych se od tebe nemusela odloučit. Necítím se ve svém těle. Cítím se nepochopitelně lehká a svobodná, bez starostí a bolesti. Světské věci jsou ode mě pryč. Jsem n i c.

Všechno ve mně je Bůh. Děkuji ti, můj Pane a Bože, za toto přesvědčení a milost. Mám teď jedno přání a píšu ti ho, protože je pro mě tak krásné:

Ježíši, nech mě spočinout na tvé hrudi, jako Jan. A teď bych tě chtěla obejmout, protože tě mé srdce tak miluje. To nedokážu nikomu vysvětlit, protože láska prostě je. Do očí mi vhrknou slzy, protože tě miluji.“

Spasitel: „Piš, má dcero, taková, jaká jsi teď, tě chci mít navždy. Vidíš, lásky ti nechybí. Získáváš ji mnohem více při utrpení. Pět ran je úplně nablízku.

Já: „Drahý Bože, to jsi už jednou řekl.“

Spasitel: „Ale toho jsi ještě mnoho nevěděla. Buď připravena na každou hodinu, která nyní přijde. Budeš podrobená mnoha zkouškám, má dcero.“

Já: „Ó Spasiteli, už jsem byla tolikrát zkoušena.“ Spasitel: „Ne dost.“

Já: „A co když teologové neuvěří?“

Spasitel: „Neobětuješ se pro teology, ale pro všechny duše. Teologové, kteří jsou ve světle, uvěří. Má milovaná dcero, velmi tě miluji. Napiš to, utrpení za smíření již začne.“

Já: „Co patří k utrpení za smíření?“

Spasitel: „Bolesti hlavy a bolesti srdce, to jsou přípravné utrpení. Zde ti žádné léky nepomohou. Tato utrpení jsou ode mě. Trpíš pro spásu duší, proto ti žádné léky nepomohou. Musíš vše trpělivě snášet s láskou. Dám ti tolik lásky, abys to mohla snášet. Budu ve tobě vším. Tvá duše je se mnou sjednocena a ty budeš mít jen část mého utrpení. Tak už nejsi ty, má dcero. Jsem to já. Spasitel: „Žehnám tobě a všem, kteří ti jsou blízcí.“

Spasitel nás požehnal.

V 18:30 jsem byla u kněze z Peru v Mingolsheimu. Darovala jsem mu Bibli od otce Gebharda Heydera. U něj jsem se vyzpovídala. Hedwig byla se mnou u tohoto kněze a pomlouvala mě. Musela jsem se pokořit. Odpustila jsem jí.

18:30 Růženec a mše svatá v Rotu

16.09.1992 – středa

9:30 až 10:20

Spasitel: „Piš, má dcero.“ Já: „Ano, můj milý Ježíši.“

Spasitel: „Křížová cesta, která vede ke mně, je ve světle. Všechny mé děti ji poznávají. Tím světlem, které tě osvětluje, jsem já. Má dcero, nikdo tě nemůže od této cesty odvést. Kdo pozná osvětlenou cestu, ten už nechce

vstoupit na temnou cestu. Anonymní dopis, který jsi dostala, je pastí satana. Chce tě odvést z osvětlené cesty, ale nemůže, protože jsem s tebou. Miluj je všechny, tak jako dosud. Má milovaná dcero, buď připravena přijmout vše, co na tebe přijde.

To, co pro tebe bude příliš, dej mně. Pět svatých ran dostaneš ode mě, buď si jistá a přesvědčená.“

Spasitel: „Nezměním své slovo. Zkoušky, které před tebou stojí, musíš obstát. Jsem tvůj duchovní vůdce a ty je obstojíš. Má dcero, líbí se mi, co děláš a jak zacházíš s lidmi.

Ti ostatní, kteří tě chtějí poučovat, jsou jen závistivci. Buď ostražitá. Má dcero, máš kolem sebe mnoho nepřátel. Šetři před nimi svými slovy. Z jednoho tvého slova udělají deset, aby se ti vysmívali. Má dcero, svěř mi vždy všechny své starosti.“

Já: „Musím teď ještě něco napsat?“

Spasitel: „Ne, má dcero, jdi tam, kam musíš. Žehnám ti, má milovaná dcero.“

Já: „Řekla jsem Spasiteli, že do požehnání zahrnuji nemocné, umírající, ubohé duše v očistci a své nepřátele.“

Já: Spasitel mě požehnal...

Ve 12:00 hodin jsem se v katedrále ve Špýru modlila Anděl Páně a další modlitby.

V 19:30 byla mše svatá v kapli sv. Rocha.

Ve 20:30 jsem s Marion psal deník.

17.09.1992 – čtvrtek

doma 10:30–11:30, momentálně

jsem ještě na dovolené.

Dnes v noci jsem se modlila od 20:30 do

03:30, modlitební společenství:

Spasitel: „Piš, má dcero, pět svatých ran ti bude vtisknuto do paměti. Před kostelem bude na obloze znamení, na které se máš podívat. To bude mým potvrzením toho, co se stane.“

Já: „A když to neuvidím, změní se pak tvůj plán?“ Spasitel: „Uvidíš to, má dcero.“

Já: „Můj Pane a Bože, věřím, že se to stane. Mám neotřesitelnou víru, proto věřím.“

Spasitel: „Moje dcero, nech mě v tobě působit. Tak moc tě miluji, moje dcero. Vyvolil jsem tě. Chci s tebou zachránit mnoho duší! To je již dlouho mým přáním. Ten čas nastal a nikdo nemůže můj čas změnit!

Já jsem věčnost. Má milovaná dcero, vše přichází ve správný čas.

Děkuji ti, má dcero, za tvé ano. Tvé ano je pevné jako skála v moři. Tvé „ano“ je mým „ano“ a nikdo ti ho nemůže vzít.

P. Heyder: K tomu říká otec Gebhard Heyder v Řezně po prozkoumání deníku, že mám psát dál, neboť je to milostivý dar Spasitele.

Já: „Teď jsem si pomyslela: Ježíši, já tě tak moc miluji.“

Spasitel: „Tvá láska je mou láskou. Tuto lásku můžeš předávat těm, kteří touží po lásce.“

Já: „Pane, vše, o čem jsem s tebou nyní upřímně mluvila, ať se stane tak, jak chceš a jak se ti líbí. Je mi to jasné a zřetelné a nyní jsem pochopila, že to musím pochopit, a to ostatní mě ještě naučíš.

Věřím v tebe a zůstanu ti věrná. S tvými ctnostmi, které mi dáváš, a těmi, které jsi mi již dal.“

Spasitel: „Moje milovaná dcero, děkuji ti, to, co jsi napsala, mi dělá velkou radost. Žehnám ti a vylévám na tebe milost, kolik jen potřebuješ. Daruji ti tolik lásky, abys mohla vydržet to, co ti daruji.“

Já: Spasitel mě požehnal...

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože. Děkuji ti, má velká lásco. Chvála Ježíši Kristu a Marii nyní i na věky věků. Amen.

18:30 Růženec a mše svatá v Rotu.

18.09.1992 – pátek

doma,

od 4:00 do 5:30.

Modlitba k uctění Panny Marie!

Uctívání svatých ran, modlitby za nepřátele, poté sjednocení se Spasitelem.

Spasitel: „Moje dcero, mám s tebou plány. Dělán, co chci. Měj trpělivost. Všechno přijde tak, jak jsem slíbil. Čas určuji já. Všechno se musí stát tak, jak chci.“

Já: „Pane, myslela jsem, že jsem udělala něco špatného.“

Spasitel: „Moje milovaná dcero, jsi vznešená růže, jejíž vůni nepřítel nesnáší. Zůstaň mi kdykoli k dispozici. Musíš být zkoušena, moje dcero. Moje dcero, miluji tě, spi dál.“

11:45 až 12:45 Modlitební shromáždění!

Modlila jsem se vroucně a váhala, zda to mám zapsat. Ale Spasitel chce, abych to zapsala. Spasitel: „Piš, má dcero, tvá láska ke mně je pravá. Znáám své děti, které mě milují. Je jich však velmi málo. Žízniš se mnou po duších, protože je miluješ tak, jak je miluji já. Miluješ mě, ale zblízka jsi mě ještě neviděla. To má však větší cenu, že mě nevidíš a přesto mě miluješ. To je pravá a vznešená láska, která nemůže klamat. Děkuji ti, že jsi mě postavila na první místo. Tuto duši odměním v nebi zcela zvlášť.“

Spasitel: „Moje milovaná dcero, ve světě to nevypadá dobře. Vše visí na vlásku a ten se může kdykoli přetrhnout. Já tento vlasek ještě držím, aby se nepřetrhl. Válka bude ještě silnější. Modlete se za mír ve všech kostelech a domech, aby mír zavládl ve všech srdcích. Čas na záchranu duší je krátký a nikdo kromě mě jej nemůže prodloužit. Modlete se, aby bylo zachráněno ještě mnoho duší. Já jsem váš Spasitel a lék.

Pouze mým lékem můžete být spaseni.“ Já: „Co je tvým lékem, můj Pane a Bože?“ Spasitel: „Láska. Ona je vše, má dcero.“

Já: „Zase jsem toho napsala tolik. Musím opravdu psát tolik?“ Spasitel: „Piš to každý den.“

Já: „Ano, Pane, děkuji Ti.“

Od 13:45 do 15:45 jsem se v lese modlil žaltář.

18:30 mše svatá a růženec v Rotu

9. září 1992 – sobota

8:00 až 10:00

Modlitební
společenství!

Spasitel: „Piš, má dcero, já t o to!

Jsi má milovaná dcera. Tvá bolest je mou bolestí. Spolu s tebou zachráním duše.

Obětuj mi slzy, které jsi prolila.“

Já: „Ano, můj Pane, obětují ti to, aby duše neskončily v zatracení. Je to pro mě tak těžké, když vím, že tolik duší je ztraceno a lidé jsou vlažní a zaslepeni. Vidí, a přece nic nevidí. Jak velký musí být ten hřích.“ Spasitel: „Moje milovaná dcero, všechno bude jiné.“

Já: „Jak, Pane, jak se všechno změní?“

Spasitel: „Poslední budou první. Budou mým lidem. Já jsem Otcem chudých. Má dcero, chci od tebe to, co máš.“

Já: „Já nic nemám a nic nejsem, všechno patří tobě.“ Já:

Spasitel mě požehnal...

Ve 14:30 mě navštívil otec Buran a já mu vyprávěla o ranách, které dostanu. Nebyla jsem spokojená s jeho učením. Popíral to, co mi řekl Spasitel.

Od 16:15 do 19:45 jsem byla v Rotu v kostele na modlitbě. První hodina byla velmi namáhavá, protože v tu dobu měl v kostele zkoušku sbor. Bolelo mě, že sbor musel zkoušet právě teď, když se koná zpověď a růženec. Modlila jsem se za tyto úmysly, za kněze a za mír pro celý svět. Kvůli sboru jsem kostel neopustila. Zůstala jsem v kostele a modlila se dál.

20.09.1992 neděle

doma od 7:45 do 8:50 modlitební
společenství!

Spasitel: „Moje milá dcero, rány, které dostaneš, budou bolet. Tato bolest je spojena s mou láskou. Dostaneš milost být pokorná. To, co ti řekl kněz z Mannheimu, otec Buran, jsi sama pocítila, že to není pravda. Krev, která z tebe poteče, je moje krev. Za tohoto kněze se musíš hodně modlit. Věř tomu, co ti vkládám do srdce, abys to napsala. Já jsem tvůj duchovní vůdce.“

Já: „Po rozhovoru s knězem jsem měla několik hodin bolesti na srdci. Co to znamená?“

Spasitel: „Tyto bolesti jsou mé bolesti. Když kněz mluví nepravdu, budeš ty bolesti cítit ještě více.“

Já: „Možná je tedy lepší před ním mlčet. Pak tě nebude tak urážet.“

Spasitel: „Budeš mluvit, až já to budu chtít.“

Já: „Můj Pane a Bože, uchraň mě před kněžími, kteří nevěří, že jsi ve svatých hostiích skutečně, podstatně, reálně přítomen z masa a krve, těla i duše, v božství i lidství.“

Spasitel: „Ty budeš tím světlem. Napiš ještě něco, má dcero, stigmata dostaneš, jakmile pro tebe nastane ten správný čas. Buď si jistá, že je dostaneš. Miluj mě, má dcero. Líbí se mi, jak mě miluješ. Moje milá dcero, měj ještě trochu trpělivosti, lásky se ti nebude nedostávat. Daruji ti lásku, kdykoli budu chtít, je na mně, abych si vybral ten správný čas.“

Já: „Můj milý Ježíši, děkuji ti z celého srdce.“

Spasitel: „Dávej si pozor na ty, kteří na tebe žálí. S těmito lidmi se musíš obzvláště dobře vypořádat.“

Já: „Jak to, Spasiteli?“

Spasitel: „Nech je mluvit a ty mlč. Pak poznají, že se mýlí.“

Já: „Ano, drahý Ježíši, rozumím.“ Spasitel mi

požehnal.

13:30 Růženec a modlitba.

15:30 doma jsem se modlil růženec a další modlitby za blahořečení
otce Pia.

18.30 Růženec a mše svatá v kapli sv. Rocha. Na konci mše misionář nemluvil dobře. Byl jsem zklamaný a šel jsem domů s velkou bolestí.

21.09.1992 – pondělí

8:15–9:45 Modlitební
společenství!

Já: „Misionář včera večer na závěr mše svaté přečetl dopis, který údajně potvrdil biskup a farář Kessenheimer. V dopise se uvádělo, že věřící, kteří chtějí přijímat svaté přijímání pouze od kněží a odmítají laiky, se mýlí.

Byla to velká facka, která mě bolela a vyvolala ve mně neklid.

Já: „Drahý Spasiteli, když jsem se tě po mši svaté zeptal, zda kněz mluvil pravdu, řekl jsi mi, že to byl nesmysl.

Chtěl bych se Tě ještě jednou zeptat, zda je správné, aby laici rozdávali svaté přijímání.“

Spasitel: „Moje dcero, zapiš to. Přeji si a vyžaduji, aby svaté přijímání bylo přijímáno z rukou vysvěceného kněze. To je správný způsob podávání svatého přijímání věřícím. Kdo se tím neřídí, bude se mi za to zodpovídat. Moje dcero, pokračuj jako dosud, i když jsi sama. Jsem s tebou, moje dcero.“

Spasitel mi požehnal.

Růženec a mše svatá v červeném kolem 18.30 hod.

20.00 Modlitební skupina.

22.09.1992 úterý

8.30–9.45 modlitební

společenství!

Spasitel: „Piš, má dcero! Rány, které dostaneš, jsou již blízko, opět jsem zkrátil čas. Buď připravena, má dcero.“

Já: „Dobrý Bože, co to znamená, že už brzy dorazí?“

Spasitel: „Už to nebude trvat dlouho.“

Já: „Mám ještě něco napsat?“

Spasitel: „Napiš něco úplně jiného. Chci, abys přijal všechno tak, jak já chci.“ Já: „Můj Pane a Bože, co je to, co chceš?“

Spasitel: „Všechno, co na tebe čeká.“

Já: „Jak poznám, že to je od tebe?“

Spasitel: „Poznáš to podle mé lásky, má dcero, musíš to přijmout, ať se ti to líbí, nebo ne.“

Já: „Můj milý Ježíši, můj Ženichu, pokud to říkáš, tak to udělám! I to, co se mi nelíbí, ale musím si být jistá, že to pochází od tebe.“

Já: „Pane, jak dlouho ještě musím psát?“

Spasitel: „Ještě chvíli, má dcero. Ještě něco napiš!“ Já: „Ano, můj Pane.“

Spasitel: „Budeš ještě zkoušena.“

Já: „Můj Pane a Bože, můj milý Ježíši, proč pláčeš? Z mého pravého oka tak rychle tekly slzy, je to nadpřirozené. Co to znamená?“

Spasitel: „Čeká vás nebezpečí. Válka v Evropě se šíří. Mnoho duší bude ztraceno. Pro ně bylo mé ukřižování zbytečné. I ty budeš pro mnohé trpět zbytečně. Je to pro mě velká bolest, ztrácet duše kvůli jejich neposlušnosti.“

„Modli se, má dcero, aby když stanou před mým soudem, pocítili hlubokou lítost, neboť dostanou ještě jednu příležitost být spaseni. Dávám jim ještě tolik času, aby se mohli rozhodnout. Peklo je kruté, má dcero, a přesto do něj tolik lidí vstupuje.“

Já: „Drahý Bože, už nemohu psát, smiluj se nade mnou.“ Spasitel: „Cítíš bolest se mnou. Žehnám ti, má milá dcero.“

Spasitel mě požehnal.

Růženec a mše kolem 18:30 v Rotu.

23.09.1992 – středa

8:00 až 12:30 doma

Já: „Modlila jsem se upřímně, jinak než obvykle.“

Spasitel: „Moje dcero, chci, abys psala. Dnes nemáš chodit do večeradla. Já jsem tvé večeradlo.“

Já: „Mám to napsat?“ Spasitel: „Ano, napiš to.“

Já: „Myslel jsem na firemní výlet.“

Spasitel: „Máš tam jít. Ale buď prosím mírný a pokorný, raduj se s nimi.“ Já: „Drahý Bože, když se na tebe obracím tak různými způsoby, je to správné?“

Spasitel: „Líbí se mi, jak mě nazýváš. Moje dcero, napiš to, bolesti, které dostáváš, musíš snášet s láskou.“

Spasitel: „To jsi mi už jednou řekl.“

Já: „Ty ti nikdo nemůže vzít. Ani svatá voda ti nemůže pomoci. Nesnaž se hledat lék.“

Já: „A co když se do toho vloží lékaři?“

Spasitel: „Potřebuji tvůj souhlas.“ Já: „A když ho dostanou?“

Spasitel: „Stejně ti nemohou pomoci. Naopak, bolesti se pak ještě zvětší. Budeš trpět za hříšníky. Musíš udělat to, co od tebe žádám.“

Já: „Drahý Bože, mám strach, že budu zmatená a nebudu mít dostatek důvěry a vytrvalosti. Budu se bát lidí?“

Spasitel: „To vše mi vždy znovu daruješ.“

Já: „Drahý Bože, už mi zase hoří srdce.“

Spasitel: „To je hořící oheň mé lásky. Nikdo kromě mě ho nemůže uhasit.“

Já: „Celé dopoledne jsem byla tak šťastná a dokázala jsem se modlit v duchu jako nikdy předtím. Ta správná slova ke mně přicházela jako knězi.“

Spasitel: „Moje dcero, to jsem byl já. Tvůj Ježíš. Nejsi to ty, ale já.“

Já: „Je to tak krásný pocit, když se člověk může modlit tak hluboce ve svém nitru, a to zejména k nebeskému Otci, na což lidé tak často zapomínají. Také jsem se divila, že z hloubi mého srdce vychází tak vzácná modlitba. Věřím, že tuto modlitbu nebeský Otec vyslyšel.“

Spasitel: „Moje dcero, dala jsi mi s láskou všechno.“

Já: „Můj Pane, nesmím nikomu říkat, že jsem s Tebou už čtyři hodiny v kontaktu, a nepřipadá mi to jako příliš. Škoda, že moje dovolená není delší. Děkuji Ti, že jsi mi řekl, abych na dovolenou nejezdila.“

Spasitel: „Moje milá dcero, napiš to. Splň mi jedno přání.“

Já: „Ó můj Pane, ty máš přání! Splním ti toto přání, protože jsi se mnou a protože tě miluji.“

Spasitel: „Ano, budu s tebou.“

Já: „Milý Trojjediný Bože, máš mé ano, i když ještě nevím, jaké přání ti mám splnit. Mé srdce se netřese, ale raduje se z toho, co mi teď řekneš. Můj Pane a Bože, věřím v tebe, že se tvé přání splní.“

Je 12:00, s rozpaženýma rukama jsem se soustředěně modlila modlitbu Anděl Páně a Otče náš; to dělám často, když se modlím sama.

Po modlitbě jsem se opět spojil se Spasitelem. Já: „Pane, jaké přání ti mám splnit?“

Zůstal jsem v tichosti a nic jsem neslyšel.

Já: „Co to má znamenat? Znovu jsem se sjednotila a modlila se k Duchu Svatému. Prosím, nedovol, aby se vmísil jiný duch, neboť v tebe vkládám svou důvěru. Řekni mi, co mám napsat.“

Spasitel: „Piš, má dcero! Mohu v tobě působit vše, co chceš.“

Já: „Můj Pane a Bože, můžeš ve mně učinit vše, co chceš, a toto přání se ti splní. Ó můj milý Otče, lze snad odmítnout lásku?

Odmítl jsi obětovat svého jediného Syna za nás hříšníky? Odmítl jsi nechat se ukřižovat pro naši spásu? Odmítl jsi sestoupit na apoštoly v podobě ohnivých jazyků? Ty jsi láska a já se ti odevzdávám, protože ty jsi můj věčný život a blaženost.“

Spasitel: „Udělal jsi mi radost, abych mohl ve tobě vše uskutečnit.“ Spasitel mi poželal.

Ztratil jsem pojem o čase, s Vykupitelem jsou ty čtyři a půl hodiny, které jsem s ním strávil, tak krátké jako blesk a to je nepochopitelné.

Teď chápu, když si někdo stěžuje, že hodina v kostele je pro něj příliš dlouhá, a to jen proto, že mu chybí láska.

19:00 Růženec a mše svatá v kapli sv. Rocha

24.09.92 – čtvrtek

8.30–9.45 spojení

Spasitel: „Piš, dcero moje, chci, abys.....“

Myslela jsem si, že jsem zmatená.

Spasitel: „Moje dcero, nejsi zmatená. Chci, abys pro mě něco udělala. Odevzdej mi všechny své obtíže.“

Bolestně jsem plakala a svěřila Spasiteli své těžkosti. Své problémy jsem ze sebe setřásla a odevzdala je Spasiteli. Je to nepochopitelné, ale pocítila jsem úlevu. Spasitel: „Vidíš, má dcero, vždy mi musíš svěřovat své těžkosti. Já ti je všechny vyřeším.“

Z určitého důvodu jsem v kostele žádala o znamení. Spasitel: „Dám ti ho, má dcero, znamení, že dostaneš stigmata.“

Já: „Pane, uvidí to i ostatní, nebo jen já?“

Spasitel: „Ostatní to také uvidí. Stane se to v kostele.“ Já: „Kdy?“

Spasitel: „Buď připravena, má dcero.“

Já: „Můj Pane a Bože, jak poznám, že je to znamení pro stigmata?“

Spasitel: „Stane se to s tebou.“

Já: „Budu při tom cítit bolest, strach nebo radost?“

Spasitel: „Moje dcero, budeš mě milovat ještě více. Buď v klidu, moje dcero. Žehnám ti.“ Spasitel mi požehnal

18.30 Růženec a svatá mše v Rotu.

25.09.92 pátek

Poslední den mé dovolené.

Modlitební společenství

Spasitel: „Piš, má dcero, chci.....“

Okamžitě jsem ho přerušila a zeptala se:

„Ale prosím, dej mi poznat, že jsi to ty.“ Spasitel:

„Moje dcero, jsem to já, tvůj Ježíš.“ Já: „Ano, můj Pane, co chceš?“

Spasitel: „Chci začít s tvým utrpením za naše hříchy. Buď připraven. Čas už nadešel.“ Já:

„Teď mám jít na firemní výlet?“

Spasitel: „Máš jít na firemní výlet.“

Já: „Ale příští týden mám pracovat a moje kolegyně je teď nemocná.“ Spasitel: „Nemáš se starat o zítřek.“

Já: „Pane, myslíš tím utrpením ty bolesti hlavy?“

Spasitel: „Mám na mysli rány, které ti budou vtisknuty. Máš jen velmi málo času.“

Spasitel pokračoval:

„Piš, má dcero, dostaneš ještě další ctnosti.“ Já: „Drahý Spasiteli, jaké?“

Spasitel: „Vytrvalost v utrpení, abys snášel bolest. Daruji ti své světlo, aby i slepí viděli. Získáš léčivou sílu.“

Nejprve jsem to nechtěla napsat, ale pak jsem uslyšela:

Spasitel: „Moje dcero, napiš to. Dostaneš léčivou sílu. Skrze drahocennou krev jsou duše spaseny. Vždy ji obětuj Nebeskému Otci. To bude největším prostředkem spásy pro duše. Moje drahocenná krev bude proudit z tvých ran.

Moje dcero, nezklam mě. Já jsem tvůj Pán a Bůh. Za tvá utrpení ti daruji mnoho radosti a lásky. Nenech se ovlivnit ostatními. Jsi se mnou zcela spojena skrze drahocennou krev. Nikdo nás nemůže rozdělit.“

Já: „Můj Spasiteli, mám ještě něco napsat?“

Spasitel: „Moje dcero, revoluce přijde. V Evropě budou politici svrženi. Hladomor bude největší z těžkých katastrof, které nastanou.“ Spasitel: „Trest je tu. Lidé si to přáli.“

Já: „Můj Pane a Bože, kdo si přeje trest?“ Spasitel: „Lidé, kteří si přáli otce lži.“

Já: „Můj Pane a Bože, jsem připravena, utrpení za smíření může začít. Ale Pane, nebuď má vůle, ale Tvá. Učiň to, Pane, jak chceš.“

Spasitel: „Moje dcero, tak moc tě miluji, zůstaň mi věrná.“

Já: „Můj milující Otče, miluji tě víc než kdy jindy. Držím se pevně tvé ruky.“ Spasitel: „Žehnám ti, má milá dcero.“

Spasitel mě požehnal.

18:30 Růženec a mše svatá v Rotu.

26.09.92 — sobota

Doma – modlitba – sjednocení –

Spasitel: „Slzy, které roníš, jsou mými slzami. Miluješ mě mou láskou. Modlíš se za lásku a dostáváš ji. Moje dcero, zapiš si to. Vše, co jsi napsala, je dokument pro nevěřící. Dobře to uchovej, dokud to správný kněz nezveřejní. Nedělej si s tím starosti.

Moje dcero, musíš ještě něco zapsat.“ Já: „Ano, můj Pane a Bože.“

Spasitel: „Moje milá dcero, buď vždy veselá.“

Já: „Když člověka přepadnou bolesti, může být i tak šťastný?“ Spasitel:

„Lásku, kterou přijímáš, musíš předávat dál.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, udělám to.“ Já: „Drahý Bože, prosím, daruj mi mírnost.“ Spasitel: „Tu ti teď daruji, zapiš si to.“ Já: „Můj Pane a Bože, děkuji ti.“

Spasitel: „Miluji tě, má dcero, a žehnám ti. Do svého požehnání zahrnuji všechny duše.“

16.33 – 19.45 hod. – modlitba – zpověď – svatá mše v červeném v kostele.

27.09.92 – neděle

6.30 – 8.15 hod. podle nového času.

(Dnes v noci byly hodiny posunuty o hodinu zpět.)

Spasitel: „Piš, má dcero.“

Já: „Ano, můj milý duchovní, můj milý Ježíši.“

Spasitel: „To, co se včera stalo tvému muži, způsobilo několik nečistých duchů.“

Já: „Pane, dalo by se myslet, že to byl infarkt. Ale poznala jsem to, když jsem mu dala svěcenou vodu, požehnala mu a modlila se nad ním. Měl pot na tváři.

Pak se mu ulevilo. Hned nato se tak ošklivě zasmál, jak to někdy dělá ve snu, jak jsem to už slyšela.

Stalo se to už několikrát během jízdy, ale já jsem se modlila usilovně a z celého srdce. Teď ještě seděl za volantem v autě, právě zajel na dvůr a nemohl vystoupit. Připomněla jsem svému muži, že by měl jít ke zpovědi, ale on nechtěl.“

Spasitel: „Tyto útoky jsem dopustil. Tvůj muž se nechce obrátit.“ Já: „Kdo mi to uvěří, když v neděli chodí do kostela?“

Spasitel: „Takových, kteří v neděli chodí do kostela, je mnoho. Moje dcero, přenech vše mně.“

Já: „Drahý Spasiteli, farář Vogt mi nedokáže pomoci. Po včerejší zpovědi to pro mě bylo velmi těžké. Farář Vogt si myslí, že čtu knihy. Řekl jsem mu, že v každé knize je něco jiného a že během sjednocení bych nikdy neměl u sebe žádnou knihu, ani doma, ani v práci. Také bych se toho vyvaroval.

Také jsem faráři Vogtovi řekla, že krev, která bude vytékat z ran, bude Spasitelova krev. On tomu nevěří, stejně jako otec Buron z Mannheimu.“

Já: „Prosím, řekni mi o tom něco, možná jsem přece jen napsala něco špatně.“ Spasitel: „Moje dcero, krev, která z tebe poteče z pěti ran, bude moje krev. To je tajemství, které nezjevují každému.

„To je moje krev, kterou za vás prolíji. Má dcero, to, co je zde nepochopitelné, pochází ode mě. Tak to je. Tak to zůstane. Tak to bude.“

Kdyby ti to všechno mohl vysvětlit farář Vogt, nemusel bych být tvým duchovním vůdcem. Má milá dcero, věř tomu. Mou vůlí je, abys dávala pozor na vše, co na tebe přichází.“ Já: „Ó můj Pane a Bože, já jsem přece jen slabý člověk. Jsem tak nezkušená.

Satan je za mnou jako zlý pes. Děkuji ti, můj Pane a Bože, že nemůže dělat, co chce, ale jen to, co ty dovolíš, jinak by měl svět úplně pod kontrolou, ale svět patří tobě.“

Spasitel: „Moje dcero, napsala jsi to správně. Tvá duše je připravena na mé působení. Musíš už jen chvíli počkat. Věř mi. Jsi pod mou ochranou.“ Já: „A Panna Maria?“

Spasitel: „Tam, kde jsem já, je i ona.“ Já:

„Můj milý Bože, děkuji ti.“

Spasitel: „Ó, má milá dcero, jak je to nyní zlé. V žádném století nebylo tolik slepých jako nyní.

Kacířství oslepilo duše. Kacířství je jedem hada. Lékem proti tomuto jedu jsem pouze já, mé dítě. Má milá dcero, musíš ještě něco zapsat. Potřebuji od tebe...”

Já: „Drahý Bože, co tedy?“

Já: „Můj Pane a Bože, můj milý Ježíši, odevzdávám ti svou svobodu. Ale nedovol, abych se od tebe někdy oddělil. Milý Bože, odevzdal jsem ti svou svobodu, ale úplně tomu nerozumím. Můžeš mi o tom něco říct?“

Spasitel: „Jsi svobodný pouze ve mně!“

Já: „Ano, můj Pane, teď tomu rozumím.“

Spasitel: „Moje milá dcero, nyní tě požehnám.“

Poklekla jsem na zem a Spasitel mě požehnal.

10.00 hod. Svatá mše v červeném.

13:00 Růženec a modlitba. Od 16:00

čtení Bible.

Kolem 17.00 přišla za mnou Hedwig. Svěřila mi „své tajemství“, které mě velmi šokovalo. Řekla mi, že pan farář Vogt fotografoval ministranty, samé chlapce, nahé zezadu. Tyto fotografie prý visí v sakristii a v soukromém albu jednoho chlapce. Matka toho chlapce to neschvaluje a je zděšená, ale mlčí.

Pak ještě vyprávěla, že byl pan farář Vogt viděn u Baggersee, jak sál na hrudi jednoho ministranta a líbal mu uši.

Potom si matka stěžovala, že pan farář Vogt neposílá děti včas domů. Zůstávají u něj příliš dlouho.

Pokud vím, má většinu ministrantů v celém okolí.

Vzhledem k tomu, že vím, že pan farář Vogt je velmi plachý a nejistý, modlila jsem se za něj a modlím se každý den, aby se z něj stal dobrý kněz.

Hedwig mi řekla, že to slyšela i od Zity.

Když Hedvika odešla, pomodlila jsem se 50krát Sanctus na malých korálcích a na velkých modlitbu k archandělu Michaelovi, Magnificat, Gloria in excelsis Deo, Pater noster, Ave Maria a Gloria Patri, poté modlitbu za nepřátele a exorcismus.

Byla jsem z té zprávy smutná a pak jsem plakala.

Nejraději bych hned přestala chodit do kostela.

Vše vkládám do Božích rukou. Je možné, že je to dílo satana.

V 21:00 jsem jela do Wiesentalu a psala s Marion deník. V důvěrném rozhovoru jsem Marion vyprávěla o faráři Vogtovi. Řekla mi, že bych to neměla nikomu říkat.

28.09.92 – pondělí

10:00 hod. Modlitební

setkání v ordinaci!

Spasitel: „Moje dcero, zapiš si: Pan farář Vogt odejde.“ Já: „Ze St. Leon-Rot?“

Spasitel: „Moje dcero, něco se k tobě blíží!“ Já: „Pane, jak to mám rozumět?“

Spasitel: „Mé působení v tobě.“

Já: „Můj Pane a Bože, jsem připravena na tvé působení a říkám k tomu ano; miluji tě tak moc, prosím, dej mi milost, abych ti nikdy neřekla ne, i když se mi něco nelíbí. Prosím, dej mi jen poznat, že to vše pochází od tebe. Chtěla bych udělat vše pro spásu duší.“

Spasitel: „Moje milá dcero, vždy budeš rozpoznávat mou lásku.“ Já: „Můj Pane a Bože, jak tedy?“

Spasitel: „Odnesu tě tam, kam budu chtít. Moje dcero, zapiš si to.“ Já: „Ano, můj Pane a Bože.“

Spasitel: „Utrpení, které od mě dostáváš, je třeba brát velmi vážně. S tímto utrpením musíš žít. Nevezmu ti ho, i když o to požádáš.“

Já: „Ano, můj Pane, rozumím, ale láska ve mně přece zůstane?“ Spasitel: „Moje milá dcero, zůstane s tebou navždy.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože. Udělej se mnou, co chceš, patříš mi. Pane, ať se stane tvá vůle.“

Spasitel: „Žehnám ti, má milá dcero.“ Spasitel mi požehnal.

Od dnešního dne se růženec koná již kolem 18.00, mše svatá kolem 18.30 a já jsem se zúčastnila obou v červeném.

20:00 Modlitební skupina.

K modlitbě přichází stále více a více lidí. Místa už je opravdu málo. Na závěr jsem se vyzpovídala u faráře Dochata ohledně faráře Vogta. Při zpovědi jsem se zeptala, co mám dělat, ráda bych mu pomohla, protože se o něm vyprávělo.

Pán farář Dochat mi poradil, abych si o situaci promluvil s panem farářem Vogtem.

Než si promluví s panem farářem Vogtem, ráda bych si nejprve promluvila se Spasitelem, protože si musím být jistá, že to, co mi řekl pan farář Dochat, je pravda.

Pokud se Spasitel mnou bude souhlasit, udělám to, co mi doporučil pan farář Dochat. Po modlitební skupině zůstal u nás pan Schmidt Roland, aby si promluvil s mým manželem. Cítila jsem, že můj manžel byl napaden nečistým duchem. Můj manžel mi prozradil, že tajně četl můj deník. Byla jsem zděšená, když jsem to slyšela. Okamžitě jsem mu řekla, že je to hřích a že se něco takového nedělá. Není to jen zvědavost, ale také neposlušnost vůči Bohu. Vkládám tyto problémy do Božích rukou.

Od dnešního dne budu se svým deníkem zacházet opatrněji. Nechci tajit to, co mi říká Spasitel, ale musí to nejprve zkontrolovat kněz, než to půjde do tisku. Roland už přivezl knihy otce Johana z Rotenbergu na Ukrajinu. To jsou knihy, o kterých Spasitel řekl, že knihy nejsou správné. To jsem už řekl otci Johannesovi, ale on mi nevěřil. Roland dělá to, co mu řekne otec Johannes.

29.09.1992 – úterý

10:00 v ordinaci lékařů

Modlitební shromáždění!

Spasitel: „Moje milá dcero, napiš: Nemáš chodit za farářem Vogtem, neboť já určuji, kdy se co stane. Znáám srdce všech. Modli se hodně za kněze. Satan je nyní obzvláště silný a mnoho kněží podléhá jeho pokušení. Celou tu záležitost, o které se mluví ohledně faráře Vogta, přenech mně.“

Já: „Myslela jsem na Rodalben!“

1. října bude vztyčeno nebeské znamení. Tam bude uctívána drahocenná krev.

Spasitel: „Jsi přetížena.“

Já: „Tak tentokrát do Rodalbenu nepůjdu, musím toho tolik napsat.“ Spasitel: „Ano, piš, má dcero.“

Já: „Včera jsem nemluvila v modlitební skupině. Někteří se ptali, proč jsem dnes nemluvila.“

Spasitel: „Až budeš mluvit, vnuknu ti to. Lidé se teď musí hodně modlit. Využijte čas k modlitbě. Modlitba je nutná jako nikdy předtím. Má dcero, včera jste se modlili dobře. Nebe se s vámi radovalo. Ještě mnohem více lidí se připojí k modlitbě. Má dcero, líbí se mi, jak se modlíš s věřícími. Děkuji ti za tvou snahu.“

Já: „Milující Otče, teď cítím v srdci oheň. Je to velmi krásný pocit.“

Spasitel: „Moje dcero, to je má láska.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, za tvou lásku.“ Spasitel:

„Mnoho snášíš, má dcero.“

Já: „Co to znamená, že toho hodně snesu?“

Spasitel: „To znamená, že sneseš i mnoho utrpení.“ Já: „Ach, kéž by bylo spaseno mnoho duší.“

Spasitel: „Ó, má dcero, utrpení za smíření již začalo.“ Já: „Ale já tomu nerozumím.“

Spasitel: „S mou láskou už všechno snášíš. Buď připravena na pět svatých ran, které dostaneš.“

Já: „Můj Pane a Bože, jsem připravena, abys mi vtiskl stigmata, kdykoli budeš chtít. Nenech mě dlouho žíznit. Mám velkou žízeň. Uhas prosím mou žízeň.“

Spasitel: „Moje milovaná dcero, uhasím tvou žízeň, ten určený čas nastal. Moje dcero, žízním s tebou!“

Spasitel mi požehnal.

18.00 hod. Růženec a mše svatá v Rotu.

30.09.1992 – středa

10.00 hod. v ordinaci

modlitební shromáždění!

Děkuji Spasiteli, že jsem včera celý den dostávala tolik lásky. Tu lásku cítím dodnes. Je to tak krásné, bez starostí a problémů. Chci být s Bohem opravdu svobodná.

Velký Bože, chválím Tě a velebím Tě a děkuji Ti za Tvé království, které ke mně přišlo.

V takové situaci miluje člověk všechno. I to pochmurné počasí venku mi připadalo krásné. Láska nezná nenávist, v ní není nic ošklivého. Ó můj Ježíši, je krásné tě milovat. Můj Pane a Bože, co je to za znamení, že od tebe přijímám tolik lásky?“ Spasitel: „Tato láska, kterou přijímáš, je předzvěstí utrpení, které přijmeš. Nejprve musíš poznat milujícího Boha, pak poznáš i trpícího Boha, obojí je dobré.“

Já: „Váhal jsem, zda mám psát.“

Spasitel: „Zapiš si to. Hřích je veliký a těžký, překročil míru této země. Mnoho duší bude činit pokání za hříchy světa. Nejsi tedy sama, má dcero. Každá duše má svůj křížovou cestu, kterou musí projít. Jen málokdo má křížovou cestu jako ty.

Moje dcero, obdržela jsi zvláštní milost pro tuto křížovou cestu. Není to tvá zásluha, je to má vůle. A co chceš, to vykonám u toho, u koho to chceš. Vše, co jsi pro mě dosud udělala, si velmi vážím a odměním tě na konci křížové cesty. Tvá odměna bude velká, pokud vytrváš až do konce.“

Já: „A když nevydržím až do konce?“

Spasitel: „Vydržíš až do konce. Nikdo nás už nemůže rozdělit.“

Já: „Ó má lásko, tak moc tě miluji. Existuje něco krásnějšího, než být s tebou?“ Spasitel: „Tak by měli mluvit všichni. Ty jsi má smírná duše, kterou jsem vyvolil.“

Spasitel mě požehnal.

Ve 12:00 jsem se v kapli vroucně modlila a plakala, protože tolik duší je ztraceno. Spasitel: „Dej mi celé své srdce.“

Já: „Dávám ti celé své srdce, můj Pane a Bože.“ Spasitel:

„Líbíš se mi.“

Já: „Drahý Bože, ty mě vidíš, ale já tě nevidím, a přesto se mi líbíš, protože tě miluji.“

Spasitel: „Moje dcero, cesta, kterou se mnou kráčíš, bude pro nevěřící obětí, neboť neznají lásku.“

Já: „Pane, prosím, daruj nevěřícím milost, aby tě milovali.“

Spasitel: „Pokud ji chtějí přijmout. Nedávají mi své srdce tak jako ty.“ Já: „Prosila jsem o milost pro Veroniku, která se mnou pracuje.“

Spasitel: „Řekni jí, ať mi také dá své srdce.“

Já: „Ano, Pane, řeknu jí to. Děkuji ti, můj Pane a milující Otče.“

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu. Mši svatou celebroidl otec Ferdinand.

1. října 1992 – čtvrtek

10:45 v ordinaci lékařů

Modlitební shromáždění!

Spasitel: „Piš, má dcero, přej si, abys o pěti ranách zachovávala přísné mlčení.“

Já: „Drahý Bože, přece to už tolik lidí ví.“

Spasitel: „Ale oni nevědí, kdy je máš dostat.“ Já: „Drahý Bože, já to také nevím.“

Spasitel: „Ale ty to budeš vědět.“

Já: „Budu o tom mlčet. Prosím, dej mi milost mlčet. Chci dělat všechno tak, jak ty chceš.“

Spasitel: „Dnes v noci dostaneš znamení ran.“ Já: „Musím pak zítra jít do práce?“

Spasitel: „Ne.“

Já: „Jak poznám, že jsou od tebe?“ Spasitel: „Poznáš je, až tam budou.“

Já: „Dostanu od tebe nějaké znamení, když se to stane dnes v noci? Vlastně jsi mi už jedno znamení dal, tu hořící lásku, kterou teď cítím, a příjemný klid a mír, který teď mám. Souhlasím, pokud chceš, aby mi dnes v noci byly vtisknuty rány. Prosím, nenech mě žíznit. Mám pocit, jako bych uvnitř hořela. Poznala jsem, že je to tvá láska. Chceš, abych tě milovala tak, jako já miluji tebe. Můj Pane, ať se stane, jak chceš.“

Spasitel: „Moje milá dcero, líbí se mi, jak jsi napsala. Mohu to také změnit, kdy a jak budu chtít. Moje dcero, svěř mi vše.“

15:00

Spasitel: „Moje dcero, zapiš si: to, co dnes v noci se mnou musíš snášet, obětuj to nebeskému Otci za spásu duší. Piš, moje dcero, slovo za slovem.“

„Bolesti, které tě dnes v noci postihnou, budou silné. Musíš je vydržet.“

Já: „Můj Pane, jsi ještě se mnou?“

Spasitel: „Ano, jsem stále s tebou, miluji tě.“

Já: „Ježíši, živý Synu Boží, musím ještě něco vědět?“ Spasitel:

„Utrpení znamená ‚láska‘.“

Já: „Můj Pane, dokážu to?“ Spasitel: „Se

mnou ano.“

Já: „Prosím, dej mi mnoho milosti, abych mohla milovat.“

Spasitel: „Když jsi se mnou, nebude ti lásky scházet. Má dcero, dám ti tolik lásky, abys mohla trpět.“

Spasitel mi požehnal a řekl: „Jdi v pokoji, má milá dcero.“

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

02.10.1992 pátek – „Srdce Ježíšovo“

10:00 hod. Ordinace lékařů

Modlitební společenství I

Já: „Můj Pane a Bože, když jsem se dnes ráno probudila, hned jsem si pomyslela, že se mi nic nestalo. Na jedné straně jsem se radovala, na druhé straně jsem si říkala, nebyl to snad ten nečistý duch, který mi to včera večer namluvil? Pak jsem si zase pomyslela, že tam, kde je láska, nemůže být žádný nečistý duch. Buď je se mnou Bůh, nebo ten nečistý duch, protože Bůh nesdílí své srdce s jinými. Bůh chce mít srdce zcela pro sebe. Tak jsem došel k rozhodnutí, že to byla Boží vůle, a tak se to stalo.“

Nyní jsem se sjednotil se Spasitelem. Cítil jsem teplo, klid a cítil jsem, že Spasitel je se mnou.

Spasitel: „Moje milá dcero, zapiš si: odložil jsem zjevení ran na jindy. Tak jsem to chtěl. Nedělej si starosti, že se to tak stalo. Mohu činit, jak se mi zlíbí. Byla jsi připravena, ale ještě nenastal ten správný čas. Byla to opět zkouška. Nevzdávej to, vše přijde ve správný čas.“

Já: „Můj Pane, mohla jsem si také myslet, že to byl nečistý duch, protože se přece nic nestalo.“

Spasitel: „Všichni jste na takové věci příliš ukvapení. Věřte jen tomu, co vidíte, a o ostatním nepřemýšlíte.“

Já: „Ale co je to ostatní?“

Spasitel: „To, co má ďábel v plánu, nemůžete poznat. Má dcero, já vidím všechno. Znáám každé srdce a vím, jak daleko je, abych s ním mohl něco udělat.“

Já: „Můj milý Ježíši, to znamená, že jsem nebyla dost dobrá nebo zralá pro tuto utrpení?“

Spasitel: „To není tvoje vina, má dcero. Vše je v mé vůli. Neboj se, rány dostaneš.“

Já: „Modlíla jsem se, prosím, nech mě zůstat v tvém srdci, protože dnes je pátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Chci zůstat v prameni lásky, v hořícím ohništi lásky.“

Spasitel: „Moje dcero, tvé srdce je nyní mým srdcem. Jsi ve mně. Miluj mě, moje dcero.“ Já: „Vždyť tě miluji, můj Pane. Cítím v sobě také oheň lásky. Děkuji ti za tuto milost.“

Spasitel: „Jdi v pokoji, má dcero.“ V duchu jsem si

pomyslela: dnes žádné požehnání. Spasitel: „Ale

ano, žehnám ti, má dcero.“ A Spasitel mi

požehnal.

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

Mši sloužili společně farář Vogt a farář Ferdinand.

3. 10. 1992 – sobota

8.00–10.00 hod. doma modlitební

shromáždění!

Spasitel: „Piš, má dcero, vše, co napíšeš, bude vytištěno. Vše, co napíšeš, je mé dílo. Sama nic nedokážeš. Nepochybuj, má dcero. Tím mě urážíš.“

Já: „Můj Pane a Bože, prosím tě o odpuštění, buď milostivý a milosrdný ke mně, ubohému hříšníkov. Člověk se cítí opuštěný všemi, jako bych byl lhář.

A pak mě napadlo, jako bych sešel na scestí a stal se špatným člověkem. Přestože jsem s tebou každý den sjednocen a každý týden chodím ke zpovědi.

Cítil jsem, že všichni jsou lepší než já. Pak jsem se k tobě vrátil, protože tvá láska je silnější a bez ní nemohu být, a toužím ji milovat stále více a více. Mám velkou touhu po této lásce. A stále znovu prosím o tuto lásku.

Tato láska je jako závislost nebo jako opium.

Léky ani světské bohatství ji nemohou nahradit.

Často cítím, jako by mi hořelo srdce. Cítím, jak moc tě miluji, a všechno pozemské je pro mě pryč.

Pak se ptám sám sebe, proč tedy nejsem rovnou v nebi?

Jelikož jsem poznal, že ty jsi láska, tak moc si přeji, aby to poznali i ostatní lidé. Jsem také připraven trpět za ně, aby nezahlazili.

Můj Pane a Bože, ať se stane ne má, ale Tvá vůle. Učiň se mnou, co chceš.

Nenech mě odloučit od tvé lásky.

Spasitel: „Moje milá dcero. Tvá láska ke mně je veliká. To na tobě oceňuji. Tvá láska ke mně je neochvějná. Nedělej si starosti s tím, co lidé říkají. Za vše, co říkají, se budou muset zodpovídat před mým soudem. Každé slovo, které vychází ze srdce, jsou slova, která zaseli. A to, co zaseli, také sklídí. Proto, má dcero, dbej na to, abys mohla dobře sklízet. Na konci se pozná, co je ode mě a co je od nečistého ducha.

Moje milá dcero, miluji tě takovou, jaká jsi. Potěšilo mě, že ses nejprve modlila k mé a tvé matce. Přijal jsem vše, co jsi jí řekla. Ona tě velmi miluje. Nenechá tě samotnou. Měj v ni větší důvěru.“

Já: „Děkuji ti, můj Ježíši, v budoucnu se k ní budu více modlit a budu jí více důvěřovat. Chci ji milovat stejně jako tebe. Prosím, dej mi milost, abych ji mohla milovat stejně jako tebe. Vždyť ona je moje matka a královna.“

Spasitel: „Moje dcero, jsi upřímná. Mám tě moc rád. Daruji ti milost, abys ji milovala tak jako mě. Moje milá dcero, nyní tě žehnám.“

Spasitel mě nyní požehnal.

10.15 hod.: zavolal mi mladý muž z Plankstadtu. V pondělí byl v mé modlitební skupině. Řekl mi, že v noci měl pokušení od ďábla. Vyjádřil mi své přání! Chtěl by se stát katolíkem. V současné době je ještě evangelík. Dal jsem mu dobrou radu. Měl by prosím jít za otcem Switbertem do Stiftneuburgu, aby se vyzpovídal.

Od 16:30 do 19:50 jsem se modlila v kostele v Rotu.

Vyzpovídal jsem se u faráře Vogta. Řekl mi, že to dělám správně, ale že mi nemůže pomoci. Byl jsem vděčný za rozhřešení a chápu, že mi nemůže pomoci.

Poté jsem za něj odříkal celý růženec.

V 21:15 mi zavolal otec Gebhard Heyder z Řezna. Mluvil jsem s ním přes 30 minut. Velmi mě to potěšilo. Děkuji Bohu, že mi zavolal. Domluvili jsme se, že se za osm dní kolem 18:30 setkáme v Řezně. Na závěr požehnal mě a mé rodině. Okamžitě jsem se za něj modlila, protože mé srdce bylo naplněno radostí.

4. 10. 1992 – neděle

7:30 – 9:00

Modlitební shromáždění!

Nejprve modlitba před sochou Panny Marie. Poté opět sjednocení v kuchyni, kde jsem obdržela poselství od Spasitele:

Spasitel: „Moje dcero, přeji si, abys psala. Přijal jsem tvou lásku ke mně. Není to lichotivá láska.“

Já: „To mám napsat?“

Spasitel: „Ano, piš. Líbilo se mi, jak ses dnes modlila. Pokračuj tak dál. Těší mě, že chodíš za otcem Gebhardem. Je to také mé přání. Budu k tobě opět promlouvat skrze něj. Důvěřuj mu. Má dcero, zvláště mě těší, že jsi přijala tato utrpení. Zkouška se chýlí ke konci.“

Já: „Drahý Bože, vysvětli mi to prosím podrobněji.“

Spasitel: „Jsi zkoušena, má dcero, kvůli utrpení, které tě čeká. Má dcero, miluj mě dál jako dosud. Já ti dám ještě více své lásky. Ty žádáš stále více a já ti dám stále více.“

Já: „Drahý Bože, chtěla bych se tě ještě na něco zeptat: už několik měsíců mám bolesti v rameni a v levé ruce. Nepomáhá žádná mast ani solné koupele. Jsou tato utrpení od tebe, nebo si je mohu nechat léčit v nemocnici u lékařů?“

Spasitel: „Ani v nemocnici ti nikdo nepomůže. Tato utrpení jsou ode mě. Jsou předzvěstí utrpení, která tě ještě čekají.“

Spasitel: „Dala jsi mi své zdraví, má dcero.“

Já: „Ať je tak, jak chceš. Obětuji ti tato utrpení za obrácení hříšníků a za spásu duší.“

Spasitel: „Moje dcero, bouře, které ještě přijdou, způsobí velké škody. Modlete se za tyto záměry. Bude mnoho nových válek. Lidé se stali vlažnými. Neuznali svého Otce. Upřednostnili to světské, ale to světské je nemůže zachránit. Příroda se brání proti svým hříšníkům. Moje dcero, velká nemoc, která propukne, je na počátku. Tato nemoc pohltí země. Na tuto nemoc neexistuje lék. Odnáší s sebou bohaté i chudé, zlé i dobré.

Přepadne lidi náhle. Nikdo se před ní nemůže schovat.

nebo ušetřit. Přijde tam, kam já chci. Onese s sebou mnoho národů na zemi. Já: „Má tahle nemoc nějaké jméno?“

Spasitel: „Je to nová nemoc. Ještě nemá jméno, ale dostane ho. Moje dcero, musíš se hodně modlit.“

Já: „Mohu to přechýst své modlitební skupině?“

Spasitel: „Kniha musí být napsána co nejrychleji, pak si ji všichni budou moci přechýst. Když jim teď něco řekneš, neuvěří ti. Slyší jen to, co říká většina lidí, uvěří tomu, až to uvidí. Víra je povrchní a nemá žádné kořeny.“

Já: „Drahý Bože, už nemůžu dál psát. Prosím, odpusť mi.“ Spasitel mi požehnal.

10:00 svatá mše v Rotu, v kostele bylo málo lidí

13:00 Růženec a modlitba.

5. 10. 1992 – pondělí

9:00 v ordinaci modlitební

shromáždění!

Od dnešního rána mám silné bolesti hlavy. Řekla jsem Spasiteli, že je obětuji za obrácení hříšníků a spásu duší. Dále jsem řekla, že mi nemusí bolesti ulevit.

Poté jsem se sjednotila se Spasitelem. Cítila jsem teď teplo v srdci. Je to příjemný pocit. Člověk cítí, že Pán je se mnou.

Spasitel: „Ano, má dcero, jsem s tebou. Je třeba vykonat mnoho pokání za duše. Má dcero, potřebuji od tebe...“

Já: „Můj Pane a Bože, můj milý Ježíši. Dám ti to, co potřebuješ, i když nevím, co ode mě potřebuješ.“

Spasitel: „Moje dcero, potřebuji tvůj zrak.“ Já: „Co to má znamenat?“

Spasitel: „Nějakou dobu nebudeš moci vidět.“ Já:

„Drahý Bože, budu tedy slepá?“ Spasitel: „Ne duchovně slepá.“

Já: „Ó můj Pane, to musí být ale strašné.“ Spasitel:

„Budu s tebou.“

Já: „Ano, můj Pane, můžeš mi vzít zrak. Kdy k tomu dojde? Bude to před vtisknutím nebo po vtisknutí ran? Smím to vědět?“

Spasitel: „Moje dcero, stane se to, až já budu chtít.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, ať se to stane, kdykoli budeš chtít.“

Myslela jsem, že nemám nikoho, kdo by se o mě staral.

Spasitel: „Budeš mít někoho.“

Já: „Bude tato slepota trvat dlouho?“ Spasitel:

„Určitou dobu.“

Já: „Ale ty ode mě žádáš hodně.“ Spasitel:

„Je to pro tvůj pokrok.“

Já: „Drahý Bože, když jsi se mnou, nemusím se ničeho bát. Ty se o mě postaráš.“

Spasitel: „To je pravda.“

Já: „Ano, můj Pane, souhlasím.“ Spasitel:

„Žehnám ti, má dcero.“

Spasitel mě požehnal.

11:45 – Milý Bože, prosím, zbav mě obav, že oslepnu. Nechci na to myslet, jaké to bude.

Spasitel: „Moje milá dcero, já ti to vezmu.“ Já: „Můj Pane a Bože, děkuji ti.“

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

20:00 Modlitební skupina!

10. 6. 1992 – úterý

9:00 v ordinaci modlitební
společenství!

Spasitel: „Piš, má milovaná dcero, chci, abys psala. Těší mě, že jsi ke mně promluvila. Tvé srdce je nyní plné lásky. Má dcero, tuto lásku ti nikdo nemůže vzít, ledaže bys k tomu dala svůj souhlas. Buď opatrná.“

Já: „Můj milující Otče, můj milý Duchu Svatý, můj milý Ježíši. Prosím tě o milost. Zachovej mi lásku, kterou jsi mi dal. Nedovol, abych vedla zbytečné rozhovory. Nech mě mluvit a mlčet, kdykoli budeš chtít. Nech mě milovat tam, kde se můj duch brání.

Nech mě milovat všechny tvým srdcem, které je tak hořícím ohněm lásky. Nech mě nejprve hledat chyby u sebe, než budu soudit ostatní.“

Spasitel: „Moje dcero, mluvíš ze srdce, které patří mně. Moje milá dcero, něco se k tobě blíží.“

Já: „Můj Pane a Bože, mám se tím trápit? Nevím však čím. Prosím, řekni mi to.“ Potom jsem se modlila: „Přijď, Duchu Svatý, přijď skrze neposkvrněné srdce Marie, své tak milované nevěsty, a řekni mi, co mám napsat. Jsem připravena napsat to, co mi vnukneš. Ať už budu zarmoucená, nebo ne, udělám, co chceš.“

Stále jsem nic neslyšela.

Já: „Mluv, můj Pane a Bože, tvá služebnice poslouchá.“

Spasitel: „Čeká tě mnoho smutku.“

Já: „Můj milý Bože, co znamená ‚mnoho‘?“

Spasitel: „Moje dcero, musíš všechno snášet. Modli se za svou rodinu.“

Já: „Můj Pane a Bože, zachraň je všechny, miluji je. Prosím, nenech nikoho zahynout.“

Spasitel: „Moje dcero, oni se nechtějí obrátit.“

Já: „Můj Pane, jsem připravena za ně trpět, ale jen pokud to budeš chtít. Ty totiž znáš jejich srdce, já však ne.“

Spasitel: „Moje milá dcero, líbí se mi, co jsi řekla. Stane se tak, jak já chci. Moje milá dcero, zapiš si ještě něco. Válka v Srbsku bude brzy. Modli se, aby nepřítel zeslábl.“

Já: „Budu se za tyto věci modlit.“

Já: „Můj Pane a Bože, když jsem včera v modlitební skupině klečela před tebou a modlila se k tobě, měla jsem v srdci neustálý oheň. Byl docela silný. Myslela jsem, že uvnitř hořím.“

Spasitel: „Moje dcero, to jsem byl já.“

Já: „Drahý Bože, má to pro mě nějaký význam?“

Spasitel: „Aby ses dokázal vyrovnat se smutkem, který tě čeká. Odměňuji své děti za dobré skutky.“

Spasitel mi požehnal.

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

7. 10. 1992 – středa

8:15 v ordinaci modlitební

shromáždění!

Spasitel: „Jsi můj poklad, má dcero.“

Já: „Pane, to jsem už jednou napsala.“

Spasitel: „Napiš to, tvé starosti jsou mými starostmi, má dcero.“ Já: „Je má duše tak čistá, že ji můžeš nazývat klenotem?“ Spasitel: „Ano, má dcero.“

Já: „Je to ve mně tak krásný pocit. Věřím, že čistota duše je Boží království.“ Spasitel: „S čistou duší mohu dělat, co chci.“

Spasitel: „Moje dcero, zapiš si: S tou slepotou je to tak. Budeš vidět svým srdcem. Uvidíš víc než ostatní lidé svýma očima.“

Zrak je světský, světlo srdce je nebeské. Toto světlo mohu dát jen já. Proto ti žádný lékař neuvěří.

Vše, co uvidíš, musíš vyprávět.

Kněz to zapíše. Nebudeš mluvit ty, ale já budu mluvit za tebe. Moje dcero, buď přesvědčena, že světlo v srdci má větší hodnotu než zrak.“

Já: „Pane, teď tomu lépe rozumím. Děkuji ti, že jsi mi to řekl.“ Spasitel: „Moje dcero, ještě něco od tebe potřebuji.“

Já: „Ano, můj Pane, pokud ti to mohu dát, můžeš to mít.“

Spasitel: „Potřebuji tvé ruce. Tvými rukama budu uzdravovat duše.“ Já: „Ó můj Pane, co to se mnou všechno děláš. Něco takového si nedokážu představit.“

„Ale když jsi ve mně, pak věřím, že se něco takového může stát. Pane, ne má vůle, ale Tvá vůle se staň. Pokud jde o spásu duší, máš mé ruce už teď.“

Spasitel: „Moje dcero, to bylo to, co jsem od tebe ještě potřeboval. Uzdravení se stanou tehdy, kdy já to budu chtít. Ne tehdy, kdy to budou chtít lidé.“

Pán mě požehnal a řekl:

„Jdi v pokoji, má dcero, a důvěřuj mi.“

19.00 hod. Růženec a mše svatá v kapli sv. Rocha.

8. 10. 1992 – čtvrtek

Archiv 10:15

Modlitební

společenství!

Spasitel: „Piš, má dcero, je ticho.“

Já: „Ježíši, Synu živého Boha, můj Ženichu, co mám napsat?“ Spasitel: „Piš, má dcero, slovo za slovem.“

Já: „Ano, můj Pane.“

Spasitel: „Rány, které dostaneš, přijdou nečekaně.“ Já: „Takže nebudu vědět, v který den nebo v kterou hodinu přijdou?“ Spasitel: „To určuji já, má dcero.“

Já: „Mohu tedy ještě jít do Řezna?“

Spasitel: „Ano, ještě můžeš jít. Má dcero, satan je nyní velmi silný. Nemůže ti nic udělat, pokud zůstaneš silná. Udělá vše pro to, abys nepsala. Má dcero, snaž se a piš dál. Brzy bude poražen. Ne všechny mé děti ho poslouchají.“

Tato malá skupina mých dětí ho porazí.“ Já: „Musím ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Ano, ještě něco si zapiš. Úřady jsou připraveny s tebou mluvit. Dobře naslouchej mému hlasu. Má dcero, drž se toho, co jsi napsala. Jsem s tebou. Zahanbím mocné. Mocní budou proseti.“

Já: „Kdo jsou ti velcí?“

Spasitel: „Politici a biskupové, ti jsou zodpovědní za chaos na tomto světě. Piš, má dcero, žádám tě, abys šla za knězem Vogtem. Řekni mu, ať se s věřícími před mší svatou modlí růženec. Řekni mu to, já

jsem to požadoval.“

Já: „A co když řekne, že nemůže?“ Spasitel: „To nech na mně.“

Já: „Drahý Bože, kdy chceš, abych za ním šla?“ Spasitel: „Jdi za ním ještě dnes.“

Já: „Mám mu ještě něco říct, kromě toho, že se má modlit růženec?“ Nedostal jsem žádnou odpověď.

Já: „Ano, můj Pane a Bože, ještě dnes za ním půjdu a řeknu mu, co jsi mi řekl.“

Cestou do Rotu jsem se modlila růženec za kněze.

V 16:10 jsem se krátce pomodlil v kostele v Rotu.

V 16:15 jsem byl u faráře Vogta.

Řekl jsem mu, co od něj Spasitel požaduje.

On opět řekl totéž: „Jak to mám zvládnout s ministranty?“ Řekl jsem mu: „U Boha je všechno možné.“

Ještě jsem mu řekl: „Na jejich místě bych udělal to, co od nich Spasitel žádá.“ Byl vnitřně rozrušený. Nelíbilo se mu to. Bylo to vidět i na jeho tváři. Ještě jsem ho požádal o požehnání a poté jsem odešel.

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

Pan farář Vogt se na konci mše pomodlil jednu desátku růžence před Nejsvětější svátostí.“

9. 10. 1992 – pátek v

ordinaci Lékařská

modlitební společnost!

Spasitel: „Moje dcero, dávej pozor, nic z toho, co jsi napsala, nedávej žádnému biskupovi ke čtení. Můžeš jim to vyprávět, ale spisy si musíš uchovat. Až bude kniha vytištěna, pak si ji mohou přečíst. Piš, moje dcero, otec Gebhard Heyder k tobě bude mluvit to, co mu vkládám do úst. Dělej to, co ti řekne. Je to má vůle.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, udělám to. Milý Bože, chtěl bych se tě ještě zeptat, jestli bylo správné to, co jsem řekl faráři Vogtovi?“

Spasitel: „Moje dcero, začátek je dobrý.“

Já: „Zeptala jsem se Spasitele, zda mi nemá co říct, co mám říct faráři Gebardu Heyderovi.“

Spasitel: „Ale ano! Můžeš mu říct, že vše, co dosud udělal, bylo podle mé vůle. Řekni mu ještě něco: Jeho práce se mi líbí. Práce, kterou dosud vykonal, je dobrá.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, všechno mu vyřídím.“

Já: „Drahý Bože, cítím v srdci něco velmi horkého. Je to jen moje představivost?“

Spasitel: „Ne, má dcero, to je moje milost. Je to můj dar pro tebe.“

Já: „Drahý Bože, když mi dáváš takový dar, určitě mě něco čeká. Pane, chtěla bych mít ještě více této lásky pro kněze.“

Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi, co jsi řekla.“

Pros o mnoho lásky pro kněze. Moje dcero, miluji tě, zapiš si to.“

Můj milý Ježíši, teď tě tak moc miluji. Ta láska je ve mně silnější než jindy. Děkuji ti, můj Pane a Bože, za tolik milosti, kterou jsi mi dal. Spasitel mě požehnal a řekl: „Jdi v pokoji, má milá dcero.“
18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

10.10.1992 Sobota

7:00 hod. mše svatá v kapli sv. Rocha

11:30–12:00 doma modlitební

shromáždění!

Spasitel: „Poslouchej dobře, má dcero, na určitou dobu ti daruji svou milost uzdravovat.“ Já: „Ne, Pane, snad jsem se přeslechla. Prosím, řekni mi to ještě jednou.“

Spasitel zopakoval totéž podruhé. Nerozumím tomu. Nelíbí se mi to, protože jsem nic.“

Spasitel: „V tobě uzdravím.“

Já: „Můj Pane a Bože, jaké to bude uzdravení?“

Spasitel: „Toto uzdravení přenech mně. Ty jsi mým nástrojem, má dcero. Piš, má dcero, způsob, jakým zacházíš s lidmi, se mi velmi líbí.“

Já: „Drahý Bože, někteří lidé mi říkají, že jsem přísná.“

Spasitel: „Moje dcero, neposlouchej ostatní, chci, abys zůstala taková, jaká jsi.“ Já: Spasitel mě požehnal.

11.10.1992 neděle

8:00 hod. parkoviště Donau – Regensburg v obytném voze „Salve Regina.

Modlitební společenství!“

Spasitel: „Piš, má dcero. Chci, abys psala.“

Já: „Nevím, co mi Spasitel teď chce říct. Čekám na slovo. Slovo nepřichází hned. Chvilí jsem strávila v tichosti.“

Spasitel: „Otec Gebhard Heyder je dnes ještě s tebou. Pak přijde ke mně.“ Já: „Jsem tedy s ním naposledy?“

Spasitel: „Ano.“

Já: „To mě ale velmi zasáhlo. Plakala jsem. Můj Pane a Bože, pak už nebudu mít žádného kněze.“

Spasitel: „Moje dcero, jeden přijde do Rotu.“

4. října 1992 – neděle

7:30 – 9:00

Modlitební setkání!

Nejprve modlitba před sochou Panny Marie.

Poté opět shromáždění v kuchyni, kde jsem obdržela poselství od Spasitele: Spasitel: „Moje dcero, přeji si, abys psala. Přijal jsem tvou lásku ke mně. Není to lichotivá láska.“

Já: „To mám napsat?“

Spasitel: „Ano, piš. Líbilo se mi, jak jsi se dnes modlila. Pokračuj tak dál. Těší mě, že chodíš k otci Gebhardovi. Je to také mé přání. Budu k tobě opět promlouvat skrze něj. Důvěřuj mu. Má dcero, zvláště mě těší, že jsi přijala tato utrpení. Zkouška se chýlí ke konci.“

Já: „Drahý Bože, vysvětli mi to trochu podrobněji.“

Spasitel: „Jsi zkoušena, má dcero, kvůli utrpení, které tě čeká. Má dcero, miluj mě dál jako dosud. Já ti dám ještě více své lásky. Ty žádáš stále více a já ti dám stále více.“

Já: „Drahý Bože, chtěl bych se tě ještě na něco zeptat: Už několik měsíců mě bolí rameno a levá ruka. Nepomáhá ani masť, ani solné koupele. Jsou tyto bolesti od tebe, nebo si je mohu nechat léčit v nemocnici u lékařů?“

Spasitel: „Ani v nemocnici ti nikdo nepomůže. Tyto bolesti jsou ode mě. Jsou předzvěstí bolestí, které teprve přijdeš.“

Spasitel: „Dala jsi mi své zdraví, má dcero.“

Já: „Ať je tak, jak chceš. Obětuji ti tato utrpení za obrácení hříšníků a za spásu duší.“

Spasitel: „Moje dcero, bouře, které ještě přijdou, způsobí velké škody. Modli se za tyto věci. Bude mnoho nových válek. Lidé se stali vlažnými. Neuznali svého Otce. Upřednostnili světské věci, ale ty je nemohou zachránit. Příroda se brání proti svým hříšníkům. Moje dcero, velká nemoc, která propukne, je na počátku. Tato nemoc pohltí země. Na tuto nemoc neexistuje lék. Odnáší s sebou bohaté i chudé, zlé i dobré.

Přepadne lidi náhle. Nikdo se před ní nemůže schovat

ani se jí vyhnout. Přichází tam, kam já chci. Smetí mnoho národů na zemi. Já: „Má tato nemoc nějaké jméno?“

Spasitel: „Je to nová nemoc. Ještě nemá jméno, ale dostane ho. Moje dcero, musíš se hodně modlit.“

Já: „Mohu to přechýst své modlitební skupině?“

Spasitel: „Tu knihu je třeba co nejrychleji napsat, pak si ji všichni budou moci přechýst. Když jim teď něco řekneš, neuvěří ti. Slyší jen to, co říká většina lidí; uvěří tomu, až to uvidí. Jejich víra je povrchní a

nemá žádné kořeny.“

Já: „Drahý Bože, už teď nemohu psát. Prosím, odpusť mi.“ Já: Spasitel mě požehnal...

10:00 svatá mše v Rotu, v kostele bylo málo lidí

13:00 Růženec a modlitba.

5. 10. 1992 – pondělí

9:00 v ordinaci lékařů

modlitební setkání!

Od dnešního rána mě silně bolí hlava. Řekl jsem Spasiteli, že tuto bolest obětuji za obrácení hříšníků a spásu duší. Dále jsem mu řekl, že mi tu bolest nemusí ulevit.

Poté jsem se sjednotila se Spasitelem. Nyní jsem cítila teplo v srdci. Je to příjemný pocit. Cítím, že Pán je se mnou.

Spasitel: „Ano, má dcero, jsem s tebou. Je třeba mnoho odčinit za duše. Má dcero, potřebuji od tebe...“

Já: „Můj Pane a Bože, můj milý Ježíši. Dám ti to, co potřebuješ, i když nevím, co ode mě potřebuješ.“

Spasitel: „Moje dcero, potřebuji tvůj zrak.“ Já: „Co to má znamenat?“

Spasitel: „Nějakou dobu nebudeš moci vidět.“ Já:

„Dobrý Bože, budu tedy slepý?“ Spasitel: „Ne duchovně slepý.“

Já: „Ó můj Pane, to musí být ale strašné.“ Spasitel:

„Budu s tebou.“

Já: „Ano, můj Pane, můžeš mít můj zrak. Kdy se to stane? Bude to před vtisknutím nebo po vtisknutí ran? Smím to vědět?“

Spasitel: „Moje dcero, stane se to, až já budu chtít.“ Já: „Ano, můj

Pane a Bože, ať se to stane, kdykoli budeš chtít.“

Myslela jsem, že nemám nikoho, kdo by se o mě staral.

Spasitel: „Budeš mít někoho.“

Já: „Bude tato slepota trvat dlouho?“ Spasitel:

„Určitou dobu.“

Já: „To ode mě ale žádáš hodně.“ Spasitel:

„Je to pro tvůj pokrok.“

Já: „Drahý Bože, když jsi se mnou, nemusím se ničeho bát. Ty se o mě postaráš.“

Spasitel: „To je správné.“

Já: „Ano, můj Pane, souhlasím.“ Spasitel:

„Žehnám ti, má dcero.“

Já: Spasitel mě požehnal...

11:45 – Milý Bože, prosím, zbav mě obav, že oslepnu. Nechci na to myslet, jaké to bude.

Spasitel: „Moje milá dcero, já ti to vezmu.“ Já: „Můj Pane a Bože, děkuji ti.“

18:00 Růženec a mše svatá v Rot.

20:00 Modlitební skupina!

6. 10. 1992 – úterý

9:00 v ordinaci –

modlitební setkání!

Spasitel: „Piš, má milovaná dcero, chci, abys psala. Těší mě, že jsi ke mně promluvila. Tvé srdce je nyní plné lásky. Má dcero, tuto lásku ti nikdo nemůže vzít, ledaže bys k tomu dala svůj souhlas. Buď opatrná.“

Já: „Můj milující Otče, můj milý Duchu Svatý, můj milý Ježíši. Prosím tě o milost. Zachovej mi lásku, kterou jsi mi dal. Nedovol, abych vedla zbytečné rozhovory. Nech mě mluvit a mlčet, kdykoli budeš chtít. Nech mě milovat tam, kde se můj duch brání.

Nech mě milovat všechny tvým srdcem, které je tak hořícím ohněm lásky. Nech mě nejprve hledat chyby u sebe, než budu soudit ostatní.“

Spasitel: „Moje dcero, mluvíš ze srdce, které patří mně. Moje milá dcero, něco se k tobě blíží.“

Já: „Můj Pane a Bože, mám se tím trápit? Nevím však čím. Prosím, řekni mi to. “ Potom jsem se modlila: „Přijď, Duchu Svatý, přijď skrze neposkvrněné srdce Marie, své tak milované nevěsty, a řekni mi, co mám napsat. Jsem připravena napsat, co mi vnukneš. Ať už budu zarmoucená, nebo ne, udělám, co chceš.“

Stále jsem nic neslyšela.

Já: „Mluv, můj Pane a Bože, tvá služebnice poslouchá.“

Spasitel: „Čeká tě mnoho smutku.“

Já: „Můj milý Bože, co znamená ‚mnoho‘?“

Spasitel: „Moje dcero, musíš všechno snášet. Modli se za svou rodinu.“

Já: „Můj Pane a Bože, zachraň je všechny, miluji je. Prosím, nenech nikoho zahynout.“

Spasitel: „Moje dcero, oni se nechtějí obrátit.“

Já: „Můj Pane, jsem připravena za ně trpět, ale jen pokud to budeš chtít. Ty totiž znáš jejich srdce, já však ne.“

Spasitel: „Moje milá dcero, líbí se mi, co jsi řekla. Stane se tak, jak já chci. Moje milá dcero, zapiš si ještě něco. Válka v Srbsku bude brzy. Modli se, aby nepřítel zeslábl.“

Já: „Budu se za tyto věci modlit.“

Já: „Můj Pane a Bože, když jsem včera v modlitební skupině klečela před tebou a modlila se k tobě, měla jsem v srdci neustálý oheň. Byl docela silný. Myslela jsem, že uvnitř hořím.“

Spasitel: „Moje dcero, to jsem byl já.“

Já: „Drahý Bože, má to pro mě nějaký význam?“

Spasitel: „Aby ses dokázal vyrovnat se smutkem, který tě čeká. Odměňuji své děti za dobré skutky.“

Já: Spasitel mě požehnal...

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

7. 10. 1992 – středa

8:15 v ordinaci modlitební

shromáždění!

Spasitel: „Jsi můj poklad, má dcero.“

Já: „Pane, to jsem už jednou napsala.“

Spasitel: „Napiš to, tvé starosti jsou mými starostmi, má dcero.“ Já: „Je má

duše tak čistá, že ji můžeš nazývat klenotem?“ Spasitel: „Ano, má dcero.“

Já: „Je to ve mně tak krásný pocit. Věřím, že čistota duše je Boží království.“ Spasitel: „S čistou duší mohu dělat, co chci.“

Spasitel: „Moje dcero, zapiš si: S tou slepotou je to tak. Budeš vidět svým srdcem. Uvidíš víc než ostatní lidé svýma očima.

Zrak je světský, světlo srdce je nebeské. Toto světlo mohu dát jen já. Proto ti žádný lékař neuvěří.

Vše, co uvidíš, musíš vyprávět.

Kněz to zapíše. Nebudeš mluvit ty, ale já budu mluvit za tebe. Moje dcero, buď přesvědčena, že světlo v srdci má větší hodnotu než zrak.“

Já: „Pane, teď tomu lépe rozumím. Děkuji ti, že jsi mi to řekl.“ Spasitel: „Moje dcero, ještě něco od tebe potřebuji.“

Já: „Ano, můj Pane, pokud ti to mohu dát, můžeš to mít.“

Spasitel: „Potřebuji tvé ruce. Tvými rukama budu uzdravovat duše.“ Já: „Ó můj Pane, co to se mnou všechno děláš. Něco takového si nedokážu představit.

„Ale když jsi ve mně, pak věřím, že se něco takového může stát. Pane, ne má vůle, ale Tvá vůle se staň. Pokud jde o spásu duší, máš mé ruce už teď.“

Spasitel: „Moje dcero, to bylo to, co jsem od tebe ještě potřeboval. Uzdravení se stanou tehdy, kdy já to budu chtít. Ne tehdy, kdy to budou chtít lidé.“

Pán mě požehnal a řekl:

„Jdi v pokoji, má dcero, a důvěřuj mi.“

19:00 hod. Růženec a mše svatá v kapli sv. Rocha.

8. 10. 1992 – čtvrtek

Archiv 10:15

Modlitební

společenství!

Spasitel: „Piš, má dcero, je ticho.“

Já: „Ježíši, Synu živého Boha, můj Ženichu, co mám napsat?“ Spasitel: „Piš, má dcero, slovo za slovem.“

Já: „Ano, můj Pane.“

Spasitel: „Rány, které dostaneš, přijdou nečekaně.“ Já: „Takže nebudu vědět, v který den nebo v kterou hodinu přijdou?“ Spasitel: „To určuji já, má dcero.“

Já: „Mohu tedy ještě jít do Řezna?“

Spasitel: „Ano, ještě můžeš jít. Má dcero, satan je nyní velmi silný. Nemůže ti nic udělat, pokud zůstaneš silná. Udělá vše pro to, abys nepsala. Má dcero, snaž se a piš dál. Brzy bude poražen. Ne všechny mé děti ho poslouchají. Tato malá skupina mých dětí ho porazí.“

Já: „Musím ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Ano, ještě něco si zapiš. Úřady jsou připraveny s tebou mluvit. Dobře naslouchej mému hlasu. Má dcero, drž se toho, co jsi napsala. Jsem s tebou. Zahanbím mocné. Mocní budou proseti.“

Já: „Kdo jsou ti velcí?“

Spasitel: „Politici a biskupové, ti jsou zodpovědní za chaos na tomto světě. Piš, má dcero, žádám tě, abys šla za knězem Vogtem. Řekni mu, ať se s věřícími před mší svatou modlí růženec. Řekni mu to, já

jsem to požadoval.“

Já: „A co když řekne, že nemůže?“ Spasitel: „To nech na mně.“

Já: „Drahý Bože, kdy chceš, abych za ním šla?“ Spasitel: „Jdi za ním ještě dnes.“

Já: „Mám mu ještě něco říct, kromě toho, že se má modlit růženec?“ Nedostal jsem žádnou odpověď.

Já: „Ano, můj Pane a Bože, ještě dnes za ním půjdu a řeknu mu, co jsi mi řekl.“

Cestou do Rotu jsem se modlila růženec za kněze.

V 16:10 jsem se krátce pomodlil v kostele v Rotu.

V 16:15 jsem byl u faráře Vogta.

Řekl jsem mu, co od něj Spasitel požadoval.

On opět řekl totéž: „Jak to mám zvládnout s ministranty?“ Řekl jsem mu: „U Boha je všechno možné.“

Ještě jsem mu řekl: „Na jejich místě bych udělal to, co od nich Spasitel žádá.“ Byl vnitřně rozrušený. Nelíbilo se mu to. Bylo to vidět i na jeho tváři. Ještě jsem ho požádal o požehnání a poté jsem odešel.

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

Pan farář Vogt se na konci mše pomodlil jednu desátku růžence před Nejsvětější svátostí.“

9. 10. 1992 – pátek

Modlitební

shromáždění v

ordinaci!

Spasitel: „Moje dcero, dávej pozor, aby nic z toho, co jsi napsala, nedala číst žádnému biskupovi.

Můžeš jim to vyprávět, ale spisy si musíš uchovat. Až bude kniha vytištěna, pak si ji mohou přečíst.

„Napiš, dcero, otec Gebhard Heyder ti řekne to, co mu vkládám do úst. Udělej to, co ti řekne. Je to má vůle.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, udělám to. Milý Bože, chtěla bych se tě ještě zeptat, zda bylo správné to, co jsem řekla faráři Vogtovi?“

Spasitel: „Moje dcero, začátek je dobrý.“

Já: „Zeptala jsem se Spasitele, zda mi nemá co říct, co mám říct faráři Gebardu Heyderovi.“

Spasitel: „Ale ano! Můžeš mu říct, že všechno, co dosud udělal, bylo podle mé vůle. Řekni mu ještě něco: Jeho práce se mi líbí. Práce, kterou dosud vykonal, je dobrá.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, všechno mu vyřídím.“

Já: „Drahý Bože, cítím v srdci něco velmi horkého. Je to jen moje představivost?“

Spasitel: „Ne, má dcero, to je moje milost. Je to můj dar pro tebe.“

Já: „Drahý Bože, když mi dáváš takový dar, určitě mě něco čeká. Můj Pane, chtěla bych mít ještě více této lásky pro kněze.“

Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi, co jsi řekla. Pros o mnoho lásky pro kněze. Moje dcero, miluji tě, zapiš si to.“

Já: „Můj milý Ježíši, teď tě tak moc miluji. Láska je ve mně silnější než jindy. Děkuji ti, můj Pane a Bože, za tolik milosti, kterou jsi mi dal.“

Já: Spasitel mě požehnal a pokračoval: „Jdi v pokoji, má milá dcero.“

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

10.10.1992 – sobota

7:00 hod. svatá mše v kapli sv. Rocha

11:30–12:00 doma modlitební

shromáždění!

Spasitel: „Poslouchej dobře, má dcero, na určitou dobu ti daruji svou milost uzdravovat.“ Já: „Ne, Pane, snad jsem se přeslechla. Prosím, zopakuj mi to.“

Spasitel zopakoval totéž podruhé.

Já: „Tomu nerozumím. Nelíbí se mi to, protože jsem nic.“ Spasitel: „Budu v tobě uzdravovat.“

Já: „Můj Pane a Bože, jaké to bude uzdravení?“

Spasitel: „Toto uzdravení přenech mně. Ty jsi můj nástroj, má dcero. Piš, má dcero, způsob, jakým zacházíš s lidmi, se mi velmi líbí.“

Já: „Drahý Bože, někteří lidé mi říkají, že jsem přísná.“

Spasitel: „Moje dcero, neposlouchej ostatní, chci, abys zůstala taková, jaká jsi.“ Já: Spasitel mi požehnal...

11.10.1992 – neděle

8:00 hod. Parkoviště u Dunaje – Řezno v obytném voze „Salve Regina“.

Modlitební společenství!

Spasitel: „Piš, má dcero. Chci, abys psala.“

Já: Nevím, co mi Spasitel teď chce říct. Čekám na slovo. Slovo nepřichází hned. Chvilí jsem strávila v tichosti.

Spasitel: „Otec Gebhard Heyder je dnes ještě s tebou. Pak přijde ke mně.“ Já: „Jsem tedy s ním naposledy?“

Spasitel: „Ano.“

Já: „To mě ale velmi zasáhlo. Plakala jsem. Můj Pane a Bože, pak už nebudu mít kněze.“

Spasitel: „Moje dcero, jeden přijde do Rotu.“

Já: „To nemusím říkat otci Gebhardu Heyderovi, že si ho vezmeš.“ Spasitel: „Ne, on to ví.“

Já: „Drahý Spasiteli, včera večer jsem cítila, že ho něco takového čeká. Drahý Bože, chceš, abych ještě něco zapsala?“

Spasitel: „Ano, ještě něco si zapiš: Vše, co ti dnes ještě řekne otec Gebhard, si dobře zapamatuj.

Nepochybuj, má dcero. Ukaž otci Gebhardovi přátelskou tvář.“

Já: „Jak to mám udělat, když musím plakat?“ Spasitel:

„Dám ti k tomu milost.“

Já: „Domluvila jsem se s ním tady v karavanu Salve Regina na 13:30. Slíbil mi, že přijde.“

Spasitel: „Tak jsem to chtěl. Moje dcero, těší mě, že máš otce Gebarda tak ráda. Řekni mu, že ho miluji.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, řeknu mu to.“ Spasitel mě poté požehnal.

Otec Gebhard přišel, jak bylo domluveno. Strávil jsem s ním v karavanu přes čtyři hodiny. Na závěr jsem se mu vyzpovídal. Přečetl jsem mu deník, který mi vnukl Spasitel. Potvrdil mi, že to pochází od Spasitele a že mám rozhodně pokračovat v psaní toho, co mi Spasitel vnuká. Je pro mě velmi těžké se s ním rozloučit. Řekla jsem mu, že ho už neuvidím a že proto jsem dnes dopoledne plakala v kostele. Posílila jsem ho, stejně jako on mě. Bolestně jsme se rozloučili.

Cítila jsem se, jako by mi někdo vyrval kus srdce. Celou cestu domů jsem se za něj modlila.

Navštívila jsem mši svatou v kostele karmelitánů, kázání bylo dobré.

12.10.1992 – pondělí

8:30 v ordinaci Modlitební
společenství!

Spasitel: „Moje dcero, napiš to: miluji tě. Včera nebylo nic špatného, všechno bylo správné. Neboj se, neboť jsem byl s vámi. Otec Gebhard za mnou v těchto dnech přijde. Je to má vůle. Potěšilo mě, co jsi mi řekla. Dnes o tom bude přemýšlet a pochopí to. Má tě velmi rád. Včera jsi mu udělala velkou radost.“

Spasitel: „Moje dcero, piš dál. Další velká katastrofa je přímo za dveřmi. Postihne mnoho lidí. Nikdo tuto katastrofu nemůže zastavit. Zanechá za sebou zkázu. Modlete se hodně za umírající. Moje dcero, něco tě čeká.“

Já: „Můj milý Ježíši, poslouchám.“

Spasitel: „Jizvy ti budou vtisknuty. Buď připravena, jsou už velmi blízko. Líbí se mi tvá odvaha. Je to má milost, má dcero.“

Já: „Můj Pane a Bože, děkuji ti za tuto milost. Můžeš mi prosím něco říct? Co tím myslíš, když mi říkáš: Buď připravena!“

Spasitel: „Musíš vykonat mnoho pokání, aby bylo zachráněno mnoho duší.“

Já: „Ano, můj Pane, rozumím. S tvou milostí to udělám.“

Spasitel: „Utrpení za smíření budou zpočátku nesnesitelná. Tak to musí být. Nikdo se nemůže chlubit ranami a nikdo je neměl rád. Pouze má láska je dokáže snést.

Nemusíš poslouchat ostatní, když ti mnozí říkají, že se chlubíš ranami, protože nebudeš nosit rukavice. Nečistý duch je ten, kdo ti vkládá tato slova do úst.“

Spasitel: „Otec Gebhard poznal, že dostaneš rány, protože jsem mu dal své světlo. Bez mého světla nikdo nic nemůže poznat.“

Já: „Můj Pane a Bože, vše, co mě čeká, vkládám skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie do tvých rukou. Učiň, jak chceš, jsem tvá služebnice, ať se mi stane, jak jsi řekl.“

Spasitel: „Žehnám ti, má dcero.“

Spasitel mě požehnal.

18.00 hod. svatá mše a růženec v Rotu

20:00 Modlitební skupina

13.10.1992 – úterý

8:30 hod. Modlitební
společenství v
ordinaci!

Spasitel: „Moje milá dcero, napiš to, musíš si rány, které dostaneš, zpočátku uchovat v tichosti. Já k tobě přivedu lidi. Ne všichni, kdo k tobě přijdou, jsou modlitebníci.

Mnozí z nich odejdou. Moje ovce poslouchají můj hlas, nedělej si starosti, když bude nějakou dobu ve tvých modlitebních skupinách méně lidí.“

Já: „Ano, můj Pane, udělám to, co jsi řekl na začátku. Zpočátku budu své rány uchovávat v tichosti.“

Spasitel: „Na začátku potřebuješ hodně klidu. Nepokoj lidí ti může ublížit. Má dcero, buď připravena na to, co tě čeká. Líbí se mi tvá láska ke mně.

Ještě něco si zapiš, má dcero. Rány jsou mými znameními a vtisknout je můžeš jen ty. Nikdo je nemůže napodobit. Mohou zmizet, kdykoli budu chtít, a mohou také zůstat tak dlouho, jak budu chtít.

Rány, které dostaneš, zůstanou tak dlouho, jak budu chtít. Rány mají určitou velikost a hloubku.

„Souhlasí s mými na Golgotě. Při vtisknutí vznikne velká bolest. Modli se, abys tuto bolest dokázal snést. Měj trpělivost se vším, co tě čeká. Trpělivost je velká ctnost.“

Já: „Pane, prosím, daruj mi velkou milost, abych snesl trpělivost a vytrvalost s tebou i s ostatními lidmi.

Spasitel mě požehnal.

18.00 hod. svatá mše a růženec v Rotu.

14.10.1992 – středa

8:30 v ordinaci modlitební
shromáždění!

Spasitel: „Moje dcero, toužíš po velké lásce a já ti ji dám. Velká láska znamená velké utrpení. Chceš to, moje dcero?“

Já: „Má velká lásko, s tebou ano, protože tě miluji nade vše a protože jsi mým vším.“

Mám velkou touhu po spáse duší. Cesta k tobě vede skrze kříž ke světlu. V kříži je spása, naděje a život. V kříži je spása světa.

Pane, patřím ti zcela, dělej se mnou, co chceš.“ Spasitel:

„Moje milá dcero, budeš hodně trpět.“

Já: „Můj Pane a Bože, můj milý Ženichu, budu tě také velmi milovat. Neboť utrpení s tebou se promění v lásku a láska je silnější než všechna utrpení světa!“

Spasitel: „Moje dcero, přijde čas, kdy budou lidé trpět proti své vůli. Člověk, který se brání přijmout můj kříž, nemůže být mým učedníkem. Pouze skrze můj kříž máte věčný život. Milujte každý kříž, abyste jej přijali. Budete muset přijmout mnoho křížů.“

Já: „Teď jsem myslela na bolesti v levé ruce a na svá ramena.“

Spasitel: „To jsou moje utrpení za smíření. Každé utrpení mi můžeš obětovat, a to tak často, jak chceš. Přináší to ovoce. Musíte mi obětovat mnoho, abyste měli mnoho ovoce.“

Já: „Musím ještě něco zapsat, můj Bože?“ Spasitel: „Ano, utrpení, která dostaneš, jsou nevyčísitelná.“ Já: „Jak to myslíš, Pane?“

Spasitel: „Lékaři tě nedokážou uzdravit. Bez utrpení se ocitneš v jiném světě.“ Já: „To znamená, že trpíš se mnou a ve mně. Díky tomu nebudu od tebe oddělena. Pak jsi tedy trpící Ježíš ve mně!“

Spasitel: „Moje milá dcero, tak to je. Spasitel mě požehnal.“

19:00 Růženec a mše svatá v kapli sv. Rocha

15.10.1992 – čtvrtek

V ordinaci lékařů
modlitební
shromáždění!

Modlila jsem se vroucně a řekla Spasiteli:

Já: „Pane, chci je všechny milovat tvou láskou.“

Spasitel: „Láska je tu, měli byste to dělat. Mohli byste čerpat mnoho lásky. Pramen ještě nevyschl, každý může čerpat, kolik chce. Láska nemá míru.“

Já: „Ó Pane, dej mi mnoho lásky, abych ji mohl předávat dál. Cítím teď v srdci oheň.“

Spasitel: „To je má láska.“

Já: „Tento hořící oheň jsem v poslední době cítila často. Spasitel ke mně přichází, kdy chce. Tento oheň lásky cítím i tehdy, když nejsem se Spasitelem sjednocena. Tehdy cítím, že Spasitel je tady. Důležité je, aby duše byla vždy čistá.“

Spasitel: „Moje nevěsto, miluji tě. Nic nás už nemůže rozdělit. Jsi ve mně, má dcero. Mohu s tebou dělat, co chceš.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, můžeš se mnou dělat, co chceš, máš k tomu můj souhlas.“

Spasitel: „Moje milá dcero, zapiš si: Krvavá utrpení právě začínají. Musím nyní začít, neboť mám žízeň. Jsi mým nástrojem, jehož se používám. Zůstaň mi věrná.“

Já: „Ó můj Pane, prosím, daruj mi milost, abych ti mohla zůstat věrná. Neboť sama nic nedokážu. Bez tvé milosti nejsem schopna ti být věrná. Můj Pane, dosud jsem ti byla věrná. Neboť jsi mi dal ctnost věrnosti.“

Spasitel: „Ano, má dcero, chtěl jsem vědět, zda jsi na to už zapoměla.“

Já: „Ale Pane, tvé slovo ve mně žije. Tvé živé slovo nemůže být vymazáno, když je člověk vždy s tebou.“

Spasitel: „Moje milá dcero, tak to je. Miluj mě více, má dcero.“

Já: „Udělám to, můj milý Ženichu. Mým přáním je milovat tě z celého srdce. Spasiteli, požehnej mi.

19:00 Růženec a mše svatá v kapli sv. Rocha.

16.10.1992 – pátek

8:30 v ordinaci modlitební

shromáždění!

Spasitel: „Moje dcero, napiš to, je to důležité.“ Já: „Ano, můj milý a milosrdný Bože.“

Spasitel: „Moje dcero, chci, abys mi obětovala všechna utrpení, která tě potkají, za mé zbloudilé děti, aby našly cestu zpět do otcovského domu.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, udělám to.“

Spasitel: „Utrpení je již tak blízko, jako by se již stalo. Moje dcero, buď připravena, neboť může přijít každou chvíli.“

Já: „Ale Pane, teď jsem v práci. Nic z toho nechápu. Jak to mám vůbec pochopit?“

Spasitel: „Moje dcero, nemusíš nic rozumět. Stačí mi, že mě miluješ. Tvůj rozum je mým rozumem.“

Já: „Ano, můj Pane, jedno vím jistě, že tě velmi miluji.“

Spasitel: „Zapiš si to, daruji ti mnoho lásky. Tato láska tě posílí a nebudeš se bát. Moje dcero, to, co jsem začal, také dokončím. Je mou vůlí být v tobě a já v tobě zůstanu, a tak nebudeš sama.

Neopustím tě. Zůstanu v tobě a budu s tebou trpět. Měj ve mě velkou důvěru.“ Já: „Drahý Bože, nevím, co mám říct.“

Spasitel: „Nic neříkej, vím, co si myslíš.“

Já: „Bude to pro mě velmi těžké, protože teď nemám kněze a s otcem Gebhardem se už nebudu setkávat. A nikoho jako otce Gebharda už nemám. Ale mám tebe. Ty sám mi stačíš. Ty jsi největší ze všech kněží.

Tím se budu utěšovat.“

Spasitel: „Já už pro tebe kněze mám. Přijde, až to budu chtít a až nastane čas.“

Spasitel: „Mou vůlí je, abys měla duchovního vůdce, který se o tebe postará.“

Já: „Můj Pane a Bože, děkuji ti, že přece jen budu mít duchovního vůdce.“ Spasitel: „Moje milá dcero, slyšíš mě?“

Já: „Ano.“

Spasitel: „Piš dál. Oheň mé lásky tě očistí. Nech tento oheň hořet. To je oheň mé lásky.“

Spasitel mě požehnal.

Celý den jsem měla takovou radost. Mé srdce hořelo čistou láskou. Spasitel mi dal tolik milosti. Ale nečistý duch se mě několikrát pokusil uvést do pokušení.

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu,

17. 10. 1992 – sobota

V 7:00 hod. jsem se zúčastnil mše svaté v kapli sv. Rocha. Po mši svaté jsem se ještě asi půl hodiny modlil.

16:30 až 17:45 modlitba v kostele v Rotu. Dnes jsem nenapsal žádné poselství.

18.10.1992 – neděle

6:30 až 9:00 modlitební

shromáždění!

Spasitel: „Děkuji ti, má dcero, že jsi se mnou tak dlouho mluvila. To, co jsi svěřila své nebeské Matce, jsem od ní vše přijal.

Prostřednictvím ní je to nejrychlejší cesta ke mně. Byla to ona, kdo mě k vám přivedl nejrychleji. Milujte ji velmi, protože její děti ji milují jen málo.“

Spasitel: „Moje milá dcero, piš.“

Já: „Ježíši, Synu živého Boha, co mám psát? Teď věřím všemu, protože vím, že jsem v tobě. Je to nekonečný klid, mír, ano, teplo vyzařuje v mém srdci. Opravdu nevím, co teď napíšu. Čekám na hlas, který přijímám ve svém srdci, protože to nemá nic společného s mým rozumem. Plně se totiž soustředím na to, co přijímám ve svém srdci. Čekám tak dlouho, dokud zase něco neuslyším.“

Spasitel: „Ano, má dcero, tak to je, to, co jsi napsala. Sama nic nedokážeš. Má dcero, napiš: Má dcero, přicházejí na vás těžké časy.“

Nepřítel chce odnést mnohem více duší než dosud. Blíží se velké katastrofy. Německo je ohroženo velkou katastrofou. Tentokrát se ztratí mnoho duší. Téměř všechny budou ztraceny. Neboť se již nemodlí. Duše jsou chladné. Ztratí se dokonce i biskupové.

Já: „Drahý Bože, to jsem určitě špatně zapsala.“

Spasitel to zopakoval a řekl totéž ještě jednou. Znovu mě napomenul, abych to zapsal.

Spasitel: „Uvrhli jste mou církev do zmatku. A rozptýlili jste mé ovce. Už to nezvládnete dát dohromady. Zbloudilé děti jdou po široké cestě, spěchají vpřed. Satan je všechny zajal. Široká cesta je cestou záhuby. Má dcero, měj trpělivost s utrpením. Správná hodina ještě nenastala, ale je již na prahu. Buď připravena na mé působení. Musí se tak stát pro mého Otce, tak jak to chtějí můj Otec, já a Duch Svatý. Nic se neděje bez naší vůle. Těší mě, má dcero, že toužíš trpět se mnou. To způsobuje láska, kterou jsi ode mě přijala. A touto láskou mě miluješ.“

Spasitel: „Moje dcero, napiš ještě něco. Už dlouho nebudeš pracovat v psychiatrické léčebně. Je to má vůle. Budeš se doma zabývat poutníky. Mnozí tě budou žádat o radu. Buď k nim milá a laskavá. Většina z nich je bezmocná. Mnozí ztratili důvěru v kněze. Musí se znovu vrátit do kostela. Do kostela svatého Petra. Vyprošuj pro ně mnoho lásky. Pouze láska je může zachránit.“

Já: „Můj Pane a Bože, rozumím. Děkuji ti. Udělám vše s tvou milostí a silou, kterou mi dáváš.“

Spasitel: „Moje milá dcero, miluji tě. Máš nad sebou velkou ochranu. Důvěřuj této ochraně.“

Já: Spasitel mě požehnal.

10.00 hod. svatá mše

13:00 Růženec a modlitba.

19.10.1992 – pondělí

V ordinaci lékařů

modlitební

shromáždění!

Spasitel: „Moje milá dcero, zapiš si: Utrpení, která snášíš, mají velkou hodnotu pouze tehdy, jsou-li sjednocena se mnou.“

Já: „Pane, ale já jsem s tebou vždy sjednocena.“

Spasitel: „Můžeš se však ode mě odvrátit. Má dcero, máš svobodnou vůli.“

Já: „Ale Pane, když ti odevzdám svou vůli, nemohu se od tebe odvrátit.“ Spasitel: „Pokud mi odevzdáš svou vůli, pak ne.“

Já: „Můj Pane a Bože, můj Trojjediný Bože, můj milý Ježíši. Odevzdávám ti svou vůli, abych se od tebe nikdy neodvrátila, byla s tebou spojena v lásce a vždy plnila tvou vůli. Tak si to přeji a tak věřím, že své utrpení s tebou spojím.“

Spasitel: „Moje milá dcero, těší mě, co jsi napsala. Napiš to, Trojjediný Bůh tě miluje.“

Spasitel: „Piš, má dcero, všechno, co se stane, mi musíš nejprve říct.“ Já: „Ano, můj Pane, udělám to.“

Spasitel: „Piš to, má dcero, je to důležité. Má milá dcero, máš snášet utrpení tak, jak já chci.“

Já: „Můj Pane, tomu vůbec nerozumím.“

Spasitel: „Budou dny, kdy budeš mít více či méně bolesti. Bolest je vedena mnou, proto nemusíš čekat na její zmírnění.“

Já: „Drahý Bože, teď už to začíná být vážné. Prosím, dej mi milost, ať to dobře snáším, až to přijde, a dej mi k tomu vytrvalost. Ó můj Pane a Bože, učiň, jak chceš. Tak moc tě miluji. Už to nedokážu vyjádřit slovy, ale to přece sám dobře víš. Jsem připravena s tebou trpět. Mám velkou naději. V nebi není utrpení. Je mi velkou radostí, že s tebou mohu trpět tady na zemi.“

Spasitel: „Moje milá dcero, potěšilo mě to od tebe slyšet.“ Já: Spasitel mě požehnal.

18.00 hod. Růženec a mše svatá Červená

20.10.1992 – úterý V

ordinaci lékařů

Modlitební

společenství!

Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi vše, co jsi dosud napsala.“

Moje dcero, nepíšeš, co chceš, ale píšeš to, co chci já. Hlas, který slyšíš, je můj hlas. Moje dcero, nebudeš lidi

Budou přesvědčeni, protože sami nic neslyší, ale díky slovům, která vyslovíš, poznají, že jsem to já. To nebudou moci popřít. Moje dcero, buď připravena, neboť hodina tvých neustálých utrpení, která budeš snášet na zemi, se blíží. Já jsem Pán a Bůh. Dokončím své dílo. Ty jsi můj nástroj, jehož se používám. Moje dcero, dostaneš mou lásku v hojnosti, neboť já jsem láska. Tvé utrpení bude mou láskou.“

Já: „Spasitel mě požehnal.“

18:00 Růženec a mše svatá Červená

21.10.1992 – středa V

ordinaci lékařů

Modlitební

společenství!

Spasitel: „Chci, abys to zapsala, protože to budeš později potřebovat.“ Já: „Můj milý Ježíši, co mám zapsat?“

Spasitel: „Moje dcero, je ještě tolik věcí, které je třeba zapsat.“

Já: „Pane, budu psát, ale prosím, dej mi milost, abych mohla psát více, a také pro Marion, protože to, co píšeme, je velmi málo.“

Spasitel: „Moje dcero, musíš se snažit psát, neboť je mou vůlí, aby se psalo rychle. Milost k psaní jsi již obdržela. Moje dcero, potřebuji od tebe něco.“

Já: „Zase? Myslela jsem, že jsem ti už dala všechno. Smím vědět co?“

Spasitel: „Musíš mi svěřit všechny duše. Všechny mají být spaseny. Budeš trpět za všechny duše.“

Já: „Můj Pane a Bože, řekl jsi, že mnoho duší již nežije.“

Spasitel: „Dcero má, daruj mi i tyto duše. Dcero má, mohu je vzkřísit z mrtvých.“

Já: „Ale oni si přece zvolili otce lži.“ Spasitel: „V kříži je spása, v kříži je život.“

Já: „Díky tvému ukřižování ve mně mohou být spaseni i velcí hříšníci!“ Spasitel: „Ano, má dcero, tak to je.“

Já: „Můj Pane a Bože, mám strach z utrpení.“ Spasitel: „Se mnou se nebudeš bát.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, udělám to, jak chceš. Pane, ať se stane tvá vůle.“ Spasitel: „Udělej vše, jak chceš.“

Já: „Ano, s tvou milostí to udělám.“

Vzpomněl jsem si na neděli, kdy mi Spasitel řekl, že téměř všechny duše budou ztraceny v důsledku katastrofy.

Spasitel: „Neboj se, jestli se něco stane. To je moje starost. Tvým úkolem je to všechno zapsat. Můžu to změnit, jak budu chtít. Mám moc nad vším. Bez mě nemůžete nic udělat. Moje dcero, zůstaň mi věrná. Už jsem pro tebe připravil svůj plán.

Musí být naplněn.“

Já: Pán mě požehnal.

12:00 Kaple

Spasitel: „Moje láska je věčná. Utrpení na zemi jsou krátká. Moje dcero, piš, trpět se mnou je velká milost. Proto se obětuj, abys trpěla se mnou. Tato utrpení budou spojena s mou láskou.“

V 16:30 jsem byla v ORL klinice, pozval mě tam lékař O. Meier.

Bylo tam několik přednášek. Přednáška doktora Meiera skončila kolem 19:10. Opustil jsem posluchárnu a spěchal jsem do kaple sv. Rocha v Mingolsheimu.

V kapli jsem byl už v 19:35. Silnice byla mokrá a celou cestu jsem se modlil. Tak moc jsem toužil přijmout Spasitele. Po mši svaté jsem si asi 30 minut povídal s novým knězem. Tento otec z Filipín tam byl dnes první den. Věřím, že to byla vůle Spasitele, abych s ním mluvil. Přednáškový sál ORL kliniky je vzdálen asi 30 km od kaple sv. Rocha v Mingolsheimu/Bad Schönbornu.

22.10.1992 – čtvrtek

8:30 v lékařské místnosti

Modlitební společenství!

Spasitel: „Je mou vůlí, aby to, co píšeš, bylo vytištěno. Chci, abys si udržovala odstup od všech, s nimiž se dostaneš do rozhovoru. Všichni se budou snažit ovlivnit tě, abys uvěřila, že ten hlas, který slyšíš, není ode mě. Mluv s nimi, co je nutné. Miluj je všechny. Moje dcero, přijde čas, kdy tě všichni opustí. Pak opustí i mě. Ty však jsi se mnou. Vždy mi důvěřuj.

„Já a má matka tě neopustíme. Drž se toho, co jsi napsala.“ Já: „Můj Pane a Bože, ale toto opuštění je tak těžké.“

Spasitel: „Moje dcero, tím bude zachráněno mnoho duší. Každá oběť přináší ovoce.“

Já: „Můj Pane, teď cítím v srdci oheň. Má to nějaký význam, který bych měla znát?“

Spasitel: „Ano, má dcero. To je má láska k tobě. Tímto ohněm tě budu vždy posilovat. Má dcero, nikdy nejsi sama. Patříš zcela mně.“

Já: Přemýšlela jsem, zda se rány objeví ještě letos. Spasitel: „Napiš:

stane se to ještě letos.“

Já: „Co se děje? Napadají mě dvě věci!“

Spasitel: „Rány! Od těch nebudeš osvobozen. Je to pro tebe dar milosti. Díky nim jsi ve mně. Mé ano zůstává ano.“

Já: „Můj milý Ježíši. Teď tě tak moc miluji. Chtěl bych tě tak milovat navždy. Kromě tvé lásky už nic jiného nepotřebuji.“

Spasitel: „Kdo je se mnou, nepotřebuje nic jiného než mě. Já nahrazuji všechno.“

Já: „Drahý Bože, nedopust, aby tyto katastrofy postihly Německo. Ty je můžeš odvrátit.“

Spasitel: „Moje dcero, oni přijdou. Lidé se totiž nechtějí obrátit. Moje dcero, nyní tě žehnám.“

Já: Spasitel mě požehnal.

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu

23.10.1992 – pátek

8:30 a 9:30 v ordinaci

Při druhém spojení mi Spasitel řekl:

Spasitel: „Moje milá dcero, těší mě, že ke mně opět promlouváš. Byla to má vůle.“ Já: „Ano, Pane, vedlo mě něco, co mě k tobě přitáhlo.“

Spasitel: „Tvůj život patří zcela mně.“

Já: „Ano, Pane, to mi je jasné, protože jsem ti dala všechno.“

Spasitel: „Piš, má dcero, chci, abys mi obětovala vše, co jsi během dne řekla.“

Já: „Vlastně o tobě mluvím celý den. Udělám to, můj Pane a Bože.“ Spasitel: „Piš dál, má dcero. To, o čem kněz Abbe Wodke mluvil na kazetě o Monsieur Mat jo z Kanady, se stane ještě letos. Katastrofa, která přijde na Německo, se stane ještě letos. Rány, které dostaneš, se také stanou ještě letos. Modlete se hodně, mé děti. Máte velmi málo času.“ Já: „Přijde nejprve ta katastrofa, nebo moje utrpení?“

Spasitel: „Chceš to vědět, má dcero?“

Já: „Ano, můj Pane, pokud si myslíš, že je to správné.“

Spasitel: „Nejprve zažiješ utrpení, než přijde katastrofa.“

Já: „Ano, můj Pane, rozumím. Děkuji ti. Ale Pane, nemohu před tím nikoho varovat?“

Spasitel: „Moje dcero, kdo z nich ti vůbec uvěří?“

Já: „Mám pocit, že všichni poslouchají, ale nikdo mi neuvěří.“ Spasitel: „Moje dcero, všichni jsou malověrní.“

Já: „Drahý Bože, někteří se rozčilují, když se říká, že přijde katastrofa.“ Spasitel: „Ano, aby se nemuseli modlit. Uvěří, až bude příliš pozdě. Má dcero, u těch, kteří mají malou víru, je ještě přimíchána pýcha. Musí se obrátit. Pokorní přijímají víru, pyšní to nedokážou pochopit. Víra je můj dar pro vás.“

Já: Spasitel mě opět požehnal.

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

24.10.1992 – sobota

11:00 doma

7:15 v kostele ve Waghäuselu.

Na začátku mše jsme odešli z kostela. Já a Fridolin jsme seděli před svatostánkem a modlili se. Když nás otec Werner Egon uviděl, zeptal se nás: „Chcete se zúčastnit mše svaté?“ Odpověděl jsem „ano“. On pak řekl: „Pojďte prosím na druhou stranu.“

To je ta strana, odkud není vidět svatostánek. Ráno se totiž mše svatá vždy slaví na této straně. Zeptal se mě podruhé: „Chcete se zúčastnit mše svaté?“ Odpověděl jsem: „Ano, ale tady před svatostánkem.“

Potřetí mi řekl totéž. Poté jsme se poklonili před svatostánkem a následně jsme odešli z kostela. Šli jsme se projít k jezeru a přitom jsme se modlili růženec a další modlitby za otce Wernera Egona a za věřící, kteří zůstali v kostele.

Neboť Spasitel mi řekl, že mám zůstat u svatostánku. Všichni kněží s tím dosud souhlasili, jen otec Egon Werner ne.

11:00 Modlitební shromáždění!

Spasitel: „Piš, má dcero, to, co jste dnes oba udělali, bylo skvělé. Má dcero, já jsem Pán a Bůh, mám moc nad vším.“

Já Já: „Drahý Bože, teď o nás určitě budou říkat ošklivé věci.“

Spasitel: „Moje dcero, všichni, kdo o vás budou mluvit špatně, se budou muset zodpovídat přede mnou. Neboť vy jste měli pravdu.“

Já: „Ptala jsem se na Clauda z Lucemburska.“

Spasitel: „Moje dcero, Satan je stále silný, modli se za Clauda.“

Já: „Ptala jsem se Spasitele na něco ohledně Hedwigina muže, protože ona tak často pláče a stěžuje si na něj.“

Spasitel: „Moje dcero, Satan ho ovládl. Je třeba za něj odříkat exorcismus.“

Já: „Mám to říct Hedwigě?“

Spasitel: „Ano, vždy musíš říkat pravdu. Moje dcero, zapiš si to. V nejbližší době se hodně modli. Blíží se velká katastrofa.“

Já: „Tak to se blíží i moje utrpení?“

Spasitel: „Moje dcero, tvá utrpení jsou za dveřmi.“

Já: „Zeptala jsem se Spasitele, jestli je správné, že se můj syn od Fridolina dozvěděl, že mě čekají utrpení.“

Spasitel: „Moje dcero, bylo mou vůlí, aby se to dozvěděl. Moje milá dcero, nenech se ovlivňovat lidmi. Dělej vše, co ti řeknu. Jsem tvůj duchovní vůdce. Patříš zcela mně. Jsem vždy s tebou, moje dcero. Zůstaň taková, jaká jsi byla dosud. Miluji tě a vždy tě budu obdarovávat svou milostí. Žehnám ti.“

Já: Poklekla jsem na zem. Spasitel mě požehnal.

16:30

Friedolin a já jsme se modlili dál v kostele v Rotu. Vyzpovídala jsem se u faráře Vogta.

19:00

Friedolin a já jsme se zúčastnili mše svaté v Mingolsheimu. Při přijímání svatého přijímání jsme oba poklekli na zem. Po mši svaté nás oslovila jedna paní: Potěšilo ji, že viděla někoho, kdo přijímá svaté přijímání v pokleku. Řekla, že by to také ráda udělala, ale neodvážila se. Řekl jsem jí, ať se modlí, aby ji Bůh osvobodil od strachu z lidí.

21:00

Otec Gebhard Heyder z Řezna mi zavolal, utěšil mě a dodal mi sílu

25. 10. 1992 – neděle

7.30 – 10.30 doma – modlitební společenství!

Spasitel: „Moje dcero, piš, sama nic nedokážeš. Uvědom si to.“ Já: „Ano, můj Pane, to jsem poznala. Ale pokušení jsou tu pořád.“

Spasitel: „Dokud budeš se mnou, budeš vystavena pokušením. Všichni, kdo patří ke mně, budou pokoušeni. Důležité je, abys pokušení odolala.“

Líbí se mi, že chodíš stále ke zpovědi. Tím se nepřítel stále oslabuje a ty poznáváš jeho Istivost. Má dcero, nepřítel je v této době obzvláště silný.

Nemohu ti ušetřit pokušení, která s ním souvisejí. Všichni moji vyvolení s ním bojovali. Se mnou ho vždy dokážeš porazit.

„Moje dcero, piš dál. Chci, abys mi věnovala své dny i noci.“ Já: „Můj Pane a Bože, můj milý Ježíši, můj duchovní vůdče, každý den a každá noc patří tobě. Neboť k čemu by mi byly všechny ty dny a noci, kdybych neměla tebe. Můj milující Otče, nech mě být jen v tvé lásce.“

Spasitel: „Jsi má milá dcero a nacházíš se v mé lásce.“ Já: „Mám o tom něco říct Fridolinovi?“

Spasitel: „Moje dcero, řekla jsi mu to, co jsem mu chtěl říct.“ Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože.“

Spasitel: „Moje milovaná dcero, piš; něco ti daruji.“

Já: „Nejsem zvědavý, co mi dáš, ale přijmu to od tebe. Ale prosím, řekni mi, abych si zapsal, co mi dáš.“

Spasitel: „Dávám ti svou vytrvalost v utrpení.“

Já: „Mám z toho velkou radost a děkuji ti, můj milosrdný Bože. Ó můj Pane, tím bude zachráněno mnoho duší. Vytrvalost v utrpení má pro mě velký význam, neboť je to velká milost od tebe.“

Spasitel: „Napiš, co se mi na tobě tak líbí.“

Já: „Co je to, Pane?“

Spasitel: „Říkáš lidem to, co vkládám do tvého srdce.“ Já: „Co je to, co vkládáš do mého srdce?“

Spasitel: „Slova života. Líbí se mi, že tato slova dáš lidem.“ Já: „Ale Pane, mluvím tak špatně německy, vlastně neumím pořádně žádný jazyk.“ Spasitel: „Ale tato slova vycházejí ze srdce, a ne ze světa.“

Já: „Můj Pane, budu mluvit s tvou milostí a Duch Svatý mi dá ta správná slova.“

Spasitel: „Je mou vůlí, abys mluvil. Moji kněží to také mají slyšet. I oni obdrží milost, když budou naslouchat. Mohu darovat milost, kdykoli se mi zlíbí. Má slova jsou život, láska a světlo.“

Já: „Drahý Bože, už nemohu psát.“

Spasitel: „Moje milá dcero, potěšilo mě, že jsi mi napsala. Žehnám tobě i všem, za které ses dnes přimlouvala.“

Já: Spasitel mě požehnal.

Kolem 16.00 hod. jsem byla pozvána na kávu. Znovu jsem mluvila o Bohu ve dvou jazycích.

V 18:30 růženec a mše svatá v Mingolsheimu. Byla jsem tam se svým manželem. Kázání bylo dobré!

26.10.1992 – pondělí

8:30–9:30 doma

modlitební

společenství!

Spasitel: „Moje milá dcero, vyslechl jsem vše, co jsi řekla.“

„Ty utrpení, která nyní snášíš, pocházejí ode mě. Tento dar milosti mohu udělit komukoli, komu se mi zlíbí.“

Já: „Ale to jsou silné bolesti hlavy a ramen na levé straně.“ Spasitel: „Moje milá dcero, piš.“

Chvilí bylo ticho.

Pak Spasitel řekl: „Teď musíš psát.“

Spasitel: „Chci od tebe tvé ano, abych ti mohl vtisknout pět ran.“ Já: „Ale Pane, to jsem ti už dala. To jsi už jednou řekl.“ Spasitel: „Znovu to prověřuji, má dcero.“

Já: „Můj Pane a Bože, dávám ti teď hned své ano a ty můžeš do mě vtisknout rány pro spásu duší.“

Já: „Můj milující Otče, mé ‚ano‘ je nyní tvým ‚ano‘ a já to zopakuji ještě jednou: Nedovol, abych se od tebe kdykoli oddělila, neboť tě miluji nade vše a chci ti patřit, neboť jsi můj Trojjediný Bůh, můj milující Otče, můj Ježíši, Duchu Svatý Boží a věčný plamen lásky.“

Spasitel: „Moje milovaná dcero, vylij na tebe svou lásku v hojné míře, abys mohla snášet rány. Neodmítej tuto lásku. Musíš ji snášet, abys mohla dobře trpět. Moje milovaná dcero, buď připravena na svatých pět ran.“

Já: „Mám si to zapsat?“ Spasitel: „Musíš si to zapsat.“

Já: „Můj milý Ježíši, ještě nemám kněze.“

Spasitel: „Moje dcero, já jsem tvůj duchovní vůdce, měj ve mě větší důvěru. Se mnou ti nic nebude chybět. Moje dcero, tvá utrpení budou i mými utrpeními.“

Já: „Ptám se: Musím si ještě něco zapsat?“ Spasitel: „Ne.“

Já: Spasitel mi požehnal.

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

20:00 Modlitební skupina:

Bylo tam mnoho věřících. Byl tam také otec Berthold z Waghäuselu.

Je to dobrý kněz. Už ho přeřadili z Waghäuselu do Darmstadtu. Škoda, protože je to mariánský kněz. Byl tam také farář Dochat. Slyšel zpovědi.

Po modlitební skupině jsem si povídala s farářem Dochatem v přítomnosti Josefa a Giesely z Neu-Ulmu a mého manžela.

Nelíbilo se mi, co farář Dochat řekl o biskupovi Lefebvrovi. Jeho soud nad biskupem Lefebvrem mě velmi ranil.

27. 10. 1992 – úterý

11:55 – 13:15

Modlitební společenství!

Spasitel: „Moje milá dcero, zapiš si to. Při přijímání na ruku vznikají malé částice, které padají na zem a jsou lidmi pošlapávány; tyto částice jsem JÁ.

Já: „Drahý Spasiteli, včera jsem položila otázku farářovi Dochatovi: Co je horší, vysvěcování biskupů arcibiskupem Lefebvrem, nebo drobky, které padají na zem a vznikají při přijímání do ruky?

Kněz, farář Dochat, řekl:

„Svěcení biskupů arcibiskupem Lefebvrem je horší.“

Můj Pane, to pro mě byla velká bolest a já se s tím nedokážu vyrovnat.“ Spasitel: „Moje milá dcero, zapiš si to. Tento kněz se musí obrátit.“

Já: „Ale on přece slouží mši svatou.“

Spasitel: „Pokud se tento kněz neobrátil, bude se muset podrobit mé velké odpovědnosti.“

Já: „Ó můj Pane, to je pro mě šok.“

Já: „Drahý Ježíši, řekl bys mu místo mě, že se má obrátit?“

Spasitel: „Moje dcero, nech to na mně. Dám mu ještě čas na rozmyšlenou. Moje dcero, měla bys stále mluvit o přijímání do úst, aby slepí znovu viděli a hluchí znovu slyšeli.“

Já: „Zeptala jsem se Spasitele, zda mám jít na přednášku Derise. Bude tam také farář Dochat.“

Spasitel: „Modli se za tyto věci.“

Já: „Drahý Spasiteli, chtěla bych se tě zeptat na pana faráře Vogta, protože v sobotu byl ke mně ve zpovědnici obzvláště milý, úplně jinak než obvykle. Potom jsem byla tak šťastná.“

Spasitel: „Pan farář Vogt udělá to, co mu řeknu.“

Já: „Můj Pane a Bože, celé dopoledne až do 12.00 hodin mě bolela hlava a teď, když s tebou mluvím, už mě nebolí.“

Spasitel: „Piš, má dcero, já ti mohu dát bolesti, kdykoli budu chtít.“ Já: „Musím ještě něco napsat? Protože už nemůžu psát.“ Spasitel: „Jsi unavená a to stačí.“

Já: Spasitel mě požehnal.

18.00 Růženec a mše svatá v Rotu

Šla jsem ke svatému přijímání, ale protože ho rozdávala sestra, sklonila jsem se, aniž bych přijala svaté přijímání, a vrátila jsem se na své místo. Cítila jsem, že ke mně duchovně přišel Spasitel, a dostalo se mi dokonce více milosti než při svátostném přijímání. Spasitel totiž nechce, abych přijímala svaté přijímání z neposvěcených rukou!

28.10.1992 – středa

11.00 – 12.30 hod.

Modlitební společenství!

Já: „Zeptala jsem se nyní Spasitele, zda bylo správné to, co jsem včera udělala v kostele, nebo zda jsem měla udělat něco jiného?“

Spasitel: „To, co jsi udělala, byla má vůle. Bylo to správné.“

Já: „Dnes mezi 8.30 a 9.00 se mi před obrazem Ježíše zjevil d'ábel.

Ten obraz je posvěcený a je od Margaret z Belgie. Mám ten obraz moc rád a často ho líbám. Před obrazem jsem viděl jen ďáblovu hlavu. Ošklivě se na mě smál.

Měl ale falešné zuby, dalo by se říct, že si je vzal z zubní kliniky. Měl dost chlupatý obličej. Na levé tváři měl velké škrábance, které krvácely. Vlasy měl kudrnaté. Byl vidět jen krátce, pak zmizel. Chtěl napodobit Ježíše, ale nepovedlo se mu to.

Zeptala jsem se Spasitele, jestli jsem si to jen vymyslela?

Spasitel: „Chtěl tě jen naštvat.“

Já: „Než se mi zjevil ďábel, četl jsem knihu o svatých. Rušil mě už při čtení této knihy.“

Spasitel: „Moje dcero, chci, abys psala. Chci od tebe svolení, ten správný čas, abych ti mohl vtisknout rány.“

Já: „Pane, můžeš si vybrat čas, kdykoli budeš chtít.“ Spasitel mě požehnal.

18.00 hod. Růženec a mše svatá v Rotu.

29.10.1992 – čtvrtek

8:00–10:00 doma modlitební
shromáždění!

Byla jsem velmi zklamaná z otce z Filipín (misionář ze Steileru), který obhajoval přijímání na ruku. Modlila jsem se za něj, protože je hostem v Kurhausu Rochus v Mingolsheimu. Spasitel: „Moje dcero, piš, že máš stále znovu říkat, že přijímání na ruku je svatokrádež. Všichni, kdo obhajují přijímání na ruku, dělají to, co chce Satan.“

„Tento kněz se nachází ve tmě. Ten kněz z Filipín je můj problém, nech ho na mě. Zůstaň pevný v tom, co jsi napsal.“

Spasitel: „Moje dcero, přicházejí těžké časy.“

Já: „Drahý Bože, můj drahý Ježíši, co myslíš těmi těžkými časy?“

Spasitel: „Přichází velký hladomor. Piš, má dcero, můj hněv na zemi se nezmírní. Lidé se musí obrátit. Ještě nikdy nešlo do pekla tolik lidí jako v současné době. Uvěřili ďáblu a zvolili si ho. Má dcero, jen malý počet patří mně. Můj hněv dopadne na všechny. Pak budou vědět, ke komu patří. Moje dcero, vyhýbej se zbytečným rozhovorům, neboť škodí tvému pokroku. Čas je krátký. Musíte upřednostňovat modlitbu.“

Já: „Co mám ještě napsat?“ Spasitel:

„Zůstaň mi věrná.“

Já: Spasitel mi požehnal.

19:00 Růženec v kapli sv. Rocha.

30.10.1992 – pátek

8:30 až 11:20

Modlitební

shromáždění!

Spasitel: „Moje milá dcero, vyslyšel jsem tě, jsi má služebnice. To, že mluvíš s kněžími, je má vůle. Neposlouchají tě, ale přemýšlejí. Čím hlouběji se kněz nachází v bahně, tím méně poslouchá. Moje milá dcero, nebuď smutná kvůli kněžím, neboť jsou v současné době zmatení. Špatné je, že si neuvědomují, že jsou zmatení. Proto tě prosím, abys s nimi mluvila.“

Já: „Ó můj Pane, to je pro mě ale rána, neboť u nich cítím tolik pýchy.“ Spasitel: „Modli se, aby byli pokorní. Za kněží se musí hodně modlit. Musí přivést zpět ztracené děti.“

Já: „Ale Pane, když zbloudilí kněží povedou zbloudilé děti, spadnou přece oba do jámy.“

Spasitel: „Tak to je.“

Spasitel: „Moje dcero, napiš to. Tvá láska ke mně je opravdová. Miluješ mě mou láskou. Toužíš trpět se mnou a já s touhou očekávám tu hodinu, protože tě miluji více, než ty miluješ mě. Trpět se mnou rozumí jen ten, kdo mě opravdu miluje. Má dcero, děkuji ti, že chceš trpět se mnou. Dobrovolná utrpení jsou velkou odměnou pro ty, kteří trpí se mnou. Má dcero, musím tě ještě očistit.“

Já: „Můj Pane a Bože, jak tedy?“ Spasitel:

„Ohněm mé lásky.“ Já: „Ó Pane, prosím, očisti mě ještě.“

Spasitel: „Zase budeš mít bolesti v srdci.“ Já: „Ó můj Pane, tomu teď nerozumím.“

Spasitel: „Bude to hořící oheň. A tímto ohněm budeš očištěna. To už znáš, má dcero.“

Já: „Děkuji ti.“

Spasitel: „Moje dcero, chci, abys obětovala své bolesti za spásu duší. Každá bolest, která je takto sjednocena se mnou, přináší ovoce.“

Já: „Můj milující Otče, nemám žádná přání. Přej si ode mě, co chceš.“ Spasitel: „Ano, má dcero, mám na tebe jedno přání. A to je, abys se mnou došla až do konce Křížové cesty.“

Já: „Pane, tvé přání se ti splní. Můj milý Ježíši, teď nechci přestat psát. Chci zůstat v tobě. Je to tak krásné. Miluji tě, můj Pane a Bože. Nedokážu to popsat. Nedokážu pochopit, jak tě lidé mohou odmítat.“

Spasitel: „Všichni, kdo mě odmítli, si zvolili otce lži. Nelze sloužit dvěma pánům. Moje dcero, miluj mě dál jako dosud.“

Já: „Modlila jsem se vroucně a obětovala nebeskému Otci skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie všechna utrpení Ježíše Krista, Křížovou cestu, všechny kapky krve, které ztratil od svého ukřižování, jeho pět svatých ran, jeho zásluhy a jeho smrt. Potom jsem obětovala sedm bolestí naší milované Matky Boží, její krvavé slzy, které pro nás dosud prolila, všechny modlitby, které spojila s mými modlitbami, vše pro spásu duší, aby byl bahno z církve odstraněno a aby znovu vznikla pravá církev svatého Petra. Pane, staň se tvá vůle.“

Spasitel: „Moje dcero, potěšilo mě, co jsi napsala.“

Nechť tě požehná všemohoucí a milosrdný Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svatý. Jdi v pokoji, má milá dcero.“

Já: „Díky Bohu Pánu. Chválen, milován, uctíván a oslavován buď Trojjediný Bůh nyní i na věky věků.“

Amen.

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

31.10.1992 – sobota

7:00 hod. mše svatá v kapli sv. Rocha.

Po mši svaté jsem se modlila půl hodiny. Sedím v kapli přímo před svatostánkem a velmi se těším, že se zde mohu modlit. Téměř všichni dnes ráno před svatým přijímáním poklekli, kromě řeholnic a několika nemocných. Velmi mě potěšilo to vidět. Často jsem klečela sama, protože ostatní se neodvážili. Jednou se každé koleno skloní před naším Pánem.

V 11:20 po modlitbě jsem se sjednotila. Spasitel:

„Moje milá dcero, piš.“

Já: „Ježíši, milý Bože, co mám psát?“

Spasitel: „Rány, které ode mě dostaneš, jsou už velmi blízko. Čas nadešel. Důvěřuj mi. Zkoušky pro rány se chýlí ke konci.“

Já: „Musím ještě něco vědět o ranách, pokud víš něco, co bych měla vědět?“

Spasitel: „Ano, musíš ještě něco vědět. Máš o ranách přednášet.“

Já: „Kde, můj Pane a Bože?“

Spasitel: „Všude tam, kde budeš žádán.“

Já: „A co když mi to biskupové zakážou?“

Spasitel: „Budu za tebe mluvit, kamkoli půjdeš. Pokud tě odmítnou, odmítnou tím i mě. Půjdeš tam, kam tě povedu.“

Já: „Můj Pane a Bože, z lásky k tobě a pro spásu duší udělám vše, co chceš. Pane, staň se tvá vůle. Můj Pane a můj Králi, můj milující a milosrdný Otče, udělám vše, protože tě tak moc miluji / tebe, Trojediného Boha.“

Spasitel: „Moje milá dcero, piš. Pět svatých ran, které od mě dostaneš, je znamením pro celý svět, protože budeš trpět za duše celého světa. Všechny duše, které tě odmítnou, daruj mně. Každá duše musí předstoupit přede mě a nést přede mnou odpovědnost. Proto je všechny miluj, i ty, které tě nebudou milovat.“

„Neboť i za tyto duše budeš prolévat mou krev. Má milá dcero, čeká nás velké dílo.“

Já: „Ó můj Pane, myslela jsem, že moje práce už skončila.“

Spasitel: „To je teprve začátek, má dcero. Až budeme povýšeni, přitáhneme k sobě všechny, kteří mají dobrou vůli. Moje krev je vaší spásou a lékem. Osvobozuje vás od věčné smrti. Pouze moje krev může očistit vaše hříchy, pokud bude moje svatá krev hojně uctívána. Ty budeš pramenem svaté krve, z něhož bude každý pátek proudit krev. Má milá dcero, děkuji ti za tvou trpělivost.“

Já: „To mám napsat?“

Spasitel: „Ano, to máš napsat?“

Já: „Pane můj, všemu jsem porozuměl a vše přijímám, abych s tebou plnil tvou vůli. Ať se stane tak, jak jsi řekl, neboť jsem ti odevzdal svou vůli.“

Spasitel mě požehnal.

12:45 – Roswitha mi zavolala, že pokud budu chtít, její syn Wolfram se mnou bude psát můj deník. Velmi mě to potěšilo, protože Spasitel mě již napomínal, abych psala rychleji. Řekla jsem jí, že se nejprve zeptám Spasitele.

12:55 – Zeptala jsem se Spasitele, zda je správné, aby psal Wolfram. Spasitel: „Ano, má dcero, ať píše.“

Od 13:30 do 18:00 jsem s Wolframem psala deník. Byl velmi pilný a napsal 8 stran formátu A4. Děkuji Bohu za tuto milost.

Od 18:15 do 21:30 jsem dělala domácí práce.

Ve 22:30 jsem přepsal svůj deník z poznámkového papíru do sešitu, aby ho zítra ráno po mši svaté mohl zase psát Wolfram.

Ve 23:30 jsem se modlil bolestný růženec. Poté jsem si dal dvě sauny.

V 01:15 jsem se vroucně modlil. Do 02:30 jsem četl knihu. Spal jsem asi tři hodiny a pak jsem vstal kolem 05:50. Nejprve jsem se modlil a poté jsem přijal poselství od Spasitele.

1. 11. 1992 – neděle

doma

Modlitební společenství!

Spasitel: „Moje milá dcero, napiš to. Velké nebezpečí je za dveřmi. Válka se šíří stále více.“

Já: „Pane, je ohrožena i Spolková republika?“ Spasitel:

„Moje dcero, ohrožena je celá Evropa.“

Já: „Můj Pane a Bože, zachraň nás, neboť ještě můžeš všechno zastavit. Prosím, nenech svůj hněv dopadnout na nás. Pane, prosím, ušetři nás.“

Spasitel: „Moje dcero, přijdou na vás zlé dny.“ Já: „Ó Spasiteli, mám tedy vůbec tu kapli postavit?“

Spasitel: „Postav ji co nejrychleji. Má dcero, piš, revoluce se blíží. Přinese s sebou zmatek. Křesťané se smísí se zednáři.“

Dočkáme se velkého odpadlictví křesťanů. Modli se hodně, má dcero. Má dcero, bylo dobré, co jste včera udělali.“

Já: „Myslíš to psaní s Wolframem?“

Spasitel: „Ano. Splnili jste mou vůli. Pište dál, neboť tuto práci bohatě odměním. Má dcero, obdaruji vás svou milostí.“

Já: „Musím ještě něco zapsat?“

Spasitel: „Piš, má dcero. Nejprve bude tvé srdce probodeno.“

Já: „Drahý Bože, řekl jsi, že dostanu všech pět ran najednou.“

Spasitel: „Později se mohu rozhodnout jinak.“ Já:

„Pane, ať se stane tvá vůle.“

Spasitel: „Moje dcero, tak to musí být. Buď připravena, moje dcero. Miluji vás, moje děti.“ Já: „Teď jsem sama.“

Spasitel: „Napiš to tak. Má dcero, žehnám tobě i všem, kteří ti jsou blízcí.“ Já: Spasitel mi požehnal.

V 8:00 jsem se zúčastnil mše svaté.

Od 9:30 do 12:30 jsem s Wolframem psal deník.

13:30 – modlitba.

19.00–20.00 – modlitební společenství!

Spasitel: „Moje dcero, těší mě, že s tebou mohu mluvit. Moje dcero, něco ti daruji.“

Já: „Teď, nebo až přijmu utrpení?“ Spasitel: „Teď.“

Já: „Mohu se z toho radovat?“

Spasitel: „Můžeš se radovat, neboť ti daruji svou lásku.“

Já: „To je nádherný dar. Děkuji ti za něj, můj Pane a Bože.“

Spasitel: „Moje milá dcero, zapiš si to. Tato láska, kterou ode mě dostáváš, bude ohněm v tvém srdci.“

Já: „Prosím, nech ten oheň hořet.“

Spasitel: „Nechám ji hořet. Má dcero, musíš také snášet mou lásku.“ Já: „Udělám to, můj Pane a Bože. Je to znamení toho, že mé srdce bude probodnuto?“

Spasitel: „Ano, má dcero, pochopila jsi to. Jen díky mé lásce dokážeš tu bolest snášet.“

Já: „Spasitel mě požehnal.

2. 11. 1992 – pondělí

10:45 v ordinaci Modlitební
sjednocení!

Spasitel: „Moje milá dcero, máš psát.“ Já: „Můj milý

Ježíši, co mám psát?“

Spasitel: „Všechno, co napíšeš, si dobře schovej. Satan je rozzuřený kvůli tomu, co ti vkládám do mysli. Přejde čas, kdy se to všechno naplní. Tvoje práce se mi dnes líbila. Já: „Pane, myslíš tím, že jsem dnes téměř všem pacientům vyprávěla o tobě, rozdala jim modlitby, darovala jim zázračnou medaili nebo že jsem je všechny poslala ke zpovědi?“ Spasitel: „Ano! Moje dcero, byla jsi dobrá dělnice v mém vinici. Moje milá dcero, něco od tebe žádám.“

Já: „Drahý Bože, jsem připravena ti dát všechno, i když ještě nevím co!“ Spasitel: „Čas.“

Já: „Drahý Bože, čas ti vždy patřil.“

Spasitel: „Moje dcero, to jsi řekla správně. Moje dcero, přej si od tebe tvůj jazyk.“

Já: „Dávám ti svůj jazyk. Jak to ale mám pochopit? Jak mám pak mluvit? Vlastně jsem ti už dala všechno. Ty používáš můj jazyk. Kdybys mi nedal tato slova, nemohla bych pacientům nic říct. Můj jazyk je přece tvůj jazyk.“

Spasitel: „Moje dcero, to je také pravda. Vidiš, moje dcero, já v tobě působím.“ Já: „Děkuji ti, můj Ježíši, protože teď chápu to působení ve mně, to, co máš na mysli.“

Spasitel: „Tak budu v tobě dále působit, má dcero. Jenže toto působení bude bolestivější.“

Já: „Myslíš tím mé srdce, drahý Bože?“ Spasitel: „Ano, přesně to mám na mysli.“

Já: „Mé srdce patří zcela tobě. Pak budeme oba trpět.“ Spasitel: „Ano, má dcero, tak to je.“

Já: „Drahý Spasiteli, působ v mém srdci, aby byly duše spaseny. Drahý Bože, mám jedno velké přání.“

Spasitel: „A to je?“

Já: „Abych byla vždy s tebou, protože ty jsi láska.“

Spasitel: „Moje milá dcero, ty jsi ve mně a se mnou. Bez mě už nemůžeš být, protože jinak bys zemřela žízni. Tvé prosby se mi líbí. Pros vždy bez přestání. Moje dcero, pošlu ti dárce pro kapli.“

Já: „Mám si to zapsat?“ Spasitel:

„Ano, zapiš si to.“

Já: „Můj Pane a Bože, to je pro mě velká radost, neboť si přeji, aby se v této kapli modlili každý den.

Můj Pane a Bože, děkuji ti již předem.“

Spasitel: „Marion to má zapsat. Oba to máte zapsat.“

Já: „Děkuji ti, můj Pane a Bože, řeknu to jí i jemu. A co když už nebude chtít dál psát?“

Spasitel: „Ona chce psát dál.“

Já: „To mě těší, drahý Ježíši, protože ji nechci ztratit. Takže, drahý Spasiteli, potřebuješ tři osoby, aby pokračovaly v psaní.“

Spasitel: „Musí se psát rychle.“

Já: „Ano, drahý Bože, budeme psát s Tvou milostí. Prosím, dej nám mnoho milosti k psaní.“

Spasitel: „Žehnám ti, Marion a Wolframe.“

Já: „Díky Bohu Pánu. Chvála Ježíši Kristu a Marii.“

Pozn.: Spasitel řekl: „Žehnej ti Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svátý.“ V duchu jsem se ptala, proč při požehnání neřekl „vám“.

Spasitel: „Požehnal jsem ji, má dcero.“

12:30 – modlila jsem se vroucně v kapli kliniky:

Spasitel: „Miluji tě, má dcero, více než ty mě.“

Já: „Z očí mi tekly slzy, protože jsem žíznila po lásce. Čím více z tohoto pramene piješ, tím větší je žízeň.“

Spasitel: „Dám ti něco, má dcero. Milost uzdravovat.“ Já: „Jak?“

Spasitel: „Můžeš uzdravovat, a to jak duševně, tak tělesně.“ Já:

„Vždyť já nic neumím!“

Spasitel: „Já budu uzdravovat skrze

tebe.“ Já: „Kdy, milý Bože?“

Spasitel: „Můžeš začít.“

Já: „Drahý Bože, můj duchovní vůdče, udělám to s tvou milostí. Pane, staň se tvá vůle.“

Spasitel: „Zapiš si, co jsem ti řekl o uzdravování.“

13:45 Veronika a já jsme si daly kávu a ochutnaly Roswithin dort.

Přišel lékařský asistent a přivedl nám pacienta na rentgen. Dala jsem lékaři kousek koláče. Zeptal se mě, jestli jsem ten koláč upekla já.

Řekla jsem: „To je Boží prozřetelnost. Člověk musí jen důvěřovat Bohu.“

On řekl: „V tom máte pravdu.“

Řekla jsem mu: „Modlím se za vás, abyste se všichni dostali do nebe.“ On

řekl: „Nebe je už plné.“

Řekl jsem: „Ne nebe, ale peklo.“ On se zasmál.

Ukázal jsem mu modlitby, které byly nalepené na skříni. A když má službu, měl by si udělat čas a věnovat těm modlitbám pár minut. Odešel vesele.

03.11.1992 – úterý v

ordinaci Lékařská

modlitební společnost!

Spasitel: „Moje milá dcero, napiš to, protože se mi líbilo, jak jsi včera jednala.“ Já: „To jsem nebyla já, ty jsi jednal skrze mě.“

Spasitel: „Poznala jsi mou vůli. Má dcero, vždy mi máš obětovat svá utrpení.“

Já: „Myslela jsem na nebeského Otce.“

Spasitel: „Já jsem Trojjediný Bůh. Modlíš se k Bohu ve třech osobách. Obětuj mi všechno.“ Já:

„Už jsem ti dala všechno. Co jsem ti ještě nedala?“

Spasitel: „Tvá láska.“

Já: „Pane, obětuji ti svou lásku za spásu duší.“ Myslela jsem si, že

to pro mě je všechno nepochopitelné.

Spasitel: „Moje dcero, líbí se mi, že nerozumíš všemu. Malé dítě přijímá všechno, ne proto, že všemu rozumí.“

Spasitel: „Piš, má dcero, utrpení, která dostaneš, uvedou mnoho lidí do zmatení, protože jim chybí mé světlo, ale oni raději zůstávají ve tmě, aby jejich špatné skutky nebyly odhaleny. Prase se rádo válí ve svém bahně.“

Já: „Ó Pane, to nemohu napsat.“

Spasitel: „Ale napiš to. Buď v klidu, má dcero, některá zvířata jsou lepší než někteří lidé beze mě.“

Já: „Ach, už nemůžu psát, Spasiteli.“

Spasitel: „Moje dcero, já ti tu únavu vezmu.“ Já: „Děkuji ti, můj

Pane a Bože.“

Spasitel: „Mohu nahradit vše, co ti chybí. Má dcero, v Srbsku vypukne občanská válka. Dojde k velkému zničení. Na Balkáně bude zemětřesení. Bude mnoho mrtvých. Má dcero, nikdo neunikne mému hněvu. Každý nese odpovědnost za to, co se děje ve světě.

Zůstaň mi věrná, má dcero. Líbí se mi tvá láska ke mně. Miluj mě i nadále, má dcero.“ Já: Spasitel mě požehnal.

18:00 Růženec, mše svatá v červeném.

22:30 Hodin jsem se v pokoji své tchyně dívala na zprávy, poté na film. Už dlouho jsem žádný film neviděla. Ale po filmu mě přepadla trápení / pokušení. Plakala jsem z celého srdce. Myslela jsem si, že mě Bůh opustil. Vyčítala jsem Bohu tolik věcí, že ho jen slyším, ale nevidím. Myslela jsem si, že ke mně možná mluví i ďábel. Cítila jsem se tak sama a opuštěná všemi. Plakala jsem a chtěla jsem všechno vzdát, ale pak jsem poklekla před velkým křížem ve své ložnici.

Objal jsem kříž a plakal jsem. Tekly mi slzy, jaké jsem už dlouho neplakal. Po chvíli jsem už nemohl plakat. Spasitel mi ten pláč vzal. Šel jsem klidně spát.

4. 11. 1992 – středa

8:30

Modlitební sjednocení!

Včera pozdě večer jsem měla pokušení. Dnes jsem se hodně modlila modlitby oběti. Pak jsem se sjednotila se Spasitelem:

Spasitel: „Tvá láska ke mně je dobrá.“ Já:

„Jak dobrá?“

Spasitel: „Je to pravda. Dám ti více lásky. Napiš to, má dcero: Tvé srdce je mým srdcem.“

Já: „Ale to jsi mi už řekl.“ Spasitel: „Cítíš v něm mou bolest.“

Já: „Mám pocit, jako bych onemocněla na srdci.“

Spasitel: „Já jsem tvůj lékař. Mohu uzdravit bez léků. Svým ohněm lásky uhasím veškerou bolest. Má dcero, dopustil jsem včerejší pokušení. Nemáš se dívat na televizní filmy. Patříš zcela mně.“

Já: „Můj Pane a Bože, prosím, odpusť mi. Už se na žádný nebudu dívat.“ Spasitel: „Piš, má dcero. Potřebuji od tebe něco.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože. Dám ti to, i když ti už nemůžu nic dát, protože všechno už patří tobě.“

Spasitel: „Moje dcero, piš to slovo od slova. Potřebuji od tebe tvé ‚ano‘, abych ti mohl vtisknout rány.“

Já: „Můj Pane a Bože, dávám ti své ano, abys mi mohl vtisknout pět svatých ran. Miluji tě, můj Pane a Bože. Nemohu odpovédět jinak.“

Spasitel: „Moje dcero, jsi mé milující dítě. Ještě letos ti vtisknu rány.“

Já: „To znamená ještě v roce 1992.“

Spasitel: „Ano! Tak je to. Uvidíš mě při vtisknutí ran.“ Já: „Jak poznám, že jsi to ty?“

Spasitel: „Já jsem láska. Já jsem světlo, které zahání temnotu. Dělej vše, co ti řeknu. Má milá dcero, měj ve mě větší důvěru. Drž se dál od světských řečí. Mohou ti jen ublížit. Jsi pod mou ochranou a pod ochranou nebeské Matky.

Tvoji andělé strážní tě neustále chrání. Nebuď nevěřící. Buď věřící.“ Já: „Drahý

Bože, už nemohu psát.“

Spasitel: „To vím, má dcero.“

Já: Spasitel mě požehnal. Do tohoto požehnání jsem zahrnula všechny duše světa.

19:00 Růženec a mše svatá v kapli sv. Rocha.

5. 11. 1992 – čtvrtek

V ordinaci

V 7:55 jsem s Verena naložila do auta shromážděné oblečení a boty, abychom je rozdaly bezdomovcům.

8:30 – Po vroucí modlitbě a prosbách také za univerzitní nemocnici (personál a pacienty) jsem se zeptala Spasitele: „Chceš, abych psala?“

Spasitel: „Ano! Prosím, má dcero.“

Já: „Milostivý Bože, co mám psát?“

Spasitel: „Nemusíš se bát toho, co píšeš. To, co píšeš, je má vůle. Piš dál, má dcero, tvým úkolem je dělat vše, co ti vkládám do srdce.“

Já: „I když se proti mně postaví kněží?“

Spasitel: „Moje dcero, já jsem pravda. Mé působení v tobě je blízko. Ale předtím ještě přijdou nepříjemnosti.“

Já: „Řekni mi o tom něco.“

Spasitel: „Ze strany církve to bude znamenat nepříjemnosti.“ Já: „Drahý

Bože, to je pro mě ale zlé. Co mám dělat?“

Spasitel: „Říkej jen to, co jsem ti vnukl. Ostatní nech na mně.“

Já: „Budou mě vyslýchat, Spasiteli?“

Spasitel: „Moje dcero, už jsi ďáblu vzala mnoho duší. Je na tebe rozzlobený. Využívá dobré lidi, aby ti to ztížil. Buď opatrná! Nespěchej! On nesnese tvou trpělivost. Porazíš ho, moje dcero. Buď statečná a silná.“

Moje dcero, napiš ještě něco. Kněz, na kterého čekáš, brzy přijde. Buď si jistá, že přijde. Nebudeš bez kněze. Potřebuješ pokorného kněze. On pozná mou vůli. Moje dcero, piš dál. Jsi unavená a potřebuješ odpočinek. Psaní brzy skončí. Vážím si tvé píle. I píle těch, kteří ti pomáhají. Za to vás všechny dobře odměním. Tato práce bude stokrát odměněna. Buď si jistá.“ Spasitel: „Moje dcero, musíš být ještě čistší. Svým ohněm lásky tě učiním ještě čistší. Tento oheň, který pocítíš, je mé působení v tobě.“

Já: „Ó Pane, pak jsem uklidněna. Myslela jsem, že už nějakou dobu mi hoří srdce.“ Spasitel:

„Tímto ohněm lásky zachraňuji mnoho duší. Mnozí už tento oheň nesnesou.“

Já: „Ó můj Pane, nechám tento oheň lásky ve mně působit. Prosím, očisti mě, ať ve mně není žádná skvrna.“

Spasitel: „Tak to bude. Budeš tak čistá, jak si to přeji.“

Já: „Můj Pane a Bože, z celého srdce ti předem děkuji za tuto čistotu.“ Spasitel mě jako vždy požehnal a řekl: „Jdi v pokoji, má milá dcero.“

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

20.30–23.15 Psala jsem s Wolframem deník. Děkuji Bohu za tolik milosti, že jsme mohli tolik psát.

6. 11. 1992 – pátek – Srdce Ježíšovo

8:45 ordinace

Dnes ráno jsem se modlila už přes hodinu a půl.

Spasitel: „Moje milá dcero, piš. Potřebuji...“ Já: „Co potřebuješ?“

Spasitel: „Všechno, co jsi napsala, musí být uvedeno do pořádku. To, co jsi napsala, musí být ještě vytištěno.“

Já: „Můj Pane, dej nám milost, abychom psali rychle, neboť máme mnoho rušení od zlého.“

Spasitel: „Moje dcero, dal jsem vám milost.“

Já: „Zeptala jsem se Spasitele, zda je to, co napsal Wolfram, správné.“

Spasitel: „Moje dcero, píše tak, jak já chci. Moje dcero, buď připravena, rány jsou na počátku.“

Já: „Drahý Bože, nerozumím tomu. Řekni mi, jak to myslíš.“

Spasitel: „Moje dcero, máš málo času. Téměř žádné z mých dětí se nechce obrátit. Musím je potrestat. Můj hněv dopadne na ně. Všechny děti patří mně.“

Já: „Dnes nejsi jako obvykle. Připadáš mi jako trestající Bůh.“ Spasitel: „Před můj soud se nepřináší nic dobrého.“

„Jsou jako suché dřevo, které lze jen spálit. Modli se, má dcero, aby se můj hněv uklidnil.“

Já: „Drahý nebeský Otče, prosím, nedopust, aby tvůj hněv dopadl na zemi. Otče, oni nevědí, co činí. Prosím, odpusť nám. Vylij na nás milost, aby se všechny děti Evy staly dětmi Marie, neboť ona je naší Matkou a Královnou všech dětí na zemi.

Svatá Matko, buď útočištěm hříšníků a naší přímluvkyní u Boha. My, tvá děti, tě milujeme.

Zahal nás všechny pod svým ochranným pláštěm.

Spasitel: „Moje milá dcero, modli se neustále, hřích je příliš velký. Moje dcero, dělej vše, jak jsem ti dosud říkal. Braň mou pravdu. Jsem s tebou.“

Já: Spasitel mě požehnal.

18:00 Růženec a mše svatá. Svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova se neslavil a Nejsvětější svátost nebyla vystavena, protože se konala zádušní mše.

7. 11. 1992 – sobota

12:10–13:10 Modlitební

shromáždění!

Spasitel: „Moje dcero, piš.“

Já: „Co chceš, abych napsala?“

Spasitel: „Piš, je to důležité. Moje dcero, tvým úkolem je zůstat mi věrná, i když bolesti neustupují.“

Já: „Drahý Bože, již jsi mi dal milost, abych měla vytrvalost v utrpení.“

Spasitel: „Moje dcero, pokud si to ještě pamatuješ, je to ještě lepší.“ Já:

„Můj Pane a Bože, co považuješ za důležité?“

Spasitel: „Pak jsi zcela ve mně.“

Já: „Ó, má lásko, pak jsem v tvém bohatství. Víc si už přát nemohu a pro mě je důležité, abych byla vždy s tebou.“

Spasitel: „Moje dcero, je důležité, abych byl tvým Pánem a Bohem a aby tvé ano zůstalo ano.“

Já: „Můj Pane a Bože, prosím, daruj mi milost, aby mé ano, které jsem ti dala, zůstalo pevné, tak jak ty chceš.“

Spasitel: „Chci od tebe něco, má dcero.“

Já: „Už zase? Prosím, odpusť mi. Ano, můj milý Ježíši.“

Spasitel: „Chci tvé srdce, tvé ruce a nohy, abych mohl začít.“

Já: „To jsem ti už dala. Svůj názor nezměním. Můžeš začít, kdykoli budeš chtít.“

Spasitel: „Udělal jsi mi velkou radost.“ Já: Spasitel

mě požehnal.

Od 13:35 do 17:05 jsem s Wolframem psala deník.

V 17:20 jsem přišel do kostela ke zpovědi. Bylo tam tma a nikdo tam nebyl. Vešel jsem do zpovědnice, protože jsem si myslel, že tam nikdo není.

Pak se ozval pan farář Vogt.

Nejprve jsem vyznal své hříchy a poté jsem mu řekl, co mě na kostele tak rozčilovalo. Požádal jsem pana faráře, aby po mši nechal světlo svítit o pět minut déle. Řekl, že kostelníčka musí jít domů. Řekl jsem mu, ať jí vezme klíč, aby mohl zamknout sám. Pak jsem mu řekl, že by neměl hned po mši cvičit s ministranty na zvony, protože v kostele je ještě několik lidí, kteří se chtějí modlit.

Řekl jsem mu, že jsme nepřijali rohlíky, ale Nejsvětější Trojici.

Stěžovala jsem si mu, že se neslavil Pátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a že nevystavil Nejsvětější svátost. Řekl, že to kvůli zádušní mši není možné.

Na to jsem mu řekl, že stejně jako přesouvá sobotu na neděli, může přesunout i Pátý den Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Pak jsem mu řekl, že není hezké, když v sobotu během růžence sbor v kostele provádí své zkoušky. Totéž se odehrálo během zpovědi. Po zpovědi jsem za něj bolestný růženec.

Od 19:00 do 20:00 jsem psal do svého deníku.

V 20:45 přišel Fridolin.

Bavil jsem se s ním o náboženství. Řekl mi také o problémech s přijímáním do ruky ve Špýru.

Od 11:00 do 11:45 jsem opět psal do svého deníku.

8. 11. 1992 – neděle

6:30 až 7:45 doma modlitební
společenství!

Spasitel: „Moje dcero, je dobré, jak ses modlila. Tvá láska ke mně je pravá. Pros o pravou lásku pro své bližní. Moje milá dcero, napiš si: Pán farář Vogt je můj kněz. Ještě potřebuje čas, aby pochopil to, co ty už nyní chápeš.“

Modli se za něj dál. Za kněze se modlí velmi málo. Kněz má přede mnou velkou odpovědnost. Modlete se za ně.

Moje dcero, farář Vogt přijal to, co jsi mu včera řekla ve zpovědnici. To ostatní přenech mně.“

Já: „Ptal jsem se kvůli biskupovi ve Špýru, který přinutil mladého kandidáta na kněze, aby si sám vzal svatou hostii.“

Spasitel: „Ten biskup neplní mou vůli. Plní vůli otce lži.“ Já: „Co má ten student dělat, když něco takového udělá biskup?“

Spasitel: „Moje dcero, musí se za tyto věci modlit.“ Já: „Drahý Bože, chceš, abych ještě něco zapsala?“

Spasitel: „Moje milá dcero, napiš, že tvá láska ke mně má vytrvalost. Tato vytrvalost v lásce ke mně je milostí ode mě. Zachovej si tuto vytrvalost v mé lásce. To je velká ctnost, moje dcero.“

Já: „Nebeský Otče, děkuji ti z celého srdce a budu to uchovávat jako perlu.“

Spasitel: „Moje dcero, napiš ještě něco. Velká válka je na dosah. Přejde z východu, moje dcero. Lidé spěchají do propasti neuvěřitelnou rychlostí. Satan je má ve své síti. Jsou slepí, nevnímají to.

Nechť se obrátí, protože tato cesta je pro ně příliš pohodlná.

Přijměte všechna utrpení, která na vás přijdou. Je to má vůle. Tím můžete zachránit to, co se ještě zachránit dá.“

Já: „Ó můj Pane, to se píše velmi těžko.“

Spasitel: „Mnohem těžší je pro mě sledovat, jak mé děti běží do propasti, ze které už není návratu. Ano, má dcero, to je pro dnešek vše.“

Já: Spasitel mě požehnal.

V 8:00 svatá mše v Rotu.

Od 9:30 do 11:30 jsem s Wolframem psal deník.

13:00 Růženec a modlitba. Překvapilo mě, že pan farář Vogt slavil svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a vystavil Nejsvětější svátost.

V kostelním listu byla uvedena modlitba s požehnáním.

Ve 14:15 za mnou přišel Erich.

Můj manžel mi řekl, že za hodinu volala jedna žena až čtyřikrát a sdělila, že pan farář Dochat má přítelkyni a že jeho auto právě stojí před jejím domem. Myslela jsem si, že mi Satan chce vzít i kněze z modlitební skupiny. Nevěřila jsem té ženě, protože mohla být posedlá démonem.

9. 11. 1992 – pondělí

5:15 až 6:15 doma modlitební
společenství!

Spasitel: „Moje milá dcero, zapiš si to. Jizvy, které ti budou vtisknuty, dostaneš v kostele. Nejprve bude probodnuto tvé srdce.“

Já: „Ale ty jsi řekl, že dostanu všechny rány najednou.“

Spasitel: „Mohu to udělat, jak se mi zlíbí. Mohu změnit svůj plán. Z rány v srdci ztratíš mnoho krve. Obětuj tuto krev za všechny duše světa.“

Já: „A ty ubohé duše?“

Spasitel: „I za ubohé duše v očistci.“

Já: „Zeptal jsem se Spasitele, zda je správné, že jsem napsal „očistec“?“

Spasitel: „Je to místo očistění.

„Při vtisknutí ran budeš pociťovat velkou bolest. Tuto bolest nelze srovnat s bolestmi, které jsi dosud zažil. Bude to moje bolest v tobě.“

Já: „Po zpovědi u pana faráře Vogta mě velmi bolelo srdce. Bolelo mě to, protože pan farář Vogt neslavil svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Byla tato bolest také od tebe?“

Spasitel: „Moje dcero, budeš mít bolest vždycky, když mě kněží urazí.“

Já: „Drahý Bože, v poslední době mám po jídle vždy takovou nevolnost. Bylo mi špatně dokonce i v kostele.“

Spasitel: „Když jsem v tobě, nemusíš nic jíst.“ Já: „Pane, tomu ještě moc nerozumím.“

Spasitel: „Já jsem tvůj život. Mohu nahradit všechno.“ Já:

„Ale ďábel může také způsobovat zlo.“

Spasitel: „Ale nemůže ti vzít tvé vlastnictví, protože já jsem s tebou. Tvá nevolnost je to světské v tobě.“

Já: „Co to je?“

Spasitel: „Neseš v sobě hříchy světa. Hřích je velké břemeno a je to zlo.“ Já: „Ale v kostele mi už často bylo špatně.“

Spasitel: „Zlo v kostele je horší než venku. Modli se, aby bylo zlo z kostela odstraněno.“

Já: „Myslíš tím Tělo Kristovo, když při přijímání kousky spadnou na zem a jsou pošlapány?“

Spasitel: „To také, má dcero.“

Já: „Nebo že tě přijímají lidé s nečistým srdcem?“ Spasitel: „Ano, tím na sebe přivolávají trest.“

Já: „Nebo proto, že tě rozdávají neposvěcené ruce. Je i tato lhostejnost zlem?“ Spasitel: „Ano, má dcero, tak to je.“

Já: „Pak ale musí být toto zlo rychle odstraněno z církve.“

Spasitel: „Moje dcero, požaduji od všech kněží, aby tak učinili, jinak na ně dopadne můj hněv.“

Já: „Ano, můj Pane a Bože, rozumím.“

Spasitel: „Potěšilo mě, že jsi vstal tak brzy, abys mohl psát. Nikdo tě nerušil.“

Já: Spasitel mě požehnal.

12:15 v kapli ORL kliniky

Po modlitbě Anděl Páně jsem se modlil ke Spasiteli. Chtěl jsem vědět, zda mám říct faráři Dochatovi, že mu anonymně volala nějaká žena a mluvila o něm špatně.

Spasitel: „Řekni mu to, ať se za tu ženu modlí.“

I dnes dopoledne jsem zažil několik útoků zlého. Děkuji Bohu za milost, díky níž lze rozpoznat zlého, když se ukrádá. Tentokrát se zlo projevilo skrze tchýni.

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

Sestra byla neposlušná a znovu mi nabídl přijímání do ruky.

Poklonil jsem se Spasiteli a bez přijetí jsem se vrátil na své místo. Spasitel ke mně přišel v duchu. Dostalo se mi mnoho milosti.

20:00 Modlitební skupina

Byli tam dva nebo tři, kteří si před Nejsvětější svátostí stěžovali, že jsme dnes tolik modlili v latině.

10.11.1992 – úterý

8:00

Modlitební společenství!

Poprvé jsme se v modlitební skupině modlili hodně latinsky. Po 23.00 hod. jsem se vyzpovídal u faráře Dochata. Viděl jsem v jeho očích krutou strnulost.

Spasitel: „Dopustil jsem to, byl to Satan. Moji kněží jsou ohroženi, jak sama víš.“ Já: „Můj Pane a Bože, viděla jsem to jen svýma očima. Ještě teď se mi dělá špatně, když si vzpomenu na včerejšek. Nejraději bych už nikdy do kostela nechodila. Ale protože tě miluji a jsem ti věrná, jsem připravena s tebou bojovat proti ďáblu.“

Spasitel: „Těší mě, že jsi to poznala. Má dcero, musí to pokračovat, protože jsi dostala milost to překonat. Se mnou ho porazíš.“

Já: „Ptala jsem se, zda bylo včera správné, že jsme se modlili růženec v latině.“ Spasitel: „Piš, má dcero. V latině se musí hodně modlit. Latinu jsem zvolil pro svůj lid. Církev musí i nadále modlit se v latině. Zvláště odměním své děti, které se modlí v latině. Dcero moje, pokračuj tak jako včera.“

Já: „Ale Pane, oni si stěžovali, že ničemu nerozumí.“ Spasitel: „Moje dcero, já to vyžaduji.“

Já: „Drahý Bože, biskupové zrušili používání latiny.“ Spasitel: „V kostele se bude opět modlit latinsky.“ Já: „Ano, můj Pane, udělám, jak říkáš.“

Spasitel: „Přivedu k tobě věřící, budou se modlit latinsky. I těch pár lidí, kteří si stěžují, se musí přizpůsobit tobě, a ne ty jim. Úzká cesta, která vede ke mně, vyžaduje společnou modlitbu za všechny děti. Není třeba se modlit všechny modlitby latinsky, stačí mi to, co se modlilo vždycky.“

Spasitel: „Moje dcero, potřebuji od tebe něco.“

Já: „Můj Pane, dám ti to a řeknu ano, i když nevím, co to bude.“ Spasitel: „Potřebuji od tebe svolení, aby se ti mohly zjevovat ubohé duše.“

Já: „Není mi to lhostejné. Ale pokud jim s tebou mohu pomoci a oni tak budou rychleji osvobozeni z místa očistění, dám ti své svolení okamžitě. Můj Pane a Bože, ne má, ale tvá vůle se staň. Musíš mi je však dát poznat, jinak se i ďábel může vydávat za ubohou duši.“

Spasitel: „Moje dcero, poznáš každou ubohou duši, která ke mně přichází. Za to ti dám svou milost. Už jsi těm ubohým duším velmi pomohla.“

Já: „Pane, obětovala jsem za ně mnoho svatých mší, neustále za ně zapaluji posvěcenou svíčku, často během dne dávám ubohým duším posvěcenou vodu a daruji jim mnoho modliteb za odpustky. Myslíš tím to?“

Spasitel: „Tím jsi jim velmi pomohla.“

Já: „Drahý Bože, prosím, zbav mě strachu, když se mi ty ubohé duše zjeví.“ Spasitel: „Nebudeš mít strach, protože ty ubohé duše se za tvou věc hodně modlí.“

Já: „Ó můj Pane a Bože, požehnej jim všem, v budoucnu se za ně budu více modlit. Miluji je všechny, protože jednou budou všichni v nebi a budou tě chválit, velebit a vzdávat ti čest.“

Spasitel: Moje dcero, velmi mě potěšilo, co jsi napsala. Já, Spasitel, jsem tě požehnal.

18:00 Růženec a mše svatá v Rotu.

Dnes jsem chtěl jít spát asi v 21:30. Ale v okamžiku, kdy jsem se chystal ulehnout, mi ďábel s plnou silou shodil na zem velký dvoumetrový kříž a stůl. Na stole stálo nebeské znamení drahocenné krve z Rodalbenu.

Dále tam stál obraz Věčné pomoci Panny Marie a milosrdný obraz Ježíše od sestry Faustiny. Všechno mi to hodil na zem.

Obraz drahocenné krve se nerozbil. Dal mi opět najevo, že je zase kolem mě.

Potom jsem po celé místnosti rozsypala posvěcenou sůl. Spala jsem celou noc.

Ježíš je se mnou, nemůže mi nic udělat.

11.11.1992 – středa

8:30 až 9:20 Modlitební
shromáždění!

Spasitel: „Moje milá dcero, napiš to. Chci, abys to napsala.“ Já: „Ježíši, Synu živého Boha, co mám napsat?“ Spasitel: „Moje dcero, něco od tebe chci!“

Já: „Co ode mě chceš? Je ještě něco, co jsem ti ještě nedala? Pane, nic neodmítnu, protože tě velmi miluji. A pokud moje láska k tobě není správná, pak mi prosím dej milost, abych ti nikdy neřekla ne. Neboť udělám vše, co ode mě chceš. Ať se stane tvá vůle v tom, co ode mě chceš. A teď to smím vědět, protože jsem ti již dala své ano.“

Spasitel: „Moje dcero, chci od tebe souhlas. Chci tě zcela obnovit.“ Já: „Pane, prosím, obnov mě. Prosím, řekni mi o tom něco, protože tomu nerozumím.“ Spasitel: „To staré v tobě zemře. Už nemáš staré hříchy.“

Já: „Pane, osvobodíš mě od všech hříchů, které jsem spáchala?“ Spasitel: „Moje dcero, budeš osvobozena od všech hříchů.“

Já: „Ó můj Pane, co to má znamenat?“

Spasitel: „To mohu udělat, má dcero. Nikdo ti nemůže vyčítat tvé hříchy. Udělal jsem tě novou.“

Já: „Pane, ale před křtem jsem hodně hřešila.“ Spasitel:

„Moje dcero, učinil jsem tě novou.“ Já: „Drahý Bože, existuje ještě nějaké jiné slovo pro ‚nový‘?“

Spasitel: „Moje dcero, zbavila ses starého člověka. V tobě je nový člověk, se kterým mohu dělat, co chci.“

Já: „Pane, dělej s tím novým člověkem ve mně, co chceš, neboť já jako nový člověk jsem zcela v tobě a s tebou.“

Spasitel: „Moje dcero, napiš to. Tak mi to vyhovuje. S novým člověkem začnu dělat to, co chci. Moje dcero, ty tomu ještě nerozumíš. Ale přijde čas, kdy všemu porozumíš. To, co je nepochopitelné, lze pochopit až v nebi.

Stačí mi tvá láska ke mně. Má dcero, to, co jsi napsala, bylo důležité.“

Já: „Můj Pane a Bože, můj duchovní vůdče. Děkuji ti, že jsi ze mě učinil nového člověka. Odevzdávám se ti jako nový člověk.“

Spasitel: „Moje milá dcero, to je vše.“ Já:

Spasitel mě požehnal.

Od 17:55 do 19:05 jsem s Wolframem psala deník.

19:30 mše svatá v klinice Rochusklinik s Roswithou.

20:30 až 22:00 jsem zase s Wolframem psal deník.

12. 11. 1992 – čtvrtek

8:00

Modlitební společenství!

Spasitel: „Moje milá dcero, piš.“ Já: „Ano, můj Pane a Bože.“

Spasitel: „Rány, které dostaneš, přesvědčí mnoho lidí, že jsem to já. Mnoho kněží se obrátí. Vznikne nová generace mnoha kněží, kteří mi budou patřit.

Dal jsem svým apoštolům moc stát se kněžími, nikoli ženám. Žena není předurčena k kněžské službě. Má dcero, je to Satanova vůle, aby žena převzala kněžský úkol. Tyto ženy budou muset nést přede mnou velkou odpovědnost. Neplní mou vůli, ale Satanovu.

Dávejte si na tyto ženy pozor.

Moje dcero, mnoho zbloudilých kněží se vrátí zpět do Otcova domu. Radujte se s nimi!“

Spasitel: „Trest bude ještě větší, aby mé děti poznaly, že ještě existuji. Všichni, kdo mi jsou nevěrní, jsou mými zrádci.

Moje dcero, nevěra vůči svému Bohu, který je může zachránit, je velkým zlem. Toto zlo musí být naléhavě odstraněno.“

Já: „Drahý Bože, už nedokážu psát. Je pro mě tak těžké psát, protože na tomto světě je tolik nevěrnosti vůči Tobě.“

Milostivý Bůh mě požehnal.

Bylo mi nemožné psát dál. Spasitel mi ještě mnoho řekl, ale já už jsem nemohla nic psát, protože mě hříchy světa tak tížily. Je mi tak špatně, že bych se mohla hned pozvracet.

V 10:30 jsem opustila pracoviště. S bolestmi jsem šla k lékaři.

Dr. Staufer řekl, že tyto bolesti pocházejí z páteře. Měla jsem také silné bodání na pravé straně v blízkosti ledvin. Tyto bolesti se šířily po celém zádech. Nevolnost ve mně přetrvávala. Odpoledne byly bolesti tak silné, že jsem nemohla chodit.

K večeru se bolesti zmírnily.

V 18:00 jsem se se svými bolestmi vydal do kostela, neboť mým skutečným lékařem je Spasitel. Dnes mě potěšilo, že po mši svaté svítila světla déle. Pan farář Vogt přijal to, co jsem mu řekl ve zpovědnici.

Děkuji Bohu za tuto milost.

Od 19:45 do 22:45 jsem s Wolframem pokračoval v psaní deníku. Od 23:00 do 23:45 jsem si zapisoval poznámky do deníku.

13. 11. 1992 – pátek

10:30–13:00 doma modlitební
společenství!

Nejprve jsem se modlil před sochou Panny Marie. Mluvil jsem k Panně Marii a plakal. Skrze Marii se odevzdávám Spasiteli. Spojil jsem se s Mariiným a Spasitelovým srdcem. Potom jsem se vroucně modlil ke Spasiteli.

Spasitel: „Moje dcero, napiš to. Chci, abys mi ještě dnes darovala vše, co vlastníš.“

Já: „Můj Pane a Bože, nemám nic. Vše patří tobě. Ty jsi vše ve mně. Na tento svět jsem si nic nepřinesl. A nic si s sebou nebudu moci odnést. Bylo to, co jsem dosud udělal, dobré nebo špatné? Očekávám svou odměnu v nebi. V tuto odměnu vkládám velkou důvěru. Už se na ni těším. Těším se každý den, protože s každým dnem jsem o kousek blíže k nebi. Abych tě tam mohl dál milovat, chválit a velebit spolu s Pannou Marií, svatým Josefem, všemi anděly, anděly strážnými a svatými. Je krásné vědět, proč na této zemi žijeme.“

Spasitel: „Moje milá dcero, já jsem tvým majetkem. Ty jsi ve mně vším. Já jsem tvá budoucnost, já jsem tvá věčnost. Moje dcero, líbí se mi, jak jsi dnes psala. Moje milá dcero, psaní se chýlí ke konci. Dalo by se ještě mnoho napsat, ale stačí mi to, co jsi napsala. Potěšilo mě to. Byla jsi pilná. Přinesla jsi mnoho obětí.

„Moje dcero, odpočiň si trochu.“

Já: „Jak to teď je? Můj Pane a Bože, můj milý duchovní vůdče, už zítra nebudu muset psát?“

Spasitel: „Můžeš se mnou mluvit, ale už to nemusíš zapisovat. Má milá dcero, zůstaň mi věrná.“

Já: „Milý Bože, teď mám bodání v srdci, bolesti srdce.“

Spasitel: „To je mé působení v tobě. Začal jsem v tobě působit. Má milá dcero, jsem v tobě a vždy v tobě budu.

„Pamatuj si to dobře. Nikdy nebudeš sama, i když se budeš cítit opuštěná.“

Já: „Můj Pane a Bože, věřím tomu, co jsi mi řekl. Ať se stane tak, jak jsi řekl. Jsem tvé dítě, tvá dcera, nevěsta, sestra, služebnice a tvůj nástroj, kterého se používáš. Můj Pane a Bože, to vše je z lásky k tobě, k tvé velké slávě a ke spáse duší.“

Spasitel: „Moje milá dcero, děkuji ti. Zůstaneš pod mou ochranou. Žehnám ti, má dcero.“

Já: „Pane, zahrnuji do toho všechny duše, i ty v očistci, aby nikdo nemohl říci, že tento požehnání nepřijal.“

Spasitel: „Nechť tě požehná Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svatý. Jdi v pokoji, má milá dcero.“

Já: „Díky Bohu Pánu. Chválen, milován, uctíván a vděčně oslavován budiž Trojjediný Bůh. Chválen budiž Ježíš Kristus a Maria nyní i na věky věků. **Amen.**“

Od 13:30 do 16:00 jsem si z poznámek psala do deníku.

Od 17:00 do 18:15 jsem s Wolframem psala deník.

18:30 svatá mše v Rotu.

Od 19:30 do 21:00 jsem s Wolframem pokračoval v psaní deníku.

V 21:30 mi zavolal otec Gebhard Heyder z Řezna.

Řekl mi, že dnes dokončil své velké dílo. A že i já mám přestat psát, protože to stačí. Řekla jsem mu, že mi to Spasitel řekl už dnes dopoledne. Otec Gebhard Heyder z toho měl radost, protože jsem to už od Spasitele věděla. Bylo to totiž potvrzení, že Spasitel skrze něj působil.

Řekla jsem mu, že dnes bude také můj poslední den, kdy budu psát. Otec Gebhard požehnal mému muži a mně po telefonu. Potěšilo mě, že mi dal požehnání v latině. Rozloučila jsem se s ním. Děkuji Bohu také za tuto milost, že mi otec Gebhard Heyder zavolal a ještě jednou se mnou mluvil.

Při psaní deníku jsem nikdy nepoužila Bibli ani jinou náboženskou knihu. Mám velmi malou slovní zásobu v němčině. Také jsem téměř nepoužívala cizí slova, protože jsem chtěla psát velmi jednoduše, aby to bylo srozumitelné pro každého.

Tento deník byl dokončen dnes, 14. 11. 1992. podepsána Julijana E b

e r t

Tento deník napsali na psacím stroji Marion Hambsch a Wolfram Bellemann.

Dva dodatky k deníku:

5. listopadu 1993 – Pátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Julijana měla předchozí večer (4. listopadu) telefonát od muže, který řekl knězi z Waghäuselu (poutní kostel), že Panna Maria chce přijímání do úst.

Kněz mu odpověděl: „To je ďábel, který z vás mluví!“

Na závěr kněz řekl muži, který pochází z Bruchsalu, že může klidně přijímat na kolenou.

Julijana na to našla ta správná slova: „Jestliže z toho muže promlouval ďábel, jak mu pak kněz může dovolit to, co řekl?!“

Julijana se 5. listopadu kolem 10. hodiny zeptala Matky Boží.

Modlila se k Matce Boží, aby jí, pokud je to Boží vůle a její vlastní vůle, řekla, co si přeje v otázce přijímání do úst.

Matka Boží: „Řeknu ti to, má dcero! Požaduji ve všech kostelech přijímání do úst, stejně jako Otec.“

Julijana: „Milá Matko Boží, děkuji ti, že jsi mi to řekla!“

Pak se ptá ohledně Marpingenu, zda má Thomas psát, ptá se Spasitele.

Spasitel: „Je správné, když píšeš! Vše, co pochází od Boha, musí být šířeno, aby se Boží plán uskutečnil.“

Julijana se nyní zeptala Spasitele: „Jaký je důvod, že kněží, kteří byli v Medžugorji, nesou spoluvinu? (na válce, viz 4. listopadu).“

Spasitel: „Na začátku byla v Medžugorji pokora, poté již ne. Vydali jste mé tělo do rukou lidí.“

Moje dcero, napiš: Od kněží požaduji, aby kázali o velké úctě k Mému tělu. Tam, kde je úcta, tam je láska.

Tam, kde chybí láska, sklízejí jen nenávist.

Piš, má dcero: Daruji kněžím obrácení. Musí věřícím podávat svaté přijímání na jazyk. Má dcero, daruji se duším.“

Julijana se ptá Spasitele, zda mají nebo musí podávat svaté přijímání do úst. Spasitel: „Musí, protože Já jsem ten, který jsem. Proto jsem to povolil pouze svým kněžím. (Dotýkat se svým nejsvětějším tělem rukou).“

Odměním každého kněze, který již nyní přestane podávat svaté přijímání do rukou. Moje láska a milost se na ně hojně vylije. Musí Mi darovat veškerou svou pýchu. Má milá dcero, děkuji ti, že jsi to zapsala!

5. listopadu 1994 – pondělí

21:45

Panna Maria: „Moje děti, miluji vás. Všichni jste obdrželi milost od Pána.“

I když je pro vás těžké modlit se tento růženec ke svatým ranám Páně, modlete se jej každý den.

Ne všichni mohou tento růženec modlit. Díky

němu je zachráněno mnoho duší.

Děkuji vám, moje děti, za vaši vroucí modlitbu.

www.gnadenvolle-gebete.de

11.03.2026

Zkopírováno z originálního deníku – Bernhard

**Nejlepší modlitba plná milosti – Otče náš –
pro všechny lidi –**

aby každé srdce bylo potěšeno a mnoho duší bylo spaseno

(německy)

† (Modlíme se jménem všech a za všechny lidi)

19.06.2025

† Ve jménu všemohoucího Nejsvětější Trojice,

Otce, Syna i Ducha Svatého, prosíme a zveme k modlitbě a k ochraně: Pannu Marii, naši Matku a Královnu, svatého Josefa, všechny svaté, svaté anděly v ráji – v nebi a svaté anděly strážné, kteří jsou vždy s námi. Prosíme duše v očistci, aby byly našimi přímluvci a modlily se za nás.

Svatý Trojjediný Bože, † Otče, Synu a Duchu Svatý, ty jsi jediný, nerozdělitelný, dobrý, všemohoucí a všudypřítomný Bůh.

Tvé království je mezi námi. Ty vládneš v nebi – ráji i na zemi.

Buď vůle tvá, jako v nebi – v ráji, tak i na zemi. **Milosrdný živý Bože**, prosím, odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. Pokorně tě prosíme; žij a zůstaň v našich srdcích se svým světlem, silou a láskou.

Dej nám a všem lidem milost, aby tvůj mír žil v našich srdcích i v srdcích lidí, abychom ti patřili, sloužili ti, byli ti věrní a zůstali s tebou navždy.

Otče náš, pokorně Tě prosíme:

očisti nás a osvobod' od všech hříchů.

Prosíme, dej nám náš denní chléb, který je proměňován římskokatolickým knězem v živou svatou hostii. Po proměnění je hostie naším **přítomným**

živým svatým Bohem, králem a Spasitelem všech lidí. Jehož v kostele s pokorou a čistým srdcem přijímáme a očekáváme věčný život.

Mocný svatý Bože, prosíme Tě,

svrhni ďábly navždy do pekla, aby lidé a my je neposlouchali, nesloužili jim, nehřešili, aby nás nenapadali,

nevedli války, netrápili, nevraždili, nevedli do pokušení, nerušili, neovlivňovali a nevrhali **nás a lidi** do pekla.

Svatý Bože, nedovol prosím, abychom se my i lidé od Tebe odvrátili a zůstali ve smrtelném hříchu, ale chceme být podle Tvé vůle nyní i navěky s Tebou.

Svatý Trojjediný Bože, díky Tvé milosti a Tvé vůli budeme v ráji šťastní.

Věčný, věrný a svatý Bože, ctíme Tě, chválíme Tě, milujeme Tě a uctíváme Tě, důvěřujeme Ti a děkujeme Ti za vše, nyní i vždycky a na věky věků. **Amen.**

Svatá dneška – sv. Juliana z Falconieri

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Postskriptum (PS) – důležité pro čtení a konání Boží vůle: (německy) Římskokatolický kněz se nevztahuje k Římanům, ale k prvnímu papeži svatému Petrovi v Římě. Můžeme napsat jen tolik, kolik uneseme. Proto nám Spasitel dává silnější slova, když se válka dále šíří a umírá mnoho lidí.

Význam – Transformāta – Proměna. Consecrata – „Vysvěcení“ nebo „Posvěcení“.
Odměnit – praemium dare

V klasické latině písmeno **J** neexistuje. Jméno Julijana se píše s „I“, které znamená **J**, proto Julijana!

Giuliana – Julijana se v italštině vyslovuje jako anglické **Juliana** (Dsch)

Svatá Juliana z Lutychu – Belgie. Prorokyně svátku Božího těla, měla velkou lásku k svatému oltářnímu svátosti. Papež Urban IV. zavedl v roce 1264 svátek Božího těla pro celou církev. Juliana z Lutychu je uctívána společně s Italkou Julianou Falconieri 19. června, může být přímělkyní. Juliana z Nikomédie je v katolické církvi uctívána 16. února.

Modlitba Otče náš změněná na svátek Božího těla – (19. 6. 2025):

Soužení – Tribulationes

neuveď nás v pokušení – ne inducas in tentationem

a nevrhni nás do pekla – et ne nos in infernum praecipites

Král a Spasitel všech lidí – Rex et Salvator pro omnibus hominibus v ráji – nebi

Svatí andělé strážní, kteří jsou vždy s námi

caelum et Sancti Angeli custodes, qui semper apud nos sunt.

(19.06.2025) **Kolín nad Rýnem – při mši svaté:**

žluté a červené deštníky při rozdávání svatého přijímání, to je kacířství

– Spasitel lidi neznechucuje, On je také uzdravitel.

Všichni, kdo přijímají nebo přijímali svaté přijímání na ruku, by měli jít ke zpovědi!

Protože přijímání do ruky je v Božích očích ohavností; není to totiž obyčejný chléb – po proměnění v hostii je Bůh, svatý Ježíš Kristus, neoddělitelně spojen s Bohem Otcem a Bohem Duchem Svatým – s tělem a krví, duší a tělem, božstvím a lidstvím, skutečně, pravdivě, podstatně, živě přítomný a všemohoucí.

(Jan 14, 8-11: Filip řekl Ježíši: „Ukaž nám Otce a to nám stačí.“

Ježíš Kristus odpověděl: „Kdo viděl mě, viděl Otce“, a: „...Otec, který ve mně přebývá...“).

Správnou cestou je přijímání z ruky, které podává pouze kněz.

(19.06.2025 – 14:10) **Modlitba Otče náš je dokončena**

Modlitba Otče náš je dnes dokonána a celý ráj – nebe – se raduje, že se s námi modlí. Více než 30 let ve škole Spasitele jsme se učili, jak

Abychom se naučili lépe modlit Otče náš. Měli bychom se modlit před mší i po mši, a když se budeme modlit několikrát denně, bude spaseno více duší! Spasitel řekl: „Je mou vůlí, aby se tato modlitba modlila!“ Prosíme vás, zahrňte do svých modliteb také mě, Julijanu a Bernharda, děkujeme vám – Svatý Bůh vás odmění.

At' vás a všechny lidi požehná Nejsvětější Trojediný Bůh,

† Otec, Syn a Duch Svatý!

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri

19.06.2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Festivitate Corporis Christi

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

(latinsky)

(Oremus in nomine omnium et pro omnium hominum)

† Ve jménu Boha Svatého a Trojjediného, Otce, Syna a Ducha Svatého,
prosíme, aby se s námi modlili a chránili nás: Pannu Marii, naši Matku a
Královnu, svatého Josefa, všechny svaté, svaté anděly v nebi – nebeské
anděly a svaté anděly strážné,
kteří jsou vždy s námi. Prosíme, aby se za nás přimlouvali i chudé duše v
očistci a modlili se za nás.

Svatá Trojice, Bože, † Otče, Synu a Duchu Svatý, Ty jsi jediný, neoddělitelný,
všemohoucí a všudypřítomný Bůh.

Tvé království je mezi námi. Králuješ v nebesích – v ráji – i na zemi. Bud'
vůle Tvá, jako v nebi – v ráji, tak i na zemi.

Milostivý a živý Bože, prosíme Tě, odpusť nám naše viny, jako i my
odpouštíme našim viníkům; pokorně Tě prosíme: Žij a zůstaň v našich
srdcích se svým světlem, silou a láskou.

Dej nám i všem lidem milost, aby tvůj pokoj přebýval v srdcích lidí, kteří patří
tobě, slouží ti, jsou ti věrní a zůstávají s tebou na věky.

Otče náš, prosíme Tě:

očisti nás a zachraň nás od všech hříchů.

Prosím, dej nám náš denní chléb, který se skrze římskokatolického kněze
proměňuje v svatou hostii.

Po proměnění je hostie náš svatý Bůh

živý a přítomný, Král a Spasitel všech lidí.

V Církvi ji přijímáme v pokoře a s čistým srdcem a
očekáváme věčný život.

Svatý Bože silný; prosíme Tě: uvrhni demony navěky do pekla, abychom
je neslyšeli, ani my, ani lidé,
nesloužili jsme jim a nehřešili; ať na nás neútočí, nevyvolávají války,
soužení a smrt, ať nás nevedeš do pokušení, nerozrušují, nepohybují
a ať **nás ani lidi** nevrhají do pekla.

Svatý Bože, prosím, nedovol, abychom se od Tebe odvrátili a zůstali v
smrtném hříchu, ale chceme podle Tvé vůle nyní i na věky žít s Tebou.

Svatý Trojjediný Bože, díky Tvé milosti a Tvé vůli budeme šťastní v ráji.

Navěky, Svatý Bože, věrný, ctíme Tě, chválíme Tě, milujeme Tě a klaníme se
Ti, důvěřujeme Ti a děkujeme Ti za vše,
nyní i vždycky a na věky věků. **Amen.**

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri 19.06.2025

Postscriptum (PS) – grave ad legendum et ad faciendum
quod voluntas Dei est:

(latinsky)

Římskokatolický kněz se neodpovídá Římanům, ale prvnímu papeži svatému Petrovi v Římě. Můžeme psát jen tolik, kolik uneseme.

Proto nám Spasitel dává silnější slova, pokud vypukne válka a mnoho lidí zemře.

Modlitba Otče náš změněná na svátek Těla Kristova (19.06.2025)

Soužení – Tribulationes

neuveď nás v pokušení – ne inducas in tentationem

a nevrhni nás do pekla – et ne nos in infernum praecipites

Král a Spasitel všech lidí – Rex et Salvator pro omnibus hominibus Ráj, nebe a u nás – Paradiso – caelum et apud nos

(19.06.2025) Kolín nad Rýnem – v Missa sancta:

Žluté a červené deštníky jsou kacířství.

Biskup v mši svaté na svátek Božího těla řekl: Ježíš Kristus je tělo a krev! On je Bůh a člověk, skutečně, skutečně, živý, přítomný a všemohoucí, Bůh trojjediný – Otec, Syn a Duch Svatý.

Přijímání do ruky – prosím, vyznávejte!

(19.06.2025 – 14:10) Modlitba Otče náš je dokončena. Modlitba

Otče náš je dnes dokončena a celý ráj – nebe se raduje, že se s námi modlí.

Již více než třicet (30) let se ve škole Salvatorově učíme, jak se lépe modlit. Musíme se modlit před mší i po mši, a čím častěji se modlíme, tím více duší bude spaseno! Salvator řekl: Je mou vůlí, aby se tato modlitba modlila!

Prosíme vás, zahrňte mě, Julijanu a Bernharda do svých modliteb, děkujeme vám – svatý Bůh vám dá odměnu.

Nech vás i všechny lidi požehná Nejsvětější Trojice, jediný Bůh,
† Otec, Syn a Duch Svatý.

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard
Kopenhagen

Vzdáváme čest Panně Marii a
připomínáme si její narozeniny

09.09.2025

Ve jménu Nejsvětější Trojice, Otce, Syna i Ducha Svatého. Amen.

Svatá Matko Boží Marie, Královno míru, milujeme tě
a velebíme tě,

jsi naše Neposkvrněné početí, Matko Boží počatá
bez dědičného hříchu,
která nás miluje a působí v nás Boží láskou z ráje.

Prosíme, Svata Matko Církve, rozprostři svá ramena a
obejmi nás svými svatými anděly.

Veď nás a smíř nás se svým Synem, naším Králem a Spasitelem, abychom
žili ve světle Ducha Svatého.

Svatá Matko, vyprošuj nám pokoru, mírnost, věrnost a
vytrvalost v modlitbě,
aby v srdcích všech lidí vládl mír a láska.

Děkujeme ti, mocná Svata Panno, ty jsi útočištěm hříšníků,
Pomocnice křesťanů, velká prostřednice všech milostí.

S tvým narozením pro nás začíná lepší život s tvým světlem, ochranou a
bezpečím u tebe.

Kéž tvůj Syn, náš svatý Bůh, je s tebou vždy po našem boku, žehná nám,
spasí nás a chrání před hříchy.

Věčný, všemohoucí, svatý Trojjediný Bože, Otče, Synu a Duchu Svatý,
chválíme tě, děkujeme ti a velebíme tě, nyní i na věky.

Amen.

Maspalomas – Gran Canaria – 09.09.2025
Julijana, Samuel, Bernhard